

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BAHADIR İÇEL

TANRININ
ÜVEY
EVLATLARI

Genel Yayın No: 84
Macera Polisiye Gerilim Kitaplığı: 21

Tanrının Üvey Evlatları

© Bahadır İçel, 2013
© Altın Bilek Yayınları, 2014

Bu kitabın Türkçe yayın hakları, Altın Bilek Yayınları'na aittir.
Her hakkı saklıdır. Tanıtım amaçlı kısa alıntılar dışında yayıncının
yazılı izni olmadan hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yayınlar Genel Koordinatörü İlker Balkan
Dizi Editörü Emel Balkan
Son Okuma Çağla Songül Baş
Kapak Tasarımı Cenk Kayakuş
Tasarım ve Uygulama Altın Bilek Yayınları
Baskı Kenan Ofset – Hamit Işık
Davutpaşa Cad. İpek İş Merkezi Kat:3 No:21
Davutpaşa – Zeytinburnu İstanbul
Matbaa Sertifika No: 12641
Yayınevi Sertifika No 23274

Birinci Basım Şubat 2014, İstanbul (2000 adet)
ISBN 978-605-5831-56-1

ALTIN BİLEK YAYINLARI
Taksim, İstiklal Cad. Zambak Sok. No:12/4 Beyoğlu İstanbul
Tel: 0212 292 18 80 Faks: 0212 292 18 60
web: www.altinbilekyayinlari.com
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranley.org>
e-posta: info@altinbilekyayinlari.com

BAHADIR İÇEL

TANRININ ÜVEY EVLATLARI

- ROMAN -

altın bilek

Ücretsiz Pdf Kitap Arşivi: <http://rantey.org>

YAYINLARI

Her şey yeşildi. Güneş ışıklarının akis bulduğu cılız dere bile çevresini saran ağaçların yansıması ile yeşile boyanmıştı. El değmemiş doğa, bakirliğinin yansımasını sanki derenin şırıltısı ile anlatmaya çalışıyordu. Hava tazeydi, sanki yaratıcı yeni üflemiş gibi.

Ak saçlı zayıf adam, ıslanan paçalarına söverek serpmeyi çekeledi. Yine taşlara takılmıştı ve daha sert çekerse ince ağ yırtılırdı. Suya girip elleriyle çıkarması gerekecekti. Allah'tan sığ bir kaynak ağzıydı. Hangi akla hizmet bu kadar minik bir akıntıda balık bulacağını düşünmüştü ki. Eksik dişleri arasından söylenerek paçalarını kıvırmaya başladı. Sadece bol kot pantolonuna değil haki gömleğinin üzerindeki balıkçı yeleğine de sular sıçramıştı. Yaşlı adam yavaşça suyun içini adımlayarak ağıları tek tek yukarı çekmeye başladı. Buz gibi suyun teninde bıraktığı his, gençliğindeki gibi canlandırıcı olmaktan uzaktı. Eğer işini çabucak bitirmezse muhtemelen üşütecek ve önündeki birkaç haftayı evinde geçirmek zorunda kalacaktı.

Rıza yedi senedir yalnızdı. Karısı öldüğünden beri... Hayırsız kızı şehirden bir işçi ile evlenmiş ve onu neredeyse

unutmuştı. Ayda bir belki telefon edip sorardı. Rıza, bu telefonlara "Ölüm Kontrolleri" adını takmıştı. Muhtemelen kızı ölüp ölmediğini kontrol ediyor ve öldüğü zaman köydeki eski evi ve birkaç dönüm araziye satıp kendine şehirden bir apartman dairesi ya da bir dizi bilezik almayı hayal ediyordu.

Ağı, takıldığı çakılların arasından çıkarmıştı ki Garip havlayarak geldi. Sarı, kırçıl tüylü hayvan her ne kadar bir sokak köpeğini andırsa da iyi bir av köpeği olduğunu kanıtlamıştı. İz sürüyor, çakalları kovalamaktan çekinmiyor ve hatta az evvel olduğu gibi kafasına göre gidip muhtemel avlar arıyordu. Derenin kenarına kadar gelip aksırdı. Garip, oldu olası suya girmekten hoşlanmazdı. Sağa sola kısa koşular atıp seri bir havlama zinciri koyuverdi. Bu onun bir şeyler bulduğunun işaretiydi.

"Tamam, tamam patlama be, geldim." Rıza, ağın geri kalanını rahatça toplarken sövdü. Ormanın o kutsanmış sessizliğinde köpeğin sesi sanki olduğundan çok daha gür çıkıyordu. Eskiden olsa bu türe hayatta yüz vermezdi. Bir av köpeği ya da kurt köpeğini tercih ederdi. İşini bilen, yırtıcı bir köpek. Ancak o köpeklerden hiçbirini evinize alamazdınız.

Rıza yalnız kalınca sadece televizyonun sesi yeterli olmuyordu. İnsan, bazen bir şeyler anlatacak ya da söylenecek birilerini arıyordu ev içinde. Garip'i bir ev köpeği olarak almıştı ancak daha yavruyken bile ava çıktığında ne kadar başarılı olduğunu kanıtlayıvermişti ufak tefek teriyer.

Rıza, ayakkabılarını ayağına geçirdi. Islak ağı katlayıp sırt çantasının içindekileri ıslatmasına aldırmadan çantaya tıktırdı ve uzun namlulu av tüfeğini sırtına astı. Dereköy ormanlarında yaban domuzundan ayıya, ne zaman neyle karşılaşacağınız hiç belli olmazdı.

Köpeğin peşi sıra seğirtirken söyleniyor, nefesleri sıkla-

şınca bir ağaca dayanıp dinleniyordu. O zamanlarda Garip geriye doğru koşup havlayarak gelmesi için ısrarını belli ediyordu.

“Valla bak bu sefer de telef ettiğin bir tavşan çıkarsa akşam balık yerine seni yerim it oğlusu!”

İkinci kez soluklanmak için durduğunda, çevresine bakmayı akıl etti yaşlı adam. Zaten derenin bu kaynağı daha evvel hiç gelmediği bir yerdi, şu anda ise ormanın bu kısmına daha önce hiç gelmemiş olduğunu fark etti. Bu ormanın kıyısındaki köyde doğmuş ve orada büyümüştü. Görünen o ki orada ölecekti de. Köyün girişindeki mezarlığa, anasının, babasının ve karısının yanına gömülmeyi umut ediyordu.

Kafasını sallayıp elem verici düşünceleri uzaklaştırmaya çalıştı. Her nedense ilerleyen yaşla beraber insanlar ölümü daha da çok düşünmeye başlıyorlardı. Gençken, ayda bir aklınıza gelirdi ölüm, orta yaşlardayken haftada bir, yaşlanınca ise her gün yanı başınızdan ayrılmayan ısrarcı bir sevgiliye dönüşüyordu. Hatta günde birkaç kez uğradığı da olurdu.

Garip gelip tekrar havladı ve o kara gözleriyle bilmiş bilmiş baktı. Rıza bu sefer onu takibe başlarken söylenmedi. Çevresine bakıp nerede olduğunu kestirmeye çalıştı. Dereyi yaklaşık birkaç kilometre geride bırakmıştı. İki tepenin biraz güneyinde olmalıydı. Bulgaristan sınırını sağına almıştı. Yaklaşık yirmi beş veya otuz kilometre ötedeydi sınır. Şimdi ne derenin şırıltısı ne de kuşların, küçük yaratıkların sesleri duyulabiliyordu. Ormanın o kendine ait kakofonisinin yokluğunda oluşan derin sessizlik, yaşlı adamı rahatsız hissettirdi. Sanki orman nefesini tutmuş gibiydi.

Önünde kalın, yıllanmış ağaçlar göz alabildiğine uzanıyor, kafasını seri bir şekilde sağa sola çevirdiğinde sanki aralarında birileri dolaşıyormuş gibi illüzyonlar yaratıyorlardı. Her yalnız avcının bildiği bu hileye kanmayacak kadar

yaşlıydı Rıza. Ormanda, tüfekle öldürülmeyecek, insan çılgılığı ile korkmayacak tek yaratık yoktu. Aslında böyle bakir ormanlar dünyada azalmaya başladığı için sahip olduğu bu lükse melankolik bir bağlılık da duyuyordu yaşlı adam.

Arazi ufak bir eğim alıp yükselmeye başladı ve ağaçlar daha da sıklaşmış göründü. Genelde yaşlı karaçamlar ve gürgenler vardı. Kısa bir yürüyüş sonrasında Garip'in durup havladığı şeyi gördü. En başta gözlerinin gördüğü bu garip oluşuma anlam veremedi ancak yaklaştıkça bunun doğanın kabul ettiği bir gariplik olup olmadığı ikileminde kaldı.

Yetmiş senelik hayatı boyunca Rıza böyle bir şey görmemişti. Sanki omuz omuza vermiş gibi sadece yirmi otuz santim aralıklarla büyümüş ağaçlar, birbirine girmiş dalları ve yaprakları ile doğal, sıkı bir duvar oluşturmuşlardı. Duvara birkaç adım kala durdu ve endişeyle çevresine baktı. Duvar bir eğim alarak iki yana uzuyordu. Garip, ısrarcı havlamalarına devam ederken sanki sadece köpek ve kendisi dünyadaki son canlılarmış gibi hissetti. Böyle bir şeyi birileri görmüş olsa duyardı da, ağaçlara bakarak bu doğal çitin belki de yüzyıllardır burada olduğunu söyleyebilirdi. Kalın kabuklu ağaçlar o kadar koyu griydi ki güneş altında bile kara gibi duruyorlardı. Kalın gövdelerine ve yüksekliklerine bakarak bu ağaçları bildiği herhangi bir türle adlandıramadı. Bir botanikçi sayılmazdı ama doğma büyüme bir köy çocuğuydu.

"Sus Garip!" Kanına dolan soğukluğu üzerinden atmak istediği için konuştu.

Köpek bir an için sustu ama tekrar havlamaya başladı.

Birbirine geçmiş garip ağaçların çevresinde yürümeye başladı Rıza. Yaşlı insanlar nedense bir şeye çok şaşırmıyorlardı. Hayat her zaman olduğundan daha sürprizli olmayı başarıyordu çünkü. Yine de içindeki rahatsız edici hisse ve omurgasındaki soğuk parmaklara anlam veremedi yaşlı

adam.

Birbirine girmiş ağaçların etrafını dolaştı, kabaca birkaç dakikada yürümüştü. Hafif eğimli bir tepenin üstünde, aralarında hemen hemen daire şeklinde birkaç yüz metre karelik bir açıklığı koruyan muhafızların çevresinde dolaşır gibi hissetmişti kendini. Sınıra giden yola fazla uzak değildi. Yürüyerek en fazla yarım saat. Nadir olsa da buralardan helikopter geçmişliği vardı, hem artık bütün dünyada internet ve uydu zimbirtıları ile her yerin görüldüğünü duymuştu haberlerde. Ormanın içindeki yuvarlak bir arazi dikkat çekti. Eğer tabii bu dairenin içi boş ise. Her nedense öyle düşünmüştü yaşlı adam. Belki de içgüdü ile.

Tam daireyi tamamladı ve köpeğinin havlamaktan yorulmuş olduğu yere geldi. Belindeki, bazen hayvan avladığında derilerini yüzmekte kullandığı uzun bıçağı çekti ve iki ağacın arasına yaklaştı. Elleri titriyordu, her nedense kendini kutsal ve yasak bir günahı işleyecek gibi hissediyordu.

Belki de ağaçların arasında bir hazine vardı. Özellikle çevresine sık ağaçlar dikilip gizlenmiş bir gömü. Eskiden bu yolların Balkanlar'dan kaçan göçmenlere, Osmanlı yerleşimcilerine, ondan da önce Bizans yolcularına ev sahipliği yaptığını biliyordu. Belki de çok eski ve gizli bir hazine vardı içeride. Bu düşünce sanki yüreğinin derinliklerinde hastalıklı yeşil bir ışık yaktı. Bu yaştan sonra paranın ve lüksün çok önemi kalmıyordu ancak adının haberlere çıkması, birkaç televizyon programına konuk olmak güzel olurdu. Eh tabi, yeni yapma dişler ve *alafranga bir tuvalet de hiç fena olmazdı hani*.

Diliyle kurumuş dudaklarını yaladı. Ağaçların arasındaki dalları keserken sanki yaşlı adam yerini genç bir âşığa bırakmıştı. Sevdiği kadının kollarına ulaşmak için engelleri kesen tutkulu bir erkek gibiydi şimdi. İnce dalları kırıyor, kalınları bıçağının çentikli kısmı ile ısrarla kesiyordu.

Garip, havlamasını duvardan sahibine kaydırđı ve Şimdi her iki tarafa da havlıyor gibiydi. O boncuk gözleri, ağaç dallarının zayıflamış koruması altından sahibine uzanan akıl çelici dalgaları görüyordu adeta. Köpek, o hayvansı benliğıyle içerde çok çok eskiden beri yaşayan varlığı hissedebiliyordu. İçerdeki koku çok kötüydü, daha evvel kokladığı her Şeyden eski ve kötüydü. Adeta onu çıldırtıp cezp ederek buraya kadar çekmiőtı. Garip, Şimdi sahibini de getirmiőtı. O hayvansı benliğinde suçluluk mu hissetmiőtı? O her Şeyi yenebilecek, kükreyen ateş kokan çubuğıyla her Şeyi uzaklaőtıracabilecek sahibi Şimdi o kötü kokuya bulaşmış gibiydi.

Rıza, dalların arasından el büyüklüğünde bir boşluk açınca daha da heyecanlandı. Hayalleri sanki delinmiőt bir barajın çatlayıp dağılması gibi önündeki bariyerleri aşmış, gözlerinin önüne akmaya başlamışlardı.

Şimdi artık tıp epey ilerlemiőtı. Eğer içerdeki hazineyi bulur da istediğinden çok parası olursa Şu mutluluk çubuklarından birini taktırır ve kendine göçmen bir eş alabilirdi. Şöyle uzun boylu sarışın bir kadın. Belki araziyi büyütür, bir çiftlik yapardı kendine, birkaç at...

Ellerinin çizilmesine aldırmadan dalları kırmaya, görmeyen gözlerle önündeki deliğı büyötmeye başladı. Sanki hipnotize olmuştı yaşlı adam, kesiyor biçiyordu. Nefes nefese kalmış, isyan içindeki vücuduna aldırmıyordu. İçerdeki Şeyin çağrısı çok güçlüydü.

Belki de içerde kutsal bir Şeyler gizliydi. Onu gençleőtirecek ya da olduğından daha güçlü yapabilecek bir Şeyler. Rıza hayalperest biri değıldi, hiç olmamıştı ancak Şimdi kulağına bu hayaller o kadar gerçek ve o kadar olası geliyordu ki.

Kısa sürede deliğı aşağı doğıru genişletip geçebileceğı kadar bir açıklık yapmıştı kendine. Uzanarak içeri baktı, toprağın neredeyse kusursuz bir kürenin içi gibi göçmüş olduğı-

nu gördü. Sanki yirmi metre çapında görünmez bir küre toprağın üzerinde duruyor gibi ağaçların arasında geniş bir çukur vardı. Kafasını çevirdi ve bu kusursuz çukurun ortasında yükselen karaltıyı gördü. Onun çağrısını, vaatlerini duydu.

Rıza kilitlenmiş gözlerle, açtığı deliğe girdi ve öteki tarafa süründü. Garip sahibinin paçalarına atıldı ve ısırarak onu uyandırmaya, bu tarafa çekmeye çalıştı. Yaşlı adamın köpeği paçasından silkmesi kolay oldu. Tekmelenerek yere atılan köpek, hemen ayakları üzerine sıçrayıp ciğerleri patlayacakmış gibi havlamaya başladı. Sahibi öteki tarafa geçmişti bile.

Yaşlı adam, düşe kalka yuvarlak çukurun dibine giderken, ortadaki kara ağacın ayrıntılarını daha da iyi seçmeye başladı. Kurumuş, çoktan ölmüş gibi görünen ağaç, tıknaz ve delik deşikti. Bir zamanlar dalları olsa bile şimdi yalnızca gözeneklerle dolu bir gövdesi kalmıştı. Onun da içi boşalmış gibiydi. Sanki bomboş bir kabuktu ağaç. Ama Rıza yaklaşıırken ağacın hiç de boş olmadığını biliyordu. Kalp atışları hızlanmış, bedeni sanki uyuşmuştu. Bilinci arkadan çığlıklar atıyor, yanlış bir şeyler olduğunu haykırıyordu. Çevredeki ağaçlar tepede içeri doğru eğilmişler, sanki güneş ışığını bile engellemeye çalışan doğal bir kubbe oluşturmışlardı.

Yaşlı adam ağaca birkaç adım kala durdu. İçinde köpüren hayaller ve çağrılarla boğuştu. Gerilerde çığlıklar atan benliği kötücül bir hissin varlığını dile getiriyordu ancak onu etkileyen çağrı çok çok daha güçlüydü. Kuru ağacın gövdesine yaklaşıırken içeride bir şeylerin kımıldadığını fark etti. Sanki çoktan gücünü kaybetmiş, ölmek üzere olan bir yaratık ya da tam tersi bu dünyaya daha gözlerini yeni açmış canavar bir bebek gibi halsizce bir kımıldı. Ağaçtan kubbenin boğduğu güneş ışıkları altında bile seçilen koyu yeşil bir kımıldı.

O şey her neyse kediden büyük olamazdı. Ancak ne o şey-

yin tehditkâr kımıltısını ne de artık bitap bir şekilde arkasından yükselen havlamaları duyuyordu Rıza. Hayatı boyunca görmediği bir şey görüyor, hayatı boyunca hissetmediği canlılıkta hissediyordu kendini. Sol kulağında bir ıslaklık hissettiği ve kulağının kanadığını fark etti ama aldırmadı. Artık hiçbir şey önemli değildi, artık hayat önemli değildi. Her şey onun olabilirdi çünkü düşlediği her şeyi vaat eden bir hazine bulmuştu. Tanrısını bulmuştu.

Yaşlı adam kafasını kuru gövdedeki yarıklardan birine uzattı ve bir anda yeşil bir parlama görüş alanını kapladı.

Yeşil ışık gözlerini doldururken tek bir şeyden emindi; artık asla ölmeyecekti.

Sonun Başlangıcı

1.

Gökyüzünde kara bulutlar toplanıyorlardı. Sanki kara bir lanetin habercisi gibi hızla şehrin üstünü kaplıyorlardı. İstanbul'a yağmur yağacaktı.

Kerem, geriye yaslanırken gözlerini kapayıp sıkıntılı bir şekilde içini çekti. Buğulanmış camın ardındaki ne manzaranın ne de göz alabildiğine uzanan trafiğin görüntüsü iç açıcıydı. Hemen arkasında biri kornaya basınca içinden sövdü. Direksiyonu daha da sıkı kavramasını iştahla arzulayan isteği boğdu.

Radyodan yükselen komedyenin saçmalıkları bile arabanın içindeki yalnız genç adamın kafasını dağıtamıyordu. Boktan bir gündü ve bu iyiye işaret değildi. Ofise gidip Japonlara sunacakları anlaşmanın üzerinden geçmesi gerekirken pimpirikli bir doktor yüzünden hastanenin yolunda kısılı kalmıştı. Özel hastaneler her zaman daha fazlasını ko-partmak için bahaneler bulmaya hazırđılar. İnsanlar çıkarıcı ve paragözdü. O endişeli gözleriyle onlarca test isteyen doktorların samimiyetine inanmayı uzun zaman önce bırakmış-

ti. Ufacık bir belirti yakaladıklarında kırk tane test yapıp endişeyle kapılarına gelmiş insanları söğüşlemekten zevk alıyorlardı. Ondan sonra, hastalarına korktukları gibi olmadığını ve sadece basit bir grip olduğunu söyleyip onları yalancı mutluluğu ile baş başa bırakıyorlardı. Tüm o tomografler, röntgenler, kan testleri ise hastanenin, tedarikçilerinin ve biyokimyacıların cebini dolduruyordu.

Öndeki araba hareketlenince Kerem de kendi Renault'ünü birkaç metre daha ilerletti. Frene basıp vites kolunu kavradı. Yan koltuktaki deri çantasına baktı. Belki teklifin üzerinden geçebilirdi. Kucağına alır ve yavaş yavaş okurdu. Bu trafiğin daha en az yarım saat açılacağı yoktu. Zaten o mini eteğiyle kıvırtmaktan başka bir şey bilmeyen Esin'e ya da o yeri mezun, tecrübesiz iş budalası Onur'a güvenilmezdi. Amma da ekip kurmuştu kendine ha.

Kerem bilmesine de kendi egosu ondan daha iyi kişileri ekibine almayı bir şekilde engellemeyi bilmişti. O kusursuz kendine güveni, insanlara emir vermekten, onları yönetmekten duyduğu katıksız haz, çevresini aptallar ve kuklalarla dolu bir hale getirmişti. Kerem başarılıydı. Zeki ve başarılıydı ancak bir şekilde kontrol hırsının yarattığı güçlü insanları çevresinden uzaklaştırma lanetine de sahipti işte.

Dosyaya kısaca bir göz atma fikrinden vazgeçti. Aklına iki sene evvel arabasıyla çarptığı küçük kız geldi. Tekrar direksiyon başına oturabilmesi için on bir ay geçmesi gerekmişti. O sarı lüleli küçük kız bir anda arabasının önüne fırlayıvermişti. İşlek caddede Kerem'in hızı yetmişin üzerindeydi ve çok geç durabilmişti. Kız ölmemişti ama ömür boyu topallayacaktı. Mahkeme Kerem'i suçsuz bulsa da kızın annesinin iç parçalayan feryatları ve babasının suçlayıcı bakışlarını asla unutmayacaktı Kerem. Dudaklarını birbirine bastırıp hayatta yaptığı bu hatadan uzaklaşmaya çalışırken arkasından gelen korna sesi genç adamı hepten çileden çı-

kardı. Başını camdan çıkararak sövdü ve arabasını yavaşça ilerletti.

Gök yeniden gürlledi. Karanlık bulutlar sanki yaşlı bir cadının emriyle şehrin üzerine daha da yayıldılar. Radyodaki espriler daha da zorlama ve yapmacık gelmeye başladı. Kerem istasyonu değiştirerek eski pop şarkılar çalan bir kanal buldu.

Kerem Tekin, *Kar Beyazdır Ölüm* parçasını söylüyordu.

2.

Özel hastane, devlet hastaneleri gibi kalabalık değildi ve çok daha temiz görünüyordu. Kokusunun bile daha iyi, daha ferah olduğunu kabullendi Kerem. Geçen gelişinde daha boğuk ve rahatsız edici gelmişti oysa. Demek ki insanlar endişeli olduğunda çevrelerine daha karamsar bakmaya meyilliydiler.

Bir hafta kadar önce, iş yerindeki stres dolu bir toplantıdan çıktığında gelmişti gölgeler. Gözlerinin önünde minik benekler halinde dans etmişler, yeri ayağının altından uçmaya hazırlanan sihirli bir halı gibi çekelemeye çalışmışlardı. Kerem uyarıyı göz ardı etmiş, dirayetle odasına yürümeye devam etmişti. Bir anda karanlığa boğulup tüm hislerini yitirdikten sonra gözlerini genel müdürün odasındaki koltukta açmıştı.

Kerem, lisede futbol oynarken düşüp kafasını çarptığından beri hayatında ilk defa bayılmıştı. Bu sefer görülen bir nedeni bile yoktu.

Stres, yorgunluk belki...

Hemen bir doktora görünmesi uyarısıyla kendisine izin verilirken raporların aksayacağı endişesi ile gitmişti hastaneye genç adam. Biraz da korkuyla. Sonrası muayeneler ve

testlerden oluşan sıkıcı bir zaman dilimiydi. Kan almalar, röntgenler hatta tomografiler! Sadece bayılmıştı Kerem, herkesin başına gelebilirdi.

Doktor, işi şansa bırakmadı.

Şimdi, parlak koridorda yürürken o kelleşmiş yaşlı adamın telefondaki sesini hatırlıyordu Kerem. İki gün evvel, akşamüstü aramıştı ismini bir türlü hatırlayamadığı adam. Aslında Kerem, isimler konusunda hep iyi olmuştu. Bu olayı yine o tatsız günün endişesine yordu. Hafızasının ona oyunlar oynayabileceği ihtimali hiç aklına gelmedi bile.

“Görüşmemiz gerek Kerem Bey,” diye söze girmişti adam. “Hastaneye uğramanızı isteyeceğim.”

“Pekâlâ,” demişti Kerem, kötü ihtimalleri aklına getirerek. Genç yaşta tansiyon ya da şeker hastası olduğu ortaya çıkabilirdi. Hayatını derinden etkileyecek ve muhtemelen kısaltacak bir şeyler. Kariyeri ne hale gelirdi? Hangi patron ona uzun vadeli güvenirdi o zaman?

Telefon konuşmasını izleyen günün ertesinde Kerem buradaydı işte. Genç adamı onca teste sokmakta ısrarcı görünen doktorun kapısında... Parlak sarı isim levhasında Altan Varanoğlu yazan kapının önünde duruyordu.

Beyaz kapıyı hafifçe tıklattı ve “Gel,” çağrısını bekledi. İçeride bir hasta olabilirdi. Randevuya yaklaşık on dakika erken gelmişti Kerem. Hep erken gelir, elinde kalan dakikaları çevreyi, insanları izleyerek geçirirdi. Girdiği toplantı, görüşme ya da partiye göre öncelikli planlarını belirler, kendine uygun, iyi yerler seçerdi.

Kapının boğduğu içeri gel çağrısını duyunca derin bir nefes alarak kapının koluna uzandı.

“En iyisini um, en kötüsünü bekle,” derdi babası. En kötüsü için derin bir nefes alıp tutmuştu, kapıyı açıp güneş ışıklarının yıkadığı odaya girerken Kerem.

Beyaz duvarlarda beyin filmlerini gösteren ışıklı bir tabella katmanı, bir ilaç firmasına ait olan geniş bir takvim ve eski bir İstanbul manzarasını gösteren ucuz bir tablo vardı. Basit bir görünümü yumuşatma çabası...

Beyaz masanın üzeri Kerem'in çocukluğundan görmeye alıştığı o geniş defterlerle, ıvır zıvırla kaplı masalardan çok daha farklıydı. Bir bilgisayar monitörü, klavyesi ve faresi dışında bir ajanda ve kalemlik bulunuyordu. İşlevsel sadelik Kerem'in hoşuna gitti.

Kerem, heyecanla gerilmiş sinirleriyle odayı süzmekle sanki karşılaşabileceği tatsız olasılıkları geçiştirecekti. Doktor kibarca ayağa kalktı. Altan Varanoğlu. Sanki çok önemliymiş gibi.

"Selamlar Doktor Bey, kolay gelsin." O her hastada olan uysal tavırla kaşlarını yumuşatmış, boynunu hafifçe eğmişti Kerem. Sağlık söz konusu olduğunda en dirayetli ve konum sahibi adam bile doktor karşısında savunmasız bir kedi yavrusuna dönüşebiliyordu. Çünkü mikroplar silahtan, paradan veya güçlü çevrelerden pek etkilenmezlerdi. Mikropların silahı akıllı doktorlardı.

"Selamlar Kerem Bey, lütfen buyurun." Zayıf adamın sesi kibardı. Kel kafasının altındaki içe kaçmış gözleri ve karga burnu ile bir doktordan çok bir cenaze levazımatçısını andırdığını düşündü Kerem. Karamsar düşünceleri kendinden uzak tutmaya çalıştı ve karşısında alanında uzman bir "Beyin ve Sinir Hastalıkları Uzmanı" olduğunu hatırlattı.

Altan Varanoğlu, Kerem otururken hesapçı bir uzaklıkla süzdü genç adamı. Gözlerinden, kendi içindeki çatışması yansımadı.

"Neymiş bakalım derdimiz?" dedi Kerem derin bir nefes alarak, kendine uymayan bir samimiyetle. Bir an önce teşhisi

öğrenip ilaçlarını yazdırarak bu hastaneden çekip gitmek istiyordu. Onu bekleyen iş deryasına tekrar gömülmek, kendini kudretli, becerikli ve başarılı hissettiği o duvarlar arasına çekilmek istiyordu.

Hastane koridorlarını adımlarken genzine dolan burun gıcıklayıcı koku, plastik bekleme koltuklarına sığınmış hastalıklı insanların görüntüsü, her ne kadar özel bir hastane olsa da âdemin torunlarının bu çaresiz sefaleti genç adamı rahatsız etmişti. Oldu olası nefret ederdi hastanelerden. Korkardı. Kendine itiraf edemediği akışkan bir korku bulutu... Yine o bulutun çevresinde dolaştığını hissetti.

“Yalnız mı geldiniz?”

Nasıl bir soruydu bu böyle?

“Evet.” Üstelemedi, sorgulamadı Kerem.

“Aileniz ya da bir yakınınızın telefon numarasını belirtmemişsiniz dosyanızda. Oysa bu olmazsa olmazımızdır, kaydınızı yapan arkadaş için gerekli uygulamayı başlattık. Sizden bir yakınınızın numarasını istemek zorundayım, yanlış anlamayın, resmi bir detay. Sizin kaydınızı tamamlamak ve reçetenizi yazabilmek için.” Ciddi görünen doktor elindeki dosyaları karıştırdı.

“Ben...” Kerem kalp atışlarının hızlandığını, midesine oturan topun bağırsaklarını burduğunu hissetti. Ciddi bir sorunu vardı. Belki de ameliyatlık bir sorunu. “Lütfen Doktor Bey, teşhis neyse benimle paylaşın, öyle çok yakın olduğum kimse yok. Ailem de memleketim olan Kırklareli’de, onları telaşlandırmak istemem.”

Adam kısık gözlerini önündeki dosyadan kaldırdı ve dosyayı kapadı. İçerisinin aydınlığı sönmüş, derin bir loşluk yayılmış gibi geldi Kerem’e.

Doktor bir an için genç adamın yüzüne sessizlikle baktı ve karar vermiş gibi göründü. Hafifçe, umursamaz bir omuz silkme mi yakalamıştı Kerem?

“Özellikle, bahsettiğiniz düzensiz baş ağrıları dikkatimi çektiği için MRI da ısrar etmiştim. Bu ağrıların beyin fonksiyonlarınızı etkileyip etkilemediğini görmek için de size minik bir yazılı test yapmıştım.”

Kerem dikkatsizce doldurduğu iki yapraklı anketi hatırladı. Olağan bir resmiyet daha olduğunu zannetmişti.

“MRI filminizde de görüldüğü üzere beyinin ön lobunda şüphe çeken leke ilk korktuğum şey olmuştu ama beyin sıvısı...” Doktor’un açıklamasının kalan kısmı yarı Latince ve yarı İngilizce olduğu için Kerem tamamını asla hatırlamayacaktı. “Ölen hücreler”, “Kist” gibi kelimeler gayet açık olarak aklında kalanlardı sadece.

“Hastalığınız glioblastoma multiforme diye adlandırdığımız bir beyin tümörü.” Doktor sustu ve sözlerinin oturmasını bekledi.

Kerem inanamazmış gibi başını salladı. Gözünün önünden beyin ameliyatı, kötürüm, felçli kalmış hali geçti. Tuvaletini bile tutmak için kaslarına hükmedemeyecek kadar güçsüz ve bakıma muhtaç... Rengi sarardı. Engelleyemediği bir titreme vücudunu kapladı.

Odanın loşluğu artmış, ışık iyice koyulaşmıştı.

“Tedavi olarak hızlı bir radyoterapi ve ardından da cerrahi operasyon önerirdim ama...” Altan Varanoğlu, Kerem’in gözlerinin içine baktı.

Kerem duyularını yitirmiş gibiydi. Radyoterapi, ameliyat, tümör, kanser... Üstüne her şeyini kurduğu hayatı sanki büyük bir depremle sarsılmış gibiydi.

“Ama çok geç kalmışız,” diye tamamladı cümlesini doktor.

Hayatı üzerine inşa ettikleri, kariyeri, bankadaki yatırımı, evindeki teknolojik oyuncakları, her şey büyük bir gürültüyle yıkıldı.

Kerem’in en fazla iki buçuk aylık ömrü olduğunu öğ-

renmesine çok değerli birkaç dakika vardı yalnızca.
İçerisi beyazdan çok yeşil bir ışıkla dolmuş gibiydi.

Geçmiş (1. Ara)

İsmim Theodosius, M.S. 400 senesinde Trakya'ya, Doğu Roma İmparatorluğu'nun bir valisi olarak geldim. İmparator Konstantin tarafından bizzat kutsanmış olan ben, Roma barbarların eline düşmeden evvel kendine Papa lakabını veren Aziz Siricius tarafından vaftiz edildim. Krala altıncı kuşaktan bir soy bağı taşıyorum.

Tarihin bir cilvesi olarak Roma bölündükten sonra pek çok otorite boşluğu oldu ancak Doğu Roma, bir ışık, geleceğe yön verecek bir deniz feneri gibi yükseldi. Ben de bu güneş huzmesi içinde naçizane görevimi yapmak amacıyla bizzat İmparator tarafından Bizye Kalesi'ne atandım.

Temellerindeki taşların buranın eski halkı olan Traklar tarafından atıldığı söylenen bu bakımsız, izbe kale, yuvasından altındaki ovalara bakan bir şahin gibi yüksekçe bir tepeye tünemiş. Mare Nostrum güvenli olmadığı zamanlar karadan ulaşım için en uygun topraklar burası ancak Batı'nın ışığının sönmesi ile, Batı Roma'nın düşüşü ile, artık hiçbir yer yeterince güvenli değil.

Buraya geldiğimde otoriteyi bırakın, halkın Hıristiyanlığı bile terk ettiğini gördüm. Yerel halktan çoğunun hâlâ eski

Tanrılara ibadet eden sapkınlar olduğuna şahit oldum. Emrimdeki şövalyelerle birlikte kaleye yerleştiğimde, yapmam gereken ilk görevin bu sapkınlığın Tanrımız ve Roma adına temizlemek olduğunu anladım.

Göz alabildiğine uzanan sarı tarlalarla kutsanmış bu bereketli topraklarda yaşayanların hallerine şükretmek yerine tanrımız ve oğlu kurtarıcı İsa'nın yolundan çıkmış olmaları yüreğimi burktu. Oysa ne kadar güzel ufuktaki tarlaları tutuşturan güneşin batışı... O göz alıcı ufukta ne sırlar saklandığını öğrendikten sonra güzelliğın ne kadar yüzeysel olduğunu anlayacaktım.

Bölge halkının eski gelenekleri bilinçsizce değil gözü dönmüş bir azgınlık, sapkınlık ve kâfirlik içinde coşkuyla kucakladığını fark ettiğimde onlara Tanrımızın kutsal mesajını barışçıl sözlerle anlatamayacağımı da anladım. Gözleri ve yürekleri kararmış bu insanlar, kim bilir nerelerde, nasıl sapkınca ayinler gerçekleştiriyorlar, şeytana kim bilir ne kurbanlar veriyorlardı. Yakalayıp sorguladıklarımın hiçbir şey öğrenemedim. İnatçı ve ketumdular ancak gerçeği öğrenmem gerektiğini biliyordum. Her gece rüyalarımın giren bir melek çok büyük bir tehlikenin uykusundan uyanmak üzere olduğunu söylüyordu.

Yaptıklarımın her zaman gurur duyduğumu söyleyemem. Uykusuz gecelerimde, ağızlarımdan doğruyu almak için işkence ettiğim insanların çığlıkları hâlâ kulaklarımda. Günahsız olduğunu sanan cahil köylüler olsalar da, gizledikleri sır ne kadar korkunç olsa da, birine kasıtlı acı ve zarar vermek, ruhumda onanmaz yaralar açtı.

Theodosius güçlü bir kale kurmak için insanları ölesiye çalıştıracak bir insan değildi. Theodosius, Roma ve Kutsal İsa için kafirleri dövecek, yaralayacak, sakatlayacak bir insan değildi. Theodosius, geceleri gizlice fısıldayan ve komplolar kuran âsileri çarmıha gelecek bir insan değildi. Ben böyle bir

insan değildim.

Belki de olayları tüm çıplaklığı ile yazmam gerek.

Nasıl başladığını hatırlamak o kadar zor ki. Bizye Kale-si'ne yerleşip onun tahkimatlarını güçlendirdiğim, bana eşlik eden rahiplerle yoldan çıkmış bu halkı dine nasıl döndürebileceğimizi tartıştığımız bir dönemdi. Birkaç aydır buradaydım henüz. Konstantinapolis'e bu kadar yakın olup da kafirliğe bu kadar yaklaşan bir halk daha görmemiştim.

Neden bu halka kâfir diyorum?

Geldiğimde aralarında bir rahip yoktu. Bir kiliseleri bile yoktu. Daha sonradan kiliseyi yakıp rahibi kazığa oturttuklarını öğrenecektim. Kiliseye karşı açık olarak başkaldırmıyorlardı ancak davetlere kulak kapıyorlardı. Bazı geceleri ortalıktan kayboluyorlar, birkaç gün görünmüyorlardı. Bir kısmının izini ormana kadar sürdüm fakat nereye gittiklerini bulamadım. Bazı zamanlar gidenlerden biri hiç geri dönmüyordu. Kaybolan kişiye ne olduğu hakkında kimsenin ağzını bıçak açmıyordu, eski putperest inançlarına dönmüş olmalarından korkmaya başlamıştım. İnsan kurban ediyor olmalıydılar.

Uzun yıllar evvel Roma'da batıl inançların yaygınlığını biliyordum. Kilise varlıklarını reddetse de hâlâ cadılardan, deniz ruhlarından ve büyüden korkarım ancak bu gibi çokça inanışların zararsız olduğunun farkındayım.

Bizye Kalesi çevresindeki halkın durumu farklı, buraya geldikten sonra onlara halkım demek isterdim ancak çalışan, eli açık ve güçlü görünseler de ruhlarının derinliklerinden taşıdıkları sır beni korkutuyor. Onları halkım değil çoğu zaman insanmış gibi bile görmekte tereddüt ediyorum.

Tamamen kâfir olduklarını anladığım geceyi hayatım boyunca unutamayacağım. Kalede tüm yüreğimle güvenileceğim üç yüz kadar adamım vardı. İyi silahlanmış ve eğitilmiş adamlarım bunun üç katı kadar olsa da çoğu para için as-

kerlik yapan, bir kısmı da bu bölgenin yerli halkından olan askerlerdi. Benimle yolculuk yapmış ve bana ölümüne sadık en fazla üç yüz adamım vardı. Eğer gerekirse sanki bin kişi gibi savaşıacaklarını biliyordum. Daha evvel Balkanlar'da, doğudan gelen barbarlara karşı bu adamlarla omuz omuza çarpışmıştım.

Yine de sürekli üç yüz adamla dolaşamazdım. O yaz gecesi yalnızca yirmi kişiydik. Ben, sevgili dostum, Tanrı'nın inayeti üzerine olsun, Rahip Justinus ve on sekiz kişiydik. On sekiz adamın tamamının isimlerini hatırlamasam da yüzlerini asla unutmam. Güvendiğim on sekiz adamla çıktığım gizli bir devriye görevi idi. Bazı geceler köylülerin sessizce evlerinden sıvışıp ormanda buluştukları haberini almıştık ve araştırmaya karar vermiştik. En büyük korkum kuzeydeki Roma hâkimiyetine meydan okuyan köylerle bir araya gelip o Pagan inanışlarını temel alan bir isyan ve savaş başlatmalarıydı. Her ne kadar köylüler o güne kadar bana güçlü savaşçılar gibi görünmeseler de sanki derilerinin altında habis bir şeytan yuvalanmış gibi sinsi ve isyankârdılar.

Ne kadar da aptalmışım. Korkularım ne kadar da basit, ne kadar da dünyevi imiş. O gece şeytanı çıplak gözlerimle görebileceğim aklımın ucundan bile geçmezdi.

Kaleye yakın köylerden birini gören bir tepeye uzanmıştık. Çalılıkların içinde, ayın ışığını yakalamasın diye zırhlarını giymemiş, koyu kıyafetlere bürünmüş yirmi adam.

Justinus, ellilerinde, saçlarının tamamını dökmüş, zayıf görünse de bedenen güçlü bir adamdı. Zaman zaman düşüncelerini radikal bulsam da hiçbir zaman rahatsızlık verecek kadar aşırı değildi. Ben ise o zamanlar daha yeni otuzlu yaşlarıma girmiştım. Genç ama gelecek vaat eden bir kumandan gözüyle bakıyorlardı bana.

Köylüler ormanın içindeki devasa bir çukurun çevresinde kalabalık bir halka oluşturmuş, oturuyorlardı. Belki yaka-

lanmaktan korktuklarından, belki de ihtiyaçları olmadığından ateş yakmamışlardı. Bulunduğumuz mesafeden karanlığın içinde ne yaptıklarını görmek ya da ne konuştuklarını duymak mümkün değildi. Adamlarıma yaklaşma emri verdim.

İki izci önde olmak üzere yirmi adam dirseklerimiz ve dizlerimiz üzerinde sürünmeye başladık. Kılılarımızı sırtımıza takmış, gürültü yapmasınlar ya da g r lmesinler diye bezlerle kabzadan uca sarmıştık. Bizler kadar maharetli olmasa da şikâyet etmeden sürünüyordu Justinus da. Böyle gizli saklı takibimize en başta itiraz etmişti. O sevap ve günah, her şeyin Tanrı'nın gözleri önünde olduğunu söylerdi hep. Aşik r bir şekilde, g ğ m zde tam bir imanla gitmemiz gerektiği konusunda ayak direse de onu ikna etmiştim. Onu  l me ikna ettiğimi nereden bilebilirdim ki...

şimdi bile o gece anılarımda puslu. Ne zaman aklıma gelse yüreğime bir korku düşüyor.

Zannettiğimiz kadar temkinli ve sessiz yaklaşmayı başaramamışız. Köylüler, ellerinde tahta sopalar ve yabanlarla tepemizde bittiğinde ne olduğunu şaşırdık. Biz ki savaş görüp geirmış tecrübeli savaşılardık ormanın içinde nasıl kendilerini hissettirmeden yanı başımızda bitiverdiler anlamadık. Sanki ağaçların içinden çıktılar, topraktan fırladılar...

Adamlarımın bir kısmı kılıçlarını ekemeden öldürüldü. Kalanlar büyük kıyım yaratsa da köylüler gözü dönmüş gibi savaşıyorlardı ve sayıları on katımız kadardı. Ruhuma korku salan en kötü şey ise o köylülerin savaşırken de düşüp ölürken de ağızlarını amamalarıydı. ığlık bir yana, en küçük bir inleme bile ıkarmıyorlardı. Ormanın sessizliği derindi. Kılıların şakırtıları ve kendi adamlarımın savaş nara-ları duyuldu yalnızca. Orada ne kadar d v şt k bilemiyorum. Belki bir kaç dakika, belki gecenin büyük kısmı. Justinus'un  l  gözleri beni yargılar gibi bakarken yalnızca iki

kişi kaldığımı fark ettim. Diğerleri kadar savaş görüp geçirmemiş olsa da en az onlar kadar maharetli Genç Şövalye Manuel ve ben, sırt sırta... Çevremiz onlarca karanlık bedenle çevrili, kanımızda pompalanan adrenalin tükenirken yorgunluk elimize ayağımıza hücum etmiş durumdaydı. Ancak o zaman bizimle dövüşen köylülerin gözlerinin habis bir yeşillikle parladığını fark ettim. İşte o zaman mücadele ettiğim şeyin eski inançlara tutunan yobaz köylüler olmadığını anladım. Kadim bir şeytana kılıç çekmiştik.

İki ruh, son mücadelemizi vermeye hazırlanarak kılıçlarımızı ileriye doğru tuttuk ancak köylüler çevremizde hareketsiz kaldılar. Aralarından biri ileri çıktı. Kısa boylu ve şişman bir kadındı. Diğerleri ona mesafeli bir saygıyla yaklaşıyor gibiydi.

“Kılıçlarınızı bırakın ve teslim olun. Ölmek zorunda değilsiniz...” dedi boğazından yükselen hırıltılı bir sesle. Gözlerinde diğerlerinde olduğu gibi kötücül yeşil parlaklık yoktu, karanlıkta tam olarak seçemesem de siyah ya da kahverengi olmalıydılar.

“Tanrımızın yolunda ölmekten korkmuyoruz cadı!” Manuel’in kanı kaynıyordu, genç bedeni tüm yorgunluğuna rağmen belli ki adrenalinin de etkisiyle gerilmiş ve savaşmaya hazır duruyordu.

“Ama Tanrınız burada değil ki... Gözleri burayı göremez, kulakları burayı duyamaz... Burası kudretlimizin toprakları...” Kadın anaç bir ifadeyle, sanki biraz da eğlenirmiş gibi konuşuyordu. Üzerinde serflere ait pejmürde elbiseler vardı.

Bir vali olarak atandığımızı söylemiştim size. Bu da belli bir düzeyde eğitim ve elbette politika gerektirir. O karanlık ve dehşet dolu gecede bile neler olduğunu anlamaya çalışan beynim Tanrıya şükür çalışmayı sürdürmüştü. Çoğu zaman zorlu hayat şartlarında yaşayan serfler, Tanrının inayetini

algılayamazlar, doğanın güçlerini yanlış yorumlayıp pagan inançlarına sıkı sıkıya sarılırlar. Gözlerim yerde ölü yatan adamlarımın ve yine onların iki ya da üç katı kadar ölü köylünün üzerinde dolaşınca daha fazla ölüme yol açmadan bu çarpışmaya son vermem gerektiğini anladım. Daha fazla masum insan ölmemeli ancak adamlarımın da kanı yerde kalmamalıydı... Mücadele etmem gereken, bu insanlar değil, bu insanları yozlaştıran kötücül şey olmalıydı... Onunla mücadele edebileceğimi sanarak ne kadar da masumane ve aptalca düşünmüş olduğumu öğrenmek üzereydim.

"Daha fazla insanın ölmesine gerek yok. Eğer buradan sağ salim çıkmamızı garanti ederseniz kılıçlarımızı kınlarına sokup gideriz." Kılıcımı indirmiştim konuşurken, niyetimde ciddi olduğumu anlamalarını istiyordum.

"Beyim, onlara güvenemeyiz..." Manuel artık açıkça titriyor, gerilmiş kollarındaki kılıç, dökecek kan arıyordu. Ben de birkaç dakika önce böylesine gözü dönmüş mü görünüyordum?

"Burada öleceğiz ve onların hepsini öldüremeyeceğimiz için her şey boşuna olacak..." Fısıldayan sesimin istediğim kadar kontrollü çıkmadığını ve titrediğini fark ettim.

"Bizi arar ve intikamımızı alırlar..." Manuel itiraz etse de sesi daha bir yumuşak, daha bir kabullenmiş gibiydi. Çarpışmanın heyecanından sıyrılmaya başlamıştı.

Engin bir okyanusu andıran bu ormanda bizi bulamayacaklarını Manuel'e söyleme fırsatım olmadı. O yeşil gözlü iri gövdeler üzerimize atıldı, kollarımızı sıkıca kavrayıp bizi sürüklemeye başladılar. Kıvrandık, mücadele ettik, hatta Manuel kılıcıyla birini şişledi bile... Umursamadan bizi o lanetli çukura götürdüler. Elimizdeki kılıçları almaya bile kalkmadılar. Oradaki köylülerin yarısını öldürmüştük, kollarları ise yere düşen cesetlere bir kez bile dönüp bakmamışlardı. Onların gözlerinde yitip gitmiş insanlığı biçare yere

aradım.

Hele ki o gözleri. O yemyeşil parlayan, sanki hepsi bir rüyayı paylaşmış gibi uzaklara dalıp gitmiş gözleri...

İşte gerçek korku beni o an esir aldı. Keşke adamlarımla birlikte ölseydim. Orada, birkaç kadın dışında sırf erkeklerden oluşan gözü dönmüş güruhun bir esiri olarak çok fazla hayatta kalamayacağımı biliyordum.

Önce Manuel'i götürdüler o içe göçmüş, kararmış gibi görünen toprakların içine. Şimdi, o lanetli alanın kıyısında durduğumdan daha net görebiliyordum ne olup bittiğini. Oradaki karanlık çukurun ortasında boyu çok uzun olmayan, kalın gövdeli, dalları dört bir yana açılmış ve gür yaprakları geceyi daha da karartan bir ağaç duruyordu. Ağaçtan, kötü bir koku gibi doğal olmayan, iç kabartan bir duygu yayılıyordu. O hissi anlatacak kelimelerin dünyada var olmadığına şükrediyorum...

Manuel'i ağacın gövdesinin yanında durdurdular. Onu asacaklarını ya da ağaca bağlayıp yakacaklarını zannettim, ancak öylece ağacın önünde tuttular. Hiç bitmeyecekmiş gibi uzadı zaman, bir anda ağacın gövdesi yeşil bir ışıqla parladı. Gecenin derin karanlığında, ışıksız ormanın içinde yemyeşil bir yıldız gibiydi. Ancak Manuel'i tutan adamlar, bir adım geri atmış olsa da görüş açımı kapattığından ne olup bittiğini seçemiyordum.

O ağaçtan bir şey ayrıldı ve Manuel'in üzerine atladı sanki... Yalnızca ışıktan ibaret bir şey... Bir an sonra, sessiz gece geri dönmüştü. Genç şövalyem yalnızca kısa, şaşkınlık ve acı dolu bir çığlık atabilmişti.

Adamlar bana döndüğünde Manuel'i görebildim. Orada, düşmüş omuzlarla sırtı bana dönük duruyordu. Zarar görmemiş gibiydi... Arkasını döndü ve çoktan ölmüş ama bunun farkında olmayan bir adam gibi ayaklarını sürüyerek bana doğru yürüdü. Adını söyledim. Bana boş, tanımayan

gözlerle baktı. Yeşil yeşil parlayan, duygusuz gözlerle... Yeşil ışık onu ele geçirmişti, ruhunu yemiş, bedenini kölesi yapmıştı belli ki...

Karanlık bedenlerin kolları kollarımı sardı, beni de çukurun içine, o lanetli ağacın yanına doğru sürüklediler. Sıra bana gelmişti. Ben de onların esirlerine, kuklalarından birine dönüşecektim. Omuz attım, silkindim, ısırdım, haykırdım. Kolları birer kısaç olmuş, bedenimi değil ruhumu da yakalamışlardı sanki. Ölmekten değil, ruhumun o iblisin esiri olmasından, sonsuz cehennem alevlerinden korkmaya başlamıştım.

Gücüm yetmedi, beni ağacın yanına kadar götürdüler. Sonra onlar bana tanrılarını gösterdiler. O yeşil gözleri ile beni kollarımdan yakalayıp tanrılarının huzuruna çıkarmış olan bedenler geri çekildi. Orada, o kudretli zebani ile ben başbaşa kaldık. Kalan her şey önemini yitirmiş, gerçeklik bir yerlerde eriyip gitmişti. Şimdi tüm varoluş iki ruhtan ibaretti... O ve ben...

Köklü, geniş ağaca tünemişti. Geceyi gündüze dönüştüren yemyeşil bir ışıkla parlıyordu. Işığı sanki uzuvlara, kollarına dönüşüyor, benliğime uzanıp içime nüfuz etmeye çalışıyordu. Aniden bana dokundu, beni ele geçirmeye çalıştı. Ona karşı duramadım, onun kudretli bilincinin benliğimi doldurduğunu ve diz çöktüğümü hissettim.

Hüsrarla çığlık atıp da kapanan bir çiçek gibi kendini benliğimden neden çekti o anda bilemedim. Sersemlemiş bir halde beni tutan kolların gevşediğini hissettim. O iblis de sanki elini ateşe tutmuş bir adam gibi şaşkın ve acılar içindeydi. Ayaklanıp kaçtım huzurundan.

Uşakları da efendilerinin hummasına tutulmuş gibiydiler. Oldukları yerde sallanıyor, dudaklarından kâfirce dualar dökülüyordu. Kimse bana bakmadı, beni durdurmaya kalkmadı.

Askı rim, yoldaşım, dostları kadar şanslı olamayan Manuel de onlardan birine dönüşmüş, kaçıp gitmesini salık verdiği çığlıklara kulaklarını tıkamıştı. Arkamı döndüm ve karanlık ormanın içine kaçtım. Ayaklarım kanayınca ya kadar koştum...

Ne olur korkaklıkla suçlamayın beni. Oradan kaçabilmiş olmam bile büyük cesaret, kaçmak için ayağa kalkmış olabilmeyi bile kendim için büyük bir mükâfat olarak görüyorum.

Gizlice gittiğimizi bilen ve dönmeyince endişelenen diğer adamlarım beni aramaya çıkmışlardı. Beni bulduklarında yarı delirmiş durumda kalenin yakınlarındaki ormanda koşturuyor ve çığlıklar atıyormuşum. Birkaç gün içinde kendimi toparladım.

O yeşil gözlü insanlar, şeytanın tohumunu taşıyorlardı. Onun kontrolüne girmiş güçsüz ruhlardı. O gece belki de Tanrıya olan inancım korudu beni iblisin dokunuşundan. Öyle olmuş olmasını umut ediyorum.

Ardından katliamlar geldi. Tanrıya sığınarak gerçekleştirdiğim katliamlar. İşin gerçek yüzünü ortaya çıkarmak için sorgulamalar, işkenceler, ölümler. Daha sonra o çukuru gün ışığında bulamadım ve tek bir köylüyü bile konuşturamadım. Sanki hiçbirisi orayı da olan biteni de hatırlamıyor gibiydi. Çıldıırıyor muydum? Peki, benimle birlikte olan adamlara ne olmuştu? Cesetlerini bile bulamamıştık.

O şeytan ve iblis halen geceleri rüyalarım giriyor. Kahraman şövalyelerime şükür hâlâ hayattayım ancak o iblisin de hâlâ buralarda olduğunu hissediyorum. O gece bir şey onu korkuttu ve sarstı ancak öfke ve kin dolu bir şekilde bekliyor. Bölgenin azizlerinden ve buraya gelip yerleşen âlimlerden bu hususta bilgi istedim. Sürekli çevrede dualar okunmasını, onun habis salgını, gözleri yeşile boğan laneti insanlara bulaşırsa diye bölgede kutsal insanların bulunması

ve bu felakete göz kulak olunması gerektiğine karar kıldım.

Gizli görevleri o yaşlı şeytanı, o kötü niyetli pagan tanrıyı izlemek olan inançlı kırk adama, kırk kilise yapma emri verdim. Daha kiliseler tamamlanmadan bu bölgeye Kırkkilise demeye başladılar. Hıristiyanlığa yaptığım bu cüretkâr katkılardan dolayı adıma dualar ediyorlardı ancak çok az kişi gerçeği biliyor. Kendi şövalyelerimle birlikte belki en fazla yüz kişi ve onlar da bu sırrı mezarlarına götürmeye ant içtiler.

Peki, o gece ne oldu? Mantiğımın kabul ettiği yalnızca bir tek tahminim var. Bu topraklara geldiğimde hastaydım. Herkesten gizlediğim, zaman zaman beni güçten kesen, adı konmamış bir hastalığa sahiptim. Bu talihsiz felaketten haberim olmadan evvel bir şifacıyla konuşmuştum ve birkaç yıl ömrüm kaldığını söylemişti bana. Ona inanıyordum. Kemiklerimi yiyip bitiren, beynimin içine zuhur eden hastalığı algılayabiliyordum. İşte o gün o çukurda beni o pagan şeytanın lanetinden koruyanın vücudumu içten içe yiyen bu hastalık olduğuna inanıyorum. Açıklaması zor ancak hem ruhum, hem mantığım bu ihtimale sıkıca sarılmış durumda.

Bu satırlar belki de yazdığım son satırlar. Başıma ne geleceğini ve olayların nasıl sonuçlanacağını bilmiyorum. Eğer başaramazsam umarım insanlık beni affeder çünkü elimden geleni ardıma koymayacağımı ve son nefesime kadar mücadele edeceğimi biliyorum. Rahiplerim tehlikenin farkındalar. Onlara emrettiğim gibi bu cehennem zebanisini durdurmak ve dünyayı tehdit etmesini engellemek için çevreye Kırk kilise, kırk gözcü kulesini dikecekler. Her kilisede bu şeytan ve onun hileleri ile mücadele etmeyi bilen birer şövalye ikamet edecek. Her kilise bu gizli misyonunu bir başka kuşağa aktaracak ve böylece benim mücadelem nasıl sonuçlansa sonuçlansın sorumlu bir vali olarak gereğini yapmış olaca-

ğım. Ayırabildiğim tüm kaynakları bu kiliselerin inşası için ayırdım, muhtemelen kralım benim ne kadar dindar biri olduğumu düşünüyordur. Onu da bir şekilde tehlikeden haberdar etmem lâzım ancak henüz erken. Ona bir masal anlatamam, kantı götürmem gerek. Elle tutulur, gözle görülür bir kanıt. Tekrar o şeytanı aramaya çıkacağım, geceleri bulma şansım daha yüksek gibi...

Tanrının beni bu görev için hasta halimle bu bölgeye gönderdiğine inanıyorum ve görevimi layıkıyla yerine getirdiğimi bilerek gözlerimi yumacağım. Umarım benden sonraki nesiller de görevlerini yerine getirme şansı bulurlar.

Tanrı hepimizin yardımcısı olsun.

Not: Kırklareli'nin Vize ilçesinde yapılan kazılarda bulunan bir taş tabletten düzenlenip Türkçeleştirilmiştir.

Ev Gibi Yer Yoktur

1.

Sağında ve solunda göz alabildiğine uzanan tarlaların arasında, otobüs hedefe atılmış bir kurşun gibi ilerliyordu. Uzun camlarında güneş ışınları akis buluyordu. Otobüsün metal tenini yalayan rüzgâr, sonbaharın ısırcı soğuşunu taşıyor olsa da içerisi sıcak ve rahattı.

Kerem bu yolculuklarda uyumayı severdi. Eskiden. Uyukusu yoksa belki kitap okurdu. Şu anda planladığı son yolculuktaydı ve canı ne uyumak ne de kitap okumak istiyordu. Hayatın geçip giden her saniyesini biraz daha özümseme inadı arada bir sıtma gibi onu yakalıyordu. Geri kalan zamanlar ise umursamaz bir depresyon haliydi.

Dudaklarının kuruduğunu hissederek hostesten bir su istedi. İki buçuk saatlik yolculukta istediği üçüncü suydı bu. Sıkın görünen kadın suyu verirken tatsız bir bakış atmayı ihmal etmedi. Muhtemelen bacakları arasındaki eski sırt çantası, neredeyse bir haftalık sakalı ve ütüsüz gömleği ile kadına beleşçi bir başıboş izlenimi vermişti. Eğer son bir haftası göz alınırsa aynen öyleydi. Öyle hissediyordu.

Geriye yaşamak için en fazla birkaç ay kaldığını öğrendiğinde ilk yaptığı bir başka hastaneye gidip testleri tekrarlatmak olmuştı. Sonuç aynıydı. Hastaydı. Eve gitmiş, ağlamış, bağırıp çağırarak isyan etmiş, sağı solu yıkmıştı. Tanrıya küfretmeyi, daha sonra yakarmayı tercih etmişti. Sabah doktora tekrar giderek iyileşme şansı olmadığını tekrar dinlemiş, ömrünü uzatmak için önerilen ilaçlar için reçete yazdırmıştı. Lanet olası sigortası ölümünden önce ona birkaç gün verip içini rahatlatacak ilaçların yarısını ödemiyordu. Devlet bile ümidi olmayan hastalardan hemencecik sırt çevirmekten yanaydı.

Gün içinde şirkete gidip istifasını vermiş, gerekçe olarak mantık uyuşmazlığı ve iş tükenmişliğini göstermişti. Hastalığını kimsenin bilmesini istemiyordu. Ona acıyan gözlerle bakıp iyi davranmaya çalışmalarını istemiyordu. Onların yapmacık sempatisine ihtiyacı yoktu.

Şirketinin kendisini dava etmesini umursamadan o gün pırlı pırtıyı toplayıp ofisten ayrılmıştı. İstifalar on beş gün önceden bildirilmeliydi. Ya da istifayı takip eden on beş gün boyunca çalışmak zorundaydı. Patronu da, eski patronu demek daha doğru olurdu, kârlı bir anlaşma arifesinde oldukları Japon şirketi tekliflerini hazırlama yükümlülüğünün onda olduğunu ve ayrılmadan evvel onları tamamlaması gerektiğini hatırlatmıştı. Kerem adamın odasından çıkarken gülümsüyordu, içinde bu gücü nasıl bulmuştu bilmiyordu ama gülümsemişti. Delilik. Ölüm yaklaşınca mantık bile sizi terk ediyordu.

Japonların canı cehennemeydi. Tabii ki onların cehennemi daha ergonomik ve teknolojik kazanlarla dolu olacaktı muhtemelen. Kerem o gün ofisi terk etmişti. Aklında ne yapacağı, nereye gideceği fikri olmadan hem de. Sadece artık o yapay yaşam alanından uzak durmak istiyordu. Çok kısa zaman evvel o yaşam alanının en yapay ve özenilen işkolik-

lerinden biri olduğunu bilmek midelerini daha da bulandırıyor. Monitörler önünde geçen saatler, sabah akşam kafa patlatmalar ona çiçeği burnunda bir tümör hediye etmişti. Dünyanın adaleti buydu işte.

Dünyanın adaleti olsa cennet ve cehennemin bir anlamı olmazdı demişti birisi. Gerçekten cennet ve cehennem var mıydı ki?

Kerem inançsız biriydi. İnançsız olması onu ölmekten delicesine korkutuyordu. Bir anda vücut fonksiyonları işlemeyi bırakacak ve hiçlik gelip tüm benliğine hâkim olacaktı. Karanlık, yokluk, var olmama... Ölüm buydu işte. Hayatın zıttı. Varlığın tersi.

Otobüs, asfaltı bozulmuş bir yola girince Kerem içmekte olduğu suyun bir kısmını üzerine dökmeyi başardı. Bu sarsıntı eve biraz daha yaklaştığının işaretiydi. On, on beş dakika sonra on iki yıl evvel çekip gittiği ve birkaç bayram ve tatil dışında unutmayı tercih ettiği memleketine, Kırklareli'ne dönmüş olacaktı ölümü bekleyen adam.

2.

Ufak bir eğimle yükselen ovaya yayılmış şehir, akşamüstünün loşluğunda güneşin yansımalarıyla oluşan gölgeleri hapsedmiş gibi göründü. Gözden ve gönülden irak bir şehirdi Kırklareli.

Otobüs sanki ilahî bir şarkıyı dinlemek için bir araya gelmiş havariler gibi toplanmış ağaçların oluşturduğu koruyu yararken gölgeler içerideki eski ve karanlık bir hikâyeyi oynadılar.

Bildiği hayatı geride bırakmış olan adam, boş gözlerle baktı camdan dışarı. Paslanmış, çürümeye yüz tutmuş birkaç reklam levhası ve bir benzinlik merhaba dedi boynu bükük bir şekilde.

Birisi, eski bir beyaz eşya panosunun üzerine yeşil boyayla UYANIŞ yazmıştı. Kerem acı bir şekilde gülümsedi hızla anlık görüntü arkasında hızla yitip giderken. Kim bilir nasıl bir manyak, nasıl bir takıntıyla yazmıştı bu kelimeyi. Muhtemelen bir cümlenin geride kalmış tek kelimesiydi. Oysa genelde "Ali Ayşe'yi Seviyor." ya da "Nuri Alço buradaydı" gibi şeyler yazmayı severdi taşranın holiganları.

Otobüs çoktandır kullanılmayan tren yolunun üzerinden geçerken sarsıldı ve ufak bir kavşaktan sağa döndüğü anda şehre girmiş oldu. Öyle şaşaalı, gecekonduyla kaplı gettolar yoktu bu ufacık şehirde. Yetmiş bine yakın insanın paylaştığı, kimin, ne zaman ya da neden ev olarak tercih ettiği bilinmeyen bir şehirdi alt tarafı.

Kerem, akşam çökerken terkedilmiş gibi görünen sanayi dükkânlarına baktı. Otobüs tek katlı, yaklaşık on, on beş yazıhanenin sıralandığı gara girince Kerem de yukarıdan ceketini aldı ve bagajdaki çantasını almak için hareketlendi. Yarı yarıya dolu otobüs boşalırken birkaç cılız karşılama dışında insanlar silik birer siluet gibi şehrin ıssızlığında yitip gittiler.

Üniversiteden sonra dolabına tıktığı spor çantayı sırtına atarken geride bıraktığı İstanbul geldi aklına yine. İçinde bir sızı gibi hep kalacak olan kent... Ama İstanbul'da ölmek istemiyordu.

Yavaşça yazıhanelerin yanından yürüdü ve geniş bir yolun ağzına çıktı. Aheste yaklaşan bir arabanın, önünden geçip gitmesine izin verdi. Akşamın çökmekte olan karanlığına isyan eden lambalar yanmıştı. Kerem birinin altından geçip bir ara sokağa dalarken göz erimindeki birkaç kişiyi de geride bıraktı.

Birkaç adım atmıştı ki kayıp bir kentte yolunu kaybetmiş gibi hissetti kendini, oysa doğduğu, büyüdüğü şehir bu değil miydi? Yüzüne vuran ayaz, sanki insanları da kovalamış-

tı caddelerden. Millet sobalarını kurmuş muydu acaba? Bu sene kış erken gelecekti. Son sonbaharı, son kışı? Acaba yazı görür müydü Kerem?

Üç, en fazla dört katlı binaların arasından geçti, uzun bir yolun sonundaki tek gözlü bir canavar gibi, kapısının üstünde yüksek, yuvarlak bir pencere bulunan eski borsa binasına geldi. Sanki tüm caddeye olan hâkimiyetini yirmi dört saat bekçilikle sürdürebilirmiş gibi tepeden bakan bina, aylakça yürüyen birkaç gölgeye nazar attı.

Sessizce, yitik bir ruh gibi eski binanın yanından geçip gitti Kerem. Sessiz, yitik bir ruhtu çünkü. İçindeki yaşam ateşi, hırslarını besleyen o kor sönüvermişti. Oysa sonsuza dek yaşayacağını sandığı anlar olmuştu.

Issız caddenin uzak ucundaki parlak meydana yürüdü, tünelin ucundaki ışığa ilerleyen, motoru teklemiş eski arabalar gibi. Unutmaya çalıştığı bir isteksizlikle ilerledi meydana doğru ardında kalan her şeyi karanlıkta bırakarak.

Bir anda şehir meydanına girince sanki sihirli bir kapıdan geçmiş de başka bir dünyaya adım atmış gibi hissetti kendini. Havaya aldırış etmeyen çocuklu aileler, bir duvara tünemmiş liseli oğlanlar ve kızlar, aylak aylak dolaşan emekliler karşıladı onu... Sanki bir Avrupa başkenti gibi ağaçlara kadar aydınlatılmış şehir meydanının ortasında fiskiyelerinde küçük gökkuşakları oluşmuş bir havuz bulunuyordu.

Kerem, bir an için derin bir nefes çekti ve burnuna denizin o kekremsi kokusunun dolmasını bekledi ancak kuru, sade bir havaydı aldığı. Kırklareli, her zaman bir kıyı kenti gibi görünse de denize sınırı yoktu. Özellikle meydanlar, yürüyüş caddeleri ve parklardaki canlılık dışarıdan gelen herkesi bir tatil mekânına geldikleri kanısına düşürüp yanıltırdı.

Şehir meydanının ortasında tahta banklarla desteklenmiş yürüyüş yollarıyla ayrılmış ufak bir çim alan vardı. Bu ala-

nun çevresindeki döner kavşak, çeşitli noktalardan sekiz ayrı yola bağlanıyordu. Şehir meydanının batı yakasını, iki kanadını sanki meydanı kucaklamak ister gibi açmış geniş hükümet binası; kuzeyini at üstüne şahlanmış bir Atatürk heykelinin gölgesindeki aile parkı; güneyini yürüyüş caddesi olan İstasyon Caddesi ve şehir çıkışına giden yol ağızları; doğusunu ise en yükseği altı katlı olan sıra sıra binalar almıştı.

Bir an için ışıklarla parlayan meydanın kıyısında durma gereği hissetti Kerem, şehrin havasını bir kez daha içine çekti ve yüreğinde bir yeis büyüdü. Bu şehrin meydanından geçeceği günler sayılıydı. Her şey derin bir karanlığa yuvarlandı sanki hiçliğin elleri bedenini sararken Kerem ayakta kalmak için direndi ve kafasını sallayıp yürümeye devam etti. Baygınlık onu ele geçiremedi ancak haftada bir uğrayan krizlerin sayısı iki ya da üç günde bire düşmeye başlamıştı. Gözlerinin kararmasını, ellerinin ve ayaklarının hislerini yitirmesi izliyordu genelde. Daha sonra da baygınlık geliyordu. Şükür ki şimdi atlatabilmişti, burada, şehrin meydanında düşüp kalmamalıydı.

Gecenin havasında birkaç sönük kahkaha ve çocuğuna kızan bir annenin sesi duyuldu ancak çok uzağa erişmeden yitip gittiler. Meydanı geride bırakan adam, bayır yukarı bir kaldırıma tırmanırken eski bir binanın duvarına boyanmış yazıya takıldı gözü.

Birisi yeşil bir boyayla sağa sola bilmece gibi kelimeler yazma takıntısına kapılmış olmalıydı. Belki de bir şarkı sözü diye düşündü genç adam, içindeki ürpertiye parçalanıp dağılmış ruh haline yordu.

YEŞİL GÖRÜR HER ŞEYİ.

Yazı, sanki birkaç gün önce yazılmış gibi tazeydi. Kerem ufak ayrıntıyı birkaç dakika sonra unutacaktı. Yazının tonunun girişteki tabelayla tıpatıp aynı olduğunu unutacağı gi-

bi...

Sola dönen, uzak ucundaki bir lambayla aydınlatılmış nispeten karanlık sokağa girdiğinde, hemen iki blok ilerideki apartmanın görüntüsü, tüm yolculuğunu silip aldı aklından. Kerem, sanki hiç ayrılmamış gibi hissetti kendini. Üniversite sınavına daha girmemiş, İstanbul'a hiç gitmemiş, akşam arkadaşlarıyla oynadığı basketbol maçından dönüyormuş gibi... Anılar yine yakasına yapışmışlardı. Derince iç geçirdi, bu evden ayrıldığından beri on yıldan fazla zaman geçmişti. Oysa dün gibi derlerdi ya...

Beş katlı eski apartmana girdi, üçüncü kata yürürken açıklaması gerektiği gerçeğin ağırlığı altında ruhunun kırıldığını hissetti.

3.

Yerdeki krem çerçeveli çiçekli halı, bordo renkli geniş koltuklar, yonca yapraklarını andıran ahize, modası çoktan geçmiş, uzaktan kumandalı, tüplü bir Beko televizyon... Evi, eskiden evi olan daire, hiç değişmemiş gibiydi. Dar holün açıldığı salon, kenar köşedeki birkaç biblo ve duvardaki eski İstanbul'u gösteren büyük bir tablo dışında aynıydı. Yaklaşık dört yıl evvel göndermişti Kerem o resmi, anneler günü hediyesi olarak.

Oturduğu koltukta derince iç geçirdi ve karşısındaki koltuğa sessizce yerleşmiş anne ve babasına baktı.

"Aç mısın, biz yedik ama istersen sana yemek ısıtayım?" Annesi gülümserken o koruyucu, içten içe yoğun bir merak taşıyan sesi titreyerek yükselmmişti. O tombul yanaklı, bacak ağrılarından şikâyet eden, altmış yaşındaki kadın, Kerem'e hâlâ sanki genç adam yedi yaşındaymış gibi davranabiliyordu.

"Yok, anne, sağ ol. Otobüse binerken bir şeyler yemiş-

tim." Yemek yediğini söylemese mutlaka tekrar tekrar sorar, tok olduğundan emin olmaya çalışırdı. "Siz iyisiniz inşallah, bir yaramazlık yok?"

"Ne olsun be oğlum bildiğin gibi, yaşıyoruz işte." Annesi o sevecen haliyle konuşmaya başladı. Kardeşinden, büyük halanın hastalıklarından, geçen hafta evlenen yeğenin düğününden bahsetti hiç susmayacakmış gibi.

Babası ise çatık kaşları, esmer yüzündeki, bastırılmış dudaklarındaki o katı ifadesiyle bakışlarını Kerem'e kilitlemişti. O, hiçbir zaman yaptıklarını onaylamamış, onaylamayacak olan babası... Ölmek üzere olduğunu söyleme dürtüsünü, karşısında zorla bastırdığı babası.

Belli belirsiz annesinin sustuğunu fark etti Kerem. Kadın, oğlunun gözlerinin babasında kilitlendiğini fark etmiş gibiydi. Kadının gözlerinin önünde eski zamanların siyah beyaz anıları dolaştırdı. Kocasının, Kenan'ın, biricik oğlunu ilk bisiklete bindirdiği zamanlar, onu omzunda maça götürdüğü zamanlar, onunla salonda güreştiği zamanlar. Ama çocuk büyümüş ve aralarına zamanın getirdiği o anlaşılmaz soğukluk girmişti.

"Belediye başkanlığı seçimlerine gireceğini duydum baba." Kerem bir yanıt bekler gibi bakışlarını sabit tuttu.

"Var öyle bir niyetim." Suratsızca cevap verdi altmış beşindeki adam.

"Masraflı olmaz mı? Yani hepi topu iki tane dükkân var. Bu işler çok para ister."

"Hesabımı yaptım ben."

"Yine amcamların gazına geliyorsun, değil mi? Yaparız ederiz dediler, razı ettiler bir türlü..." Kerem cümlesini tamamlamamıştı.

"Sen bırak beni. Çocukluk yapan asıl sensin. Ne o iş bırakmalar, eve dönmeler falan? Yine üniversite yıllarındaki

gibi bize ukalalık etmeye mi başlayacaksın?” Kenan kaşlarını daha da çatmış göründü, sanki bu mümkünmüş gibi. Saçlarına ak düşmüş adam çocuğunun hayatı hiçbir zaman tam olarak anlamadığını düşünmüştü. Kerem hırslıydı, inatçıydı, bunlar bir adamın hayatta kalması için önemli şeyler gibi görünebilirdi ama bu çocukta, kendi çocuğunda, her zaman yanlış bir şeyler olmuştu. O soğuk mantığının, ısrarcı inadının ardında çoğu zaman bir insan yokmuş gibi davranmaya çalışıyordu Kerem. Akıllı ve duygusuz. Her zaman her şeyi bildiği hatasına düşen. Kenan’dan daha iyi biliyor olamazdı.

“Biraz dinlenmeye ihtiyacım vardı baba.” Kerem yutkundu. Her şeyi bir anda söylemek, yelkenleri suya indirip hüngür hüngür ağlamak geldi içinden. Ama yapmadı. Yapmayacaktı. Yapamayacağını biliyordu. Babasının karşısında bunu yapmayacaktı, son ana kadar değil... Kerem’i avucu içine almış bu acımasız esrime, şirkette karar verirken, insanları ikna ederken ya da doğruları insanlara gösterirken her zaman işe yaramıştı. Ama Zeynep’te işe yaramamıştı ya da Melek’te...

“Gel yavrum, eşyalarını odaya yerleştirelim.” Annesi her zaman sağduyulu davranmaya çalışırdı. Yıllarını kocası ve oğluyla paylaşmanın getirdiği o aşinalıkla gerginliğin kavgaya dönüşeceği zamanı hissetmeyi öğrenmişti.

“Evet, Melahat, şımartmaya devam et onu. Her dediğinde haklıymış gibi.” Kenan başını çevirdi, kumandaya uzanıp televizyonu açtı.

Melahat’ın aklına bir şeyler gelmişse de söylemedi, o her daim gülümseyen yüzündeki ifade kaybolmuş kadın sustu ve kalktı.

Kerem bir süre sessizce babasına ve o sanki orada yokmuş gibi televizyona kilitlenmiş ifadesine baktı. Ne kadar zorlu bir adamdı babası. Aynı kendi gibi... Ne kadar da ba-

basına çekmiş olduğunu düşündü. Kerem gittiğinde adam pişmanlıklarla dolu bir hüznün içinde kaybolacaktı, aynı kendisinin onun yerinde olsa yapacağı gibi. Bir kez daha dilinin ucuna kadar geldi.

"Hastayım," demek istedi. "Öleceğim," demek istedi. Di-yemedi.

Ayağa kalktı.

"Hoş bulduk baba," dedi cılız bir sesle ve salondan çıktı.

4.

Zorlukla dizleri üzerine eğilmiş kadının yüzündeki sıkıntı okunuyordu.

"Ben halledebilirdim anne."

"Sen şimdi neyin nereye konulacağını unutmuşsundur." dedi oğlunun ufak çantasında çıkardığı birkaç parça eşyayı çekmecelere yerleştirmekte olan kadın.

"Anne, yıllarca burada yaşadığımı hatırlıyorsun, değil mi?" Cılızca gülümsedi Kerem.

Melahat destek verici bir kıkırdama koy verdi. "Ama yıllar önce," diye tamamladı oğlunu. "Zaman ne kadar da çabuk geçiyor," diye söylendi kendi kendine.

Dikdörtgen odada tek bir yatak, tahta, dar bir dolap, bel hizasına gelen bir çekmece sırası ve kapının yanında eski bir çalışma masası duruyordu. Küçük odanın duvarındaki posterler çoktan sökülmüş hatta duvar, üstüne iki kez boya bile yemişti. Kenan böyleydi işte, zaman zaman Kerem dışındaki akrabaları da konuk etmek için kullanılan küçük oda, ihtiyaç duymasa bile evin geri kalanıyla birlikte her seferinde boyanmış olmalıydı. İtinalı, detaycı... Kerem bir kez daha ne kadar babasına benzediğini düşünürken buldu kendini.

"Dışarı çıkıp birkaç eski arkadaşını görmek istiyorum,"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

dedi Kerem.

Yalandı. Bu kadar yıl sonra şehirde arkadaş diyebileceği hatta birkaç akrabası dışında tanıdık diyebileceği birilerinin bile kaldığını sanmıyordu. Ama evden uzaklaşmak istemişti, yüreğinde ölüm gibi yeis bir yük taşırken, her seferinde bu gerçeği çığlıklar atarak söylememek için zor tutuyordu kendini.

“Beni beklemeyin, komodindeki yedek anahtarı alırım. Gece girip yatarım.” Kapıya yönelmişken annesinin iç geçiren nefesini duymayı reddetti Kerem. Sayılı saniyeleri azalırken onları anne ve babasıyla paylaşmak isterdi ancak şu anda psikolojisinin buna müsait olmadığını biliyordu. Dışarı çıkacak, içecek, untabildiklerini unutacak, belki kendini hızla yol alan bir kamyonun altına atacaktı. Hiç de kötü bir fikir değildi. Buna hiçbir zaman cesaret edemeyeceğini düşünerek ayakkabılarını giydi ve annesine iyi geceler diledi.

“Kahvaltıda görüşürüz anne. Yumurtalı ekmek yaparsın değil mi? Peynirle birlikte senin yumurtalı ekmeklerin çok güzel olur.” Uzanarak annesinin yanağından öptü.

“Yapmaz mıyım? Bir de geçen bahar hazırladığım kahvaltılığı açtık mı...” Melahat, oğlunu mutlu edecek bir şeyler yapmanın mesutluğunu taşıyan her annenin sahip olduğu o sevecenlikle gülümsedi.

Kerem kapıyı arkasından çekip kendini apartmanın koridoruna attığında gözlerine tırmanan yaşları zor tuttuğunu fark etti. Sevdiklerinizin yanındayken ölümün kapının eşliğinde beklediğini bilmenin, bir insanın dünyada çekebileceği en acı işkencelerden biri olduğunu fark etmeye başlamıştı.

Tek tarafı eğik bir "Y" harfini andıran caddenin dört bir yanındaki dükkânlardan müzik sesleri, tokuşturulan kadehlerin şingirtısı, kahkahalar ve yer yer de dertli iç çekmeler yükseliyordu. Nasıl bir geçmişten kalmış emanet bir isimdir bilinmez, Kasaplar Arası, Kırklareli'nin meyhane ve barlarının toplandığı o alkol tortulu caddeydi. İsmine rağmen sadece uzak ucundaki girişinde bir tane kasap vardı. Onun ve ortada ikiye ayrılan kısmında sivri bir çıkıntıya kurulmuş tek el bayisi dışında meyhaneler ve barlardan ibaretti cadde. Her şehrin sahip olduğu o günah çıkarma caddelerinden belki de en renklisiydi Kasaplar Arası. Yaz geldiğinde masalar caddeye kurulur, köşe başındaki balıkçıdan taze balıklar ızgaraya atılarak kokuları köftelerinkilerle yarıştırılırdı. Trakya'nın o su içmeden büyümüş nesilleri çoğu zaman öylesine doldururdu ki bu caddeyi, kimin hangi dükkânda oturduğu, kimin kime servis yaptığı ya da hangi dükkâna ödeme yaptığı bile çoğu zaman karışır, yıllarını birlikte geçirmiş meyhane sahiplerinin dostane yaklaşımı ile hiçbir zaman soruna dönüşmezlerdi. Küçük yerlerin birbirlerini tanıyan insanlarına ait olan o gizemli samimiyet ile sanki herkes tek masada içermiş gibi caddenin bir ucundan diğerine atılan laflar ve yetiştirilen cevaplar duyulurdu.

Kasaplar Arası'na babalar oğulları ile gelirdi. Ne de olsa tüyü bitmemiş gençlerin, babalarının haberi olmadan bir yerlerde kafayı bulup olay çıkarmasından daha iyiydi bu. Her ne kadar ufak şehrin duyarlılığı olsa da her sene bir ya da iki trafik kazası ile gereksiz kavgalar şehrin çeşitli yerlerinde boy gösterir ve sene boyunca sanki şehirdeki en büyük olaylarmış gibi anlatılırlardı.

Meyhanelerin kuytularına kaçmayı tercih eden yaşlı adamlar, Kırklareli'nin, Kasaplar Arası'nın eskisi gibi olma-

dığından dertlenip dururlardı. Gerçi yaşı adamlar işlerini rahat yapamadığından bile dertlenirlerdi çoğu zaman. Anlayacağınız ağır melankoli, yaşın getirdiği o tatsız huylardan biriydi işte. Yine de az çok gerçek payı vardı sözlerinde, o da tüm dünyanın geçen zamanla birlikte değiştii gerçeğiydi. O küçük kasaba insanların korumacı fikirleri zamanı zincirlere vuramazdı.

Hafta sonu olmaması sebebiyle daha bir sakin, belki de Kerem'in içinde bulunduğu ruh halinden dolayı daha bir karanlık ve soluk gözüktü Kasaplar Arası ona. Yine meyhanelerden sesler yükseliyor, bir iki dost omuz omuza içeri giriyor ya da bir iki sarhoş dengesini korumaya çalışarak kapılardan çıkıyordu. Ancak hava hâlâ yaz esintileri taşımasına rağmen dışarı çıkarılmış iki üç masa boştu ve dükkânların içindeki müdavimler de kendi masalarındaki birkaç kişiyle dertleşir durumdaydılar. Bu, Kasaplar Arası halkı için içine dönüklük olarak tanımlanabilirdi.

Zayıf, esmer bir garson Kerem'e iyi akşamlar diledi. Yeni bir fıçı bira açtığını söyledi, içeri davet etti. Kerem zayıfça teşekkür edip cadde boyunca yürüdü. Her nedense bir meyhaneye girmemek için hep sebep buluyordu. Ya çok kalabalık, ya çok dumanlı, ya çok gürültülü. Bu şekilde yedi sekiz meyhane geride bırakmıştı ki caddenin diğer ucundaki, ikiye ayrılan kısmın sağında kalan iki barı fark etti. Meyhanelere oranla çok daha yeni ve Avrupai görünüyorlardı. Sanki İngiltere'nin bir kasabasından fırlayıp dünyanın yanlış yerine düşmüş iki "pub" gibiydiler. Renkli camlarının içinden karanlık gölgeler yansıyor, dışarıdakileri sessiz, loş bir yalnızlığa davet ediyorlardı adeta.

Kerem birbirine omuz vermiş iki bara yaklaştı ve birkaç basamakla çıkılan dar girişli olanı tercih etti. Kapısının üzerindeki kırmızı ve mavi renkli, ince neonlarla "Efes" yazan reklam tabelası yanıp sönüyordu. Hemen altında barın ismi

vardı.

“Cunta”

Kendi küçük ve kenara itilmiş kasabasında bu esprili isim çok derinlikli geldi Kerem’e. İsmi tahtadan bir baskı olduğunu görmek daha da hoşuna gitti. Kapının kolunu itekleyip içeri girdiğinde, genç adamı daha da büyük bir şok bekliyordu. Sol tarafındaki uzun barın karşısındaki alçak, tahta masaların etrafı taburelerle doluydu. O “İstiklal Caddesi’nin ikinci sınıf barlarından birine girdiğini sandı bir an için. Doğduğu ve uzun süredir unutmaya terk ettiği şehir, son yıllarda onu şaşırtacak birkaç sürpriz hazırlamıştı demek ki.

Kerem, ölmek üzere olan bir adam olarak, bu küçük detayların yarattığı minik sürprizleri minnetle kabul ediyordu. Nedense umursamaz, her şeyin bir an önce bitmesini ister halinden sıyrılmaya başlamıştı. Zaman zaman dipsiz bir karamsarlığa kapılsa da, hayatı boyunca hırsları ve inatçı bir duruşu ona vazgeçemediği bir alışkanlık kazandırmıştı demek ki. Bir anda peydah olan serin bir rüzgâr gibi hayatı geride bırakmanın acı sızısı doldu burnuna, genizlerini sızlattı ve yaşları tırmandırdı gözlerinin içine. Hayat, her şeye rağmen, geride bırakılmayacak kadar güzeldi.

“İyi misin?” Barın içinde çınlayan dinç ses Kerem’i daldığı melankoliden, tam boğulmak üzereyken çekip çıkardı. Genç adam, yanında bitiveren sureti önce hayal meyal algıladı, hemen gözlerini ovalayarak görüntüyü netleştirdi.

Saçları kısacık kesilmiş, zayıf, ak tenli kız minik dudaklarını endişeyle birbirine bastırmıştı. Yuvarlak yüzündeki gözleri sanki olağandan daha iri gibi duruyor ancak bu oransızlık kıza ayrı bir güzellik katıyordu. Barın loş ışığında adeta çocuksu bir rüyadan fırlamış gibi duran bu ufak tefek kız, o iri gözlerine yerleşmiş siyah çakıl taşlarıyla Kerem’i olduğu yere çivilemişti.

Genç adam yanıt verebildiğinde havada asılı kalan zaman onuncu saniyeyi aşmış ve hararetili koşusuna kendini kaptırmıştı bile. Kerem, bir kez daha dünyanın güzellikleriyle lanetlenen ve elleri arasından akıp gitmekte olan hayatına küfürler haykırdı.

“Sağ ol. İyiyim,” diyebilirdi Kerem. Bir kelimedenden uzun cümleler kurmaya, denese kelimelerin ağzından tamamlanmadan kaçıp gidebileceğini hissediyordu.

“O zaman, nasıl yardımcı olabilirim?” dedi kız, ufak dudaklarını aralayıp çekici bir gülümsemeyi şuh bir şekilde adamlarla paylaşmaktan çekinmeyerek.

Kerem o zaman kızın belindeki siyah önlüğü ve elindeki boş bardağı fark etti. Tabii ya, kız müşterisini güzel bir merhabayla karşılayan bir garsondu yalnızca. Yine de içindeki sıcaklığın ve karıncalanmanın tadını çıkardı Kerem. Eliyle uzun barın uzak ucundaki bir tabureyi işaret etti ve gülümsemeye çalıştı.

“Buyurun. Ne içmek istersiniz?” Kız barın arkasına geçti ve bardağı arkasındaki bir lavaboya bırakıp ellerini beline koydu, tabureye ilerleyen Kerem’i gözleriyle takip etti.

Kerem ise hâlâ bu küçük şehirde, kafasını dağıtan bu sıcak karşılaşmayı ve bir anda garsonluktan barmenliğe terfi eden kızı düşünürken buldu kendini. Kız, hepi topu yirmisinden birkaç yaş fazla olabilirdi.

“Bira,” dedi kısaca. Gülümsemeye, her ne amaçla olursa olsun ona karşı samimi davranmaya çalışan kıza karşı sıcakkanlı olmaya çalıştı ancak içinden gelmiyordu. Kızın güzelliğine ve çekiciliğine rağmen Kerem’in hayatını sömüren beynindeki habis bilye sanki duygularına da sıçramış, içindeki kötülüğü onlara da bulaştırmıştı. Kerem, hayatı boyunca sorgulamaktan çekinmediği ve ona zorlu bir iş hayatı ile bir beyin tümörü hediye etmiş Tanrıya okkalı bir küfür sa-

vurdu içinden. Genç adam kafasını eğdi, yüzündeki birkaç günlük kirli sakalı eliyle sıvazlayıp geriye kalan zamanıyla neler yapmak istediğini düşündü. Sayılı günü olduğunun ve onun da ellerinden akıp gittiğinin düşüncesi önce durağan alışkanlıklarını çalmıştı ondan. Sırf zaman geçirmek için birkaç günde bir aklına geldikçe tıraş olmaya başlamıştı, dişlerini artık fırçalamıyordu, giydiklerine dikkat etmiyor, dolaptan eline geçenleri üstüne geçiriyordu. Öleceği haberini ilk öğrendiğindeki sergilediği inkâr duygusu yerini öfkeye bırakarak çok olmuştu ancak artık öfkenin de sadece anlık olarak gelip gittiğini, yerini mantıksız pazarlıklara ve derin bir depresyona bıraktığını hissediyordu Kerem. Kabullenme de yakındı.

Önündeki tezgâha biraz da normalden sert bir hamle ile bırakılan bardak altlığı Kerem'i dalıp gittiği düşüncelerden sıyırdı. Genç adam kafasını kaldırıncı onu karşılayan kızla yine göz göze geldi. Her ne kadar yüzünde itina ile kapatılmış birkaç çil olsa da barmaid çok güzeldi. Kerem'in siparişini barın ardından önüne koyarken meraklı gözlerini kocaman açmıştı.

"Eee?"

Kerem sanki kendisiyle konuşulmuyormuş gibi sağına soluna bakma ihtiyacı hissetti. Yalnızca bir masada sessizce konuşan iki genç dışında bar boştu.

"Ne?" dermiş gibi dudaklarını aralayıp dilini üst damağına yapıştırdı Kerem.

Kız omuzlarını silkti.

"Buralarda yeni misin?" Kızın sohbet etmeye hevesli tavrını Kerem'in ilgisini topladı.

"Eskiydim."

Soru işaretli bir bakış karşıladı Kerem.

"Yani burada doğup büyüdüm ancak beş - on senedir gelmiyordum."

Kız gülümsedi, loş barda güneş açtı sanki.

“Yenisin o zaman. Temelli dönüş mü?”

“Çok kalmayı planlamıyorum.” Ne demişti Kerem böyle? Ancak kızın sorusu da, nasıl derler, yarayı kaşıyordu işte. Ancak bu tavrı bir şekilde Kerem’in hoşuna gitmişti. Genç adam, kaybedeceği hiçbir şey olmadığı gerçeğiyle yüzleştiğinden beri onu hayata bağlayan mantık zincirlerini koparmış ve toplumsal baskılardan bir nebze sıyrılabilmişti.

“Peki ya sen?” dedi boğazını temizleyerek Kerem. “Seni daha evvel görsem mutlaka hatırlardım.” İçinde hâlâ bazı şeylerin ölmemiş olduğu gerçeğini fark etmek, genç adama daha fazla elemenden başka bir şey vermedi.

“Birkaç senedir buradayım,” dedi omuz silkerek. Kerem’in ardına baktı ve o an için barın kendisine ihtiyacı olmadığına kanaat getirip tezgâha dayanarak Kerem’in biraşından ilk yudumu alışını izledi.

“Hangi rüzgârın seni buraya attığını sorabilir miyim peki?” dedi kız adeta flört etmek isteyen çapkın bir Kazanova gibi gülümseyerek.

“İşten ayrılıp biraz kafa dinlemek istedim. İstanbul’da uzun zamandır boğuluyordum.” Söylediklerinin nispeten doğru olması ve açık gönüllü bu kıza yalan söylememiş olmak genç adamın içini rahatlatı. “Bu arada ismim Kerem,” diye ekleyiverdi alelacele.

“Ah, doğru!” dedi kız ellerini önlüğüne silerek uzattı “Ve ben de Aslı,” diye kocaman bir gülümseme bahşetti.

Kerem de kendine uzatılan eli memnuniyetle sıkarken kızıdan bulaşan gülümsemeye karşı koymadı. Kerem ile Aslı. İki genç bu ironiyi dile getirmeden utangaçça gülümsediler birbirleriyle. Kerem, hayatta bazı şeyler için geç kalmanın acısıyla içten içe kavrulurken kendini bildi bileli peşinde olduğu para ve saygınlığın ne kadar boş olduğunu anlamaya başlamıştı.

“Peki ya sen neden buradasın?” diye konuşmayı sürdürdü genç adam.

“Burası yüzünden,” dedi kız kollarını açıp barı adeta kucaklayarak. “Burayı babam yaptı, yani burayı zor durumda olan bir meyhaneciden satın alıp emeklilik için uygun olduğunu düşündü.”

“Sen de onun peşinden sürüklendin ha.” Kerem kaşlarını kaldırarak kafasını sağa sola salladı.

“Aslında onun ardından demek daha doğru olur. Daha altmışında iken bir kalp krizi ile beni tek başıma bırakıp anemin yanına gitmeye karar verdiğinde ona epey kızmıştım ancak burayı satın elimdeki parayla ve çok bir işe yaramadığına kanaat getirdiğim güzel sanatlar eğitimim ile İstanbul’da debelenmek yerine burada, kendi hayalimdeki barı kurarak ve birkaç dost edinerek mütevazı bir şekilde daha mutlu olacağıma kanaat getirdim.” Kız hiçbir kinaye taşımadan sanki yaşananlar hayatın doğal bir parçası imiş gibi hafif bir gülümseme ile konuşuyordu. İnsanların kendine acıması her zaman en çok nefret ettiği şey olmuştu.

Kerem ise kızın iki üç cümlede özetlediği hayatı karşısında ne diyeceğini şaşırmıştı. Suskunluğu Aslı için yeterli bir yanıt olmuş gibi geldi. Kız, Kerem’e İstanbul’da neler yaptığını sordu ve genç adam kendinden bahsederken ilk bira bardağının nasıl bittiğini anlamadı. Arada bir diğer müşterilere bakmak için tezgâhtan ayrılan kız her fırsatta yanına geliyor ve yarım kalan sohbetlerini sürdürüyordu. İkinci bardak yerini üçüncüye bırakırken havadan sudan sohbetler çocukluklarına, müziğe, sinemaya, işe, İstanbul’a kayarak akıp gitti. Önlerindeki bir saati zaman zaman kesilse de birbirleriyle sohbet ederek paylaştılar.

Bela geldiğinde Kerem üçüncü birasını bitirmek üzereydi. Gelip yanına oturana ve Aslı’nın suratını buruşturmasına kadar bara birilerinin girdiğini fark etmemişti bile. Kafasını

çevirdiğinde yirmili yaşlarının başında, saçlarını jöleyle dikerek isyanını haykırmaya çalışan deri ceketli, iskelet yüzü gençle göz göze buldu kendini. Birkaç saniye sonra da bu serseri tipli elamanın yalnız olmadığını fark etti. Hemen bir sonraki iskemleye tünemiş olan ufak tefek, kıvrıkcık saçlı yoldaşı ondan birkaç yaş daha küçük görünüyordu. Neredeyse boş barı detaylı olarak incelemeye dalmış olan ve hemen Kerem'in arkasında duran şişman adam ise üzerindeki yemek lekeli tişörtü ve eski kot pantolonuyla kendisine hiç dikkat etmediğini haykırıyordu adeta. Muhtemelen hayatının büyük kısmını bilgisayar oyunları, porno siteler ve annesinin azarlamaları arasında geçiriyor olmalıydı. Yüzündeki hâlâ sönmemiş ergenlik sivilceleri en azından şişman adamın bu çetin ceviz görünmeye çalışan grubun en çocuksu üyesi olduğunu kanıtlıyordu.

"Bela istemiyorum Caner, ne olur?" Aslı yüzünü ekşitmiş, bu adamlarla çok fazla haşır neşir olduğunu ve artık bıktığını ifade eden bir tavırla kafasını eğmişti.

Caner, çetesinin lideri ve deri ceketinin içinde en sert adamı olarak gözüken zayıf çocuk, bakışlarını Kerem'den Aslı'ya çevirdi.

"Sakin ol güzelim, çocukların yanında olmuyor bak böyle." Caner, elini uzatıp Aslı'nın yanağını tutmak, belki de saçına dokunmak istedi ancak kızın tepkisi sert olmuştu. Aslı, ona uzanan eli tokatlayıp geri kaçı.

Bir anda Caner'in yüzünden keskin bir kızgınlık ifadesi geçti. Gözleri irileşti, dişleri kenetlendi, bastırılmış dudakları morardı ancak genç adam kısa süre içinde bu öfkesini tekrar kontrol altına almış gibi göründü. Yoldaşları sessizce başlarını eğmişler, başka bir şeyle ilgilenir görünmüşlerdi.

Kerem, bazı şeylerin şekil değişirse de özünde aynı kaldıklarını bir kez daha görüyordu. Büyükşehirdeki yaşantısı ve işi ona bir şey öğrettiyse o da insanları tanıyıp sınıflama

becerisi olmuştı. Kerem, şu anda karşısında yeniyetme bir "küçük şehir kabadayısı" olduğunu biliyordu. Muhtemelen bir işte dikiş tutturamamış, çevresine topladığı zayıf iradeli insanlarla sağda sola ahkâm kesmeyi, gücü yettiğine kendini kabul ettirmeyi bilen, günü birlik hesapların dışına çıkamayan bu basit taşra insanı; ayakları üzerinde durmayı ve kendini ifade etmeyi bilen bu güçlü kıza musallat olmuştı. Onun cesareti ve girişkenliği kolayca yanlış anlaşılmış ve genç adamın gözlerini arzuyla boyamıştı.

Kerem, büyük bir yanlış içerisindeydi. İnsanları sınıflandırma züppeliğine sahip bir metropol insanıydı çünkü. Gerçekten de Caner, küçük şehir kabadayısıydı ancak Aslı'ya olan hisleri hiç basit olmamıştı. Çocuk yüzlü güzel kıızı ilk gördüğü andan itibaren o da Kerem gibi etkilenmiş, tek başına ayakta durma cesareti ile büyülenmişti. Caner, kendinin nasıl biri olduğunun az çok farkındaydı, aynı Aslı'ya derin duygular beslediğinin farkında olduğu gibi. Onu, yabancı bir genç adamla konuşup eğlenirken gördüğünde içinde alevlenen kıskançlık adeta organlarını kavurmuştu ancak yine de içinden geldiği gibi davranırsa Aslı'yla şansını yitireceğini biliyordu. O yüzden diline kadar tırmanan, kıızı birlikte konuşurken gördüğü genç adamların kollarına kendisinin atmakla suçlayan kelimeleri yuttu. Caner, Aslı'yı iki senedir tanıyordu ve çok yol kat ettiğine inanıyordu. Çok hata yapmış ancak birçok kez kendini affettirerek Aslı'yla arkadaş kalmayı başarmıştı. Hatta ilk tanıştıkları zaman, birkaç kez kızla görüşmüştü de... Aslı'nın onu biraz daha tanıyıp kendine yeterli bulmamasıyla sonuçlanan bir görüşme, Caner hâlâ arkadaş kaldıklarına ve kendini yeterince düzeltirse Aslı'yla tekrar şansı olacağına inandıran yumuşaklıkla sona ermiş bir görüşme... Oysa bilmiyordu ki Aslı, onunla ilgili kararı çoktan vermişti.

“Nasılsın?” demeyi akıl etti Caner, elinden geldiğince sevecen bir ses tonuyla, şimdilik Kerem’i göz ardı etmeye karar vermişti.

Kerem de sessiz kalıp dikkatini elindeki bardağa yöneltmiş gibi görünse de yüreğinin derinliklerinde bir karar vermeye çalışıyor gibiydi.

“Sağ ol Caner, eğer bir masaya geçerseniz size servis açabilirim, ne içmek istersiniz?” Aslı’nın ağzından çıkan sözler zorlamaydı. Caner’i tanıdığı kadanyla onun üstüne gitmesinin daha kötü sonuçlara yol açacağını biliyordu. Kolayca sinirlenmeye, ortalığı birbirine katmaya her daim hazır bir adamdı Caner; gençliğini ve elindeki enerjiyi yanlış şeylere yönlendirme konusunda ustaydı genç adam. Karakolda bir gece geçirmek onun için sorun olmazdı. Bölgedeki polislerin çoğuyla içli dışlı olmuştu zaten. Caner, onların gözünde zarsız bir şehir serserisiydi. Arada bir içkiyi fazla kaçıran, motosikletiyle hız yapan ve ufak kavgalar çıkaran, kendini bulamamış bir genç... Aslı, Caner’in sırf kız yabancı bir adamla konuştuğu için olay çıkarıp sağı solu yıkıp dökebileceğini ve bundan yakasını kolayca sıyracağını biliyordu. Daha evvel benzerlerini yaşamıştı. Hayatta yalnız bir kadın olarak pek çok şey gibi Caner ve onun gibi insanlarla da başa çıkmayı öğrenmişti.

“Beni yeni arkadaşınla tanıştırmayacak mısın?” dedi dirseğini tezgâha yaslayıp dikkatini bir kez daha Kerem’e çeviren Caner.

Kerem, loş bardaki tek tük insanların iç geçirmelerini ve Aslı’dan taşan gerginliği adeta gözle görebileceğini düşündü bir an için. Eskiden böyle bir adamla muhatap bile olmadan oradan kalkıp giderdi ancak şimdi içinden bir ses, hayatında kaybedebileceği hiçbir şey olmadığını bilen bir ses, tam tersini, düşüncelerini cesaretle bu zavallının yüzüne haykırmasını söylüyordu.

“Eski bir arkadaş...” dedi Aslı kekeleyerek. Gözleri Kerem’e kilitlenmiş, yalvarırcasına kaşları yükselmişti. Genç kız sorun çıkmasını istemiyordu.

Kerem, dilinin ucuna gelen gerçeği zorla bastırabildiğini hissetti o an. Sayılı günlerinde zorbalığa baş eğmiş olan bir korkak olmak istemiyordu. Artık değil...

“Uzun zaman sonra kader bizi bir araya getirdi.” Aslı, Kerem’in sesini çıkarmamasından cesaret bulmuştu. Bakışlarında genç adama karşı gizli bir özür vardı. Ama aynı zamanda Kerem’i de koruduğunu düşünüyordu. Caner’in, Kerem’in şehre geri dönmüş bir İstanbullu olduğunu öğrenmesi ve Aslı ile yeni tanıştığını bilmesi kısır bir sonuca götürecekti onu. Ukala İstanbullu Kerem, eski sevgilisine asılan bir züppe ve yumruklarının yeni hedefi olacaktı Caner için.

“Merhaba o zaman,” diye elini uzattı Caner, yanakları çökmüş bir sırıtış bahşetti. Dişleri bakımsız ve sarıydı.

Kerem bir kez daha Aslı’ya baktı ve zoraki bir gülümseme ile uzatılan eli sıktı. “Memnun oldum, Kerem ben,” dedi zorlukla. Kızın niye buna katlandığını, kendinin niye buna katlandığını bilmiyordu.

“Ben de Caner. Ben ve Aslı... Şey... Arkadaşız,” dedi kızın onaylamaz bakışlarının altında.

“Sen öyle san,” diye düşündü Kerem, eğer bu zorba kızı rahatsız ediyorsa, Kerem içinde bir şeyler yapması gerektiğini fısıldayan dürtüyü bastırmayacaktı. Fazla değil, birkaç gün önce küçük bir barmaid kız ile sokak serserisi arasında kiler umurunda bile olmazdı ama şimdi, ölümü beklerken sığındığı bu boş kabukta, onun yüzünü gülümsetmeyi başarmış bu kız söz konusu olunca geri adım atmayacağını anladı. Ancak biliyordu ki burada, Aslı’nın pek çok zahmet ve emekle bir arada tutmaya çalıştığı bu barda tatsızlık çıkarmak, kızıdan başka kimseye zarar vermezdi.

"Haydi, Caner, kız arkadaşınla konuşmayı bitirdiyse televizyonun oradaki masaya geçip bir şeyler içelim," dedi tünediği tabureden ekrana kilitlenmiş olan kıvrıkcık saçlı ufak tefek adam. Caner, karşılık olarak ona o kadar soğuk bir bakış attı ki, muhtemelen bu çelimsiz yoldaşı konuşmamış olmayı dilerdi.

Caner, Aslı'yı burada, bu soğuk yüzlü yabancıyla yalnız bırakmak istemiyordu ancak içinden bir ses de istenmediğini söylüyordu ona. Caner'in orada burada geçirdiği yıllar içinde öğrendiği bir şey varsa, o da çoğu zaman istenmeyen biri oluşuydu. Annesi daha o küçük bir çocukken onu istememiş, Caner dört yaşındayken onu babasıyla yalnız bırakarak muhasebecinin biriyle kaçmıştı. Bunu hiçbir zaman kaldıramayan babası ise en yakın dostları olarak şarap, rakı ve birayı, Caner'i yetiştirme tarzı olarak da sık sık kemerini kullandığı bir disiplini tercih etmişti. Caner hayatla baş etmeyi babasından öğrenmiş, canını sıkan her şeyi yumruklarıyla bertaraf edeceğine inanmıştı. Artık büyük bir adam olsa da çocuklukta kazanılmış yargıları değiştirmek kolay değildi.

Caner sessizce, hesaplı ancak iyi gizlenmiş bir öfke ile genç adama ve elinden geldiğince sempatik bir gülümseme ile Aslı'ya baktı ve yavaşça kalktı.

"Görüşürüz," dedi takınabildiği en kibar ifadeyle. Kendince kurnaz kafasında ertelenmiş bir tartaklama planı oluşturmuştu.

"Görüşürüz," diye yanıtladı Aslı, hafifçe iç geçirdi. Rahatlamasının çok belli olmamasına dikkat etti. Caner'in olay çıkarmadan gitmesi büyük bir şanstı.

"Memnun oldum," diyebildi Kerem cılız bir sesle.

Caner gülümseyerek kafasını salladı. Nedense o gülümseme gözlerine ulaşmıyordu.

"Haydi, motorları biraz ısıtalım!" diye beyan etti dostları-

na Caner. Bu karardan memnun görünmeyen Serkan, ki o fazla kilosuyla motorunu devirip dururdu, homurdandı. Caner, motor alması konusunda onu zorla ikna ettiğinin farkındaydı ancak genelde işin içinde kızlar, alkol ve eğlence olduğu sürece o sivilceli aptal, suratında geniş bir sırıtma ile Caner'e pek itiraz etmezdi.

Cunta'dan çıkarken acele edermiş gibi davranan Kaan ise o kıvr kıvr saçlarıyla oynuyordu. Genelde sinirli olduğunda yaptığı bir hareketti bu esmer adamın ve Kaan, Aslı söz konusu olduğu her zaman sinirliydi. Aslı'nın Caner'in öfkelenmesine ve üzülmesine sebep olduğunu söylüyordu. Koskoca şehirde başka kız mı yoktu sanki? Yoksa bile Babaeski'ye giderlerdi, Lüleburgaz'a giderlerdi hatta Edirne'ye gidip üniversiteli kızları bile düşürebilirlerdi. Altlarında motorları olduğu sürece sorun olmazdı.

Elbette Caner, Kaan'ın hayalperest ve boş boğaz biri olduğunu biliyordu.

Üçlü, Harley Davidson benzeri olarak üretilmiş Kanuni Seyhan motorlarına binerlerken çevrelerine caka satmayı ihmal etmediler. Yeri göğü inleten patpatlarla caddeden çıktılar. Önde giden Caner, sağ elini kaldırıp durmalarını söylediğinde daha hızlanmamışlardı bile.

"Motorları park edin, caddenin köşesinde bekleyeceğiz biraz."

"Neden..." diye söze başlayıp itiraz etmek üzere olan Kaan, Caner'in yüzündeki ifadeyi gördü ve laflarını yuttu. Kasaplar Arası Caddesi'ne bakan bir gölgede motorlarının üzerinde pineklemeye başladılar.

"Taarruza geçme zamanını mı bekliyoruz nitekim?" diye eski bir politikacı taklidi yaptı Serkan. Hayattaki tek maharetiydi belki de bu. Sesini değiştirip ünlülerin taklitlerini yapmak... Ancak her seferinde vakti çoktan geçip gitmiş isimlerin taklitlerini yapar ve kendi esprilerine kahkahalarla gü-

lerdi.

"Binaenaleyh piyasadaki sessizlik, fırtınadan önceki sessizliktir," dedi boynunu içine çekip elinde bir f6tr varmış gibi kaldırarak. Serkan'ın horultulu kahkahasını sert bakışlara sahip arkadaşları b6ld6 ve olmayan keyfinin son kırıntılarını da kaçırdılar. "Playstation oynamaya gideydik..." Mırıltılı 6nerisi de karşılık bulamayınca dudaklarını şişirip sustu.

Caner ise bir sigara çıkarıp yakmıştı. Kısığı g6zlerle Aslı'nın barını s6z6yor, sanki hayatın sırrını arayan dervişlerin i geçirmesi gibi sigarasını derince çekip 6fl6yordu.

Galiba Caner, bu kendini beğenmiş Kazanova'yı rahatsız etmişti. Aslı'yı sahipsiz mi sanmıştı bu yabancı? O ukala ve hor g6ren bakışlarını Caner'in fark etmediğini mi sanmıştı? Caner g6rm6řt6, Caner biliyordu, hep bilirdi, bu hergelenin kendi şehrinden biri olmadığını bildiği gibi...

6.

Kerem, gerçekten de serseri çocuğun gelişinden sonra gerginleşmiş ve suskunlaşmış gibi g6r6nen Aslı'nın 6zerine gitmemiş, hoş sohbet için teşekk6r edip birasını bir dikişte yuvarlamıştı. Hemen kaçıyor gibi g6r6nmemek için beş on dakika daha oyalanmış ve Aslı'ya iyi akşamlar diyerek ayrılmıştı.

"G6r6şmek 6zere..." diye eklemişti Kerem bardan çıkarırken, "Buralarda kaliteli ve g6zel bir yer bulmak çok g6zel. Ellerine sağlık, b6y6k bir iş başarmışsın..." Kızın g6l6msemesine geniş bir g6l6mseme ile karşılık verip ağır aksak adımlarla bardan çıkmış ve Kasaplar Arası'nı geride bırakmıştı.

"Hey dostum, seni buralarda g6rd6đ6m6 hatırlamıyorum." Arkasından y6kselen ses tanıdıktı.

Kerem derince iç geçirdi ve durup cevap vermezse genç adamı kızdıracağını biliyordu. Durup cevap verse de Caner kızacaktı ya.

"Bak, anlıyorum tamam mı? Senin kızınla bir işim yok, zaten buralarda fazla kalmayacağım." Kerem yarı yarıya dönmüş ve eskiden söylemekte zorlanacağı şeyleri ne kadar kolay ifade edebildiğini fark ettiğinde acıyla gülümsemişti.

Caner, peşinde çetesiyle ensesinde bitivermişti. "Kızla aramızda olanlar seni ilgilendirmez tamam mı!" Dişlerini birbirine kenetlemiş olan zayıf adam, alkol kokuyordu ve ellerini yumruk yapmıştı. Gerçekten de kısa bir bekleme molası olsa da Caner, Serkan'a bir büfeden bira aldırması ve bir kaç yudumda mideye indirmişti.

Kerem, adamın sinirinin onu nasıl etkilediğini görebiliyordu ve bu geceki eğlencenin kendisi olduğunu biliyordu.

"Hem sen de kimsin ki bana ukalalık taslayabiliyorsun ve akıl vermeye çalışıyorsun?" Çenesini ileri uzatmış delikanlı arkadaşlarına doğru kabardı. "Önüne gelen anasını sattığımı herifi başımıza CEO oluyor ha!" Pis sırtısına arkadaşları cılız gülmelerle karşılık verdiler.

"İyi akşamlar, yolunuzdan çekilip evime gidiyorum." Kerem son kez alttan alıyordu, içinde yükselen iğrenme hissi yerini öfkeye bırakmaya başlamıştı. Karşısındaki koskoca adam, çocuk gibi davranıyordu. Sevdiği kızla sırf konuştu diye dayağı hak ettiğini mi düşünüyordu? Bu taşra magandası kaçınıcı yüzyılda yaşıyordu ki.

"Ben konuşurken yüzüme bak lan!" Caner öfkeyle köpürdü, ağzından tükürükler saçtı. Sesi, boşalmış caddede yankılandı. Saat on ikiye geliyordu ve her ufak şehirde olduğu gibi gece yarısından sonra sokaklar ıssızlaşır ve karanlıkla baş başa kalırdı.

Kerem derin bir nefes alarak durdu ve ara sokakta kendilerinden başka kimsenin olmadığını gördü. Uzaktaki soka-

ğın çıkışı aydınlıktı ve bir tünel çıkışı gibi umut doluydu. Oysa Kerem'in tünelinin bir çıkışı yoktu, o çıkışa ulaşamadan karanlığa gömülüp gideceğini biliyordu. Karnında bir şeylerin kımıldadığını hissetti, korku değildi. Kaybedecek bir şeyi olmayan adam korkmazdı ve her şeyini kaybedeceğini bilen adamın da korkusu olduğu söylenemezdi.

Kerem, Caner'in gözlerini içine baktı. "Sen kendini ne zannediyorsun bilmiyorum geri zekâlı ama hayatı o kız için cehenneme çevirmekten başka bir boka yaramıyorsun."

Bir an için sessizlik keskinleşti. Gecenin ayazı tenlere battı, nefesini tutmuş olan şişman adam ile ufak tefek çocuk gözlerini şaşkınlıkla açmışlardı. Caner'in bakışları ise saf öfke doluydu. Elleri titremeye, alkolün uyuşturduğu beyninin hücreleri uyarı akımlarıyla çakmaya başladı.

Kerem, genç adamı azıcık daha iteklemenin yeteceğini biliyordu. Bu gün bedenini altına atacak bir kamyon bulamamış olabilirdi ama bu da iş görürdü. Arkadaşları Caner'i bir çılgınlık yapmadan tutmak için hamle yaptıklarında Kerem yumruğunu genç adamın suratının orta yerine yapıştırdı.

Bunu takip eden olaylar, genç adam için bulanık ve hızlıydı. Çetesi de Caner'e katıldığında Kerem'in içi mazoşist bir zevkle dolmuştu. Eğer karşı koymaya çalışsa belki, çok küçük bir belki, gençlerin hakkından gelebilirdi ama Kerem ne ilk çenesinde patlayan yumruğa ne de onu takip edenlere karşılık verdi. Öylece kollarını hafifçe kaldırarak olduğu yerde durdu, nedense tamamen bir kum çuvalı gibi durmak *ona komik gelmişti ve bu, gözü dönmüş çocuklara hakaret olurdu.*

Kerem midesine inen yumruğu minnetle kabullendi. Acı, sanki kırk yıldır göremediği bir dost, onu günahlarından arındıracak kutsal bir tılsımdı. Onu takip eden yumruk çenesine inerken Kerem gülümsüyordu. Yemi yutmuşlar, Kerem'i sert biri zannedip acımadan uzuvlarını çalıştırmaya

başlamışlardı.

Bir sonraki yumruk onu yere yıkarken onu da karnına gömülen bir tekme izledi.

Bunu Kerem istemişti, Caner ve arkadaşlarını tahrik etmişti. Kolaydı bu ve aradığını bulmuştu da. Gülümserken dudaklarından sızan kana aldırılmıyordu. Bu, onun hayatla kavgası, ölümle hesaplaşmasıydı. Bir ihtimal beynindeki o çıban bu dayığı kaldıramaz ve patlayıverirdi. Böylesi daha iyi olurdu belki de. Kimseye hesap vermek ve açıklama yapmak zorunda kalmazdı.

Kerem dudaklarını ıslatan şeyin kendi kanı olduğunu ve artık bedenindeki pek çok yeri hissedemediğini fark ettiğinde gördüğü şeyler arasında kopukluklar olduğunu ve arada sırada bayılmaya başladığını anladı.

Caner, işini çok iyi biliyordu. Daha evvel çok adam dövmüş ve nerede bırakması gerektiğini öğrenmişti. Siniri kısa bir süre önce sona ermişti, artık yarı baygın hale gelmiş ukalayı kaldırdı ve kafasını karşısındakinin kafasına gömdü. Acı şakaklarında sızlarken Caner buna sadist bir cesaretle göğüs gerdi. Kaşının hemen üstünün zonkladığını ve kısa zaman sonra moraracağını biliyordu, eh bunu eşit şartlarda bir kavga gibi göstermeliydi değil mi?

"Şimdi beni anladın mı lan?" Caner; Serkan ve Kaan'ın kaldırdığı adamın gözlerini içine baktı ve göz bebeklerinin kayıp, yerini aklarına bıraktığını gördü. Tükürürken de lanet okudu, bu serseriye yol ortasında bırakırsa beyin sarsıntısından ya da kan kaybından ölebilirdi. Lanet olası orospu çocuğunu bir de hastaneye taşımak zorunda kalacaktı. İçindeki öfkenin söndüğünü hissederken yüzü gözü dağılmış adamın bu dayığı minnetle kabul ettiğini fark edecek kadar da kendine gelmişti. Neden bu geri zekâlı ondan temiz bir dayak yemeyi bu kadar istemişti ki?

Köy Kahvesi

Camların dışında uğuldayan rüzgâr, kahveye doluşmuş adamların ruhlarına ketum bir masal anlatıyordu sanki. Sonbahar çabucak gelmiş gibiydi. Sanki askerden dönmüş bir koca gibi aceleci bir şekilde evin kapısını omuzlamaya başlamıştı. Köy kahvesi, televizyondan yükselen seslere, masalardaki okey taşlarının takırtısına, piştiye vurulan kâğıtların masayı gümlütmesine rağmen sanki boğuk bir tedirginlikle doluydu. Yaz gecelerinin neşeli havası ya da eski sonbahar gecelerinde kahkaha dolu oyunları unutulmuş gibiydi.

Çoğu gece, gündüz kasketini çıkarmayan yaşlı köylüler oyunlardan uzak duruyor, erken gelen sonbaharı sanki lanetli bir mesihmiş gibi karşılıyorlardı. Birbirlerine eskiye dair öyküler fısıldıyorlar, masalarındaki çayları içmeyi ağırdan alıp çaycı Mustafa'nın canını sıkıyorlardı.

Genelde yemek sonrasına denk gelen gecenin bu saatlerinde kahve tika basa dolu olurdu ancak bu akşam nedense yarı yarıya boştu. Ahali erkenden yatmayı, belki de bu geceyi karısıyla, çocuklarıyla geçirmeyi tercih etmişti.

Gençler bile masarın altından gizlice demlenmiyorlardı

bu akşam.

Mustafa, sıkıntılı sıkıntılı boşları tazeledi, dışarıda kuduran rüzgâra küfretti. Tam, bardakları kaldırmak üzereydi ki aniden iri bir kütle kahvenin kapısına çarptı. Mustafa'nın elleri titredi, tepsinin kenarından bir iki çay bardağı intihar etmeye niyetlendi ancak çaycının maharetli refleksleri sayesinde vazgeçtiler.

Kahve, eski bir köy evinden bozma olduğu için yüksek, boydan boya vitrin camları yoktu. Bir eve nazaran daha geniş ve yüksek camları vardı, yazları yerinden sökülüp hemen cam içinden servis yapılabilen türden. Buna rağmen şaşkın yüzler kapıya neyin çarptığını görememişlerdi.

İkinci çarpış daha yumuşak, sanki bir zorlama gibi geldi. Durdu. Yaşlılar kimin geldiğine kulak kesildiler. Çayları dökmekten son anda kurtarmış olan Mustafa, tepsiyi bırakıp kapıya hareketlendi. Birkaç kişi de oynanan oyunlardan başını kaldırmıştı.

Üçüncü kez sanki biri ya da bir şey kapının dışını araştırıyormuş gibi bir sürtünme sesi duyuldu. Cama yakın masalardan birkaç kişi kafasını cama uzattıysa da kimse cam açmak için hareketlenmedi.

Hayatları boyunca vahşi hayvanlardan sel felaketine kadar pek çok şey görmüş ve korku duymamış otuz sekiz erkek, akşamın içinde hem de beraberlerken garip bir hisle sessizleştiler.

Mustafa kapıya yürüdü. Pencerelerden köyün ıssız meydanını ve ötesindeki köy evlerinin cılız ışıklarını seçebiliyordu. Gecenin içinde ateş böcekleri gibi göz kırpan uzak pencere ışıklarının dışında karanlık koyu koyu akıyordu sanki. Meydandaki sokak lambası iki gündür yanmıyordu. Sınıra giden yoldaki sokak lambaları uzaktı ve buraya ışık veremeleri olanaksızdı.

Bir anda kapıya birkaç adım kalmışken kapıyı araştıran

“her ne ise” kapının kolunu buldu ve yavaşça çevirip açtı.

Mustafa soluğunu tuttu.

Kapı açıldığında kahvedeki herkes kafasını çevirmiş, sessizliğe boğulmuşlardı. Otuz sekiz çift göz kapıdaki gölgeye baktılar.

Gecenin içindeki havanın kuruluğunu inkâr edercesine bir yıldırım çatladı. Gölge, içeri adım attığı an kimlik kazandı. Köyün müdavimlerinden avcı Rıza, sanki yirmi beşindeymiş gibi dimdik duruyor ve sırtıyordu. Yaşlı adam sanki diğerlerini ilk kez görüyormuş gibi baktı.

Köydeki herkes derin bir iç geçirirken birkaç kişinin masaları devirerek kalktığı, takatten kesik yaşlıların ise Allah’ın adıyla iç geçirdiği duyuluyordu.

Yaşlı adamın gözleri yemyeşil parlıyorlardı. Gözbebekleri kaybolmuş, sanki beyninde nükleer bir ışık yakılmış gibi yemyeşil ışık gözlerinden sızarken yaşlı adam delice gülümsüyordu.

“Ah, kendimi çok genç, güçlü ve yenilmez hissediyorum.” Kelimeler ağzından adama özgün şivesini yitirmiş, soğuk, düzgünce ve yeni öğrenilmiş gibi çıkıyordu.

İnsanlar korkuyla masaları devirerek çığlıklar atarken Mustafa geri geri adımladı. Yaşlılardan biri bir dua mırıldanıp Allah’a yakarmaya başladı.

“O sizi çoktan unuttu insanoğlu! Bilmiyor musunuz, onun unuttuğu yerdesiniz!” Rıza, soğuk ve düzgün Türkçeyle kıkırdadı ve gözlerindeki ışık yayılırken ağzını çığlık atacakmış gibi açtı. Sanki bir fener yutmuş gibi önce dili ve dişleri şeffaflaştı daha sonra ışık adeta patlayarak tüm kahveye yayıldı.

Kendini cama atanlar, yere kapaklananlar, mertçe ayakta kalıp ne yapabileceğini düşünen birkaç kişi, hepsi yeşil ışığa boğuldular.

Yeşil, her şeye hâkim oldu...

Ağaçlar ve Rüyalar

1.

Zil, canhıraş bir çığlık gibi havayı yarıdı. Modern, melodili okul zillerine inat, elektrikli olmasına rağmen çana vuran bir tokmağın zırlıtlı sesini taşıyordu hâlâ.

Rüzgârın genç ağaçları okşadığı okul bahçesinde zilden sonraki sessizlik en fazla on saniye sürdü. Çocuklar bir anda sanki zili taklit edermiş gibi nara ve çığlıklar atarak okulun kapısından fırlamaya, birbirini ittirerek merdivenleri inmeye başladılar.

Olağan bir okul çıkışıydı. Ama görenler sanki yangından kaçmaya çalışan küçük insanlara benzetebilirlerdi üniformaları içindeki çocukları. Zannederdiniz ki öğretmenler çocukların fitillerini tutuşturmuşlar ve birer fişek gibi başıboş bırakmışlardı.

Bahçe kapısının hemen yanında bekleyiş dolu gözlerle dikilen birkaç anne ve baba, çocuklarını görüp onlara sarıldılar. Sırtlardaki çantaları da alınca çocuklar da bunu şımarma fırsatı olarak görüp bir kısmı salıncak için yalvarma-

ya başlarken bir kısmı ise dondurma için tepindiler.

Anne ve babasının yanında sevgiyle sarmalanmış, mutlulukla şımaran çocuklara özentisi ve bilmişlik karışımı bir ifadeyle bakan çocuk, hemen hemen son çıkan grupta idi. Okulun bahçe kapısının önünde durmuş, dudaklarını ciddiyetle bastırmıştı. Düz saçları perçem perçem gözlerinin üzerine düşüyordu. Arkadaşları dağılırken iç geçirip omuzlarını silketti ve okul duvarına gidip oturdu.

Bir an sonra omzunun üzerinden duyduğu uflama ve puflamalara çevirdi başını. Yusuvarlak yüzünün altında yine yusuvarlak bedeni ve kalın bacaklarıyla bir hacıyatmaz gibi görünen Berk, sırtında çantası, sanki hâlâ yazın en sıcak günleriymiş gibi terle dolu suratıyla ona doğru geliyordu.

"Cem! Hadi oğlum, gidip playstation oynayalım!" Yaşına göre daha kalın çıkıyordu Berk'in sesi. Kilolu yapısı daha büyük gösterse de Berk'in de aynı kendi gibi itilip kakılan ve harçlığı zorla alınan çocuklardan olduğunu biliyordu Cem.

Cem, çıkık elmacık kemikleri, düşük omuzları, ince kol ve bacaklarıyla adeta hastalıklı bir çocuk kadar zayıftı. Berk ve Cem, iki dost, ne zaman yan yana gelseler birbirlerinin şişmanlığını ve zayıflığını daha da çok ortaya çıkarırdı.

"Ablamı beklemem gerek Berk," dedi iç geçirerek Cem, sanki konuşmak onu yoruyormuş gibi sözcükler ağzından zorla çıkarıyordu.

"Hadi be! Hep aynı şey yapıyorsun, o gelene kadar biz dönmüş oluruz." Berk incecik kaşlarını kaldırırken kendi söylediğine kendinin de inanmadığı belliydi.

"Olmaz. Ablam sadece bir ders saati sonra çıkıyor. Oyuna kaptırırız kendimizi. Hem ablam beni bulamaz da bizimkilere giderse ayvayı yerim. Geçen sefer olanları hatırlıyorsun."

"Öf, ana kuzusu seni! Ne halin varsa gör!" Ellerini kaldı-

rip o şişman parmaklarını sallarken Berk komik göründü. Cem'in çatık kaşları yumuşadı ve parlak kahverengi gözleri ortaya çıktılar. Gülerken üst dişleri göründü.

"Ben ana kuzusuysam sen de ana danasısın!" dedi Cem arkadaşına sevgiyle. Berk'in onsuz oyun oynamaya gitmeyeceğini biliyordu. Bu akşam playstation oynama şansın, kaybettiği için canı sıkılmıştı dostunun.

"Sen de ana piresisin!" Berk arkasını döndü.

"Ana piresi olmaz ki!" Cem oturduğu yerden, kucağındaki çantasını çekiştirerek bağırdı.

"Sanki ana danası var da!" Berk uzaklaşırken söyleniyordu. Kafasını çevirip arkadaşına el sallamayı ihmal etmedi ama. İki çocuk da bir diğeri ne bakıp gülümsedi. Cem de el sallayarak uğurladı dostunu. Anaokulundan beri birlikteydiler. Beşinci sınıfı da birlikte okuyorlardı. Kendi ömürlerine göre hayatlarının çoğunu birlikte geçirmiş oluyorlardı yani. Hem eğer okulda ezilen taraftaysanız, aynı taraftan birkaç arkadaşınızın olması sizin moralinizi tekrar toplamana epey yardımcı olurdu.

Bu saatlerde okulun çevresinde Cem'i rahatsız edecek kimsecikler olmazdı. Haytalar genelde ilk zille dışarı fırlar ve kendi mahalleleri, oyun parkları, internet kafeler gibi kendilerine ait olduklarına inandıkları kilit noktaları tutarlardı. Okul, ders ve teneffüs saatleri dışında epey güvenli bir yerdi.

Cem çantasından ödev defterini çıkarırken bir keresinde geç çıkmaya karar vermiş olan Ferdi ve Orhan'ı düşündü. O akşam çantasındaki yırtığı annesine anlatırken yalan atmak zorunda kalmıştı. O kabadayılar tarafından itilip kakıldığını itiraf etmek Cem'e hep zor geliyordu. Boğazın bir yumru takılıyor, gözyaşları gözlerine tırmanmakta ısrarcı davranıyorlardı. Cem, bu yüzden hiç ağlamamıştı ve ağlamayacaktı da.

Elindeki deftere boş boş baktı bir an için, kafasını kaldırıp çevresine bakma ihtiyacı hissetti. Etrafta okuldan çocuk olmadığını görünce rahatladı. Duvarın üzerinde bağdaş kurarken çantasını da duvarın dibine bıraktı. Bir süre sonra öğretmenin istediği kompozisyonu yazmaya başlamıştı bile.

“Başka canlıları düşünün,” demişti Melahat öğretmen. “Mesela kediler, köpekler, çiçekler akıllı olsaydı ve düşünüp konuşmaya başlasalardı.”

O da diğer çocuklar gibi önce bunu komik bulup kıkırdamıştı ancak düşündükçe içini tarifsiz bir korku kaplamaya başlamıştı.

“Çok korkunç olurdu,” diye yazmaya başladı o ilkokul çocuklarının akıllarındakini söylemekten sakınmayan safça ifadesi ile. Kafasını bacaklarının üzerindeki deftere eğmiş şekilde, ikide bir kaleminin arkasını ağzına götürüp düşünerek yazmaya devam etti.

“Ağaçlar canlı olsalardı hepimizi öldürürlerdi.” Yazdığı cümleye baktı Cem. Ölmekten bahsedip bahsedemeyeceğini düşündü. Ama tam olarak bunu düşünüyordu. Kediler ve köpekler de korkutucuydu ama onlarla bir şekilde anlaşılabilirdi belki, köpek mamaları, sıcak yuvalar ile... Ama ağaçlar, o kadar ürettikleri oksijeni tüketirken, her gün ormanlarda yüzlercesini katlederken kesinlikle insanlara karşı çok güçlü bir öfke biriktirmiş olurlardı.

Bir an için yazdığı cümleye tekrar baktı. Öğretmeni, düşünüp konuşabilselerdi demişti. Hareket edip edemediklerinden hiç söz etmemişti. “Eğer hareket edebilselerdi insanlara savaş açarlardı,” diye ekledi. “Eğer” kelimesini kullanmış olma başarısından dolayı kendini kutladı.

Cem, yaşitlarına göre okulda başarılı bir öğrenciydi. Edebiyat, matematik ondan sorulurdu. Biraz ufak tefek ve zayıf bir çocuk olmasının acısını zekâsı ile çıkarmasını bilirdi. Her

zaman olduğundan daha "çokmuş" gibi görünürdü arkadaşlarının yanında. Bu tavrı onu sık sık bir inek ve okul kabadayılarının bir hedefi haline getiriyor olsa da Cem, böylesinin uygun olduğunu düşünüyordu. Onun yaradılışı böyleydi, kabul etmekten başka şansı var mıydı ki? Kafasına üşüşen vampirler, yarasalar gibi düşünceleri uzak tutmaya çalıştı, kalem elindeyken hiçbir canavarın onun özgüvenini emmesine izin veremezdi.

"Onlara çok kötü şeyler yapıyoruz," diye devam etti yazısına. Ormanları kesmelerinden, yakmalarından, yerlerine yollar, binalar yapmalarından bahsetti yazısında. "Çünkü," diye bağladı. "Ağaçların duyguları bizim gibi olmaz. Onların bazıları yüzyıllarca yaşıyor. Öfkeleri, sevgileri ya da her neye sahipseler hepsi bizden çok daha derin." *Ya da* ayrı mı yazılır birleşik mi?

Tam bunu düşünürken üzerine düşen gölgeye kafasını kaldırdı.

"Hadi, inekliğini evde yaparsın." Dudaklarını büzmüş sarışın kız, kollarını göğsünde birleştirmişti. Kardeşine bakmak zorunda olmanın sıkıntısı, yüzünün her noktasından yansiyordu. Aylin, kardeşi Cem'in siyah saçlarına ve pudralanmış gibi beyaz, kansız yüzüne rağmen sarı saçlara ve çillerle kaplı bir yüze sahipti. Annesi de babası da sarışın olmasa da göçmen olan annesinin genetiğindeki çekinik kalmış birkaç genin bu çocukta baskın olmaya karar vermesiyle ortaya çıkmıştı. İki kardeş, ufak burunları ve gözlerinin arasındaki açıklık dışında benzerlik göstermiyor gibiydiler. Tanımayan birinin onların kardeş olduğuna inanması genelde zor olurdu.

"Tamam abla, dur da çantamı toplayım." Cem, diğer birçok şımarık çocuğun aksine sessiz, akıllı ve uysaldı. Ancak yine de Aylin beklerken ayakkabısını sıkıntıyla tıp tıp yere vurdu.

Cem, yazısının yarım kalmasına biraz sıkılmış olsa da güneşin adeta çekerek uzattığı ağaçların gölgesinde ablasının yanında yürümeye başladı. Ayaklarının altındaki geniş karoların çizgilerine basmadan atlıyor, kendi kendini eğlendiriyordu. Ablasının bunu çocukça bulduğunu bilir ve umursamazdı.

Akşamüstünün mahmur havasıyla sarmalanmış İstasyon Caddesi, Kırklareli'nin trafiğe kapalı birkaç caddesinden biriydi. Her beş ile on yıl arasında mütemadiyen yenilenirdi. Belediyenin çalıştığını halka anlatmanın bir yolu da buydu işte. Ufak şehirlerin o küçük olayları şişirme sanatının en güzeli bu zamanlarda yaşanırdı. Belki birkaç günde bitebilecek bu iş birkaç haftaya yayılır, öncesinde ve sonrasındaki birkaç ay boyunca yerel gazetelerde onlarca habere konu olurdu. Son yenilenmenin üzerinden daha altı ay yeni geçmiş, haberleri yeni bitmişti. Yine de birkaç yerdeki kırık karolar dikkat çekiyordu.

"Abla, ağaçlar eğer canlansaydı ne olurdu?" Cem, kafasını spor başkanlığının bahçesindeki çocuklardan ablasının yüzüne çevirdiğinde Aylin'i dalgın gördü. Yine sınıfındaki o yüzme şampiyonu çocuğu düşünüyor olmalıydı. Lise 1'e giden kızlar genelde çocukları, şarkıcıları ve de pahalı elbiseleri düşünürlerdi. En azından Cem'in gözlemi bunu kanıtlıyordu.

"Nerden buldun bu saçma soruyu?" Aylin yüzünü ekşiterek ve düşüncelerinin bölünmesinin yarattığı rahatsızlıkla baktı küçük kardeşine. Çoğu zaman Cem, sanki hiç büyümeyecekmiş gibi geliyordu üniformasının yakasını açıp sıcağa tahammül etmeye çalışan kıza. Aylin, yaşlıtlarına göre nispeten uzun boylu, güzelce bir kızdı.

"Öğretmenimiz bir kompozisyon yazmamızı istedi," dedi başını kaldırıp o kahverengi iri gözlerini ablasına dikerek.

"Ne kadar saçma. Bilmem, herhalde bizlere ağlayıp yakı-

nırlardı. Onları kesmememiz için falan. Ama yine de saçma bir soru. Olmaz öyle şey.” Aylin, kestirip atmaya çalıştı. Omuz silkti.

“Bence bizi öldürürlerdi.” Cem, kafasını ileriye çevirirken bilmişçe konuşmuştu.

Aylin kardeşine baktı ve güldü.

“Bence ne, biliyor musun? Sen çok fazla korku filmi seyrediyorsun.”

“Ama sen de seyrediyorsun.”

“Ama ben liseye gidiyorum, sen ilkokula gidiyorsun. Bilmem anlatabildim mi?” Aylin, yalın ve değişmez gerçeği açıklamaktan hep zevk alıyordu. Ablası, ondan daha büyüktü. Bu nedense kıza istediğini yapma hakkı veriyordu, Cem’in yapamadığı pek çok şeyi de yapma hakkıyla beraber.

“Aman sen de! Sana da bir şey sorulmaz zaten.” Cem yanaklarını ve dudaklarını şişirdi.

Aylin, kardeşini kızdırmaktan hep zevk almıştı.

“Gel buraya serseri,” derken sevgiyle elini tuttu küçük kardeşinin ve İstasyon Caddesi’nden çıkıp arabalarla dolu caddeden birlikte geçtiler. İki kardeş, gerçeğin gölgelerinden uzak, çocukluklarının son masum dönemlerinde tasasız bir şekilde geleceğin tatsız öngörüsünü işte böyle başladılar.

Kuzeyden kara bulutlar şehrin üzerine sürüklenirken iç rahatlatan esintiyi beraberinde taşımadılar.

Anne ve babası geldiğinde Cem, bilgisayarının başında dünyayı ele geçirmeye çalışan uzaylıları öldürmekle meşguldü. Öyle ahım şahım bilgisayar oyunlarına tutkun olmasa da iki haftadır bu oyuna kafasını takmıştı. Genelde başladığı kitabı, taktığı oyunu, giriştiği işi bitirmek gibi bir huyu vardı. Yine de yakılıp yıkılmış ve terkedilmiş bir şehri mesken tutmuş iğrenç uzaylılar, üzerine yaşayan ölülerden ya da biçim değiştirmiş hayvanlardan oluşan yaratıkları göndermeye devam ediyorlardı.

"Hakla onları!" diye gülümseyen sesini duydu annesinin.

"Hoş geldin anne." Hızlıca kafasını çevirip gülümseyerek karşılık verdi Cem.

Bukleli siyah saçlarının örttüğü yuvarlak yüze sahip kadın, hâlâ takım elbiselerinin içindeydi. Devlet dairelerinin o monoton teranesine alışmış olan muhasebeci kadın, oğlunun yine pür dikkat oyuna döndüğünü görünce yüzünü buruşturdu.

"Bir gün eline mutfaktan bir bıçak kapıp ya da bir yerlerden silah bulup tüm şehre dehşet saçmandan korkuyorum." Sevinç, bilgisayarın başında fazla kalmaması konusunda oğlunu uyarıp üzerini değiştirmek için gitti. Oğlu hakkındaki bu masum şakayı yaptığında kadının gerçeğe ne kadar yaklaşmış olduğunu tahmin etmesinin imkânı yoktu.

Biraz sonra yanına gelip yatağına oturan babası, çoktan üzerine kısa kollu bir tişört ve altına da eski kotunu geçirmişti bile. İri yarı, topluca adam çocuğunun saçlarını karıştırıp yatağa oturduğunda tek kişilik bazalı yataktan tatsız bir inleme yükseldi.

"Yatağıma kıracaksın baba!" Cem gülerken, gözleri oyundan bir saniye bile ayrılmamıştı.

"O kadar da şişman değilim yahu!" Serdar gülerek isyan

ederken oğlunun koluna uzanıp parmağıyla dürtmeyi de ihmal etmedi. Serdar'ın boyu bir seksene yakın olmasına rağmen yüz kiloya gelen ağırlığı adama toplu bir görünüm kazandırmıştı. Öyle görüntüyü kaplayan bir şişmanlığa sahip değildi belki ama sosis parmakları, şişkin yanakları ve kendinden birkaç santim önde yol alan göbeğiyle normal kiloda olduğunu da kimse iddia edemezdi.

"Bak bak bir tanesi şu yıkık evin çatısında saklanıyor!" diye müdahale etmekten kendini alıkoyamadı Serdar.

"Gördüm baba ama önce caddedekileri temizlemeliyim, elimdeki kurşunları tepedekine harcarsam kurtulamam."

"İyi ama yukarıdan seni vurup duracak." Serdar çoğu zaman çocuklarıyla anlaşmayı bilirdi. Çevresindekiler onda çocukları yakalayabildiği bir kıvılcım olduğunu söylerlerdi. Oysa sadece çocukla çocuk olabiliyordu işte. "Gerçek bir savaşta yüksekte olan en avantajlı ve tehlikeli düşmandır."

"Bu gerçek bir savaş değil ki baba. Yeşil gözlü uzaylıların dünyayı işgal etme şansı ne ki?" Cem gözlerini oyundan çevirip babasına baktığından yuvarlak yüzlü adam omuz silkti.

3.

Aile, diğerlerini aratmayan sıradan ama mutlu bir geceyi paylaştı. Sevinç yemek yaptı, birlikte yemek yediler. Ne kadar şanslı olduklarını fark etmeden alışkanlık halini almış aile saadetini yudumladılar sofralarında.

Cem ve Aylin, okul hakkında uzun uzun sorguya çekilmedikleri zaman anne ve babaları işle ilgili dedikoduları paylaştılar.

Sebze yemeklerindeki zoraki tavır, yemekten sonra açılan dondurma kutusu ile dağıldı ve zavallı dondurma, iştahlı kaşıklar ile kısa sürede silinip süpürüldü. Serdar, eşinin sof-

rayı toplayıp bulaşıkları yıkamasına yardımcı olurken çocuklar derslerinin başına gönderilmişlerdi.

Cem, ablasıyla paylaştığı odanın kendine ait kısmında, ödevi olan kompozisyonu yazmaya çalışırken ablasının cep telefonunun tuşlarına aralıksız basmasını duyabiliyordu, yine de kızların birbirine ya da erkek arkadaşlarına neden bu kadar çok mesaj yazmaları gerektiğini anlamıyordu. Seneye babası Cem'e de cep telefonu sözü vermişti, zayıf çocuk yepyeni telefon hayaliyle kompozisyonuna döndüğünde ne kadar da karamsar şeyler yazdığını gördü. Belki de iyi şeyler de yazmalıydı. Bir elma ağacının insanlara elmalarını dağıtması ya da ıhlamur ağacının grip olanları iyileştirmesi ile ilgili ancak bunlar ona daha küçük çocukların izlediği saçma çizgi film karakteri gibi geldiler. Gerçekten ağaçlar canlanacak olursa bu kadar iyi olmayacaklardı.

Gece ilerledi ve çalışma masasının başında, yarım kalmış kompozisyonun kâğıdını yastık bilip uyuklamış Cem'i yatağına babası götürdü. Aylin hâlâ elindeki cep telefonu ile mesaj yazmakla meşguldü.

Serdar, kompozisyona şöyle kabaca bir bakış attı ve içeride, televizyon karşısına geçmiş pür dikkat haftalık dizisini izleyen karısının yanına keyifsizce döndü Serdar.

"Cem'in yazdığı kompozisyonun ne hakkında olduğunu biliyor musun?" diye sordu rahatsız edildiğini kaşlarını çatarak ifade eden karısına.

"Kompozisyon yazdığından haberim bile yoktu..."

"Ölümden bahsetmiş. İnsanların, ağaçlar tarafından öldürülmesinden." Serdar endişeli görünüyordu.

Sevinç yanaklarını şişirerek sevgili kocasının yanına gitti. Serdar'ın sohbet etmek için reklamları beklemeyeceği açıktı. Tez canlı adam aklına geleni yapmadan ya da söylemeden duramazdı hiç.

"Hayatım, ona katliam gerçekleştirdiği bilgisayar oyunlarını almaya devam edersen ağaçların değil çiçeklerin bile bizi öldürmeye kalkıştığı kompozisyonlar yazacaktır. Endişelenme, şimdiki gençlik böyle ama bence ona verdiğimiz izinlerle ilgili bir düşünsek fena olmaz. Aylin yatmış mıydı?"

"Yatmaya hazırlanıyordu, eğer elindeki telefonu bırakabilmişse yatmıştır..." Serdar gözlerini devirdi.

"Bak işte düşünmemiz gereken asıl sorun o. Artık genç kız olmaya başlıyor ve yolda genç adamların ona nasıl baktığını fark ediyorum..." Sevinç cümlesini tamamlayamadı. Çocukların odasından yükselen canhıraş çığlık ile karı koca korkuyla yerlerinden fırlamışlardı. Serdar bir iki adımda salonu ve koridoru aştı, içeride ne tehlike olduğuna aldırmadan, bir babanın gözü pekliği ile odaya daldı.

Cem, yatağında kafasını kaldırmış ağlıyordu, Aylin de kardeşinin çığlık atarak uyanmasından dolayı yatağın içinde ayağa zıplamıştı. Aylin, ağlamaklı bir sesle konuşmaya çalışıyordu.

"Uyurgezer... Uyurgezer gibi kafasını kaldırdı... Bir şeyler mırıldandı... Şaka yapıyor zannettim sonra çığlık attı... O, o iyi mi?" Şimdi Cem'in yatağının başında bitivermiş anne ve babasının, kendini dinlemediklerini gördü.

"Şşş," dedi annesi narin çocuğunu kucağına alıp. "Ne oldu oğlum rüya mı gördün? Yok bir şey, geçti, bitti." Sevinç, kocasına tatsız bir bakış attı. Serdar, tüm o bilgisayar oyunlarını kaldıracak, çizgi romanları da elden geçirecek demek oluyordu bu.

Cem, uzun zamandır gözünden bir damla yaş düşmemiş, gururlu ve mantıklı çocuk, içten içe ağlıyordu. Tamamen uyanık olmasına rağmen sanki bir şeyleri kovmak ister gibi mırıldanıyordu. Babasının getirdiği suyu içtiğinde ve biraz olsun gözyaşları dindiğinde utanmış göründü.

"Kocaman adam oldun sen," dedi babası. "Olur böyle şey-

ler, ne gördün bakayım?"

"Ağaçlar... Ağaçları gördüm... Ve yeşil gözlü bir adam vardı. Sizi götürüyordu ve ben yalnız kalıyordum... Çok korktum, ağladım... Sonra küçük bir kız geldi ve bana ağlamamamı söyledi, yeşilli adamı takip etmemi ve yerini bulmamı söyledi ama ben yapamadım. Yeşil gözlü adamlar vardı ve ağaç dallarına benzeyen kollarla beni yakaladılar..." İcini çekti ve yeniden gelen bir ağlama dalgasını durdurdu.

"Hepsi bir rüyaydı ve bitti," dedi Sevinç, böylesine bir durum karşısında başka ne diyeceğini bilemeyerek.

"Biz hiçbir yere gitmiyoruz..." diye ekledi Serdar oğlanın saçlarını okşayarak. Arkalarında Aylin'in telefonla mesaj yazma sesleri duyuluyordu.

Ketum Anneler ve Şişman Kızları

1.

Ağır göz kapaklarını açmaya çalıştığında parlak gün ışığı yıkılan bir barajdan hücum eden sular gibi doldurdu gözlerinin içini.

Gözlerini tekrar kapadı.

Elektronik saatin alarmı ısrarına devam etti. Gözlerini açıp yavaşça başını kaldırdı ve annesinin perdeleri açmış olduğunu, yatağının sabahın yedi buçuğunun aydınlığıyla yıkandığını gördü. Uzanıp elektronik saatin düğmesine bastı, ince yorganı üstünden sıyrarak ayaklarını yatağından yere uzattı.

Uyanmanın o sersem boşluğundan elem verici düşünceler gerçeklik buldular sanki. Hâlâ annesinin evinde, otuz ikisinde, yalnız bir kadın olarak uyanmanın kaygan hüsrarı üzerinden aktı. Yerini daha güncel kaygılara ve sonunda da umursamamaya bıraktı.

Bedenini, her zaman hayatı için bir prangaymış gibi, peşi sıra banyoya taşıdı. Çişini yaptı, ellerine yüzüne soğuk su çarptı. Uyanmaya başlayan sinirleri onu hayatının gereksiz

bir gününe daha taşırken, işe gitmeden evvel kahvaltıya vakit ayırması için yalvaran midesini duydu.

Üzerini değışti, kırmızı, çiçekli gömleğini ve uzun, sarı eteğini giydi. Aynanın karşısında kısacık bir duraklama yaşadı yalnızca. Aptal mutluluğunun onu iyimser düşüncelere sürüklemesine izin vermeyecekti. Gençliği geçip giderken iyimser olacak fazla bir şey kalmamıştı elinde. Boyu bir yetmiş bile yokken yüz kilonun üzerindeki bedeni birçok yerden patlak vermiş, mutasyona uğramış yaratıkları andıran yağ tepeleri ile doluydu.

Şebnem, çok şişman bir kadındı ve hayatı boyunca bununla yaşamaya çalışmasının son zamana kadar kendisine sadece zarar verdiğinin farkındaydı. Obezite bir hastalık olabilirdi ama küçüklüğünden beri yeme dürtüsünü bastırmayan kendisi ve ailesi olmuştu. Şebnem, suçu başkalarına atamayacak kadar büyümüşü artık. Kendi halinin sorumlusu kendisiydi.

İnsanların kendine bakıp olur olmaz yakıştırmalarda bulunmasına alıştığını sandığı her an aşağılayıcı yeni bir ifade buluyorlar, arkasından birbirlerine fısıldayıp kıkırdıyorlardı. Çoğu zaman bunları görmezden gelmek zor oluyordu. Çalıştığı minik muhasebe bürosundaki tığ gibi sekreter Merve ve büronun sahibi emekli memur Nedim Bey dışındaki herkes, kadına karşı sağduyu nedir bilmeyen bir davranışla yaklaşıyorlar, güya "samimi" olduklarını dile getirerek kilosuyla dalga geçmekten usanmıyorlardı.

Şebnem hafif bir parfüm sıktı, şişesini minik omuz çantasına iteledi. Çok terleyen yapısı gereği sık sık kullanma ihtiyacı hissedirdi parfüm şişesini. Derin bir nefes aldı ve odasının yalıtılmış kutsallığını bozarak kapıyı açtı. Dış dünyaya adım attığında alıştığı hayatının son birkaç gününü yaşadığının farkında değildi.

Mutfak masasındaki cam kâselerde reçel, tereyağı, bal, peynir, zeytin ve kahvaltılık salça iştah uyandıran çağrılar yaratıyorlardı.

Şebnem dumanı üstünde, suyu fokurdayan çaydanlıktan, üzerinde minik bir ayı resmi olan kupaya çay doldurdu ve sofraya oturup minik bir dilim ekmek kaptı. Kısa kesimli düz saçlarının altındaki yuvarlak gözleri açık bir kahverenginin tonundaydı. Tombul yanakları kırmızı, kalın ve gerdanlı boynu ise birkaç kızıl kan damarının çatlak lekesi dışında açık pembe bir tondaydı. Şişman insanlara özgü gençlik illüzyonu, kızı en az beş yaş daha genç gösteriyordu.

Apartman dairesinin geniş mutfağında buzdolabı, bardak ve tabakların bulunduğu tezgâhın üzerindeki asılı dolaplar dışında sebzelik, fırın ve lavabo dikkat çekiyordu. Eve kadınların hâkimiyeti hemen hemen her şeyin üzerindeki dantelli el örgülerinden, nakış işlerinden anlaşılabiliyordu.

Şebnem, daha ikinci lokmasını ağzına atmıştı ki mutfak kapısı açıldı ve kısa boylu, buruşuk derili sıska bir kadın girdi içeri. Yaşlılığın yamulttuğu parmaklarını birbirine geçirdi ve gözlüklerinin üzerinden baktı kızına.

Şebnem ne kadar iri görünüyorsa annesi de o kadar zayıf görünüyordu. O sürekli durmak bilmez çenesiyle hayatını zindana çevirmiş annesi...

“Ooo hanımefendi, sabah sabah yutmaya başlamışsınız!” Yaşlı kadının törpülü sesindeki kinaye acı vericiydi. “Başka ne bilirsiniz ki zaten!” Ketum sözler ağzından taşıdılar adeta.

“Sana da günaydın anne.” Şebnem gözlerini kaçırarak somurttu. İçinde yuvalanan öfke topunu kontrol altına almaya çalıştı.

Kadın kendine çay koymak için uzanmıştı ki durup kızına baktı. Bakışlarındaki yargılama gizlenmeye gerek duy-

muyordu. Yaşlı kadın geçip giden hayata somurtmayı âdet edinmiş o tatsız yaşlılıklardan birini yaşıyordu. Emine, gençliğinde de farklı değildi. Ufak tefek güzel yüzündeki somurtma tüm hayatını canlı bir cehennem gibi geçirmesine neden olmuştu. Erkenden ölen kocası ve bu evde kalmış yağ tulumu tek kızı dışında oturup iki çay içebilecek bir komşusu bile yoktu hayatta. Arada bir eski mahalleli arkadaşlarıyla bir araya gelip dedikodu yaparlardı ama son yıllarda onların da çoğu ölmüş ya da aramayı kesmişlerdi.

“Boğazına hâkim ol biraz...” diye sataşmayı sürdürdü Emine kızına. “Bak el âlem neler diyor arkan sıra.”

“Sabah sabah başlama anne, şurada iki lokma bir şeyler yiyip çıkacağım, senin dırdırını çekemem.”

“Doğruları söyledik mi dırdır oluyor, öyle mi?”

“Aynı doğruları yüz defa söyleyince oluyor anne!”

Küçük de olsa kazanmış olduğu zaferle sustu Emine. Her sabah ve akşam kızına fazla kiloları olduğunu hatırlatmaktan ayrı bir zevk alıyordu. Hayır, zevk değil. Belki bu şekilde zayıflayıp bir koca bulabilirdi, eğer bir koca bulursa evlenir ve... Annesini yalnız bırakır mıydı? Elbette, bırakırdı.

“Ye bakalım. Orada yeni reçel de açtım,” dedi yaşlı kadın politikçe. Kızı evlenirse kendini de yanına aldırmalıydı, değil mi?

“Bakayım.” dedi Şebnem biraz da sesi kırılmış bir şekilde.

Ah, benim aptal kızım, diye geçirdi içinden Emine. Benim aptal, şişman kızım...

3.

Apartman dairesinden bozma ofiste masalar ve dolaplar elli yıl öncesinden kalmış gibiydi. Duvarlardaki takvimler ve

masalardaki bilgisayarlar olmasa içeri giren biri elli yıl önce-sine yolculuk ettiğini zannedebilirdi. Çünkü hem camekânlı bölümün arkasındaki kel, zayıf adamın üzerindeki kahve-rengi takım, hem de uzak köşedeki kollarını kıvrımış toplu adamın gömlekle kravatı henüz çağımıza girebilmiş değil-lerdi.

Şebnem ofise girdiğinde hemen girişteki, sekreter Öz-lem'e ait olan masanın boş olduğunu gördü. O minik, sıska kızın içerisindeki köhneliğini ve sessizliğini ne kadar da deği-ş-tirdiğini düşündü Şebnem. O neredeyse durmak bilmez ne-şeli çenesi ve oradan oraya nükleer enerjiyle çalışan bir robot gibi hareket etmesi olmaksızın yedi kişinin çalıştığı muhase-be bürosunun cenaze levazımatçısından farkı yoktu.

Şebnem nazikçe Mahmut Bey'i selamladı ve gelişiyile ca-mekânın arkasından kafasını kaldıran Nedim Bey'e el salladı. Yaşlı adamın dingin gülümsemesi ile karşılık verdiğini gördü.

Köşedeki, pencereye komşu masasına yürüdü ve çantası-nı bırakarak kendini, sırt kısmı minik bir yastıkla destek-lenmiş rahat sandalyesine bırakıverdi. Hava çok boğucu olmamasına rağmen vücudu terden sıırılsıklam olmuştu.

Öğlenleri çektiği ve günün geri kalanında genelde öyle unuttuğu güneşliği açtı ve sabah güneşinin, içerisindeki loşlu-ğunun bir kısmını kovalamasına izin verdi. Bilgisayarının düğmesine basınca masanın altındaki kasadan minik bir bip sesi duyuldu ve mekanik bir mırıldanma güne adapte oldu. Karanlık ekrana baktı Şebnem. O hiçbir zaman anlam vere-mediği yazıların akmasını ve dünya bilgisayar devinin o kendini beğenmiş logosunun çıkmasını bekledi.

Hiçbir şey olmadı.

Şebnem bilgisayarın bozulmuş olduğundan korktu. Ge-çen kış başına böyle bir şey gelmiş ve üç günlük işi ana ma-kineye aktarmadığı için tekrar yapmak zorunda kalmıştı.

Yedeklenmemiş en az iki günlük iş vardı.

Ekran titredi. Yeşil bir ışık bir an için tüm ekrana hâkim oldu ve daha sonra ekranda o tanıdık yazılar akarak bilgisayar açılmaya başladı.

O yeşil ışığın içinde kendine gülümseyen bir yüz mü görmüştü?

Yakınlarda kimse yoktu ve bunun hayal gücünün bir oyunu olma olasılığı çok yüksekti. Bir anda elektrik geç gelmiş olmalıydı ve o anlık parlamada gözlerini alan gölgeler ona minik bir şaka yapmış olabilirlerdi. Şebnem tam her şeye rağmen bilgisayarı bir bakıma göndermesi gerektiğini aklının bir kenarına yazacaktı ki cırtlak bir ses yanı başında patlayınca o an kafasından uçup gitti.

“Hii, Şebnem, akşam kiminle buluştuğuma inanamayacaksınız!” Özlem gelmişti, muhabbete daldılar.

Gün, diğer günlerden farklı olmayan bir yavanlıkla akıp gitti.

4.

Şebnem eve geldiğine güneş Kırklareli'ne veda etmek üzereydi. Özlem ile istasyon altındaki bir çay bahçesinde oturmuşlar ve dedikodu yapmışlardı. Her zamanki gibi yine bir iki kendini bilmez ilkokul öğrencisi onu “fil yutmuşa” benzeterek bütün keyfini kaçırmayı başarmışlardı.

Şebnem, artık çoğu şeyi duymazdan gelmeyi öğrenmiş olsa da kabuk üstüne kabuk tutmuş yaraları deşen minik iğneler kan çıkarmayı başarıyorlardı.

Akşam eve gittiğinde annesini evde göremeyince endişeden çok huzur bulduğunu itiraf edebildi kendine. Yaşlı kadın muhtemelen komşulardan birine oturmaya ve dedikodu yapmaya gitmiş olmalıydı. Genelde düşünceli davranıp yemek saatinde kalkmayı unuturdu. Gerçi o kocalarını çoktan

gömmüş şen dullar için yemek saatleri genelde kafalarına estikleri zaman olduğundan birbirlerine bu kadar kabalık yapmayı uygun görürlerdi.

O akşam "Yüreğimdeki Yankılar" adlı dizinin günüydü. Özel televizyon kanallarının sükse olanlarından birinde, eski türkücü yeni popçu bir yenyetmenin oyunculuğu katlettiği klişe bir televizyon dizisi daha... Ancak Şebnem için en az diğerleri kadar başarılı bir diziydi bu da. Dün yayınlanan "Aşkın Sahilleri" veya yarın yayınlanacak olan "İntikam" kadar başarılı bir diziydi hatta.

Şebnem için geceler dizilere, hayaller o jöleli saçlı, kısık bakışlı şarkıcıdan bozma oyunculara aitti. Bir şeyler ısıtıp yedi ve televizyonun karşısına geçti.

"Geçmişsin yine dizilerinin başına!" diye sitem etti ihtiyar kadın, gelir gelmez çekyatın köşesine kurularak.

Şebnem duymazlıktan geldi, annesinin de diziyi kendisiyle birlikte seyrettiğini biliyordu. Bunu dile getirip de tartışmayı alevlendirmede ama.

"Fatma'nın kızını istemeye gelmişler," diye sohbet etmeyi sürdürdü annesi. Şebnem, dikkatini diziye vermiş olsa da yaşlı kadının o kulak paralayan sesini duymamak imkânsızdı. "Küçükken ona bakardın hatırladın mı? Kucağında uyurdu... O bile büyüyüp koca buldu, sen daha yan gel yat, ancak dizi izleyip götünü büyüt."

Emine, gün içerisindeki yeni haberlerle ve muhtemelen o sevimsiz komşularının Şebnem'in durumunu sormuş olmasından da cesaret alarak gemi azıya almıştı.

"Ne diye iç geçirirsin bu dizideki oyunculara, aynaya bak biraz. Gayet eli yüzü düzgün çocuklar var çevrede. Bizim Hamiyet'in güvenlikçi oğlu vardı hani, ona kız ararlarmış. Hani gelip doğrudan sormadı henüz ama bizim de bekâr bir kızımız olduğunu hatırlatmak gerek gayrı, bir akşam gidelim olmadı oturmaya..." Emine otomatige bağlamış, aklında-

kileri kızına bir bir dökmeyi kendine görev bilmiş gibiydi.

Şebnem, annesinin, ki çoğu zaman nasıl olup da bu kadar farklı dünyaların insanları olduğunu düşünemeden edemezdi, söyledikleri karşısında sinirlenerek ona bakmış ancak gözleri televizyonda, anlattıklarına dalmış kadının, kızın sesi çıkmaması üzerine iyice cesaret bulduğunu fark etmişti.

"Hem bakkalın oğlu Hüseyin de var. Okul bitirmemiş belki ama koskoca market sahibi babası, hem de tek erkek oğlan, o da senin gibi kalıplıca biraz ama anlaşırsınız belki, ona da kısmet bakarlarmış..."

"Yeter..."

"Gerçi biraz az yesen, hem bu diyet hapları mı ne çıkmış..."

"Anne yeter! Dizi izliyorum." Şebnem sesini yükseltmişti.

İlk uyarıyı duymamış ya da duymazlıktan gelmiş kadın şimdi gözlerini ve ağzını açmış sanki kızı büyük ayıp etmiş gibi alınmış bakışlarla onu süzüyordu.

"Senin iyiliğin için söylüyorum kızım, iki kelam da ettirmeyecek misin kendi evimizde? Allah Allah... Bak bütün gün senin için uğraşıyorum, keyfime anlatıyorum sanki başıma kaldın zaten burada. Bir de üstüne üstlük mendeburluk yapıyorsun, yoksa iş yerinde aşüftelik peşinde misin?"

Kadının art niyeti Şebnem'in öfkesini patlatan neden oldu. Orta boylu olmasına rağmen kilosundan aldığı heybet ile ayaklandı kadın. Dizisi zehir olmuştu zaten.

"Yeter anne! Bana talip malip bulmanı istemiyorum, seni de dinlemekten bıktım usandım." Konuşmasını burada kesse de boğazına düğümlenen yaşlar akacak bir yol bulamadan odadan çıkmayı akıl etti. Annesinin görgüsüzce, kızı adına yaptığı girişimler geçmişte de onun için hep utanç kaynağı olmuştu ancak Şebnem'in itiraf edemediği bir gerçek daha vardı. Bahsettiği adamlardan hiçbiri Şebnem'i beğenmiyordu. O adamlara markette, parkta, yolda rast geliyordu ancak

hiçbiri ona bekâr bir kadına bakar gibi değil, adeta iğrenerek bakıyorlardı. Salondaki aynanın önünden geçerken o nefret ettiği iri, çirkin suretini gördü Şebnem. Genzine dolan göz-yaşları ile mücadele etti. Mutfağa gitti ve geçen gün aldığı pastadan kalmış son dilimi buzdolabından alıp yemeye başladı.

Öğretmen

Emektar Renault, asfalt yoldan toprak yola girdiğinde sarsıldı, hafifçe öksürüp kısa bir patinaj yaptı. Bu yolu haftanın beş günü git-gel ezberlemiş olan sürücü, araba hâkimiyetini korudu ve yokuş aşağı inen yolda usulca ilerlemeye devam etti. Belki sürekli okul içinde olmaktan her an bir köşeden biri fırlayacakmış gibi temkinlice kullanırdı arabayı Haldun.

Toprak yoldan hafifçe kalkan toz, olağandan sessiz görünen köyün içine doğru süzülen rüzgâra takıldı. Okul, hemen köyün girişinde, bir yanı Kırklareli'ne diğer yanı ise Aziziye (ya da halk ağzıyla Dereköy) Sınır Kapısı'na uzanan asfalt yola nazırdı. Okul binası, çukurda kalan köye hafifçe tepeden bakan, iki katlı betonarme bir yapıydı. Ülkenin diğer ucundaki okulları aratmayacak kadar pejmürde bir görünümü vardı. Sarı ve kirli bir kremin birleşimi olan boyaları dökülmüş, bir zaman nasıl bir akılla okulu cırtlak yeşile boyatmış bir müdürün çarpık fantezisini ortaya çıkarmışlardı.

Okulun küçük bahçesinde, normalde bu saate kadar orada olması gereken müdürün ve diğer bayan öğretmen Ja-

le'nin arabaları yerlerinde yoktu. Haldun, aracını yine temkinle kendi için ayrılmış yere park etti. Dört araba kapasiteli otopark dışında bahçenin diğer boş alanları ortadan ayrılmış, toprak bir futbol sahası ile yine toprak bir basketbol sahasına dönüştürülmüştü. Potalar, yaşlı bir kadın gibi bel vererek eğilmiş, ağları olmayan kaleler hüzünlü bir şekilde ıslık çalan rüzgâra göğüs germişlerdi.

Bahçede koşturan tek bir çocuk bile yoktu.

Haldun, yol boyunca birini görmemiş olmasını yadırgamasa da okulun bahçesinin boş olması adama çok garip gelmişti. Bir keresinde saatini ileri almayı unuttuğu için işe erken gittiğinde bu kadar boş bir bahçe ile karşılaşmıştı ancak mevsimsel saat uygulaması olmadığını biliyordu ve hafta içi bir gündeydiler. Peki, neredeydi bu baş belaları?

Arabasından indi, yan koltuktaki evrak çantasını alıp aracın kapılarını kilitledi. Bir an için Dereköy İlköğretim Okulu yazan, siyah zemini üzerindeki altın parlaklığını uzun zaman evvel yitirmiş sarı harflere baktı. Rüya görmüyordu ve saatinde işe gelmişti.

Bir terslik vardı. Köyde bir şey olmuş olmalıydı.

Karamsar insanlara haiz o içgüdüyle aklına hep kötü şeyler geldi, bir felaket, bir kaza... Pek de haksız çıkmayacaktı öğretmen bu tahminlerinde...

İnce uzun bir adamdı Haldun. Otuz dört yaşındaydı. İki senelik evliydi, yine kendisi gibi öğretmen olan eşi, dört aylık hamileydi. İlk çocuğunu bekliyordu. Hayatın ona verdiği bu boşlukta garip düşünceler zihnine hücum ettiler. Sanki biri, ya da bir şey, zihnini kurcalıyordu. Laboratuvardaki masaya yatırılmış bir hayvanı inceler gibi kişiliğini, geçmişi inceliyordu. Bu duygu geldiği hızla kayboldu ve Haldun başını sallayıp kendine sövdü. Muhtemelen çocuklar içerideydi, saati durmuş ve geç kalmış olmalıydı. Belki de erkenden toplanmışlardı ya da müdür bey çocukları bir geziye

götürmüştü de Haldun'un haberi yoktu.

Okula doğru yürüdü Haldun ancak birinin onu izlediği hissi kaybolmadı. Okulda, çocukların önünde çıplak olduğunu fark edip utançtan yerin dibine geçtiği rüyalarından birindeydi yine sanki. Yüksek, camlı kapıları ittirerek içeri girdi ve dışarıdan daha da boş koridorlar karşıladı adamı.

Sınıf gazetesi olarak hazırladıkları panoda ki bir iki kâğıt parçası tutturulduğu raptiyelerin birinden kurtulmuş gevşekçe çarpık bir şekilde sarkıyorlardı.

Müdür Bey, İsmail'di ismi, bu gibi gereksiz ayrıntılara acayip takar, elli kişilik bile nüfusu olmayan okulda bunca-cık şeyde bile terör estirirdi. Köyün içinden olan Hademe Fikri Efendi de adamın bu huyunu bildiğinden öğrenciler dikkat etmese bile o muhakkak görür düzeltirdi. Ancak bugün okulun girişindeki koridorda, gözler önündeki panodaki kâğıtlar kaymış bir şekilde duruyorlardı. Müdür de, Fikri Efendi de buradan geçmemiş miydi? Peki, okulun kapısını kim açmıştı o zaman?

Haldun, tatsız düşünceleri kafasından uzak tuttu. Rahatsız hissetse de sanki kendi normal davranmaya devam ederse her şeyin yine normal olarak süreceğini düşündü. Laci-vert takım elbisesini düzeltti, aynı renk kravatına çekidüzen verdi ve koridorda yürüdü.

Yalnızca boş sınıflar vardı. Öğretmen odası boştu. Müdürün odası da... Okulda kimse yoktu! İki katın tüm odalarına baktı Haldun. Hizmetli odası, laboratuvar, tuvaletler... Kimsecikler yoktu. İçine kurt düştü. Yanlış bir şeyler vardı. Muhtemelen köyde bir şeyler olmuştu. Belki bir yangın, bir kaza, bir felaket... Bu gibi durumlarda insanın aklına iyi bir şey gelmiyordu.

Köy meydanına yürümeyi düşündü, belki de o zaman bir yere saklanmış çocukların fırlayıp "sürpriz" diye bağıracağını düşündü. Doğum günü falan değildi ancak çocukların

canları bir şeyler karıştırmak istediğinde her zaman sebep bulmakta ustaydılar. Bu düşünce Haldun'a komik gelse de adam iyimser olmaya çalıştı. Çantasını öğretmen odasında bıraktı, okul binasından çıkıp köyün içine doğru yürüdü.

Her adımında sessizlik ve ıssızlık derinleşti sanki. Köy tamamen terk edilmiş gibiydi. Kiremitlerde dolaşan kediler ya da bir parça arpa veya buğday için yerleri eşeleleyen tavuklar bile yoktu. Haldun telefonunu çıkardı cebinden ve çekmediğini gördü. Yutkunarak adımlarını hızlandırdı, etrafa bir göz atıp buradan çekip gitmek istiyordu. Toprak yollarında keyifle dolaşıp kendini rahat ve güvende hissettiği köy değildi artık burası. Değişmiş, kirletilmiş gibiydi. Hissi açıklamak zordu.

Köyün tamamı boşalmış sokaklarında tekinsiz bir his kol geziyordu. O habis duygu, sanki elleri kolları varmış gibi vücut kazanmıştı. Haldun, çekingence çeşmenin bulunduğu meydana yürüdü. Zafer işareti yapmış birinin eline benzeyen bir meydana kurulmuştu köy. İkiye ayrılan çatalın bir ucu diğer bir köye diğer ucu da sınıra giden asfalt yola bağlanıyordu. Çatal ağzına uzanan, bu çiftli yolun karşısındaki dar, uzun yol da aslında asfalt yoldan ayrılıp geliyordu. Birkaç kilometre ötedeki asfalt, kuş uçmaz kervan geçmez, terk edilmiş bir yola dönüşmüştü bugün sanki. Trafik yoğun olmasa da mutlaka bu yoldan Bulgaristan'a gidip gelen yerel tüccarlar olurdu.

Haldun, meydanın ortasına doğru yürürken ayak sesleri alçak damların arasında belki de hayali akisler kazandı. Şimdi o izlenildiği duygusu da iyice güç kazanmıştı. Evlerin perdelerini oynatanın rüzgâr mı, arkasında olan şeyler mi olduğunu düşündü bir an. Korkmaya başlamıştı.

Korku, ruhunda bulduğu çatlaktan hafifçe içeri doğru sızıyordu. İşte o zaman köyün içine bir bıçak gibi uzanmış

koruyu gördü. Daha doğrusu göremedi. Orada olması gereken koruyu görmesi gerekirken göremedi. Meydanın uzak ucunda, ormana kadar dar bir hat şeklinde uzanan yüksek ağaçlar yerlerinde yoktu. Sanki devasa iş makineleri ile yerlerinden sökülmüşler gibi çukurlarla dolu bir alan bırakmışlardı.

Haldun, o an her şeyin normal olduğuna dair tüm inançlarını yitirdi. Bir gün ve bir geceliğine köyden uzak kalmıştı ve köylüler, yüzlerce ağaçla birlikte ortadan kaybolmuşlardı. O kadar ağaç, çevresinde kırık dallar bırakmadan ya da yarınlardaki evlere hiç zarar vermeden nasıl sökülüp alınabiliirdi ki? Tabii ki kendileri kalkıp yürümeye başlamadırlarsa...

O anda köyün kahvesinin yanından geçip bahçeli evlerden oluşan dar bir sokağa dönen kıvrımdan bir gölge geçti. Haldun'un düşünceleri bu gölge tarafından parçalara ayrıldı. Hamile eşini, doğmamış çocuğunu düşündü. Geri dönmek istiyordu, burada ne olup bittiğini bilmiyordu ve çok da umurunda değildi... Değil miydi? Merak duygusu her şeye rağmen ağır bastı ve boğazını temizleyen Haldun seslendi.

"Hey, kimse var mı?"

Şu ana kadar fark edilmediyse bile artık o şansını kaybetmişti. Gerginlikle çatlamış çıkan sesi boş köyde yankılandı. Cılız gün ışığının önüne bir gölge düştü sanki. Yolun kıvrımındaki insan biçimli karaltı yeniden belirdi. Alçak damlı evin gölgesine sığındığı için kim olduğunu seçmek zordu. Haldun bir iki adım atınca sanki çarpık bir aynadaki yansıma gibi gölge de onu taklit etti ancak adımları beceriksizce idi, tek omzu eğik duruyordu ve ayaklarını sürüyordu.

Evin gölgesinden çıkıp Haldun'un karşısına dikildi beden. Haldun korkuyla iç geçirdi. Bir kadındı karşısında duran. Saçlarının ucunda kaykılmış bir başörtüsü özensizce sarkıyordu. Dizleri içeri doğru bükülmüş gibiydi, sanki ayakları üzerinde durmaya alışık değil de durmaya çalışan

bir çocuk gibi diye düşündü Haldun. Kafası da bedeni de hafifçe bir yana eğikti. Gözleri... Tüm bu detaylara bakıp da en fazla özürlü bir kız diyebilirdiniz ama o yeşil yeşil parlayan gözleri kesinlikle doğru bir şeyler olmadığını haykırıyordu.

Haldun, korkunç olacak kadar komik bir şekilde, bir an için radyasyon olduğunu düşündü. O kadar güçlü bir radyasyon dalgası vurmuştu ki kasabaya, öldürmüş, öldürmediklerini çarpıtmıştı. Yeşil yeşil parlayan gözler bırakmıştı geride.

Kendine doğru yaklaşan kadına o kadar dalmıştı ki köy kahvesinin içinden çıkıp ona doğru ayak sürüyen diğer yeşil gözlü bedenleri kendine ancak bir iki adım kaldıklarında fark edebildi. Korkuyla çığlık attı. Biri yaşlı, biri orta yaşlı iki adamdı karşısındakiler, en azından bir dönem öyleydiler. Şimdi ise eski hallerinin ipleri kopmuş kuklaları gibi çarpık bacakları üzerinde beceriksizce koşturmaya çalışıyorlardı. Yeşil yeşil parlayan gözlerine boğazlarından yükselen vahşi bir hırıltı eşlik ediyordu.

"Allah! Ne oldu burada? Nesiniz siz, nesiniz?" İçine dolan panikle bir iki adım geriye doğru atan Haldun, hiçbir yanıt alamayınca arkasını dönüp kaçmaya başladı. Eğer arabasına ulaşırsa buradan kaçabilirdi. Burada her ne olmuştaysa Haldun'un yapabileceği bir şey yok gibi duruyordu. O şekilde avuttu kendini, peşindeki çarpık beden sayısı artarken. Allah'tan yavaştlar.

Kalp atışları dakikada yüz elliye görmüş olmalıydı çünkü Haldun'a yüreği sanki boğazından tırmanmaya çalışıyormuş gibi geliyordu. Beyni hâlâ gördüklerinin mantık dışılığını kabul etmemekte direniyor, adrenalin başıboş bir serseri gibi damarlarını fütursuzca dolduruyordu. Haldun okula, arabasına doğru koştu. Köyün sokaklarından sürünen, aksayarak ilerleyen başka yeşil gözlü bedenler de ortaya çıkmaya baş-

lamıştı şimdi.

Okula vardığında Haldun'u başka bir sürpriz bekliyordu. Öğrencileri kapıya, onu karşılamaya çıkmışlardı. Elbette o genç bedenlerin hepsi eski hallerinden oldukça uzaktılar. Eğilmiş kafalar, dizleri ya da elleri üzerinde duran, dişlerini gösterip hırlayan yeşil gözlüler... Herkese kuduz falan mı bulaşmıştı?

Peki ilk geldiğinde neredeydiler? Saklanıyorlar mıydı? Haldun'un ne yapacağını kestiremediği için sessizce bir yerde bekliyorlar mıydı? Onun silahsız ve zararsız olduğundan emin olmak mı istiyorlardı? Sonra cevaplanması gereken sorularla kendini yormadı. Öncelikle buradan kurtulmalıydı. Buradan sağ salim kurtulmaya odaklanmalıydı çünkü peşindekiler her neyse pek de iyi niyetli durmuyorlardı.

Yeşil gözlü çocuklar arabasına ondan daha yakındılar ancak yavaş ve beceriksiz hareketlerini dikkate katarak Haldun, arabaya ulaşabileceğine karar verdi. Cebinden araç anahtarlarını çıkardı, arabasına doğru koşmayı sürdürürken okul kapısından dışarı akan güruh da ona doğru fırladı.

Belki çocuk olduklarından belki de Haldun mesafeyi yanlış hesapladığından karşısındaki yaratıklar beklediğinden çok daha hızla kapadılar aradaki farkı. Eğer arabaya koştuğunu fark edip arabayla arasına girselerdi onun aracına yetişmesini engelleyebilirlerdi ancak doğrudan Haldun'a doğru ilerliyorlardı.

Haldun arabaya ulaştı. Kapının kolunu bile tuttu ancak yanılmıştı... Eskisi kadar genç ve hızlı değildi. Arabaya ulaştığında öğrencileri de ona ulaşmıştı. Şu saç başı dağılmış, ağzının suyu akan kız en zeki öğrencisi Pelin değil miydi? Ya da dişlerini bileğine geçirmeye çalışan haylaz Mehmet... Ondan bunu beklerdim ama diğerleri... Bir anda bedenler adamı yıktı. Haldun direndi, itti, yumrukladı, süründü an-

cak çok kalabalıklardı. Arabayı kavrayışı gevşedi... Çocuklardan biri üstüne oturdu. Bir diğeri ellerini alına yapıştırıp kafasını yere sabitledi.

Önce onu parçalayacaklarından ya da yiyeceklerinden korkmuştu ancak öyle bir şey olmadı. Çevresindeki yeşil gözlü bedenler hırpalanmış ancak sağlıklı görünüyordardı. Bu kadar korkunun arasında detaylar nasıl da güçlü geliyordu insanın üstüne doğru. Köyden gelenlerin yetişip yetişmediğini öğrenemedi Haldun ya da bebeğinin kız ya da erkek olacağını... Küçük eller çenesini kavrayıp açtı, okulun diğer öğretmenlerinden olan Sema hınzır bir gülüşle yüzüne doğru eğildi. Kendinden birkaç yaş büyük toplu bir kadındı ve onu öpmeye çalışmış gibi dudaklarını büzüp ağzını aralamıştı.

Gerçekten de öpmeye çalışıyordu. Haldun bunu normalde komik, çok komik bulurdu, Sema evliydi ve kurbağaya benzeyen suratı ile öpüşmeyi düşüneceği son kadınlardan biri olurdu. Onu tutmak dışında zarar vermemeleri ve meslektaşının onu öpme çabası Haldun'u daha da fazla korkuttu, neredeyse aklını oynatacaktı. İçinde, artık iyice cılızlaşmış olan bir ses "Bu bir şaka," diyordu hâlâ. "Bu kocaman bir şaka, gözlerindeki lens ve Sema Harum sana kocaman sulu bir öpücük konduracak, sonra herkes çooooook gülecek!"

Haldun'un tüm düşünceleri, duyguları, hayalleri kesintiye uğradı. Zorla açılmış ağzından içeri bir şey kıvrıldı. Neredeyse dudaklarını adamınkiyle buluşturmuş Sema'nın ağzından uzanmış ya da çıkmış bir şey. Boğazına takıldı, orada debelendi ve kendine başka bir yol buldu.

Şimdi anlıyordu Haldun neler olup bittiğini, hem de çok iyi anlıyordu...

Ve her yer yemyeşil oldu.

Tenden Ruha Sızan Yaralar

1.

Karanlık ormanı aydınlatan yeşil bir ışık vardı.
Işık bir yerden değil her yerden geliyordu
adeta.

Kerem önce öldüğünü düşündü. Son zamanlarda başka bir şey düşünemez olmuştu zaten.

Çevresini almış ağaçlar sık, karanlık ve kötücül bir hava yayıyorlardı. Kafasını kaldırdığında gökyüzünü göremedi, dallar sık ve güçlüydü. Gözünün kenarında bir hareket fark ettiğinde kafasını çevirdi ancak gördüğü daha fazla ağaç oldu. Sanki çevresindeki ağaçlar kalabalıklaşıyor, yaydıkları habisi his artırıyor gibiydi.

Kerem, bir mırıltı gibi esen rüzgârı ve teninde dolaşıp içini titrettiğini hissettiğinde ölmediğini anladı. Her şey çok gerçektir, o yeşilimsi ışığın dışında...

Ormanın içine doğru bir kaç adım atacak cesareti bulduğunda ayağı köklere takıldı, zemini tamamen kaplamış gibi görünen ağaç köklerine bakıp kafasını kaldırdığında ağaçlar daha da artmış ve tüm yolunu kapatmış gibi göründü. Bir kez daha gözünün kenarıyla yakaladığı harekete doğru hızla

kafasını çevirdiğinde daha fazla ağaç gördü yalnızca. Sanki biraz daha yaklaşmışlar, onu tahta bir tabut gömmek ister gibi çevresini sarmışlardı.

Ağaçların ardında, görmese bile teninin altında hissettiği bir böcek gibi dolaşan karanlık bir bakış vardı. Kerem havanın ağırlaştığını, zaten hastalıkla zayıflamış bedeninden son takatin de çekildiğini hissetti.

İşte o anda beklenmedik bir şey oldu. Ağaçların ardındaki kötücül his kayboldu, ağaçlar yavaşça hareket etmiş gibi aralandı sanki.

Sarı saçları beline kadar uzanan küçük bir kız, çıplak ayaklarıyla ağaçların arasından çıktı. Bastığı yerden ağaç kökleri çekiliyor, sanki açılıp ona izin veriyor gibiydiler.

"Kimsin sen?" diye sormak istedi Kerem. "Neredeyim ben?"

Keza son hatırladığı kafasına inen bir tekme idi. Gecenin bir yarısı serseri gençler tarafından sıkıştırılıp dövülüyordu...

"Korktuğunu biliyorum," dedi küçük kız. En fazla yedi ya da sekiz yaşlarında olabilirdi ancak ondan gözle görülmeyen bir aura, rahatlatıcı bir his yayılıyordu.

"Korktuğunu itiraf edemeyecek kadar gururlu ve inatçı-sın," diye devam etti o körpeçik sesiyle küçük kız. Dolgun yanakları, pembe dudakları ve gök mavisi gözleriyle sevil-mek, tapınılmak için yaratılmıştı sanki.

"Yapman gereken bir şey var," dedi sanki yedi değil de yedi yüz yaşındaki bir olgunlukla. "Zor olacak ve seni kızdı-racak, ancak sırt çeviremezsin. Sana ihtiyacım var."

Kerem, beyaz elbiseler içindeki kıza baktı. Sanki her ko-nuştuğunda biraz daha ayrıntıları netleşiyor, Kerem her ay-rıntıyı fark ettiğinde kızın ifadesi biraz daha yorgun, biraz daha umutsuz görünüyordu.

"Ağaçların ardındaki şey neydi? Sen gelince kaçıp giden

şey neydi?" Kerem, sesinin titrediğini fark etti.

Küçük kızın o ifadesiz yüzü kırıldı, o manken gibi soğuk yüzünde ilk defa bir belirti göstererek sağa sola baktı. Korkuyordu.

"O uyandı. Burada daha fazla kalamam, onu uzak tutamam. Dikkat etmen gerek, kimseye güvenemezsin."

"Neye dikkat etmem gerek? O kim..."

Ağaçların ardındaki o bakış döndü, tenine dokunan yağmur taneleri gibi habıs, yapış yapış hisler bir kez daha bedenini kapladılar.

Küçük kız geriledi.

"Gitmem gerek. Unutma, sana dokunamaz, yuvasını bul, gerçek yüzüne bak!" Kızın titrek sesi kesildi, o küçük ayaklarıyla seri adımlar atarak arkasını dönüp kaçtı ve Kerem'i tek başına bıraktı.

Kerem kızın peşinden gitmek için adım atmaya kalkınca ağaçlar yolunu kesti, kökleri ayaklarına dolandı. Bu sefer tartışmasız bir biçimde hareket etmişlerdi! Genç adamın nefesi kesildi. Tenine dokunan dallardaki mırıltıyı duydu ve mırıltı güçlenip arkasındaki ağaçların ardındaki fısıltılı bir haykırışa dönüştü.

Kafasını çevirdiğinde yeşil bir karanlığın her yeri kapladığını ve ağaçların kendisine uzandığını gördü. Ayaklarını kavramış köklerden kurtulup kaçmaya çalıştı.

Arkasındaki hırıltıyı tekrar duydu ve döndüğünde üzerine atılan korkunç canavarı gördü. Daldan pençeleri ve yemyeşil, her şeyi gören o tek gözü ile Kerem'in yalnızca bedenini değil benliğini de parçalamak için hamle yaptığında Kerem korkuyla kendini geriye attı.

Bedeni titrerken karanlık ona hâkim oldu ve karanlık, bir anda gözlerini yakan aydınlıkla yok oldu. Nefes nefes kalmış Kerem doğrulurken alçı rengindeki duvarları ve yanı başındaki serum şişesini gördü.

Huzursuz kâbustan uyanırken bedenine dolan acılarla yüzünü ekşitti ve acaba rüyaya dönmenin daha iyi olup olmadığını düşündü. Kafasını yastığa koyarken acıları tercih ettiğini fark etti, en azından acıyla başa çıkabilirdi.

2.

Sağ gözünün altı biraz şişmiş ve dudağında minik bir yarık açılmıştı. Dün gece istediği kadar şiddetli bir dayak yiyememişti Kerem. Hâlâ unutmak istediği pek çok şey yerli yerindeydi, beynindeki kara kütle işine devam ediyor, peltemsi kıvrımların içini kemiriyordu.

Kerem yavaş yavaş öldüğünü hissediyordu. İlk günden kendini dehşet içine alan ölümün pençesi biraz gevşemiş gibiydi. Elinden gelse bir anda bitirmek istediği bir süreçti bu. Zaten bu amaçsız hayat ona hiçbir şey sunmamıştı. Aşk, mutluluk ve cennet, hepsi koskoca bir yalandı. Hiçbir Tanrı, tam her şey yola girmek üzereyken ölümcül bir lanetle kullarını sınavacak kadar gaddar olamazdı.

Kerem hastane yatağından suratsızca annesine baktı. Kadının irileşmiş gözlerle oğluna bakıyordu. Genç adam ısrarla gece ne yaşadığını anlatmayı reddetmişti. Serseriler umduğundan daha insafli çıkıp onu sürükleyerek hastaneye getirdiklerinde bir de kimliğinden ismini öğrenmişler, telefon edip ailesine haber verme nezaketinde bulunmuşlardı.

Kerem ise o kadar güçlü ağrısı olmasa da kendini karanlığın kollarına bırakmayı yeğlemişti. Bir daha uyanmamak üzere...

Ama uyanmıştı işte.

Babası endişeliden çok öfkeli görünmüş ve bir cevap alamayacağını anlayınca somurtarak ayrılmıştı hastaneden. Annesi ise sanki kolu kopmuş ya da yatalak hasta olmuş gibi kahvaltısını yedirmeye çalışmaktan hemşirelere söylenmeye

varana kadar her tür evhamı yapmıştı.

Annesine ve babasına ölmek üzere olduğunu nasıl söyleyebilirdi ki? O ölmeden evvel bin kez ölürlerdi. Ancak vücudunun kontrolünü yitirmeye başladığında, yatağa düştüğünde ne yapacaktı? O zaman öğrenmeyecekler miydi?

Doktor, genç adama özellikle son bir, iki haftasını felçli ve halüsinasyonlarla dolu geçireceğini söylemişti.

Sert omuzları düştü Kerem'in, bakışları yumuşadı. İçindeki isyan sönükleşti sanki, acı bir kabullenme yayıldı damarlarına.

"Anne..." diye yutkundu bitkince.

"Ne var yavrum, ne istersin?" diye ayaklandı toplu kadın endişe dolu bir yüzle.

"Ben..." Kerem yine yutkundu, genizlerini midesine çeken kancadan kurtulmaya çalıştı. "Bir bardak su alabilir miyim?" dedi pes etmişçesine. Annesi, minik metal çekmecenin üzerindeki sürahidan plastik bir bardağa su doldururken Kerem duvardaki boya çatlaklarını seyretmeyi sürdürdü. O çatlaklar ona doğru uzanmış ağaç dallarını andırıyorlardı.

3.

Aslı onu ziyarete geldiğinde hastaneden çalkalı daha birkaç saat olmuştu. Güneş güne veda etmeye hazırlanırken Kerem de balkonda misafir etti kızı.

Annesinin o "Güzel kız..." manalı gülümsemelerini görmezden gelmeye çalıştı. Ama Aslı gerçekten güzeldi, hakkını vermeliydi. O çocuksu yüzündeki iri gözler, karşısındaki insanın ruhunu hapsediyor gibiydi.

"Beni nasıl buldun Allah aşkına?" dedi Kerem. Aslı gibi o da balkonun demirlerine yaslanmış, mor gözünün kattığı ıstırap dolu bir ifadeye mahpus yüzünü kıza çevirmişti.

"Dün gece çocuklar seni taşırken Ayhan Abi görmüş ve Kırklareli küçük yer, soyadın yeterli oldu." Aslı'nın masum gülümsemesi çocuksu yüzünü aydınlatmıştı. "Ben onlar için üzgü..."

"Şşş. Seninle ilgisi yok." Kerem kızı susturdu. "Suçun biraz da bende olduğunu kabul etmem lâzım, ilk yumruğu sallayan bendim."

"Lanet olası Caner'i ve bir işe yaramaz arkadaşlarını tanıyorum. Her ne yaptıysan haklı bir sebebi olduğuna eminim. O serseriler hiçbir zaman gerektiği gibi ceza almadılar ancak sen şikâyetçi olursan ve belki baban da..."

"Şikâyetçi olacak bir durum yok," diye kestirip attı Kerem, bir kez daha Aslı'nın sözünü kesmiş olmasına aldırmayarak.

Aslı ellerini beline dayamış, azarlayan bakışlarını Kerem'in sarılar ve morlarla bezenmiş yüzüne kilitlemişti.

"Gerçekten şikâyet edecek bir durumun yok, yüzünden bir kamyon geçmiş olmasının dışında. Ben de sanmıştım ki..."

"Ne? Ne sanmıştın? Haksızlığa dayanamayan bir iyilik timsali olduğumu mu? Onlardan yediğim dayanın onları hak ettiği cezaya götürecek bir fedakârlık olduğunu mu?" Kerem kafasını sağa sola sallıyordu. İçinde biriken öfke sanki sızacak bir delik, muhatap olacak bir sima bulmuştu.

Aslı sustu. Söylemek istediği onca şeyin hiçbirisi uygun gelmedi o an. Ne dese yetersiz kalacaktı. Ancak karşısındaki adamın kafa karışıklığını ve kızgınlığını hissedebiliyordu. Sebebini anlayamıyordu ama adeta elle tutabileceği kadar gerçekmişçesine hissedebiliyordu.

Kerem, suya sokulmuş kızgın bir demirin soğuması gibi hızla dinen öfkesinin ardından baktı kıza. O beyaz yüzündeki minik pembe dudaklar, iri siyah gözler ve masumane ifadesi ile o kadar güzeldi ki kız... Bir kere daha binlerce

lanetle dolu öfkenin kabardığını hissetti yüreğinin derinliklerinde ama o öfkeyi olduğu yerde tuttu. Az önceki gibi gün yüzüne çıkmasını elinden geldiğince engelledi.

“Ben... Üzgünüm...” diye kekeleydi bir zamanlar herkesle her şeyi konuşabileceğine inanan o hırslı adam şimdi neredeydi. Uluslararası anlaşmalar bağlayan, satış oranlarını ikiye katlayan, yeni fikirler ve yaratıcı projelerle çalıştığı şirketleri zengin eden o laf cambazı nerelerdeydi şimdi... “Kafam karışık...” diye ekledi dürüstçe. Dürüst olmak hayatının son anında ona daha değerli gelmeye başlamıştı. Her insan gibi bir gün öleceğinin farkında değilmişçesine, her insanın ertelediği ve sattığı değerlere, her insan gibi geç sahipleniyor oluşunun acısı vardı içinde.

İnsanoğlu elindeki her şey için yalnızca bir şansı olduğunu ve verilmiş ikinci şansların büyük mucizeler olduğunu anlamaktan acizdi her zaman. Bir kez doğulur ve bir kez ölünürdü. Arada kalan tüm zaman büyük bir mucizeden ibaretti. Keşke Kerem de bu yalana inanabilseydi.

“Bak ne diyeceğim,” diye söze girdi Aslı. “Barda bana yardım eden Ayhan ağabeyi görmüşsündür, yarın gece ondan rica ederim ve barda beni idare eder. Sana yemek yapayım, hem konuşuruz.”

Kerem ne diyeceğini bilemedi. İrileşmiş gözlerle, tek gözü morluğun ve şişliğin izin verdiği kadar açılıyordu, bakıyordu kıza. Aslı’nın anlayışlı ve sevecen yaklaşımı genç adamın içinde bir yerlere dokunmuştu.

“Hem,” diye devam etti Aslı “Olanlardan dolayı biraz kendimi sorumlu hissediyorum, Caner seninle beni görünce...” kız ukala bir karşılaştırma yapmak istemiyordu ama bu şekilde ifade etmesi kulağa o kadar manidar gelmişti ki, “seninle ben”, Aslı sözünü tamamlayamadı, gözleri yere kaymış, yüzü kızarmaya başlamıştı.

"Ben memnun olurum." diye tamamladı Kerem bu sefer tereddüt etmeden. Tereddüde ayıracak vakti yoktu. Birileriyle konuşmak, omuzlarındaki bu habis yükü birileriyle paylaşmak istiyordu. Aslı'ya bir kötülük yapıyor gibi hissedecek olsa da bu kıza karşı karnında zayıf bir nokta, yüreğinin derinliklerinde parlak bir kıvılcım vardı. İlk gördüğü andan beri Aslı, Kerem'in midesine tatlı bir yumak gibi oturtmuştu. Bir öfke dalgası daha içinde kabarıırken Kerem eğer hasta olmasaydı asla Aslı ile tanışmış olamayacağını düşündü. Gözlerini yumdu ve eğer varsa Tanrı'ya karşı küfür ve şükür arasında bir yerde buldu kendini.

4.

Aslı gittikten sonra hayat tekrar boş geldi Kerem'e. Annesini iyi olduğuna ve herhangi bir şeye ihtiyacı olmadığına razı etmesi zor olsa da Melahat içine düşmüş bir kurtla pazara çıkıp onu yalnız bıraktı.

Uzaktan kumandanın kanal numaralarından birine bastı Kerem. Parmağını üçün üzerinde tuttuğunu düşünüyordu, altı da olabilirdi. Üçüncü kanal açıldı. Öğlen saatlerinde televizyon izlemeyeli yıllar olduğunu fark etti o an. En son üniversite öğrencisi iken öğlenleri aylak kaldığında televizyonu açardı. İş kanallarındaki borsa ve ekonomi haberleri için. Ancak şimdi hepsi anlamsız geliyordu. Borsanın da, ekonominin de *canı cehenneme...*

Televizyonun sesi kısıktı, gözlerinin önünde oynayan renkli resimlerde koca gözlü çizgi kahramanlar dijital arka planda koşturuyorlardı. Bilgisayarla yapılmış bir Japon çizgi filmi. Yeni dönem animesi. Bilgisayarlı animasyonlar Kerem'e hep yapmacık gelmişti. O sert çizgilerle çocuklara asla sıcak ve samimi mesajlar veremezsiniz. En azından Kerem çocuk olsa almazdı. Şimdinin çocukları bile farklıydı. Derir

bir iç geçirirken hiç çocuğu olmayacağı düşüncesi kesif bir bıçak gibi tüm gerçekliğini yardı, içinde güçlü bir titreme hissi uyandırdı. Sivri uçlu bir tornavida göğsünün altından genzine kadar geçirilmişti sanki. Hiçbir zaman duygusal olmamış genç adam şimdi yetmiş yaşındaki dul karılar gibi ağlayacak mıydı?

Derin bir nefes alarak duygularını geriye itti ve kanalı değiştirdi. İki kanal geçmemişti ki yine bir çizgi filme denk geldi. Ninja Kaplumbağalar. Onun son dönem çocukluğuna da misafir olmuşlardı dört Avrupalı sanatçının ismini çalmış bu mutantlar. Ancak televizyondaki o dijital hastalıktan nasibini almış sert çizgiler taşıyan yeni bir uyarlamaydı. Kerem yine de televizyonun sesini açtı.

Bir an için yine çocukluğuna gidivermişti.

Sokaktaki misket mücadelesi bitmiş, dizleri toz toprak içinde TRT1’de yayınlanacak çizgi film saati için eve koşturmuştu. Televizyonun başına tünemiş, birkaç sene evvel aldıkları renkli televizyonda Taş Devri ya da Jetgiller’in başlamasını bekliyordu. Sonra Şirinler gelirdi genelde. Şanslıysa arada Yakari’yi de yayınlarlardı. Ne yazık ki bugün He-Man ya da Thundercats yoktu.

En çok He-Man’i severdi Kerem. He-Man süper kahraman olmadığı zamanlarda kibar ama beceriksiz bir asil gibi davranırdı. Kılıcını kaldırıp kükrediğinde ise kasları bir parça elbisesinden fırlayacakmış gibi duran güçlü mü güçlü, atik mi atik bir kahramana dönüşüverirdi.

“Gölgelerin gücü adına, güç bende artık!”

He-Man’ın de yenemeyeceği şeyler vardı hayatta.

Beyindeki tümörler gibi...

Gölgelerin gücü adına...

Karanlık düşünceler bilinçaltı sularından yedi kollu ahtapotlar gibi çıkıp benliğini sarmaya başladığında Kerem daha fazla televizyonun başında kalamayacağını anladı. Kuman-

danın kapama tuşuna basıp yayıldığı çekyattan ayağa fırladı. Eğer evde bir şeyler yapmadan durursa hastalıktan evvel kötü düşünceler onu öldürebilirdi çünkü.

Tanrının Üvey Evladı

Gün, diğerlerinin bir kopyası gibi kiskanılmayacak bir yavanlıkla geçip gitmişti. Şebnem ve Özlem, İstasyon Caddesi'ne bakan bir parkta oturmuşlardı. Akşamüstü, iş çıkışı saatleri olduğu için cadde, yuvaya yemek taşıyan karıncaların oluşturduğu bir hat gibi kalabalıktı. Kalabalık, kendi oluşturduğu bilinçsiz düzenle çam ağaçlarının süslediği caddede deviniyordu. İşten çıkmış memurlar hayat şartlarından şikâyet ediyor, yaşını başını almış kadınlar parklarda çekirdek çitliyor, öğrenciler birbirine atıp tuttukları toparla spor sahasına gidiyor, genç kızlar ve oğlanlar ise birbirlerine bakıp hülyalara dalıyorlardı. Caddenin resmi olmayan bir ismi da "al beni gör beni caddesi" idi. Ancak ne yazık ki kimse Şebnem'i görmüyor gibiydi, görse de yalnızca çirkin ve şişman bir kadın görüyorlardı. Yaklaşan sonbaharın serinliğine rağmen koltukaltları terlemiş, oturduğu yerde göbeği kaçak katlarla fırlamış, ablak yüzlü, küçük gözleri çekingence bakan bir kadın görüyorlardı.

Şebnem, zayıf olan özgüveni ile dizlerini birleştirip göbeğini nafiye yere içeriye çekmeye çalıştı. Özlem, geçen gün

yanlış hesap yaptığı ve son anda hatasını fark edip yırttığı ile ilgili bir şeyler anlatıyordu.

"Yemin billah maaşımdan keserdi o parayı nemrut..." Özlem'in sözleri Şebnem'in dalıp gittiği zavallılar diyarının uzak ucundaki bir mırıldanma gibiydi. Ne zaman insan içine çıksa kendi bedeninden utanırdı Şebnem. İki uzun boylu gölgenin masalarına yaklaştığını görünce Özlem'in sustuğunu fark etti ve gerçek dünyaya dönmek için çabaladı.

İki genç adam gelip masanın başında durdular. Yüzlerindeki gülümseme içtendi, salınmış omuzlarında özgüven taşıyorlardı. Yine de hafifçe kıpırdanmaları rahatsızlıklarını dile getiriyordu.

"Merhabalar hanımlar," dedi sarışın olan geniş bir gülümseme ile. Yanaklarındaki hafif çiller dışında yakışıklı bir çocuktuk Mehmet. Yanında da Gökhan duruyordu. İkisi de özel bir bankada memurdular. Özlem, bürodaki işler sebebiyle sık sık bankaya gitmek zorunda kaldığından oradaki pek çok kişiyle tanışmış ve herkesi Şebnem'le de tanıştırmıştı.

"Şöyle bir tur atmaya çıkmıştık, görünce bir selam verelim dedik. Nasıl keyifler?" Mehmet, bankaya girmeden evvel top sakalı ve uzun saçları ile dikkat çekici bir genç adamdı. O saçlar ve sakal gitmiş olsa da yerini olgun bir yüze bırakmaya başladığından, otuzlu yaşlarının başında olan adamda ayrı bir çekicilik vardı. O siyah tişörtlerin yerini kaliteli gömlekler, kot pantolonların yerini kumaşları almıştı.

Gökhan ise daha zayıfçaydı, esmer teninin üzerindeki kırçıl saçları ile Mehmet'in yanında çirkin kalıyordu ama Şebnem kendi halindeki sessiz adamın esprili ve zeki biri olduğunu biliyordu. Bir kaç sefer arkadaş ortamında sohbet etme fırsatı bulmuş hatta kendiyile yaşıt adamı beğenmişti de. Anlaşılan o ki Mehmet de Özlem'in peşindeydi.

"Sen nasılsın Şebnem?"

"Hı?" Şebnem, bir an için Gökhan'ın yüzüne dalıp gittiği için Özlem ile hal hatır sorma işini tamamlamış Mehmet'in sorusunu anlayamadı.

"Nasılsın diyorum?" dedi yakışıklı adam gülümsemesini hiç bozmadan.

"İyiyim sağ ol. Bankadaki işler nasıl, sizin banka el değiştirmesi işten çıkarılmalar, yeni alımlar falan olacağını duyduk." Şebnem sohbet açmak için kendini zorladı, az önceki aptalca yakalanmasını kapatmak istiyordu.

"Ah, bu şehirde dedikodu hiç bitmez... Yabancı şirketleri bilirsin, verimlilik, efektif yatırımlar... Emekliliği dolanları göndereceklermiş ancak yeni alımlar sadece dedikodu..." Mehmet ayakta kalmaktan rahatsız, kızların oturdukları masadaki boş sandalyelere baktı.

"Sizlerle sohbet etmeyi çok isterdik ama biz aslında kalkmak üzereydik," dedi Özlem rahatsızca kımıldanarak. Mehmet ile Gökhan'ın oturmak isteyeceklerini anlamıştı.

Şebnem, Özlem'in bu ketumluğunu anlamasa da arkadaşı ile birlikte ayaklandı. Adamlar da istenmediklerini fark edip onlarla yürümeyi teklif etmediler. Şebnem nazıkçe Gökhan'a gülümsedi ve gülümsemesi aynı şekilde karşılık buldu. Şebnem, içini tarifi zor bir mutluluğun kapladığını fark etti.

Kısaca birbirlerine görüşmek üzere dediler ve adamları geride bırakıp parkın girişine yöneldiler.

Şebnem, herkese karşı görünmez olmadığını düşünmeye başlamıştı. Onunla ilgilenebilecek, belki de ondan hoşlanabilecek birileri olabilirdi hâlâ... Ancak belki kader, belki de sonbaharın o ilk esintileri, umduğu kadar sessiz konuşamayan Gökhan'ın fısıltısını kulaklarına taşıdı.

"Sen Özlem'e yazacaksın diye ben yanındaki aptal su aygırıyla uğraşamam..."

Sözler beyninde yankılandı, Şebnem'in yüreğinin ucundan bir hüsrân parçası kurtuldu. Özlem'in, Mehmet'in sağ-

lam pabuç olmadığı, çocuğun daha dün Mervelerle takılırken şimdi de kendilerine asılmaya çalışmasının aptallık olduğu ile ilgili bir şeyler söylediğini yarım yamalak dinledi. Demek ki Özlem kendi dırdırına daldığından bu aşağılamayı yakalayamamıştı. Şebnem, bu hakareti kendine saklamayı, içinde biriktirdiği o kör kuyuya atmayı uygun gördü.

Kızdan ayrılırken kısaca veda etti, eve gidene kadar duygularının uyuşmuş kalmasına izin verdi. Bacağını ya da kolunu bir kaç saniye evvel kaybetmiş ancak bunu fark etmemiş bir asker gibi duygularının yokluğunun yarattığı boşluğa sığındı. Eve girer girmez, Gökhan'ın ağzından çıkan sözlerin tutuşturduğu fitil sona erdi ve hüznün şarapnel parçaları yüreğine saplandı.

Odasına koşarak kendini zorla içeriye attı, annesinin dırdırıyla uğraşmamak için kapısını kilitleyip yatağına uzandı. Yastığıyla buluştuğunda gözünde tomurcuklanan yaşlara engel olamamıştı. Ona böyle bir hayat bahşettiği için Tanrıya kızgın ve kırgındı. Evde kalmış, annesiyle yaşayan, işte başarılı olmayan ve kimsenin sevmediği çirkin ve şişman kadındı o.

Yorganı ağzına kadar çekti ve içinden belki de milyonuncu kez dualar mırıldandı Tanrı'ya, onu değiştirmesi, değişmesi için ihtiyaç duyduğu dirayeti vermesi için ve eğer veremeyecekse onu öldürmesi ya da kendini öldürebilecek cesareti vermesi için...

Şebnem ümitsizliği ile beraber deliliği de kucaklamıştı son zamanlarda. Hayatta hiç değer görmemiş, sevgi nedir bilmemiş ve hayatı yaşanabilir kılan nimetler bulamamış küçük ve yalnız bir kızdı hâlâ. Yüzündeki tek gülümseme kendisiyle dalga geçildiğinde kabullenebildiği zamanlarda olanlardı, yüreğindeki tek sevgi eskiden arkadaş olarak bildiği ama artık onu aramayan okul arkadaşlarından kalanlardı, hayatındaki tek amaç ise, zayıflamak ve kendisini be-

ğenip sevebilecek bir adam bulmaktı amma velakin çoktan bu konuda geç kalmış ve başarısız olmuş gibi hissediyordu. Bu hayatta mutluluk ondan esirgenmiş bir nimetti. Yaradanın bahşettiği bu yaşam hediyesinden mahrumiyet çıkmıştı şansına... Belki de o, tanrının üvey evlâdıydı.

Yeşil Geliyor

Kadir, tarlaya indiği günler genelde çok yorulduğu için, gölgeliğe attığı bu saman döşekte hemen uykuya daldı. Mevsim geçmeye ve sıcaklık düşmeye başladığı için bir battaniye getirmeyi akıl etmişti. Bu yaz hep bağda kaldığından ya da büyük kızının düğünüyle uğraştığından şehirde olduğu için tarla bakımsız kalmıştı. Kendisi gibi yaşını başını almış, evini bağını kurmuş bir çiftçi için tarla artık ekmek kapısı değil de boş zaman geçirme yeri olsa da hüznle boynunu bükmüş başakların görüntüsü yüreğini sızlatıyordu. İlk gün geç geldiğinden ancak çok az bir kısmını biçebilmişti. Akşam hızla çökmüş, karanlık derinleşirken göbeğinde yağmur taşıyan bulutlar gökyüzünde yavaşça kendilerini sürüklemişlerdi.

Kadir, karanlıkta zor olacağını bilse de köye dönmeyi düşündü bir an için ancak yağmur yağmadı ve serin bir rüzgâr bulutları dağıttığından kalmayı tercih etti. Battaniyeyi üzerine iyice çekti ama saçlarına ak düşmüş esmer adamı yine de uyku tutmadı. Bir insan ellisine merdiven dayadığında uykunun onu terk ettiği geceler olurdu ancak Kadir bu dertten pek muzdarip olmamıştı. Vücudunun yorgunluğunu,

gözlerinin içindeki yanmayı hissediyor, arada bir esnese de uykuya bir türlü dalamıyordu.

Gözünün ucuyla, biçilmiş buğday ve başak yığınlarını, gecenin karanlığında uzayıp giden ovaları görüyordu. Ormanlar daha kuzeyde, tepeliklerde kaldığı için buralarda pek yabani hayvan olmazdı. Yine de yılanlara karşı tetikte olmak lâzım gelirdi. O yüzden gölgeliğin altına, yerden bir karış yüksekliğe çaktığı tahtalarla oluşturduğu bir zemin kurmuştu. Saman yatağını da buraya sermişti. Yattığı yerden ayakucu kısmında, tarlanın öte yanında kalan yolu göremiyordu. Tarlası köye giden yola nazır olduğundan geceleri şehre içmeye ya da bir akrabasına gitmiş birileri arabayla veyahut traktörle dönecek olsalar gürültüsü kulaklarda yankılanır, farları tarlayı sanki hemen uçup giden parlak bir yağmurmuş gibi yıkardı. Bu gece ne gelen ne de giden vardı. Ne gecenin kendine has cırcır böceği, ne de uzaklarda bağrıışan kuşların sesleri duyuluyordu. Kadir serinlemeye başlayan havaya yorsa da bu sessizliği, rahatsız olmuştu. Tedirgin hissediyordu. Tarlaların hemen hemen hepsi biçilip nada bırakılmış, kel bir adamın tepesi gibi açılmışlardı. Geriye yalnızca Kadir gibi geç kalmışlar ya da çoktan ölüp gitmiş ve varsa çoluğu çocuğu şehre yerleşip tarlayı unutmuş insanların yerleri kalmıştı.

Kadir, gençken hep beraber imece yaptıkları zamanları hatırladı. Konu komşu, cümle âlem tarlalara iner, sazlı sözlü hep beraber ekip biçer, çocukların köyden getirdikleri peynir, karpuz ve yeni çıkmış ekmeği hep birlikte oturdukları sofraya katık ederlerdi. Son yıllarda zaten tarlaların çoğu terk edildiği gibi eskileri yâd eden fakir çiftçiler de kendi içlerine çekilmişlerdi. Bu ülkenin insanları birbirlerine yabancılaşılmaya başlamıştı.

Kadir, ilkokulu zorla bitirebilmiş bir köylü çocuğu olsa bile, bunu görebiliyor ve ülkesinin geleceğine dair endişele-

niyordu. Kızlarının, Allah kısmet ederse torunlarının, nasıl bir hayat yaşayabileceğine dair sorulara takılıyordu kafası.

Yoldan gelen bir sürüklenme sesi düşüncelerini böldü. Adam uzandığı yerde kıpırtısızca yattı, henüz budanmamış tarlasındaki başaklar onu yoldan gizlediği gibi yolu da onun gözlerinden gizliyordu. Ayak sürümeye benzeyen sesler arttığında Kadir nefesini tuttu. Normalden çok daha sessiz olan gecenin içinde kurtlar ya da ayılar yola inmiş olabilir miydi?

Eh, burada onlara hazır yem olma niyetinde değildi. Yavaşça döndü, dirsekleri üzerinde sürünüp üstünün toprağa bulanmasına aldırmadan biçilmiş yığının yanındaki orağı kaptı. Metal yüzey gecenin içinde cılız ay ışığı ile tutuşunca korktuğunu anladı.

Onca yıl, yüzlerce gece tarlada yatıp kalktığı olmuştu. Bir sabah kendini neredeyse kolu kadar bir yılanla göz göze bulduğu da olmuştu. Bir seferinde ise bir yaban domuzu gecenin bir yarısında tarlaya girmiş, onu iki yüz metre berideki ağaca kadar kovalamıştı. Ancak bu gece başak tarlasının ötesinde sinsi bir düşman vardı. Karanlığın içinde tam olarak seçemese de yolda kıvrılan bir kıpırtı gördüğünü sandı Kadir. Elinde orak, çömelmiş vaziyette tarlanın içine daldı ve yavaşça, ses çıkarmadan yol kenarına doğru ilerledi. Oradaki şey her ne ise büyüktü ya da bir sürüydü belki de, çünkü hıştırtıları andıran seslerin arttığını fark etmişti. Yola birkaç başak sırası kaldığında yere çökerek gözlerini kısıtı ve yolun kuzey tarafından yaklaşan şeyi görmeye çalıştı.

Önce bir kafa, ardından da düşmüş omuzlar çıktı meydana. Bir insana benziyordu, gecenin bu vakti her nasıl olmuştusa buralara kadar gelmiş bir sarhoş olmalıydı. Yalpalıyor, ayaklarını sürüyor, bu kadar mesafeden tam olarak ne dediği belli olmasa da anlamsızca homurdanıyor gibiydi. Yaralı

mıydı yoksa? Bir kaza falan mı geçirmişti?

Kadir, bir an için saklandığı tarladan çıkmayı ve yardım önermeyi düşündü ancak tereddüt ettiği bir iki saniye içinde yolda başka bedenler de görülür oldu. Sessiz bir çağrıya yanıt vermek için yola çıkmış uyurgezerler gibi açık ancak boş gözlerle ilerliyorlardı. İçten içe yeşil bir ışık sızan gözlerle...

Boyunlarının uçurulmasını bekleyen, kurumaya başlamış başakların arasındaki gölgeydi korku. Kadir yutkundu ve birkaç adım daha geriye kaçtı yoldan geçenlerin sayısı arttıkça. Anlıyordu ki o yanlışı şey, tarif edilemez hastalık her ne ise hepsine bulaşmış olmalıydı. Ağır aksak ilerleyen bedenlerin hepsinin gözlerinden yeşil, habis bir ışık sızıyordu. Vücudunun kontrolünü yitirmiş gibi duran bedenler yaklaşıp da bir kaç metre ötesinden geçip gitmeye başladığında Kadir kalbinin sıkıştığını hissetti.

Kendilerini zorla sürükleyen, asla uyanmayacakları bir uykuya dalmış gibi yürüyordu insanlar. Ürkütücü bir uyumla atılıyordu her adım ve iki yana salınmış kollar can bulmuş ağaç dallarını andırıyorlardı. Ayın o puslu ve çelimsiz aydınlığında gözlerdeki o silik yeşil ışık fark edilebiliyordu.

Yüzlercesi doldurmuştu şimdi geceleri kuş uçmayan kervan geçmeyen köy yolunu. Kadir, midesinden boğazına tırmanan korkuyu yutmaya ve karanlığın içinde sessiz kalmaya çalıştı. Çünkü biliyordu ki en ufak bir çıtırtı bile kendini ele verebilirdi. Göğsünü tırmalayan, göğüs kafesinden kurtulmaya çalışan kalbine söz dinletmeye ve arkasını dönüp kaçmak için haykıran ayaklarına hâkim olmaya çalıştı. Bacaklarının ve ellerinin titremesini, ensesinden soğuk terlerin süzülüşünü hissetti. Allah'ı aradı dudakları, bildiği cılız duallara sığındı. Gözlerinin önünden bedenler aktı ruhları sahiplenilmiş. Tam azalmaya yüz tutmuştu ki yoldaki cehennemden çıkmış kalabalık; ay, bulutların arasından kurtuldu

ve Kadir'e gerçeğin tüm çıplaklığını sundu.

Tarlasını biçmeye gitmiş o garip ve emektar köylü, dün geride bıraktığı dostlarını ve ailesini tanıyıverdi. Bir anda yoldaki bedenler ruhsuz kuklalar olmaktan çıktılar, tecavüze uğramış benlikleriyle selâmladılar Kadir'i. Ufak bir inleme kurtuldu dudaklarının arasından, bir iç geçiriş. Tüm hayatını adadığı ve sevdiği insanların elinden alınıp gitmesinin ağırlığıyla içini yakan ateşin dumanı... Sessiz gecenin içinde adeta haykırışı andıran minik bir isyan...

Kadir, yoldaki bedenlerin duraksarken hissettiği tereddüdü gördü ve tüm vücudunun ona kaçması için yalvaran haykırışına karşı durdu. Artık ne anlamı vardı ki? Karısı ve çocukları o kalabalığın içinden kendini arayan o yeşil gözlerini sağa sola devirirken, ne için, nereye kaçabilirdi ki Kadir?

Bir anda sindiği başakların arasına bir gölge düştü ve ayın ışığını karartan yeşil gözler buldu karşısında, bir zamanlar dost bildiği surat yaklaşp sessiz bir çığlıkla ağzını açarken Kadir hiç direnmedi. Onun için hazırlanmış ve onu bekleyen kaderi minnetle kabul ederken belki bu şekilde karısının, çocuklarının ve dostlarının arasında yürümenin garip bir memnuniyet uyandıracakını ümit etti.

1.

Cem, rüyada olduğunu biliyordu ancak bu rüya o uçabildiği ya da süper kahramanlarla birlikte maceralar yaşadığı rüyalardan biri değildi. Bu karanlık bir tünelde peşinizdeki yaratıklardan kaçmaya çalıştığınız ancak ayaklarınızın çamura saplandığı ve koşamadığınız rüyalardandı. Bu rüyanın kurallarını siz koymuyordunuz.

Çevresindeki orman yeşil bir ışıkla aydınlanıyordu.

Ağaçların dalları gür ve geniş olduklarından karanlık, ışıktan daha güçlüydü. Cem, gökyüzünü göremiyordu, o nereden geldiği belli olmayan yeşil parlaklığa rağmen bir kaç metre ötesini de göremiyordu. Gözlerinin önüne dallardan bir perde çekilmiş, nahoş bir hüznün yüreğine kök salmıştı sanki.

Allah'tan yalnız değildi. Elinden tuttuğu sarışın bir kız vardı. Kız, kendinden bir kaç yaş küçük olmasına rağmen o okyanusları andıran gözleri sanki yaşlı bir kadına ait gibiydi. Cem, kendinden çok o kız için korkuyordu. Ağaçların arasında nereye gittiklerini bilmeden kaçıyorlardı. Kaçmaya

alışıyorlardı. Ayaklarını kökler sarıyor, ağaç gövdeleri birer birer önlerine atıyorlardı kendilerini.

Cem, her nedense kızın bir açıklık bulduğunu ama kendisi geçmeye çalıştığında ağaçlar tarafından engellendiğini fark ediyordu, ancak kızın elini bırakmıyordu. O kırılgan, korumasız bedeninin kendine ihtiyaç duyduğunu hissediyordu ancak o eli tutmaya devam ettikçe kızını engellediğini de düşünüyordu.

Cem, derin bir nefes alıp incecik göğsünü kabarttı. Her ne kadar zor olsa da elini açıp kızın elini bırakmaya zorladı. Tam iki ağaç gövdesinin arasındaki daralmakta olan bir açıklıktan geçmeye hamle yapmış kız durdu. Masum bakışlarla Cem'i süzdü.

"Sen git, kaç," dedi Cem umutsuzca.

Kız elini uzatıp tutmaya çalışınca Cem geri çekildi.

"O uyandı," dedi kız bu cümle her şeyi aıklarmış gibi.

"Seninle gelemem. Ağaçlar bana izin vermiyor ama sen kaabilirsin, sana dokunmuyorlar." Cem, olağansty olağanmış gibi anlatabilen ocuk becerisiyle, kısa ve öz bir şekilde vurguladı her şeyi. Nedenlerini merak etse de aptal yetişkinler gibi bunları sorgulayarak zaman kaybetmeyecek kadar akıllıydı.

Gözünün kenarında, ağaçların arasında bir gölgenin aktığını gördü ancak kafasını çevirdiğinde yalnızca karanlık ve daha fazla ağaç vardı. Sarışın kız iri gözlerini açmış, Cem'in baktığı yere bakıyordu, belli ki yarı dönmüş bedeni gitmek, kaçmak istiyordu.

Cem ileri bir adım attı ve kızını itekledi. Kız bir an için di-rendi.

"Kafasında amur olan adamı bul," dedi kız i geçirerek sanki Cem'in arkasında bir şeyler kımıldanmış gibi sessizleşti, neden sonra o derin okyanuslar Cem'in yüzüyle buluştu. "O, amur adama dokunamaz ama çamur adama yolu gs-

termen gerek."

Ve kız arkasını dönüp kaçtı.

Ve Cem arkasında sürüklenen devasa bedeni, yana çekilen ağaçları duydu. Bacakları pelteye dönüşmüş, karı vücudundan çekilmişti sanki. Cem kımıldayamıyordu.

Ve yeşil karanlık arttı sanki. Ensesindeki çürük kokulu nefesi hissetti. Canavarın bir ısırıkta her şeyi bitirmesini bekledi ancak o acı dolu son gelmedi.

Ve Cem kafasını çevirebilecek cesareti buldu.

Ve Cem onun yüzünü gördü. Gözleri yeşil yeşil parlıyordu.

2.

Çılgık çılgığa uyandı kan ter içinde kalmış zayıf çocuk. Koridorda, antrenin önündeydi. Ablasıyla paylaştığı çocuk odasının kapısı arkasında açıktı. Uykusunda yataktan kalkmış ve anlaşılan o ki kapıya yönelmişti.

İçini burkan çılgıklarını dindirdi ve titreyen dizleri üzerine çöktü. İri yarı bir gölge, karanlığın içinde yanında bitiverince titredi.

"Cem..." Endişeyle çömelen gölge babasının biçimini kazandı. "Oğlum ne oldu?"

Cem, içindeki soğukkanlı iplerin koptuğunu ve asılı duran ağırlıkların hızla devrildiğini hissetti. Hüngür hüngür ağlamaya başladı. Gözleri yarı kapalıydı, yaşlar o incecik yarıklardan nazlı nazlı süzülüyorlardı.

Serdar oğlunu kollarına aldı ve o zayıf bedenin, rüzgârın önündeki savunmasız bir yaprak gibi titrediğini hissettiğinde yüreği kabardı, biricik oğlu için dünyanın tüm canavarlarıyla gözünü kırpmadan savaşıacak baba yüreği, saldıracak bir düşman, oğlunu üzecek bir sebep aradı.

"Şşş. Sadece bir kâbus, bir rüya..." diye fısıldadı ve oğlunu

sıkıca sarmaladı. İç çekişlerin sıklığı ve şiddeti azaldı. Cem'in iç çekişlerin arasından bir şeyler mırıldanmaya çalıştığını duydu.

"O uyandı baba, geliyor. Benim için geliyor..." Soluk dudakların arasından sözler güçlkle, fısıltıyla çıkıyorlardı. "Yeşil, benim için geliyor."

Cem'in gözleri kapalıydı ama adam çocuğunun patlayacakmış gibi hızla atan kalbini ve titreyen vücudundaki korkusunu hissetti. Serdar, endişeyle dudaklarını kemirdi, böyle bir durumda ne yapması gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Çocuğu uyurgezer miydi? Filmlerde uyurgezerlere dokunmamak ve onları uyandırmamak gerektiğinden söz ederlerdi hep. Ama orada savunmasızken sarılmadan edememişti işte biricik oğluna.

"Beni ona vermeyeceksin değil mi baba?" diye sordu Cem. Çocuğun gözlerine yine baktı ve ilk andan beri gözlerini açmadan buraya kadar nasıl gelebildiğini düşündü. İçini derin bir huşu duygusu kaplarken çocuğuna sıkıca sarıldı.

"Şşş," diye fısıldadı kulağına. "Kimsenin sana bir şey yapmasına izin vermem. Kimse seni benden alamaz." Çocuğunu avutan sözlerine kendi de inanmak istedi. Ama Cem'in büyüyüp kendi iradesiyle onları terk edeceğini de biliyordu.

Sevinç yanlarına geldiğinde baba oğul antrenin karanlığında yere çökmüşlerdi. Serdar dudaklarıyla çocuğun kötü bir kâbus gördüğünü ve belki de gece uykusunda yürüdüğünü şekillendirdi. Sevinç, endişeyle yanlarına diz çöktü. İçeriden Aylin'in uykusunda kımıldandığını duydular. Daha evvel de Cem'in kâbus görüp çılgık attığını duymuşlardı ancak onu burada, dış kapıya bu kadar yakın bulmak iki ebeveyni de gereğinden fazla endişelendirmişti. Bu, kötü bir şeylerin başlangıcıydı. Çocukluktaki sorunlar ergenlikte büyük ve kalıcı hasarların temelini atardı. Sevinç de iç geçirerek çocuğuna ve kocasına sarıldı. Bir kaç dakika sonra

Cem'in sessizleşip uykuya daldığını fark ettiler. Karı ve koca biricik oğullarını yatağına yatırırken yanaklarını içten kemi-riyor, akıllarına bin bir olasılık, çeşit çeşit hastalıklar getiriyorlardı. İkisi de yatağında sessizce uyuyan çelimsiz çocuk-larının ne yazık ki son masum uykusuna yattıklarını bile-mezlerdi.

Yeşil gözlü bir kâbus yaratığı, onlara tahmin bile edeme-yecekleri kadar yakındı.

Gelenler ve Gidenler

Araba ufak bir mırıltıyla durduğunda esmer kadın alt dudağını ısırıldı. Üzerindeki krem rengi gömleğinin koltukaltları terlemiş, arabanın pedalındaki yarım topuklu ayakkabılar canını yakmaya başlamıştı. İki saattir yoldaydı ve tanrının unuttuğu bu küçük şehrin girişinde arabası trafik polisi tarafından çevrilmişti.

Lanet olası taşralı polisler büyük şehrin plakasını görmüş, yabancıyı söğüşlemek için harekete geçmiş olmalıydılar. Yan koltukta, tepesindeki saçları dökülmüş olan yaşlıca adama baktı. Zayıf adam, burnuna doğru kaymış gözlüklerinin üzerinden o çokbilmiş edasıyla karşıladı bakışları.

Serap, patronundan henüz nefret etmese de etmeye başlamasının uzun sürmeyeceğine kanaat getirdi. O kadar sınavdan ve İstanbul'un ücra şubelerinde süründükten sonra denetmen olmadaki son aşaması uzman bir müfettişe yardımcılık yapmaktı. Otuzunu geçmişti, hâlâ bekârdı ve stajyerliğini tamamlamadan evvel patronuyla yatıp yatmamak zorunda olmadığını düşünüyordu. İşte bu anda fark etmediği bir kırmızı ışığı geçmiş olabilirdi.

Kadın, derin bir nefes aldı, kapıyı aralayıp dışarı çıktı. Zayıf belinin üzerindeki iri göğüslerini ciğerlerini doldurduğu havayla destekledi ve yüzüne o aptal, seksi gülümsemesini takındı.

Üniformaları içindeki polislerden biri arabada kalmayı tercih etmişti, tatsız bakışlarını yan koltuktan yolun yanındaki sarı tarlalara taşıyordu. Diğer i ise elinde sarı sayfalı bir defterle arabadan çıkmış kadına doğru yürüyordu. İleri doğru büzülmüş dudaklarının üzerindeki bıyıkların ucu sigara yüzünden sararmıştı, yanaklarındaki çiçek bozuğu lekeler sanki yeni kaşınmış gibi kırmızıydı. Polis, bunun ötesinde hafif çıkmaya başlamış yuvarlak göbeğine, koltukaltlarındaki ter lekelerine ve oturmaktan kırıışmış gömleğine aldırmandan cakayla yürüyor gibiydi. Serap saatine baktı ve dokuz buçuğu geçtiğini gördü. Bu çevirme yüzünden geç kalıp da bu akşam bu şehirde kalmak istemiyordu. Çalıştığı özel bankanın müfettişlerinin işi uzayınca banka onlara güzel bir otelden yer ayırtır ve akşam yemeği gibi masraflarını karşılardı. İlk başlarda bu ilgi çekici bir şart gibi görünse de geçen zamanla beraber insan evinde uyumayı özlerdi. Otel odaları soğuk yerlerdi. Temiz çamaşır kokusuna sinmiş tozun kokusu kadar yalnızlık da kokarlardı. Genelde bu taşra kasabalarında yapacak fazla şey de olmazdı. Hava güzelse şehir turu, çay bahçesinde bir iki çay, eğer yalnızsa ki bu çok nadir olurdu, iyi bir bar, şanslıysa da gerçekten sevişmeyi iyi bilecek kadar yakışıklı bir şehir delikanlısı; hava kapalıysa da otel odasındaki televizyonun karşısında abur cuburla geçirilen zamanlar ya da hiç bitmeyecek olan kitaplardan okunan sayfalar ile hayatından çalardı Serap.

"İyi günler," dedi polis gırtlaktan yükselen sesiyle. Gözlerini hiç sakınmadan kadının göğüslerine, kalçalarına kaydırđı, sanki köle tacirlerinden mal almaya hazırlanan kendi-

ni beğenmiş bir asil gibi duruyordu. Bu tepki Serap'ın beklediğinden çok daha fazlaydı. Rahatsız oldu, istemsizce ceketıyla önünü toparlamaya çalıştı.

"İyi günler memur bey, bir şey mi oldu?" Nazik sesinde bilmezden gelme ifadesini gizleyen ince bir nüans vardı, belki aptallığına vurursa.

"Kırmızı ışıktaki geçtiniz hanımefendi," diye hemen söz girdi zorlama bir kibarlıkla polis memuru, gözleriyle kadını soymaya devam ediyordu.

Serap şaşkınlığını gizlemeye çalıştı, genelde polisler nazik, işinin halledip gitmeye çalışan insanlar olurdu. Hatta küçük şehirlerde daha bürokratik ve temkinli yaklaşırlardı yabancılara. Henüz adam bir şey dememiş ya da yapmamış olabilirdi ama o bakışları üzerinde sanki çamur gibi yapışıp kalıyordu. O göz bebekleri geçtikleri yerlerde, yıkansa da geçmeyecek bir leke bırakıyor gibiydiler.

Serap, gözlerini kendinden bir baş uzun polisin bakışlarına kilitleyerek dikkatini çekmeye çalıştı.

Adam bakışlarını yavaşça kadının yüzüne çıkardı.

"Ehliyet ve ruhsat lütfen." dedi meydan okuyan bir kaş kaldırma hareketi ile.

Serap kibarca "Elbette," dedi, gerekli belgeleri torpidodan alırken olmaz ya o aksi ve meymenetsiz üstü belki yardım eder diye kaçamak bir şekilde yaşlı adamı süzdü. Kel adam ifadesiz yüzüyle oturup camdan dışarısını seyretmeye devam ediyordu. Yolun çoğunu böyle geçirmiş, birkaç defa gereksiz sorular sormak için ağzını açmıştı yalnızca. Anlaşılan o ki kadının başına ne geleceğiyle zerre ilgilenmiyordu.

"Yolları pek de iyi bilmiyorum ancak ışığın ben geçerken yeşil olduğuna yemin ederim." Serap, şehrin girişine yakın olsa da şehir içinde olmayan bu ışıklarda kamera olduğunu sanmıyordu.

"Gün ışığı bazen gözleri aldatabilir hanımefendi ancak

biz orada duruyorduk ve sizin kırmızı ışıkta getiğinizden eminiz." Polis, gözlerini kadının dekoltesinden ayırmamıştı.

Serap, gülümseyerek ehliyetini ve ruhsatını uzattı. Polis belgeleri alıp geriye, kendi arabasına yürüdü. Demek ki kayıtlarına bakacaklardı. Bu da daha evvel aldığı ceza puanlarını grecekleği anlamına geliyordu.

Yavaş ancak emin adımlarla polisin peşi sıra yürüdü. şimdi neredeyse kendi arabasına varmış olan polis, takım elbise içindeki kadına döndü. Polis, o iri göğüsleri ve kısa eteği, gözleri açıldığından beri ilk kez güzel bir manzara görmeye gitmiş bir krn dikkati ve hevesiyle izledi. Muhtemelen kadını arabaya geri dönmesi hususunda uyaracaktı ki vazgetink kadın tüm kıvraklığı ile adama doğru iyice yaklaşmıştı. Serap, avını sokmak üzere olan bir yılan gibi hissetti kendini.

Vücudunu ve kadınlığını kullanmayı daha genç yaşta öğrenmişti. Üvey babası olacak deyyus bir gece odasına girip ona tecavüz ettiğinde henüz on beş yaşındaydı. Olanları annesine asla söyleyememişti, kimseye söyleyememişti ancak daha sonra lisedeyken onu sınıfta bırakmak üzere olan fizik öğretmeniyle yatmıştı ve vücudunun ne kadar etkili bir silah olduğunu keşfetmişti. Geçen yıllar bu konuda uzmanlaşmasını sağlamış, içindeki duyguları boğarken soğuk bir hesaplılık, keskin bir mantık kazandırmıştı ona. Henüz basit bir müfettiş yardımcısı olabilirdi ancak açık ğretimi zorla bitirdiği öğrenim hayatı üzerine belki de bir mühendisin bile kısa sürede gelemeyeceği noktaya bedeni ile gelmeyi başarmıştı.

Polisin yanına geldiğinde adamdan yükselen ekşi kokuya aldırış etmedi. şimdi içerideki, saçlarına aklar dşm şişman polis de bakışlarını ona kilitlemişti.

"Memur bey... Beyler..." diye dzelitti. "Size zahmet vermek istemem, belki de gerçekten kırmızı ışıkta gemişimdir,

güneş gözümü almıştır ya da bilmediğim bir yer olduğu için ışığı fark etmemişimdir."

Polisler, kadının ne diyeceğini merak edermiş gibi irileşmiş gözlerle bakıyorlar, neredeyse ağızlarından akacak suyu tutmaya yönelik hiçbir hareket yapmıyorlardı.

"Eminim ki sorunu aramızda halledebiliriz." Serap, cebinden ellilik dört beş banknottan oluşan paralarını çıkardı. Çantasının dışında, işte tam da böyle durumlar için mutlaka ceketinin cebine para koyardı. Rüşvet vermek için çantasını karıştıran kadınlar, nasıl derler, görevlilerin heveslerini kaçırabilirlerdi. Oysa kendisi gözlerini bile kırpmadan elinin içine sakladığı ancak polislerin rahatça görebileceği paralara bakışlarını eğmişti. Arkası yola dönük olduğundan polislerin de rahat hissetmesini sağlıyordu.

İki polis birbirine baktılar. Bu iyiye işaret değildi, yolculuk şu ana kadar zaten tatsız gitmişti, şimdi bir de üstüne bu binerse tamamen çekilmez olacaktı.

Yüzü çiçek bozuğu olan polis Serap'a yaklaştı. Kadın bu yakınlıktan rahatsız olsa da güçlü duruşunu hiç bozmadı. Polis ruhsatı uzattı.

"Sanırım bu ruhsatın kenarına bir yüzlük sıkışacak," dedi gözlerini arkadaki yola kaydırarak.

Serap rahatlamayla derin bir nefes verse de ne kadar gerginleştiğini belirtecek bir hareket yapmadı. Ruhsatı aldı, incelermiş gibi yapıp arasına iki ellilik banknot sıkıştırdı. Gülümsemesi genişlemişti, avını yemiş olmanın memnuniyetle dolaşan bir köpekbalığını andırdığını düşündü.

Polis, ruhsatı içeriye uzatıp sanki kontrol ediyormuş gibi elliliğin tekini ortağıyla paylaştı. Tekrar kadının yanına döndüğünde gülümseyerek belgeyi verdi ve Serap'ın o baştan çıkarıcı gelişini aratmayacak gidişini adeta görüntüyü hafızasına kazıyarak izledi. Mini etek dalgalandıkça düzgün bacakları iyice ortaya çıkıyor, biçimli kalçaları ritmi tuttur-

muş bir Brezilya dansçısının kalçalarına taş çıkarırcasına sallanıyorlardı.

Serap hiç acele etmedi. Bu oyun böyle oynanırdı, arabaya binerken arkasındaki polislere, yaramazlık yapmış küçük bir kız gibi gülümsedi ancak aptallığa varacak bir el sallama ya da teşekkür mahiyetinden bir jest yapmadı.

Yerine oturduğunda patronunun tarlaları seyrettiğini gördü. Acaba rüşvet verdiğini fark etmiş miydi bunak? Bunu aleyhine delil olarak kullanır mıydı? Tepkisizliğine bakılırsa kel adam ya fark etmemişti ya da umursamıyordu.

Metal grisi araba yavaşça hareket etti. Bankanın tüm personeline sağladığı kiralık Renault, modası geçmiş olsa da uzun yollar için biçilmiş kaftandı. Emektar araç artık kullanılmayan rayların üzerinden geçerken hafifçe sarsıldı. Kadın ve adam, hırslı ve genç bankacı ile yaşlı ve umursamaz müfettiş Kırklareli'ne girdiler.

"Geç kaldık ama olsun, zaten o belgeleri bir günde bitirebileceğimizi zannetmiyordum." Kel adam o uğursuz akbaba sesiyle bu talihsiz beyanatı yaptığında Serap derince bir iç geçirdi. Yaptığı şeyi adamın görüp görmediğini bilmek isterdi yine de teselli edecek bir şeyler söyleyebilir ya da sonuza kadar susabilirdi kartlaşmış pezevenk ancak hayır, gidip kadının sinirini en çok bozacak cümleleri etmeliydi, değil mi?

Bu gece yine kıcı kırık bir otel odasında kısıli kalacaktı anlaşılan. Sinirle dudaklarının içini kemiren kadın, sürüler halinde şehirden güneye doğru uçan kuşları görmedi. Göç zamanı değildi ve ne kargalar, ne serçeler ne de güvercinler göçmen kuşlardandı ancak hepsi yaklaşan bir tehlikeyi fark etmişler gibi yuvalarından fırlayarak kaçabileceği kadar uzağa kaçmak için kanat çırpmaya başlamışlardı.

Rutin Mutluluklar

1.

Gün, o küçük şehirlere has mahmurlukla geldiğinde memurlar ofislerine seğırtti, işçiler servislere dolup ömür törpüsü fabrikalarına yollandılar, esnaf besmeyleyle kepenklerini açtı. Ardından miskin bir rutinle çaylar içildi, görevler yerine getirildi, akla gelen fikirlerin çok azı hayata geçme şansı buldu.

Öğlen yemeğı için eve gitmeyi tercih edenler öğlen haberlerini izlediler, yolda karşılaştıkları ahabplarıyla hoşbeş ettiler ve dostlarıyla şehrin son dedikodularını paylaştılar. Kahvedeki emekliler devleti kurtarmaktan fırsat buldukları vakit romatizmalarından, mafsallarından şikâyet ettiler. Ev kadınları altın günlerine gittiler, çaylarının yanında börekleri, kurabiyeleri yutarken kilolarından şikâyet ettiler. Yaşlı kadınlar birbirlerine kahve içmeye gittiler, kahveleri ters çevirip fallar baktılar. Falların hemen hemen hepsinde görülen ağaçları yorumlamaktan aciz kaldılar.

Öğrenciler, tuvalette gizlice sigara içtiler, okuldan kaçtılar, internet kafeleri doldurup birbirini öldürdükleri oyunlar

oynadılar. Şanslı esnaf bir kaç kişiye kumaş, altın, kuruyemiş, köfte ekmek, gazete, çivi, ayakkabı, pantolon, etek, gömlek, kitap, avize, bardak, tabak, oyuncak, gazoz, sakız, gübre, süpürge, domates ve mısır sattı. Hastanedeki doktorlar, ağaçtan düşmüş bir çocuğun kırık bacağıyla ilgilendiler, bir kalp krizine müdahale edip altmış beş yaşındaki emekli bir memurun hayatını kurtardılar, erken doğum yapan bir kadının nur topu gibi bir oğlan bebeğini dünyaya getirdiler. Çocuğun adı belki de erken doğmasından dolayı Berke olacaktı.

Tüm bu rutinden etkilenmeyen, sayılı günlerin ne kadar hızlı geçtiğini çaresizce izleyen biri vardı şehirde. Depresif ruh hali içerisinde tek düşünebildiği konu akşam davet edildiği yemek olan Kerem, öğlene kadar yataktan çıkmadı. Öğleden sonra şehrin sokaklarında elleri ceplerinde dolaştı. Ne cennetten bir parça olan İstasyon Caddesi, ne de o huzur dolu ıssız ara sokaklar uzanabildi ruhuna. Mor gözü, sararmış çenesi ile adeta karşılaştığı herkese meydan okudu. Ayakları onu şehrin varoşlarına taşıdığı zaman, hemen şehrin çıkışındaki mezarlığın duvarı ile yüz yüze buldu kendini. Mezarlığa girdi, sessizliği özümsemişti. Kendinden başka başörtülü yaşlı bir kadın ile iri yarı, geniş enseli ve bıyıklı bir adam vardı mezarlıkta. Üç insan da kendi hüznüyle bir kenara çekilmiş gibiydi.

Kerem oraya kadar gelmesini fırsat bildi. Çeşmenin birinde beceriksizce, din dersinden hatırladığı kadarıyla abdest aldı ve çoktan toprağa verdiği dedeleri, dayısı, amcası, anneannesini ve babaannesinin mezarlarını ziyaret etti. Birer dua okudu, kendi mezarına gelecek olanın anne ve babası olacağını düşündü, gözlerine dolan yaşlara hâkim olarak şehrin açık kollarına yavaşça geri yürüdü. Her şey elinden akıp gittiği için yüreğine dolan hüsrana ve öfkenin yerini garip bir kabullenmişlik ve huzur almıştı şimdi. Kerem, eğik

kafası ve yuttuğu gözyaşları ile yanından geçen her çocuğa gülümsedi, kurumaya başlamış ağaçların sarılı yeşilli yapraklarını seyretti ve bir ağacın gölgeğinde öpüşen iki liseliye kaçamak bakışlar attı.

Kerem, eve uğrayıp annesine bu akşam bir arkadaşına yemeğe gideceğini söyledi. Babası daha dükkândan dönmemişti. Kenan, kavga olayından beri oğluyla doğru dürüst konuşmuyordu. Belli ki Kerem karanlıkta üzerine çullananları tanımadığını söylediğinde oğlunun korkaklığı ve vurdumduymazlığı onu daha da utandırmıştı. Kerem'in gerçek motivasyonunu anlamaktan uzak olan adam, önce onu işi gücü bırakıp çılgınlık yapmakla suçlamış, şimdi de korkak olmakla yargılamıştı. Tüm bu düşüncelerin yalnızca tek bir haklı yanı vardı; Kerem gerçekten de artık dünyevi olarak gördüğü bu geçici duyguları umursamamaya başlamıştı.

2.

Güneş, şehri umursamaz bir devlet memuru edasıyla terk etmeye başladı.

Okulların paydos zili havayı doldurdu.

Cem, ablasının elini tutarak karşıdan karşıya geçerken dişsiz ağzıyla onlara sırttan yaşlıca bir adam da bastonunu takırdatarak yanlarından geçti. Çocuklar bilmesede de Kore Gazisi Recep, Kırklareli'nin en yaşlı insanlarından.

Abla kardeş az ileride bir polis otosunun yanından geçtiler ancak içindeki adamlara dikkat etmediler çünkü belli ki Kırklarelili olmayan biri, takım elbiseler içindeki esmer bir kadın, onlara pizzacının yerini sordu.

Hükümet konağının yanına arabalarını çekmiş biri bıyıklı, çiçek bozuğu yüzü; diğeri ak saçlı ve şişman iki polis yarı aralık göz kapaklarının altından geçip gidenlere tembelce

bakıyorlardı. Gözleri, meydanın uzak ucundan geçen üç motosikletli genci takip etti. Caner ve çetesi tüm polisler tarafından bilinir, gözetim altından tutulur ancak gerekli olmadıkça müdahale görmezdi. Genç adamlar sokakların belalı ancak o tanıdık çocuklarıydılar. Kötü anılarla olsa da adeta polislerin elinde büyümüş gibiydiler.

Cem ve Aylin, meydanın uzak ucundaki bir ara sokağa girmeden hızla okula seğirten Hüseyin Abilerini gördüler. Hüseyin, en ufağı Aylin yaşında üç kız babası, okulun hademeliğini yapan, saçlarına ak düşmeye başlamış bir adamdı. Abla kardeş adama el salladılar ve aynı sıcak selâmla karşılık aldılar.

Zaman zaman Aylin, Cem'in elin tuttu. Cem de aslında kendisi karşıdan karşıya rahatça geçebiliyor olmasına rağmen ablasının bu koruyucu ve sevecen davranışına laf etmedi. Evleri, şehrin kıyısında, Dereköy yolunun üzerinde kaldığından epey bir yürüme mesafesi oluyordu. Babalarının çalıştığı fabrika onlara bir lojman vermişti. Cem de babası gibi mühendis olma hayalleri kuruyordu. Yüzüne yayılmış hafif gülümseme ve gelecek hayalleri içinde yüzerken bir anda şişman mı şişman bir kadınla çarpışıyordu.

Hava çok sıcak olmamasına rağmen tere bulanmış Şebnem, önüne fırlayan ufak tefek çocuğa bodoslama çarpımdan son anda durdu. Muhtemelen kendi iri vücudu o sıska, bembeyaz ufaklığı yere sererdi.

Cem, suçun kendisinde olduğunu düşünmüş olmalı ki, aptalca sırtarak elini kafasının arkasına götürdü. Şebnem ona gülümsedi ve çocuğu muhtemelen göbeğine çarpıp sektiği, çizgi filmde fırlama hayali sahnelerle baş başa bıraktı.

Şebnem, işten erken çıkmıştı. Elinde acil bir iş olmadığını ve kuaföre uğramak istediğini beyan ederek çantasını kapıp hava soğumaya başlamadan kısaltmaya başlayan günlerin tadını çıkarmak için kendini dışarı atmıştı. Özlem'in işi ol-

duğu için yalnız kalmış, İstasyon Caddesi'ne gidip bir parka t neyip t nememekte ikilem içinde kıvranır bulmuştu kendini. Daha sonra düşündüğü gibi kuaföre gitmeye karar verdi, yemek zamanına en azından bir buçuk saat daha vardı. Kendini şmartabilir, kaşlarını aldırdıktan sonra manikür ve pedik r de yaptırabilirdi. Son günlerde yaşadığı depresif halinden kurtulmak istiyordu.

Köşe başındaki sa ı sakalı karışmış, en fazla otuzlarının başlarında görünen adamı süzmeden geçmedi yanından. Buralardan değildi, olsa mutlaka görmüş olurdu. Bakımsız haline ve d ş m ş omuzlarına rağmen yakışıklı, iyi giyimli bir adamdı. Kotunun  zerine ince bir gömlek giymişti. Saçları hafif nemli, üzerinden yayılan sabun ve şampuan kokuları i  gıcıklayıcıydı. Adam, henüz duştan  km ş olmalıydı. Parmaklarında herhangi bir yüzük görünmüyor ve akşamüstü, bu saatte yalnız dolaşıyordu, genç kızlar Kırklareli'nde bunu bir davet olarak algıladı. Bakımlı, cakalı genç bir adam meydanda, herkesin gezmeye  ktığı saatlerde yalnız dolaşıyorsa sadece hava almak için dışarıda olamazdı. Gerçi gözündeki morluk şüphe uyandırıyordu ama hem havalı, hem de sert bir çocuktü demek...

şebnem, sonunun hüsranla biteceği ve aptallığından dolayı ağlayacağı hayaller kurarak kuaföre doğru yürüdü, belki de adam buradaki bankalardan birine yeni atanmıştı ya da fabrikalardan birine gelmiş genç bir mühendisti... Olasılıkların ucu platonik bir aşkla tutuştu.

Kerem ise yanından geçip giden şışman kadını görmedi bile. Aklında  l m ve Aslı vardı yalnızca.

3.

şehrin göbeğinde, belediye binasından iki yüz metre ötede bir apartmandı Aslı'nın Kerem'e verdiği adres. Kerem,

barda çalışan kızın alkolle arasının iyi olduğuna kanaat getirmiş ve markalarından çok anlamasa da marketten pahalı bir şarap şişesi almıştı. Kerem, bira ya da rakıyı tercih ederdi ancak iyi bir şaraba kadınların hayır diyemeyeceğini de biliyordu.

Zillerin üzerinde isim yoktu ancak Kerem, yine kendine verilen tarif doğrultusunda dokuz numaralı zile bastı. Boğazını temizledi, gömleğini hafifçe düzeltti. Elektronik bir titreme demir kapıyı serbest bıraktı ve Kerem çekingen olduğu kadar da yakında ölecek bir adamın telaşıyla merdivenleri çıktı. Apartmanda asansör yoktu, onu öldüren kanser dışında bir sağlık sorunu olmasa da üçüncü kata vardığında nefes nefese kalmıştı. Vücudu eskisi kadar güçlü değildi demek. Takatten kesilmeye başlamıştı.

Aralık kapıyı görüp hafifçe tıklattığında içeriden Aslı'nın adeta şekerli sesi yükseldi.

"Lütfen içeri gir, mutfaktayım, yemeği yakmamaya çalışıyorum!"

Pişen makarnanın baharatla karışmış iştah açan kokusu mutfaktan dışarı sızıyordu. Belli ki etin fırındaki harareti kızarması sonucu ortaya çıkan ve Kerem'in ağzını sulandıran o tatlı rayiha, genzinde ziyafete başlamıştı bile.

Kerem yavaşça ayakkabılarını çıkardı ve kapının arkasındaki ayakkabılığa koydu. Kapıyı ardından kapattı ve çekingen adımlarla portmanto ve ayakkabılık dışında iki adamlık canı olan antreyi geride bıraktı.

Kutu gibi evin küçük antresi sol taraftaki ilk kapıyla ufak bir mutfığa ve ikincisiyle de salona açılıyordu. Salonun da kısa bir L'nin altına benzeyen ucundan bir yatak odasının açık kapısı ve banyonun o kristal camlı kapısı görünüyordu. Salonda ince, düz ekranlı televizyona bakan bir koltuk ve kanepenin önünde genişçe bir sehpa vardı. Sehpanın kıyısına ilişmiş dizüstü bilgisayardan Kerem'in bilmediği bir

grup, caz nağmeleri saçıyordu. Köşeye dayanmış gitarın üzerindeki çizikler çok yol ve yer gördüğünün kanıtlarıydılar. Duvarda şuh bakışlı siyah beyaz bir Norma Jean ve ağaçların arasında sonsuza uzanırmış gibi bir yolda yürüyen bir adamın silueti birbirlerine bakıyorlardı. Tütsü kokusunun altında bahar çiçeklerini andıran iç gıcıklayıcı bir davet vardı. Kerem, bunun büyük kısmının parfüm, kalanın ise çamaşır ve itinayla silinmiş parkelerden yükselen koku olduğunu anladı. Aslı misafiri için epey bir hazırlık yapmıştı anlaşılan.

Yüzündeki sararmaya başlamış mor göz lekesi gülümsemeye çalışınca sızladı. Çenesindeki şişliği ovuşturana Kerem yine de sırtıtmayı başardı.

İşte Aslı o anda mutfaktan çıktı ve genç adamı salonuna bakıp da sırttırken yakaladı.

"Büyük bir yer değil ancak bana yetiyor, dağınıklığın kusuruna bakma," dedi. Siyah saçlarının kapladığı yuvarlak suratında mahcup bir çocuksuluk gizliydi.

"Bence çok güzel bir daire. Şimdiden kendimi evimde hissettim." Bu esprinin yerinde olmadığını ve kıza yanlış mesajlar vereceğini çok geç fark eden Kerem, gergince sırtmasını dondurdu. "Ah, buyur," dedi şarap şişesini uzatırken. "Umarım hoşlandığın bir markadır."

"Teşekkür ederim. Güzel bir tercih... Ben bunu açaým ve yemek de oldu sayılır. Mutfakta küçük bir masam var ama istersen yere kurulup şu geniş sehpa da yiyebiliriz. Rahatsız olurum dersen..."

"Yok, olmam. Sehpa harika olur. Dur sana yardım edeyim." Kerem de Aslı'nın peşi sıra gitti. Nefis kokularla boğulmuş mutfağın içerisinde bir tabak, bardak, çatal, bıçak ve kaşık ordusu karşıladı Kerem'i. Açık dolaplar, aralık çekmeceler silme ıvır zıvırla dolu gibiydi. Şaşkınlıkla baktı bir an için ancak neden sonra aslında bu evin küçük olsa da bir

baba kızın yaşaması için hazırlanmış olduğunu hatırladı.

"Zahmet etmeseydin," dedi Aslı.

"Zahmet değil de hangi tabakları, kaşıkları ve bardakları alacağımı bilmek iyi olurdu. Evinin bir yerlerinde ordu falan saklanmıyor, değil mi?"

Aslı, Kerem'in esprisine güldü. Fırının üzerindeki tence-
renin başında, o iri gözlerini daha da büyüterek olağandışı
bir ifade kazandırdı ve omuz silkti.

"Haklısın. Şu yeşilli sarmaşıkları olanlardan iki tabak al,
kaşık, çatal ve bıçağı senin zevkine bırakıyorum."

Kerem tabakları aldı ve en yakın çekmecedan de birer ka-
şık, çatal ve bıçak kaptı. İçerideki sehpanın üzerine servisleri
yerleştirirken müzik değişti ve Kerem'e göre erotik filmlerde
fon müziği olarak kullanılabilecek bir tını kulaklarını okşadı.

Ortaya kayık bir salata tabağı getirdi Aslı, itinayla dilim-
lenmiş domatesler, bademler, maydanozlar ve dolgun mısır
taneleri gözü okşayan bir tablo oluşturmuşlardı adeta. Bir an
sonra mutfaktan minik bir çorba tenceresi ve çorba kâseleri
ile çıktı kız.

"Yemek hususunda acele etmek istemem ama henüz sı-
cakken yiyelim dedim. Daha sonra bol bol muhabbet ede-
riz."

"Ah elbette. Kurt gibi açım zaten." Kerem zoraki bir şe-
kilde gülümsedi. Aç değildi, doktor ona öleceğini söyledi-
ğinden beri hiç acıkmıyor gibiydi. Yemek zamanlarında sa-
dece yemek yiyordu, o kadar.

Kâselere koyu kıvamlı bir mantar çorbası doldu. Aslı ten-
cereyi götürürken Kerem nereye oturacağı konusunda ka-
rarsız göründü. En yüksek görünen yastıklardan birini tercih
etti.

Çorbaya gergin bir sessizlik eşlik etti. Kerem onu buraya,
birkaç gün evvel hiç tanımadığı güzel bir kızın evine getiren
olaylar silsilesini düşündü. Her şeyin başlangıcı olan hasta-

lığı, ne kadar talihsiz bir sebepti... Şişmiş dudağı sıcak kaşık-tan yanınca acıyla mırıldandı.

"Ne kadar da düşüncesizim. Yemek yerken zorlanıyor-sun, değil mi?" Kaşığı bıraktı ve yüzünü buruşturmuştu Aslı, adamın fiziksel sıkıntısını hesaba katmadığı için kendi-ne kızmıştı.

"Lütfen için rahat olsun, yemek yiyebiliyorum, arada bir zahmet veriyor ama sorun değil. Bu arada çorba harika..."

"Ben... Beğendiğine sevindim." Çorba kâseleri boşaldı, geniş bir tabağın içinde kırmızı et, patates püresi, Amerikan salatası ve Kerem'in henüz keşfetme şansı bulamadığı yeşil-likler mevcuttu. O sırada bu özel yemeğın sessiz geçmesini istemediğine karar verdi. Arkadaki müzik tekrar değişmiş, inişli çıkışlı caz ritimleri, daha yumuşak bir saksafon sesine eşlik eden sert gırtlaklı zenci bir kadının şarkısına bırakmıştı yerini.

"Güzel sanatlar okuduğunu söylemiştin?" Kerem, sohbet edecek bir şeyler aradı.

"Aslında Mimar Sinan Üniversitesi'nden Sanat Tarihi mezunuyum, sosyal bilimler fakültesine bağlıdır ve şaşır-mayacaksın ama iş bulamadım." Aslı samimiydi, abartma ya da bahane uydurma gereği duymuyordu. Mimar Sinan gibi bir üniversiteden mezun olup da iş bulamamış olmak, aslında biraz şaşırmayı gerekiyordu.

Gerçekten de kız, Kerem'in yanından garip bir şekilde rahat hissediyordu. Belki de onun gibi Boğaz'ın havasını solumuş bu adamın kendisini anlayabileceğini düşünüyordu.

"Öyle bir fakülte bitirip iş bulamamak..." Kerem, o iş dünyasına özgü nedenler ve sonuçlar bağlantısını kurmadan rahat etmeyen adamlardandı.

"Pek çok iş vardı ancak hiçbirisi sanat tarihi eğitimi gerek-tirmiyordu... Dergilerde ufak tefek yazılar, tur rehberliği,

pazarlama işleri... Bilmiyorum belki de üniversitemi ve bölümümü yanlış tercih etmiştim. Sadece uzman olduğum konuda çalışmak istedim ve ne yazık ki girebileceğim her yer önceden parsellenmişti. Peki ya sen, gizemli yabancıyı oynamaya devam mı edeceksin? Sanıyorum biraz ipucunu hak ediyorum."

Kerem canını yaksa da gülümsedi. Cümleye nasıl, nereden girebileceğini düşündü bir an için. Sanki işini gizlemek, yaptığı iş ayıp bir şeymiş gibi özür dilemek istiyordu çünkü bazen etik anlamda doğru şeyler yapmadığını hissederti ama hep göz ardı eder ya da umursamazdı bu iç sezisini.

"Excorp'ta çalışıyordum."

"Şu yurt içi ve yurt dışı ihaleler yapan yatırım şirketinde mi?"

Demek Aslı biliyordu.

"Demek Kırklareli sandığım kadar uzak değilmiş!"

"Krizin ardından en hızlı büyüyen şirketlerdendi. Onunla ilgili gazetelerde yazılar okumuştum. Amerikan menşeli bir şirketti, tam bir emperyalisttin, ha?"

"En hızlı büyüyendik." Kerem cakalı bir şekilde burun kıvrıdı, Aslı hafifçe gülümsedi. Kerem, gecenin tahmin ettiğinden daha iyi gittiğini düşündü. "Çünkü uzun vadede kâr getirebilecek ancak kısa vadede iflas bayrağını çekmiş ya da çekmek üzere olan şirketleri alıyorduk. Küçültüyor, stratejilerimiz doğrultusunda en uygun hedefe yönleltiyorduk."

"İnsanların dışından tırnağından arttırarak zorla açtıkları şirketleri ucuza kapatıp çalışanların yarısını kovuyordunuz yani." Aslı yalancıkdan kaşlarını çatı.

"Öyle de denilebilir ancak bunu kabul ettiğimi başka hiçbir yerde dile getirmem. Özellikle son zamanlarda Uzakdoğu ile modüler yazılımlar üzerine yatırımlara başlamıştık. Cep telefonu, iphone için uzaktan yönetim çözümleri üzerine çalışıyorduk. Evinden üretim bandını çalıştıran operatör-

ler, satın alma emrini arabasından bir tıkla verebilen pazarlama uzmanları... Aldığımız bir yazılım şirketi tahmin ettiğimizden daha maharetli çıktı diyeyim," dedi Kerem, istifa ettiği şirketini hâlâ bir nebze olsun koruma gereği hissediyordu. O hayatlara gölge düşüren kurumların çatısı nasıl olup da zihinlere bu kadar güçlü zuhur edebiliyordu. Lanet olası kurum kültürleri ve lanet olası dünya düzeni!

"Tatilde falan mısın? İşler bu kadar iyiye bırakıp gittiğini söylemeyeceksin, değil mi?"

"O iş dünyasındaki akbabalardan birine dönüşmeye başlamıştım. Diğerlerini diken üstünden tutan, mücadeleyi cesaretlendiren, insanları birbirine düşürerek yöneten yeni yetme bir orta düzey yöneticiydim."

"Vay!"

"İstifa ettim." Kerem'in açıklaması bir anlık sessizlik yarattı.

Sanki ters giden bir şeyler olduğunu anlamış gibi Aslı'nın yüzündeki gülümseme kayboldu, incecik kaşlarını çatarak iri gözlerini tatlı opallere dönüştürdü.

"İşi bıraktım, birkaç ay kafamı dinlemek için buraya, ailemin yanına geldim. Daha sonrasını... Düşünecek bol bol zamanım olacak." Açıklama gereği hissetmişti Kerem.

"Yani öylece bıraktın ha? Hiçbir sebep yokken. Adamım, sen gerçekten cesur bir akbabasın..."

Kerem öylece, yarılmış kaşı, şişmiş dudağı, morlar ve şarılrlarla bezeli yüzü ile Aslı'ya baktı.

"Aptal ama cesur bir akbabasın..." dedi Aslı dobra dobra, sanki karşısında gerçekten yaralı bir kuş varmış gibi ona sahip çıkmak, yaralarını sarmak, kollamak, sevip okşamak istiyordu. En azından karnını doyuruyorum diye düşündü. Aslı, bir şeyleri kafasına koyduğu zaman yapmayı seven insanlardan. Hayat onu bu şehre itelemiş olabilirdi ancak genç kız hiç şikâyet etmemişti. Karşısında, her nedense bir

şeyleri gizleme gereği duysa da garip bir melankoli ve saflık ile kuşanmış adama karşı farklı hisleri olduğundan bu gece emin olmuştu.

Onu ilk gördüğünde iyi giyimli, kibar ama ukala bir büyükşehirli olduğunu düşünmüştü ancak Kerem'in yaptıklarından sonra adam sanki hiç düşünemediği bir boyut daha kazanmıştı gözünde. Aslı, Kerem'den hoşlanıyordu, bir de şu bereli yüzün ardındaki gizemi anlasaydı. Her işi yolunda giderken sırt çevirip memleketine dönen ve kendini öldürsiye dövdüren bir adamın aklından şüphe etmek gerekirdi...

Aslı'nın sessiz bakışlarını Kerem kendince yorumladı.

"O kadar da kötü görünüyor olamam."

Aslı sesli sesli güldü.

"Bayağı bir hurpalanmışsın ama kumaşın sağlammış."

"Bu arada yemek harika." Ufak lokmalarla ve ağzının kenarıyla yediği sürece canının daha az yandığını fark etmişti Kerem.

"Teşekkürler."

"Sıra sende. Mutfaktaki kaşık, bıçak, çatal, tabak, çanak bolluğunu açıklamak ister misin? Tabii eğer özel bir sebebi yoksa..." Kerem haddini aşip aşmadığını düşündü bir an için, Aslı sessizleşmiş, yemeğini yemeyi bırakmıştı.

"Babam, yalnızca memurlukla yetinmiyordu. Aslında seni tanısa severdi çünkü şu girişim ruhuna sahip insanlardan biriydi. Zaten burada bir meyhane açma cesareti de oradan geliyor. Bir ara toptancı bir arkadaşından züccaciye malzemeleri alıp satmaya başladı. Bir kamyonet satın aldı, hafta sonları ve akşamüstleri şu sokak sokak gezen ve senetle ıvır zıvır satan seyyar satıcılardan birine dönüştü."

"Mutfaktaki ordunun sebebi şimdi anlaşıldı. Gerçekten cesurmuş baban," dedi Kerem. Aslı anlattıkça sarındığı kozadan sıyrılan bir kelebek gibiydi, yüzünde melankolik bir gülümseme vardı kızın şimdi. "Çocukluk zamanlarımda

annemin de o megafon sesiyle hemen sokağa indiğini hatırlıyorum,” diye cesaretlendirmeye çalıştı kızı Kerem.

“Evet, bir ara epey popüler bir işti ancak kısa zaman sonra ödemeleri geri almanın o kadar da kolay olmadığını fark etti, ondan alışveriş yapanlar genelde fakir insanlardı ve babam yufka yürekli biriydi. Kaç tane senet yırttığını bilmiyorum ancak zarara girdiğini fark ettiğinde kamyoneti sattı ve işi bıraktı. Elinde kalan tabak çanak birazcık fazlaydı, bodrumda hâlâ açmadığım dört beş kutu var, en azından ev ziyareti, düğün gibi olaylarda epey işe yarıyorlar. Bir yere elim boş gitmem...” Kızın gülümsemesi iyice genişlemişti. Kerem de ona katıldı.

Sohbetlerine katık olan yemeğin bir sonraki adımı Aslı’nın Hint Pilavı dediği şeydi. Köri sosu katılmış pirinç pilavından ibaret olsa da Kerem için hiç tatmadığı bir lezzetti ve kızın hakkını verdi.

“Başarılı bir aşçısın...”

“Barda fırsat buldukça patates, baharatlar, et ile ufak tefek şeyler denemeyi seviyorum ve o barı ayakta tutan bu tarz yemekleri yemek için gelen alkolikler oluyor genelde.”

“İçmek acıktıran bir eylem. Gerçi ben içtikten sonra canım hep tatlı çeker, öğrencilik zamanlarımda Nevizade’den çıkıp da Bambi’de waffle ya da o an tatlı ne bulabildiysem yemeye koşardım.” İstanbul’daki hayatını hatırlamak genç adamın içinde garip bir sızı yarattı. Bir daha Nevizade’de içemeyecekti, Çengelköy’ün kıyısında kahvaltı yapamayacak ya da Ortaköy’de kumpir yiyemeyecekti. Moda’dan, Adaları seyretemeyecek, Pierre Loti tepesinden Haliç’i tekrar tekrar keşfedemeyecekti.

Aslı, Kerem’in anılara dalıp gittiğini fark etmişti.

“Hey, bir süre buralardaysan belki de bir hafta sonu İstanbul’a birlikte kaçarsınız ve alkolden sonra tatlının etkilerini keşfederiz.” Aslı’nın sevecen ve dostane yorumu Kerem’in

içindeki sızlamaya sebep olan ve acı veren buzdan bıçağı eritti sanki. "Tatlı demişken, sana tarifini İtalyan bir arkadaş-tan aldığım Tiramisu yaptım, umarım beğenirsin."

Aslı, boşalmış tabakları apar topar toplayıp tatlıları ge-tirmek için mutfaka doğru seğırtirken Kerem, kızın arkasın-dan özlem dolu bir tutkuyla bakıyordu. Belki içtiğı şarap, belki loş ışıklı ev, belki müzik, belki de ensesinde soluklanan ölümden dolayı Kerem yüreğini sıkan bir yumruk hissetti. Sanki bir el boğazından içeri uzanmış ve yüreğini sıkıca kav-ramıştı.

Vücudu terledi, içini titreten bir üşüme anlık bir sıtmaya dönüştü sanki... Kerem kendine hâkim oldu. Sanki kafasının içinde yayılan o hastalık uzuvlarını omuriliğine uzatmış ve sıkıca kavramış gibiydi. İşte o an Kerem hayatı sevdiğini fark etti... Önündeki boşalmış tabaklara baktı, müziğin içine işlemesine izin verdi, mutfaktaki hummalı bıçak ve tabak şıkırtısına gülümsedi. Hayattan ne kadarını birlikte götüre-bilirse götürmeye karar verdi.

Aslı elinde tatlılarla gelip de sehpayaya yerleştirmek için uzanırken yalpalayınca Kerem onu tuttu, sarmaladı. Tabak-ları yavaşça sehpayaya koyarken diğer kirlileri toplaması ge-rektiğı, bardaklardaki neredeyse bitmiş şarabı yenilemesi gerektiğı Aslı'nın aklından uçtu gitti. Adamın yumuşak an-cak kavrayıcı tutuşu altında vücudu gevşedi sanki. Kerem'in o derin ve kendinden emin gözlerinde kayboldu sanki. Adam kendine doğru yaklaşırken gözlerinin derinliği arttı ve gerçeklik uzaklaştı sanki.

Ölüm bize bütün hakları verir, diye düşündü Kerem. Vermeliydi. Uzandı ve hakkı olanı aldı.

Bir anda kıvılcım birbiriyle dokunan ellerden dudaklara akmış, Aslı ile Kerem sanki yıllardır sevgiliymiş gibi dudak dudağa buluşmuşlardı.

Önce ufak, tedirgin bir öpücük... Ardından uzun ve ateş-

li bir öpüşme geldi. Islak, yumuşak ve sıcak dudakların bütünleşmesi sanki iki vücudun tümünü de ateşe vermişti.

Kerem, daha öteye gitmemesi gerektiğini biliyordu ancak yılların içine yerleştirdiği bencil ses bunun belki de yaşayabileceği en son güzel anı olduğunu fısıldamıştı.

Tathılar, yemek tabakları, şarap kadehleri, caz nağmeleri... Bir anda bütün dünya eridi, unutulup gitti sanki. İki vücut kenetlendi, ardı arkası kesilmeyen öpüşmelerin yumuşak sesleri arasında zaman bile evrenden soyutlandı.

Aslı, Kerem'in elinden tutup yatağına doğru götürürken iki genç ve heyecanlı beden de aralarındaki kutsal sessizliğe biat ettiler. Öpüşmeleri tek kişilik yatağın yumuşak topraklarında sürdü. Yavaş yavaş birbirlerinin üzerindeki elbiseleri çıkardılar. Dudakları birbirinin vücudunu keşfetmeyi sürdürdü. Neden sonra Kerem, kızın taze ve davetkâr benliğinin içine girdiğinde bastırılmış dudakların arasından kurtulan kısık bir inleme varoluşun dört bir yanında yankılandı.

Terle ıslanmış alnına yapışan kısa saçlarının altındaki iri gözleri kısılmıştı Aslı'nın. Kerem hâlâ çocuksu hatlarını kaybetmemiş yüzün güzelliğinde kaybolmuştu. Elleri kızın diri göğüslerinde, ince belinde dolaşıyordu. Kısa bir süre sonra bedenlerinin ritimleri fantastik bir senfoniye dönüştü. Vücutlarının birbirine yabancılığı şehvetlerini katlıyor, her keşfettikleri santimde yeni bir Nirvana'ya ulaşıyorlardı sanki.

Bir süre sonra Aslı, Kerem'in üzerine çıkmıştı, dudaklarını adamın yüzünde ve göğsünde gezdiriyor, bedeni kıvrak bir yılan gibi hareket ederken ikisi de tenlerindeki karıncalanmayı hissediyordu.

Kerem tenlerinin o namahrem danslarına yeniden yön vererek Aslı'yı altına aldı. Daha hızlanmış, daha sertleşmişlerdi şimdi. Zaman, saniyelerin binde birine bölündü...

"Geliyorum..." diye mırıldandı Kerem, kızın içinden çıktı ve şehvet tomurcuklarının, o süt beyazı, yumuşacık teni bes-

lemesine izin verdi.

Geçmiş (2. Ara)

Cok hastaydım. Saray doktorlarına kadar çıkmıştım ve onlar da hastalığımın çok ilerlemiş olabileceğini ve artık yapılacak bir şey kalmadığını söylemişlerdi. Elimde kalan son bir, belki iki senemdi. Doktorların iyimser tahminler yaptığını düşünüyordum. Ölmek için bir yere ihtiyacım vardı ve ben de buraya geldim.

Uzaktan da olsa saray ahalisine mensup olmak, sultanlığın illerinden birine bey olarak atanmamı kolaylaştırmıştı. Allah padişahımızdan razı olsun ve saltanatını daim eylesin. Beni, belki de acıyarak gönderdiği bu topraklar, ölmek için ziyadesiyle güzel topraklardı. Göz alabildiğince uzanan sarı tarlalar, sabah akşam güneşin öptüğü zengin topraklar, neşeli ve çalışkanlar insanlar...

Ne kadar da güzelmiş meğer yaşamak... Genç bir beyzade olarak hayatımın sona ereceği kaderime yazılmışsa eğer elden ne gelir? Gönül isterdi ki yaşlanayım ve aksakallarında dünyanın hikâyelerini taşıyan bir çelebiye dönüşeyim ancak bunun hiçbir zaman olamayacağını biliyorum artık.

Hanım almaya epey niyetlendiysem de isabet olmuş almamışım. Arkamda bir çift ıslak göz bırakmamış olacağım

bu sayede. Yüreğimdeki tek aşk ilahî olacak. Onun yarattığı güneşe, aya, yıldızlara, kuşlara ve şu Âdemoğluna bakıp mekânımı cennet eylemesi temennisiyle göçüp gideceğim bu sınav yerinden.

Eskiden Kırkkilise denirmiş bu topraklara, daha sonra Devlet-i Aliye-i Osmaniyye gelince kiliselerin çoğu boşalmış ve kaderine terk edilmiş. Çoğu yıkılmış. Kırkkilise denir olmuş.

Halkı, belki Şehr-i İstanbul'a yakın olduğundan, belki de o pek meşhur alçakgönüllülüğünden pek sesini soluğunu çıkarmayan, uysal insanlar. Yüreklerinde hem Allah, hem Halife korkusu var belli ki...

Buraya geldiğimde en son uğraşmak istediğim halkın sorunları idi. Genelde insanların pek şikâyet etmediği, verimli topraklardı. Her yerde olan sorunlar baş gösterirdi. Tarlaya giren hayvanlar, miras üleştirmeleri, kız kaçırmalar... Çoğunlukla da bölgedeki kadı olayları tatlıya bağlama hususunda maharetliydi. Arada bir bölgeye atanmış genç bir beyzade olan bendenize de bir şeyler çıkmıyor değildi. İlk başlarda pek karışmazdım ve ilgili kişiye gönderirdim kapıma gelenleri. Yine de kapıma gelene kulaklarımı kapamazdım. O zaman nice olurdu halim. Görev kutsaldı.

Eski bir Bizans harından bozma, yıkık duvarları yamanmış bohça gibi görünse de temiz, yemekleri ve hizmeti güzel bir çiftlik seçmiştim istirahatgâhım için. Edebi dinlenme yerime gitmeden evvel uğrayacağım son bir duraktı burası. Haftanın belli günleri çardağın önündeki yeşillığe bir gölge-lik gerdirir, burada ağırlardım resmi ziyaretçilerimi. Kalabalık olurdu. Kadısı, askeri, halkın önde gelenleri, lonca kâtipleri mutlaka katılırdı davalara ya da sunulan dilekçelerin karara bağlanmasına. Kasabanın epey dışında olmasına rağmen zaman zaman halktan da at arabasına binip gelenler yahut onca yolu üşenmeden yürüyenler olurdu. Birkaç yüz

kişi toplanırdı avluya. Ben de ayrıntı, şerbeti ya da kuzu etini ihmal etmez, en azından ikramlarımla onlara naçizane bir avuntu sunardım.

Ömrümün sayılı günleri rüzgâra takılmış yapraklar gibi uçup giderken Takdiri İlâhi'nin bana büyük bir sınav hazırlamış olduğu aklımın ucunda bile geçmemişti.

Her şeyin başladığı o günü daha dünmüş gibi net olarak hatırlıyorum. Güneşin tarlaları kavurmak istemiş gibi acımasızca tepede asılı kaldığı sıcak mı sıcak bir öğlendi. Yüzleri terden yol yol olmuş onlarca insan pek âdet olmayan bir kalabalığa dönüşmüştü. Avlu hınca hınç dolmuş, adım atacak yer kalmamıştı. Kocalarının yanından merakla kafasını uzatan kadınlar bile gelmişti çiftliğe ki bu pek de olağan bir durum değildi.

Beni en çok şaşırtan olay bizzat kadı tarafından getirilen zincirlere vurulmuş adam olmuştu. Boğa gibi geniş omuzlu, uzun bıyıklı, çıplak göğsünden kıllar fışkıran orta yaşlı bir yiğitti önüme diz çöktürdükleri. Gözleri ve avurtları içe kaçmış, yüzündeki kan çekilmişti sanki. Kafası düşmüş, saç sakalı birbirine girmişti adamın. Kir, toz ve kan içindeydi.

"Karısını ve kızını kesmiş delleniş," diye açıkladı kadı durumu. Ne yapacağını bilememişti belli ki. Aksakallı, sofuca bir adamdı kadı. İlk defa kendisini bu kadar çaresiz görüyordum.

"Kimdir, kimlerdendir?" diye sordum. İşin evvelini bilmek lâzım gelirdi haklı bir karara varmak için.

"Rahmetli Demirci Halil Efendi'nin büyük oğlu Rıza'dır," dedi kadı dudaklarını yalayarak. Elinde bir bakraç soğuk ayran ya da bir testi kızılıklık şerbeti olsa hepsini bir yudumda yutacak kadar susamış görünüyor ancak yine de metanetle dikiliyor ve görevini yapmaya çalışıyordu kadı. Dudaklarını yaladı tekrar, uygun sözler aradı, belli ki pek bir karışıklı kafası. Gözleri entarisinin eteklerinde oyalandı bir an. Bu

içime daha da büyük bir kurt düşürdü. "Bu toprakların çocuğudur. Şimdiye kadar bir karıncayı ezmişliği yoktur. Halkın içinde ona kefil olacak yüz kişi çıkar ancak karısı ve kızının cesetlerini kollarının arasında bulmuşlardır. Kendisi de itiraf etmiştir günahını."

"Cinnettir," dedi Terzi Abdül yüksek bir sesle, gerekli gereksiz konuşmasıyla bilinirdi ancak bir davaya karışacak kadar da cahil değildi. Başta benim bakışlarım, daha sonra da halkın onaylamaz mırıldanmaları karşısında sinerek kalabalığın arasına saklandı.

İşin aslını astarını öğrenmek lâzım gelirdi. Gerçekten de nice aklıselim adamların bir anlık öfkeye ya da biriktirdiklerini bir anda kustukları cinnetlere kurban olduklarını bilirdim. Kanımın kaynadığı beş altı yıl öncesinde Balkanlar'da at koşturmuş, karısının ya da çocuğunun cesetlerini kazıktan indiren adamların bakışlarını görmüştüm. En masum ruh bile çok büyük sınavlar karşısında kirlenebilirdi... Takdir-i İlahi...

İki masum cana kıymıştı demek ki katil. Suçun cezası belliydi. Yine de kadı belli ki yazık etmek istemiyordu genç adama. Halkın gözlerinden, onların da bu kara yağız delikanlıya acıdığı belliydi. Kim bilir kaçının işini görmüş, kaçına hiç düşünmeden yardım etmiş, kaçının borcunu ertelemişti... Bekledim, sabır önemliydi bir yargıç için. Davalı, zanlı, halk herkes doğruyu dökülmeye hazır olana kadar *dolmalıydı*.

"Kızını ve karını öldürürken bilincin yerinde miydi?" diye sordum bir süre sonra, bakışlarımı başını eğmiş adamın yüzüne kenetlemiştim. Oturduğum yüksek koltuktan on adım kadar ileride diz çöktürülmüş duruyordu. Zincirlerin yanı sıra yiğitlerimden ikisi sağını solunu almış, en ufak kıpırtıda atılmaya hazır aslanlar gibi bekliyorlardı. Bana sadık kırk kadar adamım, her ne kadar onları azat edip uygun işler

bulmam da beni bırakmamış, peşim sıra buralara kadar gelmişlerdi. Gece nöbet tutanlar dinlenirken kalan yirmi kadar adam da halkın önünde, elleri kıvrak kılıçlarında bekliyordular.

Adam, sorumu duymamış gibi hiç kıpırdamadı.

"Cevap vermezsen haklı ya da haksız, yaptığın beyhude olur," dedim sanki umurumda değilmiş gibi ancak merak içimde kıvranmaya başlamıştı. Öleceğimi öğrendiğimden beri hiçbir şey bu kadar merak ya da heyecanla sarmamıştı beni.

"Onların canına kıyarken bilincin yerinde miydi?" Hileli bir soruydu aslında sorduğum, onları öldürüp öldürmediğini de soruyordum aynı anda.

Adamda cılızca kafasını aşağı yukarı salladı. Demek kabulleniyordu, heyecanımın söndüğünü hissettim. Demek köylüler ve kadı boş yere velveleye vermişlerdi ortalığı, sevdikleri bir insan olsa da, savaş görüp geçirmiş olan ben Âdemoğlunun ne kadar vahşi bir yaratığa dönüşebileceğini biliyordum.

"Suçunu kabul ediyor ya," diye gürledim. "Cezası neyse çekecek..."

"Zaten işin garibi de burada beyim," dedi kadı efendi. "Cezaya itirazı yok ancak nedensiz suçlu kabul etmek Fıkıh'a sığmaz. Söylediği sebep..."

"Neden karının ve kızının katili oldun?" diye sordum genç adama, kadının sözünü bitirmesine izin vermeden. Sert ve katı davranmam gerekiyordu, otoritemden ve adamlarımdan korkmalıydı suçlu ki gerçekleri söylesin, benden korkmalıydı halk ki adil olsunlar, önümde diz çökmelerine sebep olacak hatalar yapmasınlar.

O an gözlerini kaldırdı. O bakışlarda ne delilik, ne de gözü dönmüşlük vardı. Salt bir pişmanlık ve biraz da dirayet belki...

"El... Ele geçirildi onlar beyim." İri yarı görünüşüne rağmen sesi şiveli ancak kibar çıktı. Sanki yasak bir şey söylenmiş gibi bir anda bütün kalabalık sustu. Mırıltılar ve fısıltılar kesildi. Havayı soğuk bir esinti doldurdu. En ufak bir ses bile yoktu, kuşlar ve böcekler bile susup adamın ne söyleyeceğini dinlemeye kara vermiş gibiydiler. Halkın gözlerine kaçamak bakışlar oturdu, başları eğildi. Sanki habis bir hastalık gibi yayılan korkuydu bu. Cahil köylüler dile getirdiklerinin başa gelmesinden ölesiye korkardı.

İyice omuzları düşmüş, güçten kesilmiş göründü Rıza. O yiğitliğinden eser kalmamıştı, şimdi küçük bir çocuk gibi görünüyordu, benim de içime bir kurt düştü. Oradaki herkesin suskunluğu ve sessizce sarsılmaya başlayan adamın görüntüsü şaşkınlıkla karışık bir endişeye boğdu benliğimi.

Bir burun çekme ve ardından inlemeler duyuldu. Koca yiğidin tüm metaneti selin önündeki bir köprü gibi dağıliverdi.

"Şeytan girdi, cin girdi içlerine!" Ağzından tükürükler saçtı bir çocuk gibi salya sümük ağlamaya başlamış adam. Vücudu hummaya tutulmuş gibi sarsılıyordu.

"Töbe töbe! Sakinleş bre!" Ben de halkın arasında onların nidalarına, onların konuşma şekillerine alışmaya başlamıştım.

Çekingence bakan gözlerin bir an evvel çekip gitmek istediklerini anlayabiliyordum.

Yine de cinler, peri masalları... Masum bir kadın ve çocuğu öldürmüştü bu adam... Akli mı gelip gitmeye başlamıştı bu genç yaşta? Neden olmasındı, ben de yakında ölmeye kaderli değil miydim?

Kadıya baktım, böylesine bir açıklamaya karşı nasıl bir tavır takınacağını merak ediyordum. Yerel halktan değildi kadı, Anadolu'nun içinden gelmiş, mektep görmüştü fakat o da gözlerini kaçırdı. Adama inanıyor değildi ya? Halkın ara-

sında yaşamaktan onların cahilce korku ve ön yargılarını da mı edinmişti?

Kadıdan bir ses çıkmayacaktı belli ki. Benden büyük, muhtemelen daha çok okuyup yazmış bu sakallı adamın da kafası karışıkça bu işte bir bit yeniği olduğunu kabul etmeliydim.

"Cezası bellidir," dedim. Benden beklenen görevi yerine getirmeliydim. "Ammâ velâkin hem kendim olayın üzerinde araştırmak ve düşünmek isterim, hem de zarfının aklının yerinde olup olmadığının anlaşılması için gözlemlemek gereklidir. Şimdilik cezasını erteleyerek kendisini zindana mahkûm ediyorum. Zincire vurulsun, hem kaçmasın diye, hem de deliliği var mı yok mu diye sürekli başında birileri bulunsun." Her adamın başına bir sipahi atamaya başlarsam bu işin içinden çıkamayacağımı biliyordum ancak bu özel bir durumdu.

"Allah razı olsun," dedi kadı efendi, belli ki kararım onu rahatlatmıştı. Hem vecibeleri koruyor, hem de genç adamı hemen idam edilmekten kurtarıyordu.

Halkın önünde güçsüz görünemezdim. Her ne kadar artık elim ayağım eskisi kadar kuvvetli olmasa da...

O gün başka bir dava olmadı. Halk da kararımdan sonra apar topar dağıldı. Ne neşeli sohbetlerle içilen ayranlar, ne de farklı köylerden gelenlerin meşhur birbirine sataşmalarına şahit olabildim o gün. Keşke bu kadar küçümsemeseydim o günü, oradaki herkesi bir kenara çekip tek tek konuşsaydım. Belki olacakları değiştiremezdim ancak daha fazla cana hâlel gelmesini engelleyebilirdim.

Takip eden gün araştırmaya başladım. Eğer ölmeden evvel bu insanlara bir faydam dokunacaksa elimden geleni yapmaya kararlıydim.

Bu vaka ilk değildi. Biraz soruşturmaıyla bu gibi olayların

civar köylerde de görüldüğünü öğrendim. İçine cin girdi, ya da al karıları aldı diye eşini dostunu katledenler, ya da ormanın içine doğru büyülenmiş gibi gidip de geri dönmeyenler... Meğer eski bir hikâye varmış anlatılan, eski bir rivayet.

İsa hatta Nuh Aleyhisselam'dan önceye dayandığını söylediler anlatan yaşı geçikler. Daha çok kocakarı masalı gibiydi ancak dinlemeden edemedim. Köylerinden bazılarında detaylar değişse de genellikle rivayet aynı.

Büyük tufandan evvel dünyada, bizim şimdi masallarda duyduğumuz canavarlar yürürlermiş. Zaten Âlemlerin Rabbi de hastalıklı bir bedenın yıkanması gibi dünyayı sele boğarak bu yaratıkları boğmuş tufanda bu rivayete göre. İşte o kâfir, insanları hak yolundan döndüren, ruhlarını gasp eden gulyabanilerden biri de bu köylere yakın bir höyüğe gömülmüş ancak o kadar güçlüymüş ki bu günahkâr mahlûkat, sular altında kalıp da Azrail'le yüzleşmiş olsa bile bir şekilde Allah'ın meleğini aldatıp ruhunu bu dünyada tutmayı başarmış. İşte boğulduğu yere onun hayaleti musallat olmuş. Takdiri İlâhi ki ormanın derinliklerindeymiş bu höyük. Ters bir höyükmüş bu, bir tepe değil de bir çukurmuş.

Yaşlı ve hilekâr mahlûkatın hayaleti yakına gelenleri çağırır, hayallere daldırarak kandırırmiş. Yakaladıklarının ruhunu yutar, bedenlerini kendine köle edermiş. Uzun zaman kimse gelmez olursa da o lanetli ruh çevrede kendine yiyecek ruhlar arar, köylere musallat olurmuş.

Rivayeti parça parça dinledim ancak beni en çok sarsan tepe köylerinden birinde yaşlı bir çiftçinin anlattıkları oldu. Genç yaşımdan olsa gerek benim beyliğime pek itimat etmeden konuşsa da saygılı ve o bir zamanki canlılığını yitirmiş mavi gözlerinde zekâ parıltılar olan bir adamdı. Yanımdaki iri yarı muhafızlarıma çekinerek baksa da benimle oturmuş, yolculuklara çıktığımda sürekli yanımda taşıdığım

şerbet testisinden ikram ettiğim şerbet karşılığında bana hikâyesinin çoğunu anlatmıştı. Sonrasında ekledikleri ise beni derin düşüncelere itecekti.

"Her sene köylüler ormanın kenarına kurban bırakırlar, bazen keçi, bazen inek olur ama her seferinde canlı ve bağlanmadan bırakılır. Kimi zaman hayvan köye geri yürümeye kalkınca biri tutup yine ormanın içine götürür ama kimse bu işi yapmak istemez. Yapılması lâzım yoksa ormanın cinleri köye iner insan kaçarır," demişti elini ders verir gibi kaldırıarak yaşlı adam. "Beyim benden duymuş olma ama her dokuz senede bir ormana küçük çocuklar bırakan köyler bile var. Öyle ha deyince değil tabii, köyden hayvanlar kaybolmaya, insanlar geceleri dile gelmeyecek şeyler görmeye başlayınca oluyor bu. Oturuluyor, tartışılıyor, kim verir canından canı cinlere, perilere be... Birinde karar kınıyor sonunda ve götürülüp ormana bırakılıyor çocuk. Aman yanlış anlamayasın beyim, yaptığımızdan ettiğimizden değil, duyduklarım bu. Hiçbir çocuk geri dönmemiş daha... Kimse ne olup bittiğini bilmiyor bu sebepten ötürü."

"Geri dönüş yolunu bulamayıp kayboluyor, açlıktan susuzluktan ölüyordur yavruca. Ne namertlikmiş bu be? Yazık..." Ne desem durumun vahametini anlatmaya gücüm yetmeyecek gibi hissetmiştim. Batıl inançlara kapılmaları kolay oluyordu bu cahil insanların.

"Ben görmedim beyim ama akli başında olduğuna kefil olacağım insanların garip hikâyeleri var. Gece vakti köyün içinde dolaşan ve gözleri yeşil yeşil parlayan çocuklarla ilgili... Bir deli Musa vardı bizim, dağda taşta yatardı, bazen bağırıp çağırır da karıncayı bile incittiğini bilmem. Bir gün köye geldi sessiz sakın, deliliği gittiydi sanki. Ormanın içindeki bir çukurdan bahsetti. Onu kandırmaya çalışmış güya yeşil bir cin, ancak kafasında sorun olduğundan kaçmış cin ondan güya. Güldük geçtik, deli dedik amma beyim bir haf-

ta sonra cesedini buldular yukarı köyün yolunda. Sanki vahşi hayvanlar parçalamış gibi gözleri çıkarılmış, yüreği sökülmüştü yerinden. Hangi vahşi hayvan eti budur bırakır da kalbini söker insanın?" Çok konuşmuş gibi sessizleşmişti son anlattığından sonra. Gerçekten de köyün muhtarı ve bölgede gezen kolcular da teyit ettiler delini ölümünü. Biriyle kapışmıştı, hayvanlar yapmıştı dediler, detaya girmediler pek.

İnsanlarla konuştuğuşa aklımdaki soru işaretleri artıyor, olup biten derinleştikçe halk ağzını açma konusunda daha ketum olmaya, benim de şüphelerim artmaya başlıyordu. İçimden bir ses bölge insanların bilinçli ya da bilinçsiz göz ardı etmek istedikleri bir gerçeğe uzandığımı söylüyordu.

Yine de bir yandan bunun da daha evvel buranın yaşlılarından dinlediğim Cin Düğünü, Gelin Mezarı, Dede Kurbanı, Ali Taşı gibi çocukları korkutmak için anlattığı yöresel efsanelerden biri olarak düşünüyordum, belki de bu efsaneleri kullanan kötü niyetli birileri vardı ancak daha sonra bulacaklarım ve göreceklerim her efsanede bir gerçek payı olduğu kanaatine varmamı sağlayacaktı.

Cevapların bir kısmı Takdir-i İlahi sayesinde, hiç de beklemediğim bir şekilde karşıma çıktı. Bizye Kalesi'nde çalışmalar yapan bir iki âlim vardı. Bu terk edilmiş, yıkılmaya bırakılmış kalede eski, Roma dilinde yazılmış bazı tabletler buldum ve çevirttim. Ne bu dava, ne de bu hikâyeye ilgili değil, tamamen Devleti Osmaniye'ye ve tarihe destek olmak amacıyla yaptırttığım bir araştırmaydı. Yazıttakilerin çoğu masal gibi görünüyordu, belki de bir efsane... Amma birazcık gerçeklik payı varsa halimiz nice, Allah yardımcımız olsun.

Tabletteki yazılarda eski bir Roma valisinin itirafları olduğu söylenen korkunç şeyler geceleri rüyalarım girmeye başladı. Karanlık bir ormanda yeşil gözlü bedenlerden kaçıyorum, ayaklarıma dolanan kökler ve dallar gitmeme izin

vermiyor ve arkamdan O geliyor. Kan ter içinde uyanıyorum...

Her şeyi başlatan kişiyle, karısının ve kızının katili olan Rıza ile görüşmeye gittim, belki daha fazla ipucu edinirim diye. Bana karısı ve kızının evden çıkıp ormanın içine gitmeye çalıştıklarını, onları engelleyince vahşileştiklerini anlattı. Nereye, neden gitmeye çalışıyorlardı? Bilmiyordu Rıza. Benim ısrarlı sorularımdan sonra onun da içine bir kurt düşmüş gibiydi.

"Beni ne zaman asacaksınız beyim?" dedi cesurca. O gün, önümde hüngür hüngür ağlayan adamdan eser yoktu şimdi. Yaptığıyla yüzleşmiş ve cezasını kabullenmiş gibiydi.

"Bu kadar meraklı mısın ölmeye?" diye sordum bakışlarımı yüzünden ayırmayarak.

"Ölmekten korkarım ama karım ve kızım olmadan hayatın bir anlamı yok. Bir de geceleri üstüme çöküveren karabasanlar var, rüyalarımda beni kovalıyor gözleri yeşil yeşil parlayan karım ve kızım. Dayanamaz hale geldim..." Sözcükleri mırıltılara dönüştü ve yitip gitti.

"Seni tekrar köye götürsem, karınla kızının gitmeye çalıştığı yeri bulur muyuz?" diye sordum. Orada ne bulacağımı biliyordum. Bir çukur vardı, içinde yeşil bir cin, yaşlı ve habis bir mahlûkat yaşıyordu... Neler diyorum ben? Geçmişin hayaletleri bana, aklıma musallat oluyor belli ki...

"Ne demek beyim... O karımla kızımı benden alan şeytanın ta kendisi olsa güreşir, çıplak ellerimle boğarım onu. Alınmamış öcüm, görülmemiş hesabım varken bu fani dünyadan ayrılmak olmaz bre."

Rıza'nın bu sözlerinden üç gün sonra, bir şafak vakti orman içindeki köyün kıyısındaydık. Köyün neresi olduğunu ya da çukurun tam yerini burada vermemeye özen gösteriyorum çünkü bu yazdıklarımı kimin okuyacağını bilemem. Tüm yaşadıklarımdan sonra o gün ve o akşam olanları yazı-

ya bile dökmenin ne kadar zor olduğunu fark etmek beni korkutuyor. Yazdıklarımın bir uyarı niteliği taşımasını ümit ediyorum. Ola ki benzer bir felaket tekrar ederse en azından benim neler denemiş olduğumu gelecek nesiller bilmeli.

Köyün içine girmedik. Çevresinden dolaşıp Rıza'nın karısı ve kızını öldürdüğü yere geldik. Her şeye rağmen bir yanım masalların peşinde koştuğumu söylüyordu ve yanımda bir katil taşımakla aptallık ettiğimi haykırıyordu. Önlemlerimi almıştım. Rıza'nın ayakları zincirli, elleri kalın bir urganla sıkıca bağlıydı. Ona göz kulak olan iki ve bana eşlik eden de iki muhafız vardı. Halkın tepkisini çekmemek için gizlice çıkarmıştık Rıza'yı zindandan. Kardeşim gibi güvendiğim dört muhafızım, zindan bekçisi ve kadı dışında kimseyi haberdar etmemiştim. Kadıyı da durumla ilgili bilgilendirmiş, tehlikeli bir işe girdiğimiz hususundaki itirazlarını kulak ardı etmişim. En azından başımıza bir şeyler gelecek olursa kasabada nereye yollandığımız hakkında bilgi sahibi olan birileri olacaktı.

Daha sabahın ilk ışıkları ufukla buluşmadan köyün etrafını tavaf ettik. Bizi bir gören olmamasına dikkat ediyordum. At üzerindeydik, Rıza'yı geniş başlıklı, bol bir cübbe ile iyice örtmüştüm. Ormanın içine girince hem sık ağaçlar hem de çukurlarla dolu toprak yüzünden ağaçları küçük bir derenin kıyısına, hem suya hem de ota ulaşabilecekleri bir yere bağladık. Ormanda ne kadar kalacağımız belli değildi. Yanımıza iki ya da üç gün yetecek kadar erzak almıştık. Gerçekten anlatılanlara benzer şeyler olup olmadığına dair bir kanıt bulmadan bölgeden ayrılmaya niyetim yoktu.

Hepsi beyhude bir çaba çıkabilirdi ancak çıkmadı. Keşke çıksaydı... Böyle dediğim için Allah günah yazmasın ama yaşadığımız kâbus o kadar korkunçtu ki hâlâ bazı şeyleri tam olarak idrak edebilmiş değilim.

Felaket ilk günün gecesini buldu bizi. Sanki arandığını bi-

lirmiş gibi üzerimize çöküverdi. Rıza'nın sözüne göre kendimize kuzeydoğuya giden bir yön çizmiştik. Mümkün oldukça araziye taramaya çalışıyor, kaybolmamaya dikkat ederek ve bir yılan gibi kıvrılıp duran bir yol izleyerek ilerliyorduk. Yüksek noktalara ulaştığımızda çevremizi kolağan ediyor, yakın köylerin hanelerinden yükselen dumanları görebiliyorduk. Akşamüstüne doğru en yakın köyü en az yarım günlük mesafede bıraktığımız vakit ilk gariplikle karşılaştık.

"Burada ayak izleri var beyim!" dedi bıyıkları göğsüne kadar uzanan, kara kaşlı, esmer teninde pek çok savaş hatırası çizgiler bulunan Mehmet. Kürt aşiret ağalarından birinin küçük oğluydu. Çok uzun zaman evvel peşime takılmış, topraklarında onu bekleyen bir gelecek olmadığını, ağabeylerinden ona bir şey kalmayacağını bilerek askerliği ve çarpışmayı kendine iş edinmişti. Hiç evlenmemişti, çocuğu çocuğu yoktu. Benden on yaş kadar büyük, yaman ve tecrübeli bir savaşçıydı. Ayrıca iyi bir izciydi de.

Onun yanına çöktüm.

"Buradan geçen avcılara ya da maktaya çıkmış köylülere ait olabilir..." dedim.

Mehmet o ifadesiz yüzüyle kafasını sağa sola salladı.

"Çıplak ayaklara ait izler bunlar ve nasıl da ayağın ön tarafının yere gömülüp arkasının hafifçe bastığına bakın... Sanki parmakları ucunda yürürmüş ya da koşarmış gibiler ve ezilmiş otlara ve izlerin çokluğuna bakacak olursak on beş ya da yirmi kişilik bir grup olduğunu söyleyebilirim beyim."

"Hepsi mi aynı şekilde yürüyormüş?" diye sordum, ilk defa o zaman gerçekten korkmaya başladığımı itiraf edecek kadar savaş görüp geçirmiş biriyim. İyi bir savaşçı korktuğunu bilmeli ve onu kontrol altına almayı öğrenmiş olmalı.

Mehmet kafasıyla onaylayarak verdi sorumun cevabını.

"Takip edebilir miyiz?"

"Bu kadar kalabalık bir grubu takip etmek zor olmaz be-
yim ancak izler taze değil. Ormana pek insan girmediği için
böylece kalmış olmalılar..."

"Yine de bizi rotamızdan çok çarpıtmayacak, ancak izleri
de belli bir yere kadar takip edebilecek bir yol belirleyelim."

Dönüp diğerlerine baktığımda gözlerindeki endişeyi ve
korkuyu gördüm. Oysa Rıza dışında hiçbiri bir şey bulmayı
beklemiyordu. Uysal bir köle gibi peşimiz sıra çekiştirdiği-
miz adamın yüzü ise ifadesizdi. O anda ne düşündüğünü
kestirmek zordu.

"Muhtemelen bu masalları bahane ederek insanları kor-
kutan eşkıyalardır." Kendi sözlerime kendim de inanmıyor-
dum.

Güneş battığında hâlâ ilerliyorduk. Gecenin böcekleri
sanki çok uzaklara kaçıp gitmiş gibi sessizlikle sarmalanmış-
tık. Toprağa yavaşça bassak da ayak seslerimizin yankısı
ormanın dört bir yanına dağılıyor gibiydi. Hava karardığı
için herhangi bir izi takip edemez olmuştuk. Yoldaşlarımızın
yüzündeki yorgunluğu fark etmiş olsam da henüz konakla-
ma emri vermemiştim.

İzcilik yapan Mehmet irileşmiş gözlerle yanımıza geldi-
ğinde elini dudaklarına götürüp iyice sessiz olmamızı ve
kendini takip etmemizi söyledi el hareketleriyle. Nefesleri-
mizi tuttuk. Rıza'nın zincirleri şakırdamasın diye çevresine
yemeni sarmıştık. Başımızı eğerek yüz arşın kadar gittik, bir
çalının arkasına çöktüğümüzde ilk fark ettiğimiz sanki deva-
sa bir elin eğip büktüğü çarpık ağaçlar oldu. Daha sonra bu
ağaçların arasında ilerleyen gölgeleri fark ettik. Karanlıkta
detayları seçilmiyordu. Dirseklerimiz üzerine uzanmıştık,
elimizle araladığımız çalıların hışırtısından belki de o kam-
burunu çıkarmışa benzeyen gölgelerden bir ikisi durmuştu.

Kafalarını avını arayan kurtlar gibi dikmişlerdi. Kokumuzu alabilirler miydi?

Sık ağaçların dalları cılız ay ışığını gözlerimizden saklasa da ormanın zemininden garip, yeşilimsi bir pus sızıyor gibiydi. Eğri büğrü gölgelerin sırtları bize dönük olduğu için yüzlerini göremiyorduk ancak kolları ve bacaklarının duruşu onların insan olduğu konusundaki izlenimi güçlendiriyordu. Derken arkamızda iri bir şeyin sürünme sesi duyuldu ve gördüklerimizle adeta büyülenmiş olduğumuz için kimsenin arkamızı kollamadığını fark ettik. Fedailerimden biri palasını çekip davrandıysa da geç kalmıştık. O insansı yaratıklardan ikisi bizi bulmuşlar, arkamızdan sessizce yaklaşmışlardı. Hem de bizler gibi savaş görüp geçirmiş, kulağı keskin savaşçıları bile atlatabilmişlerdi, sanki yerden bitirmişlerdi!

Gerçekten de bir zamanlar masum çocuklardı belki bu yaratıklar ancak kötücül bir mahlûkat onları almış çarpıtmıştı. Kollarını ve bacaklarını bir maymun gibi kullanıyorlardı, gözlerine oturmuş yeşil parlaklık onlara kincil, korkutucu bir ifade kazandırmış gibiydi. Pislik içindeydiler, hırıltılarında habis bir nakarat, ölü bir dilin yasak duaları var gibiydi. Aynı tonları, aynı biçemlerde mırıldanıyorlardı. Dedikleri anlaşılmasa da bir şekilde kulağa kirli ve günahkâr geliyordu.

Sanki bizimle iletişime geçmek ister gibiydiler ancak hem görünüşleri hem üzerimizdeki gerginlik düşünmeme şans tanımadı.

"Savulun bre!" diye nara atıp kılıcıma sarıldım, fedailerim benden de atiktiler. Çoktan palalar kınlarından sıyrılmıştı. "Binin tepelerine, diğerleri varmadan kaçalım!" Düşmanın bölgesindeydik, sayılarını bilmiyorduk ve ne kadar tehlikeli olduklarını kestiremiyorduk. Neyle karşı karşıya olduğumuzu ölçüp biçene kadar geri çekilmek en mantıklı davran-

nıştı.

Yeniçerilerim, ölüme kahkahayla koşan deli dolu, yaman erlerim ileri atıldılar. Yeşil gözlü mahlûkat beceriksizce hareketlerle karşı koymaya çalıştılsa da ne savaştıkları ne de becerileri olmadığı için keskin palaların önünde düştüler. En korkunç yanı ölüp giderken gıklarının bile çıkmamasıydı. İçimi titreten bir korku, humma gibi sardı beni, yine de elimde kılıcımınla dimdik durmaya çalıştım. Adamlarımın açtığı yoldan ormanın içlerine doğru ağır bir koşu tuttururken peşimiz sıra ezilen yaprakların, sürünen ayakların sesi geliyordu.

Orman onlarındı, bizler yabancıydık. Temkinli ancak emin adımlarla peşimizdeki mahlûkattan uzaklaşmaya çalıştık ancak bir bela bizi başka bir belaya sürükledi. Bir anda kendimizi ay ışığıyla aydınlanan kel bir tepede buluverdik. Karşımızda karanlıkta gözleri içten tutuşmuş gibi yeşil yeşil parlayan köylüler vardı. Peşimizdeki güruhtan daha insansı duruyorlardı, bakışlarında sinsi bir zekânın izleri okunuyordu. Üzerimize atıldıklarında o kadar yiğitçe çarpıştık ki sözlerim o geceki kahramanlığımızı anlatmaya kâfi gelmez amma velakin çok kalabalıklardı. Sessizce ölüyor, yaralarına aldırmadan üzerimize atlıyorlardı. Isırıyorlar, sıkıyorlar, bizi ezip boğuyorlardı. Adamlarım tek tek Hakk'ın rahmetine kavuştular. Mehmet, kolu kırıkken nasıl bir aslan parçası gibi kapıştı ya da Ali bir yandan bedeninden süzülen kanlarla yıkanırken bir yandan nasıl o kötücül bedenleri biçiyordu... Anlatamam... Tek tek düştüler o yeşil zebaninin ellerine... Ona zebani, şeytan, cin her ne isim taksam da biliyordum ki bu bedenleri ele geçirmiş korkunç bir canavardı. O bakışların ardındaki irade tek, o çılgınlığın efendisi, güçlü bir felaket tellalıydı.

Elimde kırık kılıcım, bir yeşil gözün bedeninden çıkarır-

ken kırılmış baba yadigârı ve sırtımı çıplak ellerle dövüşen Rıza'ya vermiş şekilde kalakalmıştım. İki kişi kalmıştık, yeri halı gibi kaplamış cesetler elliden fazlaydı. Bizi canlı ele geçirdiler. Allah izin vereydi de orada öleydim... Neler diyorum böyle... Orada ölseydim, kimsenin insanoğlunun ne kadar büyük bir tehditle karşı karşıya olduğu hakkında bir fikri olmayacaktı. Bu sözleri taş a kazıtmamın nedeni de bu, o şeytanın ne zaman tekrar çevredeki insanlara musallat olacağını bilememem. Her şeyi sırasıyla anlatmayı sürdürmeliyim, sözlerim azalırken neler olup bittiğini size tam olarak anlatmalıyım. Elbette yaşadığım dehşeti kelimelerle ifade etmem mümkün değil.

O kuru dallar gibi sert elleriyle bizleri yakalayıp ormanın içindeki bir çanağın dibini andıran devasa çukura götürdüler. Çukurun ortasında dalları kurumuş bir ağaç vardı. Ağacın gövdesindeki bir oyukta gördüm o yeşilin gerçek yüzünü. Burada detaylara girip de zihinlerinizde onu çağırarak izlenimler yaratmayacağım çünkü onun bilinçlere ve ruhlara da uzanabildiğini biliyorum.

Arkada kıvranıp duran Rıza'nın sövdüğünü, lanetler okuduğunu duyabiliyordum. Beni kollarımdan tutup kovduğün önüne getirdiler ve o yeşil derili mahlûkla yüzleştirdiler. Bundan sonra ne olacağını biliyordum, ruhumu yutacak ve bedenimi köle yapacaktı. Bana uzandı, fiziksel olarak değil ruhani kollarıyla uzandı, onu kafamın içinde, ruhumun derinliklerinde hissettim. Allah günahlarımı affetsin ancak ne kudretli, ne yaşlı, ne deli bir güçtü o... Önünde secde etmek, varlığına kapılıp teslim olmak istedim bir an... O da bana sahip olmaya çalışıyordu.

Derken bir anda duruverdi. Belki arka arkaya mırıldandığım dualar, belki de kafamın içindeki hastalık durdurmuştu onu ancak o anlık duraksama bana istediğim fırsatı verdi. Beş adım geride, devasa çukurun içinde elinde meşaleler ile

bekleyen birkaç parlak yeşil gözlü köylü vardı. Efendilerinin duraksaması, bu köle bedenleri de sersemletmişti bir an.

Arkamı dönüp fırladım, hem bu kudretli iblisten kaçmak hem de elimdeki tek şansı kullanmak istiyordum. Yeşil gözlü köylülerden birinin elindeki meşaleyi alıp o lanetli ağaca fırlattım. Ateş dallarına sıçradığı an ıçığı kafamın içini doldurdu. Sesi kulaklarımdan değil ruhumda bulduğu açıklardan sızıyordu benliğime. Yeşil gözlü yardakçıları yangını söndürmek için koşup, kendi bedenlerini alevlere attılar. Ateş güçlü değildi, yangını söndürmeleri zaman almayacaktı. O mahlûku öldürmeye yetecek güçte ateş olmadığını biliyordum ancak onu yaralamayı başarmıştım. Tüm dikkatini kendini kurtarmaya vermişti. Rıza'ya baktım ve bakışlarımı anladı. Eğer buradan kurtulacaksak ya şimdi olacaktı ya da hiçbir zaman...

Rıza yanındakilerden birini omuzladı ve kendini diğerlerinin önüne attı. Kaybedecek bir şeyi olmayan bir adamın son çarpışmasıydı bu. Yeşil gözlerden çok daha vahşiydi, omuz ve kafa atıyor, ısıyor, tekmeliyor, hem de bütün bunları ellerindeki ve bacaklarındaki zincirlere rağmen yapıyordu.

"Kaç beyim!" diye haykırdı tüm o hengâme içinden. "Kaç kurtul da, burada ne olup bittiğini âlem bilsin. Karımı kızımı almış bu gulyabanının hesabı sorulsun..." Lafları boğuşmaların arasında yitip gitti ve ben de kaçtım. Oysa benim de kaybedecek bir şeyim yoktu, yine de Rıza haklıydı, dünya bunu bilmeliydi. Her ne kadar o gece olanlardan sonra bana yarı deli gözüyle bakacak olsalar da... Belki de gerçekten deliydim ve gördüklerim halüsinasyonlardan ibaretti.

O bana doğru yürüyen parlak yeşil gözleri görmemiş olsam, o çağlar ötesinden gelmiş iblisin ruhumdaki dokunuşunu hissetmesem dirhem ihtimal vermezdim eski hikâyelere ancak şimdi biliyorum gerçeği... Ya da kim bilir belki de

hastalığım aklıma oyunlar oynuyor, yavaş yavaş çıldırmaya başlıyorum.

Bildiğim tek şey var, Allah beni o yeşil göze karşı korudu ve inancımı sınamadı. Yine de tek yapabildiğim kaçmak oldu. Günlerce ormanda dolaştım durdum, gece çöktüğünde yeşil gözlü kölelerin beni gelip alacağı korkusuyla saklandım. En yakın köye ne zaman ulaştım bilmiyorum ancak beni bulduklarında sürekli titreyen, saçma sapan şeyler sayıklayan, saçında ak yollar oluşmuş bir yarı deliydim. Beni çiftliğime götürdüler, adamlarım gerçeği öğrenene kadar bana acıyarak baktılar ve anlattıklarımın yarısına inandılar. Dost bildikleri diğer yiğitler dönmediği için şüpheyle doldular belli ki... Yine de beni dinleyeceklerdi. Takip eden birkaç güne aklımı biraz toplayabildim. Zaman kaybetmeden harekete geçmem gerektiğini biliyordum.

Rıza, orada benim kurtulmam için canını veren yiğit... O kahramanca çarpışan muhafızlarım... Onların kanı yerde kalmayacak.

Adım belki tarihte Deli Bey diye anılacak ancak geri durmayacağım. Bölgedeki tüm sipahileri topladım ve bir cadı avı başlattım. Ormanın içinde bulabildiğimiz insansı yaratıkların hemen hemen hepsini katlettik. Köylerde asla bu tarz kurbanlar bırakılmaması hususunda kesin ve yazılı emirler çıkarttım. Kâfirliğe yönelen gruplar olduğuna dair ve dinimize zarar verebilecek inançlara karşı verdiğimiz cihada dair İstanbul'u bilgilendirdim. Saray erkânı ölümü yaklaşan bu genç savaşçının aklında olup bitenler için acıyarak bıyık altından anlattıklarına gülüyor olmalılar. Onlara kızmıyorum. Onların yerinde olsam ben de inanmazdım. Yaşadıklarımı yaşamayanlar ya da gördüklerini görmeyenler bana inanmaz... Beni takip eden adamlar bile ormanda katlettiğimiz çarpık bedenlere münzevi deliller ya da yalnızca orman insanları olarak bakıyorlar. Arkalarında şeytani bir

güç olduğu kabul etmiyorlar.

Bizans Valisi'nin taş tabletlerinden geri kalanları da çevirttim ve ben de onun gibi yapmayı, anılarımı taşla kazıtmayı düşünüyorum. Böylece tüm bu yaşananları birer uyarı olarak geleceğe aktarmak mümkün olabilir belki.

O mahlûku nasıl zapt eyleyeceğimi biliyorum. Bana rüyalarımnda vakıf oldu ve bunu Şehr-i İstanbul'daki âlimlere danıştım. Biliyorum ki yaklaşan ölümümün deliliğine yordular sorularımı. Varsın öyle olsun, ben doğru bildiğim ve inandığım yolda hareket edeceğim. Benim onu engelleyecek Kırk kilisem ve kırk kahraman şövalyem yok. Yüreğimdeki iman ve hayırlara yorduğum rüyalardan başka bir şeyim yok. Çukurun çevresine, tohumlarının zenzem suyuna batırıldığı söylenen ağaçlardan dikeceğim. Allah izin verirse o cehennem zebanisi, o orman cini, o yaratılmışların en korkuncu, canlı kafesinde uzun yıllar hapis kalacak.

Ağaçları diktikten sonra o gulyabani ile tekrar göz göze gelmeye niyetliyim. Zaten ömrüm pek fazla değil, iyi ya da kötü ne olacaksa olagelsin artık... Her şeye gücü yeten Allah'ın beni koruyacağına ve gözeteceğine inancım tam. İnşallah bana cennet mekânda bir yer ihsan eder.

Gazam mübarek ola...

Not: Kırklareli'nin Vize ilçesinde yapılan kazılarda bulunan bir taş tabletten düzenlenip Türkçeleştirilmiştir.

Kurban

1.

O kul binası, gecenin içinde sessizce uyuyan bir dinozor gibiydi.

Kapısı kilitlenirken koridorlarında yankılanan şıkırtı da muhtemelen bir dinozorun dilini şaklattığında çıkarabileceği sesin kopyası olurdu.

Hüseyin, nasırlı elleriyle kavradığı anahtarı cebine iteklerken söylenerek belini tuttu. Son zamanlarda bel ağrıları daha fazla kendini hissettirmeye başlamış, yıllardır zor işlere sesini çıkartmadan katlanmış hademeyi canından bezdirmeye başlamıştı. Eskiden çok daha kısa sürede toparladığı işler için artık akşam saatlerine kadar kalıyordu. Karısı sofrada onun tabağını ve yemeğini bekletirdi mutlak ama okulu kapayan son kişinin kendisi değil de müdür olması gerektiğini düşündü bir kez daha...

Arka bahçede, duvarın karanlığına dayadığı eski püskü mobiletine doğru ağır aksak yürüdü ve gecenin serinlemeye yüz tutmuş havasını içine çekti. Artık gidip gelirken daha sıkı giyinmeye başlasa iyi ederdi. Motosiklet üzerinde yüzü-

nü ve ellerini ısırın rüzgârın etkisi artacaktı. Hele ki kış gireceği vakit, mecburen iki tekerlekli küheylanı odunluğa çekmek zorunda kalacaktı.

Arada bir patırdayan motorun sesiyle şehrin içinden geçti, belki hafta içi olması belki de yaklaşan soğuklarla garip bir şekilde erkenden tenhalaşmış caddelerin arasında kendini yalnız hissetti. Oysa saat daha on civarıydı.

Hüseyin, motosikletini Kırklareli'nin kenar mahallelerine sürerken göz kırpan gece lambalarının sayısı arttı. Sokaklarda insan görünmez oldu.

Külüstür motor onu Dereköy yolu üzerindeki bahçeli evine taşıdı. Babacığı zamanında kenar köşede bu araziyi almış, daha sonra üzerine eş dostun yardımıyla bu üç oda evi dikmişti. Ahşap evde her sobayı kurup yaktıklarında ayrı bir tehlike ve heyecan hissederler, gece yatmadan sobadaki ateşin iyice sönüp korların soğumaya yüz tuttuğundan emin olurlardı.

Karısı Ayfer, ona nur topu gibi üç kız çocuğu vermişti. En büyüklerini, biraz hayırsız olsa da, hali vakti yerinde bir memurla evlendirmişlerdi. Ortancasını üniversiteye okumaya yollamış, henüz daha on iki yaşında olan en ufağını ise elinden geldiğince okutmaya gayret ediyordu. Karısı sağa sola ev temizliğine, çocuk bakmaya gitmese ikinciye de okutamazlardı ya. Eskişehir'de sofuca bir kız yurduna uygun bir fiyata zarla zorla yerleştirebilmişler, ancak denkleştirebildikleri azıcık harçlıkla Öznur'u okutmaya çalışıyorlardı. Allah-tan Öznur arsız bir kız değildi, en aızıyla yetinmeyi bilir, kitabını kütüphaneden, kıyafetlerini pazardan alır da neden diğerlerinde var da bende yok zırlıtısına kendini kaptırmazdı.

Düşünceler labirentinde kaybolmuşken evinin o kucak açmış bahçesine vardığını gördü. Alçak bir duvarla çevrili

bahçe karanlıktı. Çıtalara dikilmiş domates sarmaşıkları gecenin içinde başka bir boyuttan çıkıp gelmiş küçük cinleri andırıyorlardı. Kısa boylu, cılız iğde ağaçlarının dalları sivri parmaklarını uzatmış yaşlı cadı karıları gibiydi. Yine de ür-kütücü değil sıcakkanlı görünüyordu ev. Evinin o samimi misafirperverliği adeta bir palyaçonun yüzündeki yalancı gülümseme gibi geldi bir an Hüseyin'e. İçindeki bu garip duyguya anlam veremedi, gecenin yorgunluğuna vurdu.

Motoru durdurup yanında çekerek bahçeye girdi, evin pencerelerinden dışarı sızan sarı ışık huzmelerinin altına doğru ilerledi. Köyde doğup büyümüş olan Hüseyin pragmatist bir adamdı. Ailesine olan saygı ve sevgisine rağmen karısına gerçekten âşık olduğunu söylemek zor olurdu onun için. Görücü usulü evlenmişti, evlenmeden önce Ayfer ile tanışmış, eli yüzü düzgün, kibar kadından hoşlanmıştı. Otuz yılı birlikte paylaştıktan sonra karısı hayatının değişmez bir parçası oluvermişti. Ancak aşktan çok alışkanlık gibiydi. Tenine sığınacağı, dertleşebileceği yakın bir arkadaş gibiydi. Motoru evin yanındaki duvara dayayıp kapıya yönelirken garip bir şekilde evden hiç ses gelmediğini fark etti.

Yıllardır yuva bildiği ve bahçesine adım attığı anda kendini hiçbir yerde hissetmediği kadar bir yerlere ait hissettiği evinin kutsallığı bozulmuş, aidiyetine tecavüz edilmiş gibiydi. Hüseyin, yüreğinin derinliklerinde evine kötücül bir şeyin çöreklendiğini biliyordu. Bu hissi kelimelerle ifade edemiyordu ancak herhangi birinin kendi evine girdiğinde bir eşyanın yeri değişmiş ya da evin kokusunda yanlış bir şeyler olduğunu sezinlemesi gibi hademe de evinde, daha bahçesinden girdiği andan beri yanlış bir şeyler olduğunu biliyordu. Bu duyguyu daha evvel yalnızca bir kez hissetmişti. Genç bir delikanlıyken...

O zamanlar köyde yaşıyordu ve babası ile birlikte tarlaları sürmeye gidiyordu. On altı yaşından bir kaç gün almıştı,

iyi hatırlıyordu çünkü doğum gününü kardeşinden başka hatırlayan olmamıştı. Yıllar sonra beklenmedik bir kazayla kendinden ayrılan ufak tefek kardeşi, Hasan. Her zaman kısa boylu ve çelimsiz biriydi ancak o zamanlar daha on bir yaşındayken olduğundan çok daha ufak ve çok daha korumasızdı. Tarlaya gelirken Hüseyin ve babasının peşine takılır, daha iki ot yolmadan soluk soluğa kalırdı. Artık terk ettikleri, yaban otlarla kaplı tarlaların bir zamanlar sapsarı başaklar doğurduğuna kimse inanmazdı şimdi. Biraz ay çiçeği ve mısır için de yer bırakırdı babası mutlak.

2.

Bir yaz günüydü. Güneşin tepeye erişip de kavurucu ışınlarıyla insanoğluna eziyet ettiği ve tarladaki baba ile oğulları terden bir örtüyle kapladığı bir gündü. Sabah çıkarken yanlarına aldıkları su bitmişti, öğlen yemeği saati gelmişti. Hüseyin, kardeşi Hasan'ın hem suyu hem de yemeği taşıırken zorlanacağını bildiği için köye fazla uzak olmayan tarladan eve birlikte gidip gelmelerini önermişti. Tarlaların arasındaki daracık toprak yolu yalnız gidip gelmek Hasan'ın hoşuna gitmediği için abisinin bu önerisini hemen kabul etmişti. Çalışırken çıkardığı mavi tişörtünü kapıp bir deri bir kemik bembeyaz tenini örtmüştü Hasan. Güneş altında kaldığından omuzlarının bir kısmı kızarmaya başlamıştı küçük çocuğun. Abisi gibi sürekli tarlaya gelip gitmezdi. Onun kadar esmer değildi bu yüzden.

Çocukların yemek almaya gitmesine babaları itiraz etmemiş, aslında o da günün sıcağına yorgun düşerek çapayı bir yana koyup gölgeliğe uzanmıştı.

İki kardeş boylarınca buğdayların, başakların, ayçiçeklerinin, mısırların arasında yol aldılar. Çok hafif de olsa ılık bir rüzgâr tarlaları narince okşuyor, göz alabildiğine uzanan

sarı örtüyü dalgalandırıyordu. Tarlaların bittiği, Süleyman Emmi'nin alçak duvarlı bahçesiyle köyün başlangıcı olan sınıra geldiklerinde bela onları bulmuştu.

Dört ayaklı, ağzından salyalar akan, uyuz yüzünden tüyleri sonradan yamanmış gibi duran sivri dişli bir köpek şeklini almıştı dehşet o yaz sıcağında. Belki açlıktan ve susuzluktan, belki de güneş tüysüz kafasını fazla pişirdiğinden dolayı gözü dönmüş olan hayvan, bahçenin yanında, onlarla köy arasında hurlayarak duruyordu.

Bir an için, çok kısa bir an için köpeğin dönüp gideceğini zannetmişti iki kardeş ama öyle olmadı. Belli ki kuduz olmuş köpek ileri doğru bir adım atıp hurlamasını arttırdı. Sıska bacaklarını gerip sıçramaya hazırlandı. Yerinde kala kalmış iki köy çocuğu da koşarak kaçmaya çalışmanın işe yaramayacağını biliyorlardı. Arkaları tarlalıktı, tırmanacakları en yakın ağaçla aralarında beş yüz metre vardı.

Hüseyin, küçük kardeşi Hasan'la köpeğin arasına girmek ister gibi yavaşça soluna doğru kaydı. Köpek atlarsa onu yumruklamaya ya da belki de tekmelemeye çalışacaktı. Hayvanın hızlı reflekslerine karşı çaresiz olduğunu bilse de küçük kardeşinin saçının teline dokunmasına izin vermezdi o itin. O anda alçak duvarın kenarında, odun biçmekten jilet gibi keskinleşmiş olan baltayı gördü Hüseyin. Kardeşini bir an savunmasız bırakma pahasına düşünmeden baltaya doğru atıldı. Belki daha iri yarı olduğu belki de ileri hamle yaptığı için Hüseyin'den çekinen ve Hasan'ın daha kolay hedef olduğunu fark eden köpek, küçük çocuğa doğru atıldı. Allah'tan zeki bir çocuktu Hasan ve abisinin baltayı alıp dönmesine yetecek kadar zaman kazanmayı biliyordu. Hem geri hem de sağına doğru koştu. İleri doğru sıçrayarak koşan köpeği abisine elinden geldiğince yaklaştırmaya çalıştı.

Hüseyin, yanından geçen dört ayaklı bedeni fark ettiği anda baltayı kavrayıp kaldırmıştı bile. Köpeğin sıçradığını

gördü, olduğu yerde yarım dönerek baltayı savurdu Hüseyin. İlk hamlede balta, baltadan ziyade bir sopa gibi köpeğe yalnızca vurmuştu. Yine de gözü dönmüş köpeği havada yakalamış, bir kenara savurarak afallatmıştı. Daha bıyıkları terlememiş Hüseyin hızlı olması gerektiğini biliyordu. Bu gibi durumlarda zamanın kavganın sonun belirlediğini daha küçük yaşlarda öğrenmişti. Karşısındakinin kuduz bir köpek ya da gözü dönmüş bir adam olması çok fark etmiyordu.

Hüseyin gençliğin tüm enerjisi ve cesaretiyle köpeğin üstüne koştı ve başının üzerine kaldırdığı baltayı indirdi. Köpek, belki bir insandan böylesine bir tepki beklemediğinden kaçmaktan ziyade yerinde kalıp hırlamayı tercih etti, balta sırtına girip omuz kemiklerinden birini parçalarken acı bir inleme koyuverdi.

Balta hedefini yarıp yerinden kurtulurken çok fazla olmasa da yelpaze gibi yayılan bir kan fışkırmasını da beraberinde taşıdı. Yine de köpek ayakta kaldı ve o çılgın gözleriyle bir Hüseyin'e bir de Hasan'a baktı. Bakışlarına hastalık bulaşmış, gözlerinin akı bile kaybolmuş, yeşermişti sanki. Hüseyin baltayı tekrar indirdi, tekrar ve tekrar kaldırıp indirdi. Köpek susana kadar kaç kere ona baltayla vurduğunun hesabını şaşırdı.

O dişlerini çıkarmış hırlayan köpeğin başını baltayla adeta vücudundan ayırdığı anı hiç unutmamıştı. Daha on altısında genç bir adamdı ve yaptığı hataları gençliğinin toyluğuna verebilirdi. Ama Hüseyin içten içe biliyordu ki o köpeği öldürürken tarifi zor bir rahatlama, dile getiremediği bir zevk yaşamıştı.

Kuduz bir köpeğin saldırısını bertaraf etmiş ve kardeşinin hayatını kurtarmıştı Hüseyin. Uzunca bir süre kahraman olarak dolaşmıştı caka satarak, ancak o an, köpek ölmeden önce garip bir şey görmüştü. Hayatı boyunca onun peşini bırakmayacak, hayal gücünün eseri olduğunu düşündüğü

bir şey.

Köpeğin gözlerinin derinliklerinde yeşil bir ışık yanıyordu. Sanki beyni gündüz bile parlayan fosforlu bir tabakayla kaplıymış gibi gözlerine habis bir yeşil ışık oturmıştu kuduz yaratığın. Bir an köpek suretinin ardında bir şey olduğunu zannetti Hüseyin ancak bir göz kırpması kadar süren o an kayboldu ve köpek öldü. Hüseyin de bu ayrıntıyı derinlere gömüp kimseyle paylaşmadı. Çünkü yeşil ışığı paylaşması köpeği öldürürken aldığı zevki de paylaşması gerektiği gerçeğiyle yüzleştiriyordu onu, ikisi de utanç verici bir günahın belirtisi gibiydi.

3.

Hain hatıralar, sinsi yılanlar gibi beyninin arkalarında kıvrıldılar, evinde doğru olmayan bir şey olduğu hissini katladılar adeta. Bu yüzden genelde yaptığı gibi zili çalmadı ya da kapıyı tıklatmadı. Cebindeki anahtarı aradı buldu ve ahşap kapıyı sakince açtı. Muhtemelen karısını ya bulaşıkları yıkarken ya da televizyon başında dizilerini izlerken bulacaktı. Küçük kızı da odasında ya müzik dinliyor ya da kitap okuyor olurdu. İçindeki kuruntular kuruyup dökülürken artık yaşlanmış aklını kurcalayan bu kurtlu düşüncelere gü-lüp geçecekti. Ancak kapı açılıp da ortaya çıkan manzarayla kolunu Hüseyin'in elinden kaçırınca adam, o elli yılı aşkın hayatında daha evvel hiç korkmadığı kadar korktu. Bu duygu o kadar güçlüydü ki varlığını inkâr etti.

Önce bunun beyninin yanlış bir algısı olduğunu yorgunluğunun yaptığı bir şaka zannetti. Karısı, kızını yanağından öpüyor olmalıydı ancak üstlerinde duran fukara avize olan biteri tüm çıplaklığı ile gözler önüne seriyordu. Ayfer, arkaya kaymış eşarbı ve dağınık saçlarına aldırmadan adeta avının üzerine tünemiş bir akbaba gibi kızının üzerine tünemiş,

iyice geriye yaslanmış gencecik kızı ise altında, zorla açılmış ağzının içindeki annesinin ağzıyla mücadele ederek hırıltılı nefesler almaya çalışıyordu.

Açık ağızlarla öpüşen anne ve kızın bu pozunu Hüseyin daha evvel müstehcen filmlerdeki sahnelerle özdeşleştirebildi ancak. Olan bitene inanmadı, inanmak istemedi. Hele ki motorunun sesine, içeriye girmesiyle açık kalıp da arkaya çarpan kapıya aldırmayan ana kız işlerine devam ediyor gibiydi.

Zavallı adamın aklından bir bedenden diğerine bulaşan lanetli bir parazitin düşüncesi geçmedi bile. Dar uzun antrenin ardındaki salonda karısı ve kızı dudak dudağa, insanoğluna çok uzun zaman önce yasaklanmış bir dansı paylaşıyor gibiydiler. Hüseyin, hayatında nadiren yaşadığı o anlardan birini yaşadı, ne diyeceğini, ne yapacağını bilemedi. En son kardeşinin ölüm haberini aldığı anda yaşamıştı bu şaşkınlığı.

Kızı boğuluyor gibi gırtlaktan guruldamar çıkardı, çırpındı. Hüseyin, o bağırsaklarını avucu içine almış korkuyu hissetti bir kez daha. Ayaklarını sıkıca kavramış, adamı kapının eşiğine hapsetmişlerdi sanki. Her şeyin yanlış olduğu hissi bir kez daha benliğine hâkim oldu, düşüncelerini, duygularını çarpıttı sanki. O mantıksal yanı kabul etmese de içinden bir parça, karşısında algılaması güç bir kötülük olduğunu hissetmişti.

Güçsüz bacaklarının üzerinde titreyerek karısına ve kızına doğru bir iki adım atabildi Hüseyin. Ne olduğunu sormak, her şeye dur diyecek bir haykırış koparmak için ağzını açtı ancak dudaklarının arasından öfke ve çaresizlik dolu bir hırlama yükseldi. Boğazından yükselen, ağzında biçimlenme şansı bulamamış bu nida sona ermeden küçük kızının narin bedeni yere yıkılmıştı bile. On ikisindeki gencecik kız boğazını tutup sarsıldı. Karısı, bir zamanlar karısı olan kadın, eğik bir başla yerdeki kızına baktı.

Sonra kafasını kaldırdı Ayfer ve Hüseyin ile yüzleşti.

Hüseyin nefesini tuttu, bütün mecalinin ellerinden ve kollarından akıp gittiğini hissetti. Ne çarpılmış yüz hatları, ne sağı solu yırtılıp çıplak tenini ortaya seren elbisesi, ne de eğik duran vücudu korkuttu adamı... Ancak gözleri... O bakışları...

Köpeğin gözlerindeki yeşil vardı karısının gözlerinde de.

İşte o an anladı Hüseyin karısının artık o bildiği sevecen, titiz ve emekle kavrulmuş kadın olmadığını. O kadın gitmişti, yerini zarar vermekten, parçalamaktan, öldürmekten çekinmeyecek bir şey almıştı. Gecenin karanlığında bir şeyler kımıldandı. Ayfer, kafasını eğdi, yerde kıvranmakta olan kıza baktı. Sabrı tükenmiş vahşi bir hayvan gibi atıldı ve pençe gibi büktüğü parmaklarını kızının boğazına geçirdi.

Birkaç adım, aralarında yalnızca bir kaç adım vardı. İlk girdiği anda şaşkınlığına esir düşmese, bacaklarına söz geçirebilse onlara ulaşır ve olacak felaketi engelleyebilirdi belki Hüseyin... Oysa her şey için çok geç kalmıştı.

Ayfer'in tırnakları sanki sivri ağaç dallarınıymış gibi on iki yaşındaki kızının boğazını parçalıyordu. Artık kızın da yeşil yeşil parlamaya başlayan gözleri şimdi tavana takılmış, teslim olmuş bir ifadeyle bakıyorlardı.

Boğazından boşalan kanların havuzu içinde hırıltıyla kıvranan kızını görünce Hüseyin geç kalmış olduğunu bilse de yerinden fırladı. Karısına bir omuz atıp ittirdi ve saçları kanıyla ıslanmış kızını kucağına aldı ancak oyuncak bir bebekmiş gibi kolları ve kafası geriye devrilen kız tepkisiz kaldı.

Kızın boğazından boşalan kan adamın üzerine sıçramıştı, sonuna kadar açılmış gözleri ölü bakışlara sahipti artık. O küçük kızının, hayatın ona armağan ettiği son parlak pırlantanın, ışıltısı sönmüştü artık. Hüseyin bir an içini tırmalayan çaresizlikle sarsıldı ancak hüznü duyuların geldikleri

hızla içindeki kara deliğe yuvarlanmalarına izin verdi.

Yirmi beş yıllık karısının arkasında eşarbi açılmış, saç başı dağılmış, kanlı ellerle hırıldadığını duyabiliyordu. Tırnaklar sırtını tırmaladığı, kollar tüm gücüyle kendini çevirip o lanetli öpücüklerden vermeye çalıştığı vakit, tutunabildiği son mantık kırıntılarını da yitiren Hüseyin bir hışım la ayaklanıverdi. En küçük kızının cesedini yavaşça yere bıraktı, karısı sanki onu rahatsız eden bir sivrisinekmiş gibi elinin tersiyle itekledi.

Bahçeli evin girişindeki odunluğa gitti, daha yeni kurdukları sobaları için odun kestiği baltayı aldı, peşi sıra bahçeye çıkmış karısının karşısına dikildi. Evin ışığı kapının dikedörtgen aydınlığından dışarı haince sızıyordu sanki. Hüseyin, sarı ışık altında karısının kanlı ellerine ve artık onu tanımayan gözlerine baktı. Onu ilk gördüğü, evlenip de ilk kez yatağa girdiği, çocuklarını doğurup kucağına verdiği onca güzel hatıralarla dolu yılları hatırladı... Her nasıl olmuşsa karısı kudurmuş ve bir şekilde bunu kızına bulaştırmıştı. Kendine bulaştırması an meselesiydi, belki bulaştırmıştı da bu sebepten ötürü Hüseyin'in gözünü kan bürümüştü. Karısının, Ayfer'in, kendine gelse bile kızının boğazını parçalayıp öldürdüğü gerçeğiyle yaşamasına izin veremezdi.

Saç başı dağılmış kadın, sanki yeni yetme sevgilisine uzanan liseli şıfıntılar gibi dudakları ileriye uzanınca Hüseyin baltayı indirdi. Balta kadının boğazına saplandı ve geri çekilince sanki iyice sallanıp da açılmış bir gazoz kutusu gibi kırmızı bir patlama yarattı. Hüseyin, baltayı tekrar vurduğunda kafa yana düştü ancak onu tutan bir kaç kas ve deri ile bedene bağlı kaldı. Vücut hâlâ direniyor, Hüseyin'e uzanmaya çalışıyordu.

Hüseyin, parçalanmış boynun içinde karanlıkta birbirine uzanmaya çalışan damarlar gördüğünü zannetti ancak onlar

daha çok birbirini tekrar tutup bir araya gelmeye çalışan yeşil filizleri, taze kökleri andırıyorlardı. Aradaki boşlukta bir Hint fakirinin yılanı gibi kıvranıyor, boşluğu kamçılıyorlardı.

Hüseyin baltayı son bir kez daha vurdu. Yıllardır odun kesmenin verdiği nişancılıkla kafayı bedene bağlayan son parçayı buldu kana bulanmış keskin ağız ve kafa bedenden tamamen ayrıldığı zaman, kafasız kalmış vücut boşalarak yere yığıldı. Hüseyin de takatsizce yere yığıldı ve çocukluğundan beri belki de ilk kez hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Gerçek Kâbuslar

1.

Serdar, gecenin bir yarısı kapının tırmalanır gibi tıklatıldığını duyduğunda endişeyle yatağından kalktı. Saat üçü geçmiş, sabaha doğru koşusunu hızlandırmıştı. Sevinç, sevgili karısı, o lüle lüle saçları yastığa yayılmış uyuyordu. Kadına alışkanlığa dönüşmüş bir sevgiyle baktı. Kapıdaki vuruşlar ısrarcı bir tekrarla yükseldiğinde o anlık büyüden sıyrıldı ve gecenin bu vakti güven ve sevgi dolu yuvasını tehdit edenin ne olduğunu anlamak için kapıya yürüdü.

Aklından tatsız olasılıklar geçiyordu, kendi anne ve babası ölmüştü. Yine böyle gecenin bir vakti abisi çalmıştı kapıyı acı haberi vermek için. Aklına ilk gelen kayınpederi ve kayınvalidesi oldu. İkisi de yaşlı ve hasta insanlardı. Eğer gerçekten onlarla ilgili bir kara haber ise iyi ki kapıyı duyan Sevinç değil de kendisi olmuştu.

Uykunun mahmurluğu hâlâ üzerindeydi, kapının deliğinden baktı ve karşı komşuları, Meltem Harum'ın silüetini gördü. Gecenin bir yarısı... Acaba Meltem'in eşi Ali kalp

krizi falan mı geçirmişti? Komşuları olan genç çift henüz otuzlarının ortasında ve çocuk sahibi değillerdi. Evlerine hırsız falan girmiş de Ali'ye bir şey mi yapmışlardı? Serdar, artan bir endişeyle kapıyı açtı ve "Hayırdır..." diye kurmaya başladığı cümle havaya karışıp dağıldı.

Karşı kapı komşusu Meltem Hanım, geceliği içinde karşı-sında dikiliyordu. Omuzları düşmüş, açık ağzından salyalar akıyordu. Yüzü sanki korkunç bir şey görmüş gibi çarpılmıştı. Saçları terden ıslanmış ve boynuna yapışmıştı. Beyaz geceliği bir omzundan sıyrılarak dekoltesini iyice açmıştı. Kendinden genç olan kadınla ilgili iç gıcıklayıcı düşüncelere giremeyecek kadar korkmuştu Serdar çünkü gözleri aşağıya inince kadının apış arasına sarı bir lekenin yayıldığını görüyordu. Arkasından sorularla mırıldanan Sevinç'in yaklaştığını duysa da yerinden kıpırdıyamadı, cevap veremedi.

Karşısındaki, bir zamanlar Meltem olan insan, o korkunç haliyle kendini inceliyordu. En korkuncu ise o göz bebekleri kaymış, göz akları habis bir yeşille kaplanmış, sanki arkalarında zümrüt fenerler yakılmış gibi parlayan gözleriydi.

Meltem, avının üstüne atlayan bir kaplan gibi atıldığında Serdar geri adım atıp karısına çarptı ve üçü birlikte yere yuvarlandılar. Serdar daha ayağa kalkmaya fırsat bulamadan Meltem'in kendine nahoş bir Fransız öpücüğü vermek istermiş gibi uzandığını gördü, boğazına bir şey tıkanı ve her şey yeşile döndü.

2.

Cem, yatağından sıçrayarak uyandı ve bilinci gerçekle dolarken bir karabasandan yakasını kurtardığını fark etti. Hava henüz aydınlanmamıştı, ancak yine de hafif bir aydınlık perdelerin arasından sızıyor, odanın zifiri karanlığını boğuyordu. Cem, tekrar uyumaya dönerken hafta sonu bu

bölünmüş uykunun acısını çıkaracağına ve yarım saat fazla uyuyacağına kendi kendine söz verdi. Sakinleşip vücudunda birikmiş adrenalini azaltmaya çalıştı.

Şimdi odasının o kuytu karanlığında yatağının ayakucundaki çalışma masasını ve üzerindeki oyuncak figürleri görebiliyordu. Babasının ona geçen doğum gününde aldığı Frodo ve Sam figürleri onlara koruyucu bir edayla uzanmış Gandalf'ın yanında metanetle dikiliyorlardı. Cem, Yüzüklerin Efendisi'ni ilk seyrettiği günden beri çok sevmiştir. Tüm o büyücüler, savaşçılar, cüceler, elfler çocuğa sanki olması gereken gerçeğin bir parçası gibi gelmişti. Yüreğinin derinliklerinde bir yerlerde bu evrende insanların yalnız olmadığını biliyordu.

Yüzüklerin Efendisi'ndeki iyi ırklardan yalnızca Entleri, o yürüyüp bilgece konuşan ağaç adamları sevmemiştir. Geçen gün yazdığı makaleyi düşündü Cem ve iç geçirdi. İnsanoğlu doğaya ve ormanlara hiç iyi şeyler yapmamıştır ve Cem, ağaç adamların insanlara karşı acımasız olacağından emindi.

Tam bunları düşünürken, odasının diğer sahibi, ablası karşı duvardaki yatağında kımıldandı ve uykusunda bir şeyler sayıkladı. Aylin de tatsız rüyalar görüyor olmalıydı. Cem kendini ablasını düşünürken buldu. Tüm o ukalalıklarına ve patronluk taslamalarına rağmen ablasını çok sevdiğini düşündü. Ne olursa olsun ablasının onu koruyacağını, Gandalf'ın Frodo'ya yaptığı gibi ona kol kanat gereceğini biliyordu. Eh, ablası muhtemelen bir ork ya da goblin görse çılgılığı basıp yüzlerini yoldan başka bir şey yapamazdı ama Cem'in de Aylin'in ellerinden yıldırım çıkartma gibi bir beklentisi yoktu. Cem, bir anda kendini rahatsız hissetti ve içindeki ses, uyarı dolu fısıltılarla uyandı.

Odanın kapısındaki camın önüne bir karanlık düştü ve uzun bir gölge kapının koluna sarıldı.

Cem, odalarının hemen dışındakinin babası olduğunu

düşündü, tüm çocukluğuyla yatağından fırlayıp kapısını açarak babasına sarılmasını engelleyen tek şey, içindeki anlamlandıramadığı o ses oldu. Hep rüyalarında kulağına fısıldayan, çocuğun uzun zaman önce güvenmeye başladığı sıcacık ses soğumuş, bir buza dönüşerek kalbinin içine yerleşmişti bu sefer sanki.

Kapı aralandı ve odanın gölgeli karanlığında iki yeşil göz parıldadı.

Cem, hâlâ yatağında, boğazına kadar çektiği yorganının altında olsa da içeriye giren yüzü tanıdı. O yüz babasına ait olsa da Cem daha o anda karşısındakinin babası olmadığını biliyordu, aynı hemencecik odanın diğer tarafındaki yatağında mışıl mışıl uyuyormuş görünen ablasını uyandırması gerektiğini bildiği gibi. Ancak bedeni beyninden gelen emirleri dinlemedi, korkudan felç olmuştu sanki. Babası ve annesini ele geçirmiş ya da onun kılığına girmiş canavarlar, uzaylılar ya da her neyse onlar, ablasının yatağına uzanmışlardı. Cem gözlerini kapadı ve Allah'tan yardım istedi. Tek başına onlarla başa çıkamayacağını biliyordu, bir şeyler yapmalıydı. Ablası bir uyanabilseydi...

Tam bu sırada, belki Aylin yatağının başına gelenleri fark etmiş belki de Cem'in duaları yanıt bulmuştu, Aylin gözlerini açtı ve kendisine uzanmış babasını ve annesini gördü. Neden gözleri yeşil yeşil parlıyordu?

"Anne, baba..." dedi Aylin, uyku sersemi, titreyen bir sesle.

Cem, anne ve babası kılığındaki yaratıkların ablasına doğru iyice uzandığını gördü.

"Hayır! Onlar annemizle babamız değil!" O küçücük bedenine aldırmadan, dualarının karşılık bulabileceğini fark etmesi ve çocukluğun verdiği cesaretle yorganına sarılarak yataktan fırladı, annesiyle babasının üzerine attı kendini.

Böyle bir tepki beklemeyen kadınla adam dengelerini kaybederek yere yıkıldılar ve bir an için hareketsiz kaldılar. Cem, ablasının elinden tuttu ve yaptığı şeyle ilgili azarlama-larına kulak asmadan kızı kolundan çekip odadan çıkardı. Şimdi arkalarında homurdanan ve birer robotmuş, bedenleri kendilerine ait değilmiş gibi beceriksiz hareketlerle ayaklanmaya çalışan bedenlerin gürültüsü vardı.

Aylin, Cem'i durdurdu.

"Annemle babam, kafalarını falan bir yere çarptılar ke-sin." Yalvaran gözleri kabullenmeme ile doluydu. Cem, o sanki büyümüş de küçülmüş gibi duran soğukkanlı çocuk, ablasını sözleriyle razı edemeyeceğini biliyordu. Anne ve babasını ele geçirmiş ya da onların kılığına girmiş yaratık-lardan ödü kopsa da odasındaki lambaya uzanıp yaktı ve şimdi oturur vaziyette kalmış kadınla adamı gösterdi ablası-na.

"Bunlar mı annemizle babamız, bak onlara, iyice bak!" Küçük oğlanın cılız sesi çatlamış, içinden yükselen hüsrarla kırılmıştı. İşte o an ablası iki şeyi anladı. Birincisi biricik kar-deşi ağlamak üzereydi. İkincisi ise ayağa kalkmak için uğra-şan, gözleri yeşil yeşil parlayan ve gırtlaklarından anlamsız sesler çıkaran yaratıklar anne ile babası olamazlardı. Bir za-manlara öyleyseler bile artık değillerdi.

"Anne, baba?" diyebildi Aylin onlara yaklaşmaktan çeki-nerek.

Serdar ve Sevinç kılığındaki yaratıklar dizlerini bükerek kalktıklarında sanki yeni bir şey öğrenmiş gibi bir kez daha çömelip kalktılar. İnsan bedenini, insan olmayı öğreniyor-lardı. Sevinç'in gırtlığından memnuniyet ifadesini andıran bir gurultu yükseldi.

Cem, o yeşil gözlü yaratıkların bedenleri nasıl daha rahat kontrol edebileceklerini öğreneceğini ve çok daha tehlikeli olacaklarını biliyordu.

Demek ki bilgisayar oyunları da bir şeyler öğretebiliyordu.

"Gel," dedi şimdi uyanmış ve ne yapması gerektiğini bilirmiş gibi görünen Aylin. "Babamın cep telefonu buralarda olmalı, polisi aramalıyız ya da hastaneyi, onlara ne bulaşmışsa belki yardımları olur."

Cem, kendini çekeleyen ablasının peşi sıra salonun loş karanlığına daldı. Arkalarında patırtı gürültü yaratarak ayakta kalmaya, yürümeye çalışan anne ve babası duyuluyordu.

"Çabuk ol," dedi ablasına cılız bir sesle, ablası yatak odasına girerken. Salondaki eşyalar karanlıkta daha da korkutucu görünüyorlardı. Televizyon daha büyümüş, karanlık ekranı dev bir robotun gözü gibi odaklanmıştı. Çekyatın üzerindeki yastıklar saldıracakmış gibi büzülmüş köpekleri andırıyorlardı. Koltuğun ise... Koltukta oturan biri vardı!

İnsan silüetinde bir gölge ayağa kalktı ve hurladı. Cem, hiç zaman kaybetmeden ablasını çekeledi ve itirazlarına aldırmadan kapıya koştu. Aylin henüz telefonu bulamamıştı, anne ve babasına yardım etmesi gerektiğini biliyordu ve korkak kardeşi... Düşünceleri yarıda kesilirken salondan üzerine atılan karanlık gölgenin parlayan yeşil gözlerini gördü. Eğildi, yuvarlandı, beden dersinde yapmakta zorlandığı bir dizi akrobatik kompozisyonla, ona doğru atılmış yeşil gözler yere serilirken kardeşinin peşi sıra kapıya koşmayı başardı. Daha antredeyken apartmanın otomatik ışığı hareketi algıladı ve peşlerindeki yaratığın elbiseleri yırtılmış Meltem ablaları olduğunu gözler önünde serdi. O da Serdar ve Sevinç gibi yemyeşil gözlerle bakıyordu onlara. Bu sırada çocuk odasının kapısını açıp dışarı çıkmış olan anne ve babaları da o korkunç bakışlar ve anlamsız homurtularla peşlerine düştü.

Merdivenleri ikişer üçer atlayarak inen çocukların üze-

rinde pijamaları vardı. Cem önde, Aylin ise hemen arkasındaydı. Apartmanın demir kapısını ikinci denemede açabildiler ve bir anda kendilerini çığlıklarla dolmuş gecenin içinde buldular. Evlerin ışıkları yanıyor, apartmanlardan korku dolu yüzler fırlıyor ve insanlıktan çıkmış yeşil gözlü bedenler kendilerine yeni avlar arıyorlardı.

Günahların Gölgeleeri

Vardır

1.

Kerem yavaşça ve sessizce kalktı, iç çamaşırını ve kotunu giydi.

Karanlık gecenin tonu açılmış olsa da gün daha aydınlanmış değildi. Güneş ufka uzanıp huzmeleriyle ovaları pençelememişti. Cılız ışıktaki sessiz bir tavşan uykusundaki kıza baktı Kerem.

Aslı'yı böyle bırakıp gitmek istemiyordu. Zorlu bir hayatın kıyıya savurduğu bitmemiş bir gemiydi kız sanki. Dizlerini karnına çekmiş, zayıf bir yumak oluşturmuş uyuyordu.

Kerem, hayatında bir kez olsun doğru şeyi yapmak istedi. Aslı ona kızacak, öfkelenecek, bir gecelik eğlence olarak kullanıldığı için kendine de sövme payı ayıracaktı. En azından bir kaç ay ne idüğü belirsiz bir ilişki yaşayıp sonra da Kerem'in Azrail ile randevusu olduğunu öğrenmesi kadar kıızı üzmezdi bu terk ediş.

Kerem, o narin bedene sarılmak, gözlerini yumup onun sıcaklığını sabahın geç saatlerine kadar paylaşmak isterdi. Teninin dokunuşu ile yanmak ve sabaha karşı Aslı'yla tekrar

sevişmek belki de bu dünyada daha tamamlanmış hissetmesini sağlardı... Ancak bunu kıza yapamazdı. Bencil, umursamaz bir adamdı bir zamanlar ancak ölüm her şeyi değiştirirdi, değil mi? O egoist adam ölmemişti fakat hayatının sayılı günlerinde, kendi arzularını tatmin etmeye yetecek kadar zamanı kalmadığını anlamış ve kontrolü bırakıp seyir koltuğundaki yerini almıştı.

Muhteşem geçmiş bir geceyi böylesine tatsız bir gün doğuşuna bağlamak içini parçalıyor olsa da gitmek zorundaydı. Dün gece ne düşünmüştü ki? Bu güzel kızla yıllar geçirmeyi ve ondan olan çocuklarını beraber büyütmeyi mi? Ölümün o uzun ve soğuk kemikten parmakları boğazına sarıldı.

Yakın bir zamanda ölecekti Kerem. En iyisi buydu.

Kerem sessizce gömleğini de giydi. Zaten sabaha karşı gelecek olursa evde de bir kıyametin tohumlarını atmış olurdu. Otuz yaşında bir adam olsa da anne ve babası akşam nerede kaldığının hesabını sorardı, elbette daha şimdiden yine nerede dayak yediği ile ilgili endişelere kapılıp karakol, hastane gezmeye başlamadırlarsa... Onlara bir haber vermemeliydi.

Ölüm, onu iyi bir çocuk mu yapmıştı şimdi de?

Bir an, çok kısacık bir an perdenin aralığından süzülen cılız ışıktaki Aslı'nın o genç, masum yüzünü izlemek için durdu. Yuvarlak yüzü, uykunun rehaveti ile şişmiş yanakları ile daha da çocuksu bir ifade kazanıyordu. Gecenin serinliğinden korunmak için ince battaniyesini boynuna kadar çekmiş, çıplak vücudunu tamamen örtmüştü. O yumuşak ve sıcak tenin düşüncesi Kerem'in vücudunda baştan sona bir titreme daha oluşturduğunda Kerem gitme zamanının geldiğini anladı. Çünkü biraz daha kalırsa oradan ayrılamayacağını biliyordu. Yeniden yatağa girecek, o körpe vücuda sarılacak, sabahleyin onunla espriler paylaşıp kahkahalarla gülerek

kahvaltı yapacaktı.

Sanki hiç ölmeyecekmiş gibi. Sanki ikisi de sonsuza dek yaşayacaklarmış gibi...

2.

Şafak, henüz ufkun ucundan kurtulmuş değildi ancak gecenin karanlığı hafifçe aydınlanmıştı. Gün doğumuna en iyi ihtimalle bir yarım saat daha vardı.

Usulca apartmanın kapısından çıkarken verdiği kararın en doğrusu olduğunu düşünüyordu Kerem. Kırklareli sanki büyük bir felaket sonrası terk edilmiş bir şehri andırıyordu. Caddeler bomboştu. Serin hava içini titretti, mahmurluğunu kırarak uykusunun son kırıntılarını da süpürdü.

Kerem, ailesini endişelendirmek istemiyor olsa da bu saatte muhtemelen uykuda olduklarını, biraz daha geç gitmesinin bir şey değiştirmeyeceğini düşündü. Eve doğru giden uzun bir yol çizdi kendine, şehrin tepelikte kalan mahallelerine uğrayıp güneşin doğuşunu izleme fırsatı bulabileceği bir güzergâh. Yavaş adımlarının hepsi sanki uzun süre düşünüp taşınarak verdiği hayat kararları gibiydi. Artık bir anlamı olmayan kararlar... Tek istediği kafasını boşaltmaktı. Unutmaktı. Öleceği gerçeğini göz ardı etmekte.

Neden sonra alçak binaların arasından kurtulan gün ışığı böldü düşüncelerini. Koyu bir kıvılcık rengi bürünmüş ufuktan sızan huzmelerin büyüleyici görüntüsüne bıraktı kendini. Ruhu ufuktan dalga dalga gelen günün kanatlarına takıldı sanki. Günün ışıkları yüzünü okşarken Kerem'in içini tarifi zor bir huzur kapladı. Sanki kafasındaki o habis ur bu ışıkla temizleniyormuş gibi... Elbette bu komik, zavalıca, çaresiz bir adamın hayaliydi yalnızca. Yarı kutsal dinginlik geldiği hızla kaybolup gitti. Başı önde, gözlerine dolan yaşları hapsedmeye çalışarak yürüdü Kerem.

Şehitliğe kadar çıkmıştı fark etmeden. Eve dönmesi gerektiğini hatırladı. Ara sokaklardan ayaklarını sürüyerek giderken şafak vaktinin garip sessizliğinin uzayıp gittiğini fark etti. Oysa çoktan şehir uyanmaya başlamalı, erkenden işine gidecek olanlar sokaklarda salınmalıydı. Aksine sanki ışıktan korkarak işini yapan gece yaratıkları mesaisini sürdürüyor, hâlâ gölgeliklerde sürünerek akla hayale sığmayacak dehşetler yaratıyor gibiydiler.

Kerem, ailesinin yaşadığı evin sokağına yaklaşırken meydandan geçti ve ilk garipliği orada gördü. Fıskiyeli havuzun yanında kapıları sonuna kadar açık bir polis arabası duruyordu. Tepesindeki mavi kırmızı ışıklar yanıyor ancak ses çıkarmıyorlardı. Görünürde hiçbir polis yoktu, hiç kimse ya da hiçbir ses de... Polis arabasının içi boştu.

Kerem, polislerin bir yerlerden börek falan almaya gittiğini düşündü. Küçük şehri, İstanbul gibi değildi, kimse polis arabası çalacak kadar ahmak olamayacağından kapıları kapatma gereği duymamış olmalıydı polisler.

Omuz silkti ve yoluna devam etti Kerem. Meydana açılan sokaklardan birine daldığında ise sabahın garipliği iyice arttı. Etrafta hâlâ insan yoktu, eğer sokağın uzak ucunda gecelikleri içinde durmuş boş boş bakan kadını saymazsa. Orta yaşlı kadın, omuzları düşmüş, gözleri uzaklara dalıp gitmiş, sanki unuttuğu bir şeyi hatırlamaya çalışır, ya da yaşadığı bir şeyi unutmak ister gibi bakıyordu. Geceliğinin etekleri terlikli ayaklarını süpürüyordu. Yorgun ve şişmiş görünen gözleri yeni ağlamış olduğunu ele veriyordu. Kafası hafifçe yana eğik, bir uçak kazasından nasıl kurtulan tek kişi olduğunu anlamaya çalışan biri gibi kayıptı.

Kerem tereddüt ederek sokağa girdi, kadın tedirgince arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı. Kerem, uyurgezerlik, mahallenin delisi ya da sadece sabah ekmek almaya çıkmış üzgün bir ev kadını olasılığı arasında gitti geldi. Kerem daha

yaklaşmadan, belli ki terliklerini sürüyerek ilerleyen, gece-likleri içindeki kadın köşeyi dönmüştü bile. Kerem, sokağın uzak ucuna kadar yürümeden ara sokaklardan birine sapacaktı eve ulaşmak için, kadının arkasından gitmeyi düşündüyse bile yapmadı. Sabahın köründe aklı ona oyunlar oynuyor olmalıydı.

Apartmanın kapısı açık, evin kapısı aralıktı. Sadece ailesinin değil karşı komşularının da kapısı aralıktı. Bütün gece uyumayıp da onu beklemiş olmalıydı anne ve babası. Belli ki komşuları da sabahlara kadar süren bu dertleşme seansına ortak olmuş gibiydi. Güçlü bir pişmanlık hissetti Kerem ve bu sefer özür dilemesi gerektiğine karar verdi. Ölecek olması istediğini yapma hakkı vermiyordu ona. Ellerini uzamaya başlamış saçlarından geçirdi, derin bir nefes aldı ve neredeyse unutmaya başladığı morlukları sızlayınca yüzünü ekşitti.

Kapıyı yavaşça itti. Gördüğü manzara karşısında olduğu yerde kala kaldı.

Pişmanlığı, merakı, yorgunluğu, ölümü... Her şeyi unuttu.

İstediği bir unutuş değildi. Ancak beyninde daha diplere çakılarak sinir hücrelerini acılar içinde öldüren bir çivi gibi mıhlamıştı görüntü onu olduğu yere.

Annesi ve babası, elleri kanlar içinde, ayakları altındaki yaşlı bir kadının cesedi üzerine tünemişlerdi. Komşularına bir şey olmuştu da yardım etmeye mi çalışıyorlardı? Uzun ince koridor daha sabahın ışıklarını almadığı için gölgelerle doluydu. Bu görüntüden tahminler yürütmek kolay ancak gerçeği çıkarmak imkânsızdı. Tereddütle içeriye doğru bir iki adım attı Kerem. Açılan kapının hafifçe inlemesi anne ve babasının aniden ona dönmesine yol açtılar. Ve Kerem o an bir şeylerin hiç de yolunda olmadığını anladı.

Melahat ve Kenan... Altmışlı yaşlarına merdiven dayamış

karı kocanın üstü başı kızıl kanlar içindeydi. Sanki uzun süre birileriyle kavga etmişler gibi saçları başları dağınıktı. Elbiseleri sağdan soldan yırtılmıştı. Melahat'ın yırtık ince kazağının altındaki beyaz sutyeni görünüyordu. Kenan'ın ise takım pijamaları kanla olduğu kadar kusmuk ve sidikle de kaplıydı. Pijamanın kollarından biri omuzdan kopmuştu, pijamanın altı belinden hafif yana kaymış, koyu renk baksır tipi iç çamaşırını gözler önüne seriyordu.

Şimdi kapının açılmasıyla içeri giren oğullarına dönmüş karı koca hallerine aldırış etmez bir şekilde ayaklanmışlardı. Üzerine çöktükleri cesedin boğazı parçalanmış, bağırsakları yerlere saçılmıştı. Melahat ve Kenan... Komşuları olan kadını az evvel parçalamışlardı.

Kerem, dehşet manzarasının ayrıntılarını bir bir fark ederken mantığının sesi giderek kısılıyordu. Ailesinin kendilerine bir tehdit algılamasa böyle bir şey yapmayacağını söylüyordu içindeki ses. Kerem donup kalmıştı.

Melahat ve Kenan, insanlığını unutmuş etten makineler ya da yaşayan ölüler filmlerinden fırlamış figüranlar gibi üstleri başları kanlar içinde, kapıda şaşkınca dikilen Kerem'e doğru sendelediler. Gözlerinin akları, içten parlayan yeşil bir ışıkla kaplanmış gibiydi. Kolları ve bacakları sert açılarla kıvrılıyor, sanki uzuvlarını kullanmayı bilmeyen bir kuklacı kontrolü alrış gibi bedenler acemice ileri atılıyorlardı.

Kerem, homurdanan, hırıldayan ve o lanetli boş bakışlarla kendine yaklaşan perişan haldeki anne ve babasına baktı. Mantığı hâlâ bunun bir hafûsinasyon, hastalıklı beyninin bir yanılgısı olacağını söylüyordu. Kerem, içindeki sesin yalan söylediğini biliyordu çünkü gerçeği kabul etmek deliliğe doğru atılmış en büyük adım olacaktı. Uysal, bir karıncayı bile incitmekten çekinen ailesi bir kadını parçalamışlardı! Kulağa korkunç olduğu kadar da komik geliyordu... Kerem, o parçalanmış cesedin yanında hiçbir kesici ve delici silah

göremeyince soğuk terlerin sırtından aşağı boşaldığını hissetti. Melahat ve Kenan bu vahşeti çıplak elleriyle yapmışlardı hem de! Kendini kavramak üzere olan çıplak elleri... Şimdi ileri uzanmış, tırnakların altında kıpkırmızı yollar oluşmuş çıplak elleri...

Annesinin o tombul yüzü tüm sevimliliğini yitirmişti artık. Babasının çatık kaşları ise adamın esmer yüzüne korkunç bir canavarın bakışlarını kazandırıyordu.

Neredeyse yanına gelmişlerdi o iki yaratık. Kerem kaçmalı, ailesini ele geçiren bu vahşetin sebebini bulup öğrenmeliydi. Yine de kıpırdıyamadı, ailesinin ona zarar verebileceğini düşünemiyordu. Onu büyütüp yetiştiren bu insanlar kılına bile zarar vermezlerdi. Şu anda insanlıktan çıkmış görünseler ve o yeşil parlayan gözlerinde aklın kırıntısı okunmayan yaratıklara dönüşmüş görünseler bile onlar anne babasıydı. Kerem kaçmayacaktı. Zaten eninde sonunda ölecekti. Kendi mahşerinin saatindeki akreple yelkovan yarışıyordu. Şimdi ailesinin elinden olmuş ya da daha sonra beyindeki kurtçuktan olmuş çok da önemli değildi. Yüreğinin derinliklerinden anne ve babasının ne yapmış olurlarsa olsunlar biricik oğullarına zarar vermeyecekleri inancı çok güçlüydü. İçindeki cılız ses taraf değiştirmiş gibiydi.

"Kaç..." diyordu uzaklardan zayıf bir akis gibi. "Onlar annen ve baban değiller, kaç kurtul..." Kerem'in bu öneriyi uzun uzun düşünmeye fırsatı olmadı. Melahat ve Kenan, Kerem'in boynuna yapıştılar ve genç adam çaresiz bir şekilde kabullendi onu dünyaya getiren ellerin kavrayışını.

Kenan'ın sert kavrayışı onu dizleri üzerine çöktürdü. Melahat elini ağzına sokana kadar Kerem kıpırdamadan kade-rini kabullenmişti. Hâlâ kadınla adamın kendine gelmesini bekliyordu. Umut komik ancak tehlikeli bir düşmandı.

Melahat'ın yıllar boyunca onu besleyen, onu esirgeyen eli ağzına girdiğine genzine dolan kan kokusu Kerem'i öğürttü.

Genç adam kurtulmak için omuzlarını silkip geriye kaydı ancak babasının elleri kuvvetliydi. Tutuşu beceriksizce olsa da kavrayışı güçlü idi.

Melihat elini geri çekerken Kerem bunun ağzını açmak için yapılmış kaba bir hamle olduğunu anladı. Keza annesinin artık iyice yeşile çalan gözleri sanki karşısındaki insan fizyolojisini biraz daha kavramış gibi yanaklarını tutup bastırdı. Kerem, geç kalmış bir hamle olarak silkindi ancak kurtulamadı. Babasından daha gençti, daha güçlüydü ancak gerçekten kurtulmak istemiyordu. Tüm vahşetine rağmen anne ve babasının her şeyi unutmuş yabaniliği Kerem'i cezp ediyordu. Belki onlardan biri gibi olursa o da yakında öleceğini unutabilirdi. Bir süre için bile olsa ölümü düşünmeden dolaşabilirdi bu dünyada...

Belki de kuduz gibi bir hastalığı ailesine bulaşan. Kerem'in düşünceleri yarıda kaldı. Annesi, sanki oğlunun dudaklarını yemek istermiş gibi ağzını iyice açarak uzandı. Onu doğuran, ona can veren kadının bu hali Kerem'in içindeki hayata bağlı son ipleri de kopardı sanki. Babası ise üzerine oturup onu kavramış ve Melihat'ın bıraktığı, ağzını açık tutma görevini devralmıştı, çenesini sıkarak ağzını açık tutuyordu.

Annesinin soğuk dudakları kendi dudakları ile buluştu. Kerem ağzını kapamaya çalıştı ancak dudaklarının arasındaki bir şey buna engel oldu. Önce bunun annesinin dili olduğunu düşündü ve bu düşünce tüm benliğini, tüm algılarını arka arkaya patlayan Freudyen bombalar halinde sarstı. Daha sonra dudaklarının arasındaki şeyin çok daha küçük, kaygan ve hareketli olduğunu fark etti.

Kerem göremese de dudak dudağa duran ana oğlun yanakları yemyeşil bir ışıkla şeffaflaşmıştı adeta.

Canlı tohum boğazından aşağı kıvrılırken Kerem önce boğazındaki ağrıyla iki büklüm oldu. Görevini yerine getir-

miş olmanın sessiz memnuniyetiyle bir zamanlar anne ve babası olan yaratıklar onu serbest bıraktılar. Kerem içinde kıvrılan kâbusla artık onu yakalayanların anne ve babası olmadığına emin olmuştu. Karnındaki kımıldanma tüm vücuduna yayılan bir sıcaklığa dönüştü ve habis dokunaçlarıyla omuriliğine tırmanıp ensesinden beynine yuvarlandı.

Her yer yemyeşil oldu.

Kerem gerçekte olan bağlantısının koptuğunu hissetti. Her şey önemini yitirdi. Unuttu.

Rahatlatıcı yeşilin kendini sarmalamasına izin verdi.

Yeşil kozasının ardında sürünen, kavrayan, parçalayan sesler duyuyordu. Sanki kocaman bir göz yeşil kılıfın içine soktuğu bilinci dışındaki her şeyi parçalıyor ve tüketiyor, Kerem'in ruhunu özüksüyordu ve Kerem çok yakında ruhundan ve bedeninden geriye boş bir kabuk kalacağını biliyordu.

Soyutlayıcı yeşillik bir paravandı. Ardında iri bir göz, dişlerle dolu bir ağız, aç bir canavar saklıyordu. Kerem içinde büyüyen korkuyla bunu hissetti.

Bir anda, tüm bunlar olup bitmeden evvel onu uyarmaya çalışan o cılız ses yine kulaklarına doldu. Yeşil okyanusun içinden zorla geçiyor, sanki çok uzaktan sesleniyor ancak sesini duyuramıyor gibiydi. Önce sesin mırıldandığını zannetti Kerem. Daha çok "mur... mur... mur..." gibi bir şeyler söylüyordu bu küçük bir kıza ya da çok daha küçük bir oğlan çocuğuna aitmiş gibi duran ses.

Kerem ona mantığının sesi diyordu ancak çok daha fazlası gibiydi. Çünkü şu anda mantığı yeşil tarafından sarmalanmış, kavrulmuştu. Bu ses daha derinlere, özüne, belki de benliği dışında bir şeye aitti. Derken beynini kemiren yaratık durdu. Sanki bir engele takılmış, tüketmemesi gereken şeylerden birini tüketmişti.

Çocuğun sesi bir an için daha da berraklaştı.

"Hamur..." hayır, "Çamur..." diyordu arka arkaya. Sanki takılı kalmış bir plak gibi "Çamur... Çamur... Çamur..." diye tekrarlıyordu. Bir an için sesi arttı ve kulağının içinde yegâne yankılanan şey oldu. Sonra bir anda sustu.

Kafasının içinde bir emme, bir içeri çekilme hissetti Kerem. Bütün vücudu soğudu ve titredi. Midesini sıkıştıran eller güçlendi, karnında biriken ağrılar tüm bedenine sirayet edip genç adamın kasılmasına yol açtılar. Kerem tüm bunları hissediyordu çünkü onu sarmalayan yeşil örtü kalkmış, o aldatıcı paravan kaybolmuştu. Acılar içindeyken bile nasıl olup da annesi ve babası gibi bir zombiye dönüşmeyi kabul ettiğini düşünürken bulmuştu kendini. O yeşil gözlerin gücü yalnızca fiziksel değildi. Avını hipnotize eden örümcekler gibi karşısındakini umutsuzluğa sürüklüyor, mücadele etmenin hiçbir işe yaramayacağı bilincine zuhur ediyordu. Belki de bir feramon ya da koku...

Kerem, bu acıların sonucunun kalıcı olduğunu biliyordu. İçerideki her neyse organlarını deliyor, damarları kanatıyordu. Ancak her nasılsa kendiyile birlikte misafirin de kıvrandığını hissediyordu Kerem. O da acı çekiyordu.

Bir anda acılar dindi.

Kerem öksürdü ve dudaklarının arasından kurumuş bir tohum düştü. Kıvrılmış kuru bir tırtılı andırıyordu bu çekirdek. Demek vücudunu kiralayacağı yabancı buydu. Anne ve babasının bakışlarında hayal kırıklığı ve kafa karışıklığı vardı şimdi. Kerem, dizleri üstünde iki büklüm olduğu yerde kalakalmıştı. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu ancak birkaç dakikadan fazla olmadığını düşünüyordu.

Şimdi olacakları tahmin etmek zor değildi. Aşı tutmamıştı. Komşuları Melek Hanım'ın da başına gelen buydu demek ki. İki büklüm olmuşken onu savunmasız zanneden anne babası, anne ve babası kılığındaki yaratıklar, anne ve babasının vücudunu ele geçirmiş güç ya da her ne boks o işte,

Kerem'i serbest bırakmışlardı. İleri doğru yarım adım attı ve annesi kılığındaki şeyi omuzladı, sola doğru kafasını savurdu ve babasının yüzüne sert bir darbeyele kafa attı. Bir şeyler çatırdadı. Alnuna balyoz yemiş gibi sersemliği iki kat arttı ancak yalpalayarak da olsa kapıya doğru koştu Kerem.

Bacakları ona ihanet ettiğinde apartmanın merdivenlerine kadar gitmişti. Melahat ve Kerem arkasından beceriksiz bir yürümeyle geliyorlardı. Her geçen dakika vücutlar biraz daha düzgün davranıyor gibiydi. Yabancı organizmalar yeni araçlarına alışıyorlardı sanki.

Kerem bu görüntüye daha fazla dayanamadı. Vücudu kasılmaların ardından uyuşmuş, acıları ertelemişti ancak yüreğinin derinliklerinde anne ve babasını bu halde görmek tarifi zor hezeyanlara sürüklüyordu onu. Kerem bu kâbus-tan uyanmak istedi... Belki de ölmüştü. Aslı'nın yatağında ya da sabah şehitliğin yanında ölüvermiş, bir Araf ya da cehennem olan bu dünyaya uyanmıştı. Sevddiği şehre benzeyen bu dünyada sevdikleri kılığına girmiş canavarlara kalmıştı ruhu. Sonsuz işkenceler diyarındaki ilk sahne başlamıştı.

Tam olarak güçlerini kazanamamış bacaklarıyla merdivenlerden indi ve ağır sokak kapısını iterek dışarı çıktı. Şimdi cadde daha kalabalıktı. Dört kişi, çoğu hâlâ eşofmanları üzerinde, omuzları düşmüş ve sağa sola salınır vaziyette sokağı adımlıyorlardı. Kerem tam nefeslenmişti ki sokağın başından sarı saçları rüzgârla savrulan genç bir kız çılgınlık atarak daldı. *Hemen arkasındaki iki genç adam yeşil yeşil parlayan gözleri ve beceriksiz koşullarıyla kızı takip ederek köseyi döndüler.*

Kerem, elini kaldırmak, kızı yanına çağırmak için ağzını açmıştı ki caddede dolaşan "ele geçirilmiş" bedenlerden biri kızın yoluna çıktı. Kız duramadı ve tüm gücüyle kırklı yaşlarında görünen kızıl saçlı kadınla çarpıştı. İkisi de yere yu-

varlandılar. Kerem, genç kıza doğru bir iki adım atmıştı ki kızın takipçileri yetişti ve sarı saçları kavradıkları gibi kıızı yerden kaldırdılar. Kerem bundan sonra olacakları biliyordu, birbirine girmiş dört bedene doğru bir kaç cılız adım attıysa da sıkıca kavranan kafa ve o lanetli öpücük çoktan sarışın kızla buluşmuştu.

Kızın narin vücudu sarsıldı. Yere düşüp acıyla kıvrandı. Öksürdü, boğazına takılan zehirli lokmayı çıkarmaya çalıştı ancak bir kaç saniye sonra hareketsiz, boş gözleriyle sanki rüyaya daldı. Yeşil bir rüyaya... Kerem, kızın gözleri yeşile dönmeye başlarken çevredeki tüm bedenlerin kendine yöneldiğini fark etti. Bir sonraki hedefleri kendisi idi. Bu sefer o habis tohumu çıkaramayabilirdi ya da bu sefer tohumla uğraşmazlar ve onu kanlı bir kütleye çevirmenin daha doğru olacağına karar verebilirlerdi. Anne babasının da ardından gelmesi fazla zaman almazdı.

Onları artık anne ve babası olarak düşünmemeliydi.

Kerem sokağın güvenli görünen diğer ucuna doğru koşarken artık pek de beceriksiz görünmeyen altı beden peşine takılmıştı. Yaratıkların gözleri, hastalıklı böceklerle yol gösteren radyasyonlu lambalar gibi parlıyordu.

Sokak onu bir başka sokağa, taşıdı. Her geçtiği sokakta onu gören "ele geçirilmiş" bedenler peşine takıldı. Felaketin boyutunu ise şehrin meydanına çıkınca fark etti. Şehrin meydanı yeşil gözlü zombilerden onlarcası ile doluydu.

Kerem, çevresini dolduran dehşet kakofonisine bir an bakakaldı. Kafasının içinde yükselen çığlıklar boğazında yankı bulmasa da çılgınlığın sınırına kadar giden mantığına zor sahip olabiliyordu. Çevresinde adeta beyinsiz birer zombiymiş gibi sürünen bedenlere, kendine dönen yeşil gözlerle baktı. O da onlardan biri olmak üzereydi ama ne olmuştu da...

Omzuna bir el sarıldı ve güçlü kavrayışıyla omzunu ye-

rinden çıkarmak istemiş gibi asıldı. Kerem onu kavramaya çalışan kollardan sıyrılıp kendini ileri attı ve bir şeyler yapması gerektiğini, bu bir zamanlar insan olan yaratıklara teslim olmayacağını biliyordu. Şokun etkisi geçerken kafasının arkasında yükselen sirenleri duydu.

Aslı...

Eğer bu insanlar, yaratıklar, uzaylılar ya da mikroplu hastalık her neyse tüm şehre yayıldıysa sevdiği kıza ulaşması da an meselesiydi. Gerçekten bir gecelik kaçamakla âşık mı olmuştu kıza? Seviyor muydu? Bu soruların yanıtlarını sonra aramalıydı. Şimdi harekete geçme zamanıydı.

Aslı'nın evine giden sokağa daldı ve kanlı bir bedenle karşılaştı. Yere saçılmış bağırsaklar, sağlıklı bir insanın asla sahip olamayacağı bir boyun açısı... Bedenin yüzü uzun sarı saçlarla örtülü olsa da Kerem, cesedin küçük boyutundan onun bir çocuk olduğunu anladı. Ardından yeşil gözlü yaratıkların uğuldamaları duyuldu, anlık duraksamasını kırıp ileri atıldı Kerem.

Gözlerinden yaşlar süzülüyordu genç adamın ama elindeki tüm güçle koştu, onu durdurmaya çalışan, o boş gözler ve birer kukla gibi düşmüş omuzlarla yolunu tıkamaya çalışan bedenlere aldırmadı. Omuz attı, tekmeledi, yumrukladı ve bulduğu her boşlukta koşabildiği kadar hızlı koştu. Kalbi çarpmaya, yüzünde ter birikmeye, karanlık noktalar gözlerinin önünde dans etmeye başladı. Birkaç saniye nefeslenme lüksünden başka bir şans tanımadı kendine. Tekrar koştu soluksuzca sevdiğini düşündüğü kadına doğru, yeşil gözler ona ulaşmadan kurtarmalıydı Aslı'yı. Kızın, hayatının son günlerinde değer verdiği tek şeyin, çevresindeki bu çılgınlığın kurbanı olmasına izin veremezdi.

Bir yandan da hayatında Aslı gibi biriyle tanışmış olduğu için şükrediyordu. İnanması güç olaylar vuku bulurken aklını başında tutmasını ve devam etmesini sağlayan amaç

olmuştı Aslı onun için. Ölüm bu kadar yakinken hayatta kalmasını sağlayan sebep olmuştı. Kerem, sevdiği kadını kurtarmak için koşuyordu şehrin içinde.

Şehir, lanetlenmiş, terk edilmiş bir harabeyi andırıyordu. Kavşağın birinde birbirine girmiş iki araba ağır ağır yanıyor, kimse müdahale etmiyordu. Geniş bir açıklıkta iki insan, o lanetli yeşil parıltıyla sarılı gözleriyle sanki sadece kendi gördükleri bir tanrıya şükreder gibi gökyüzüne dikmişlerdi kafalarını. Kerem yanlarından koşarak geçerken başlarını indirdiler ve okula gitmeye isteksiz çocuklar gibi ayaklarını sürüyerek onun peşine takıldılar.

Apartmanların içinde çığlıklar, yalvarışlar ya da yıkılıp dökülen şeylerin sesleri geliyordu. Kerem bir şey yapamayacağını biliyordu, yüreğinin derinliklerinde içeridekilere yardım etmesini haykıran sese inatla direndi. Eğer orada kendi gibi hâlâ köleye dönüşmemiş bedenler varsa tek yapacağı onlarla birlikte içeride kapana kısılmak olurdu. Hem Aslı vardı, Aslı'yı kurtarmalıydı. İki sokak kalmıştı... Göğsünü zorlayan kalbiyle ve sıklaşan nefesiyle koştu genç adam.

Bulutların ardına gizlenmiş güneş yeryüzünde gerçekleştirenlere bakmaya korkarmış gibi hemencecik görünüp kayboldu. Hafif bir pus, mahşeri bir geleceğin önsezisi gibi sokaklara yayılırken görünmeyen iplerle yürütülen kukla bedenler bir evden diğerine musallat oluyor, güne geç başlayan insanlar daha ne olduğunu anlayamadan kapılarında peyda olan bu şeytanın tutsaklığı altına giriyorlardı.

Çok azı, içgüdüleri ya da paranoyalarıyla dışarıda ne olabileceği endişesine kapılıp kapılarını kilitleyen, evlerinin en ücra köşelerine saklanmayı akıl edebilen çok azı şimdilik kendilerini o yeşil gözlerden gizleyebiliyorlardı.

Takipçilerini epey geride bırakmış, belki de atlatmış olan Kerem, Aslı'nın apartmanına ulaştığında durum daha vahim bir hal almıştı. Apartmanın girişinden bir kaç metre ötede

talihsiz bir manzara yaşıyordu. Kerem'in müdahale etmek için yine çok geç kaldığı bir manzara...

Annesi olduğu belli olan saçları dağılmış bir kadın, küçük kızına doğru koştu. Gözlerine yeşil parıltılar oturmuş sarışın kızına. Neler olacağını biliyordu, kendisine neler olacağını biliyordu! Ama arkasını dönüp kaçamamıştı işte. Anne, kızına sıkıca sarıldı ve onu bağrına bastı. Göğsüne yapıştırdı minik bedeni, minik beden kadını itti, gözyaşlarından yol yol olmuş yüze doğru uzattı minik dudaklarını adeta annesini öpmek istermiş gibi. Küçük elleri annesini ağzını aradı ve açmaya çabaladı. Kadın yaramazlık yapan, yapmaması gereken bir şeyi yapan kızını azarlamak istermiş gibi kafasını sağa sola sallayıp ellerini tuttu kızın.

Yolun az ötesinden gözleri yeşile düşmüş iri bir adam geldi, kadının kollarını arkadan yakaladı. Kız tekrar annesinin yüzüne uzandı ve ağzını araladı. Kadın, dehşet dolu gözlerle çırpındı ama Kerem uzaktan kızın oynayan dudaklarını gördü. Sesini duyamasa da küçük kızın annesini yatıştırmaya çalıştığını, her şeyin düzeleceğini söylediğini anladı. Kadının bir yanı buna inanmak istiyor gibiydi. Kızın ağzı annesinin ağzına uzandı, eksik dişlerin arasından minicik bir yeşil pırıltı uçuştı. Sanki rüzgâra takılmış bir çiçek poleni gibi süzüldü ve annenin ağzından girdi. Kadın yutkunduydu, laneti kabullenirken göğsü derin bir nefesle direndi. Onu kavrayan adam ellerini çekti, minik kızı, kafası bir yana eğik olacakları beklemeye koyuldu.

Kadın yere yuvarlandı, birkaç saniye hareketsiz kaldı. Kerem savaşın kaybedildiğini ve kadının da yaşayan bir ölüye dönüştüğünü düşündü ama kadının bedeni titredi, sanki elektrik veriliyormuş gibi sarsılmaya başladı. Bir aksilik vardı. Yerdeki bedenın kafası sağa sola sallandı, öksürükle karışık kusmayı andıran bir itiraz yükseldi boğazından. Olacakları beklemeye koyulmuş kız ile adam sanki bir düğ-

mesine basılmış robotlar gibi aynı anda hareketlendiler. Adam tekrar kadının kollarına sarıldı ve minik beden yerdeki kadının üzerine çıktı. Sarışın kızın elleri kadının yüzüne uzanırken Kerem yerdeki kadının yüzündeki dehşeti bu mesafeden bile seçebildiğini fark etti. Küçük kız işaret parmaklarını sanki birer dikenmiş gibi dimdik kaldırdı. Parmaklarını annesinin gözlerine sokarken yüzünde hiçbir duygu emaresi taşııyordu. Kerem, kadının çığlıklarını duydu, yoldan geçen genç bir kızın gelip elini kadının boğazına sokuşunu gördü, pençe gibi kıvırdığı diğer eli ise kadının karnına bastırılmış ve deriyi yarmaya çalışır gibi tırmanmaya başlamıştı. Kerem yerdeki kadının karnından kan fışkırdığını görünce kafasını çevirdi, daha fazla bakmaya dayanamadı.

Kerem bu hengâmenin yegâne fırsatı olduğunu anladı ve koşarak apartmanın içine daldı. Eğer bugün hayatı şahit olduğu kadar vahşi bir şekilde sona erecekse Aslı'nın ellerinde sona ermesini kabul edebilirdi.

Apartmanın içi boştu, genç adam hızla merdivenleri tırmandı. İlk katta açık ya da aralık kapıları, kırılmış kilitleri gördü. Aslı'nın dairesinin bulunduğu kata çıktığında kapıların kapalı olduğunu gördüğünde rahatlayıp rahatlamaması gerektiğine karar veremedi. Kapıyı hafifçe tıklattı. Yakınlar da yeşil gözlülerden varsa tepesine binmelerini istemiyordu. Apartmanın üst katlarından bir sürtünme sesi geldi ve merdivenlerin zannettiği kadar boş olmadığını anladı Kerem. Bu sefer kapıyı daha güçlü tıklattı.

Önce içeriden bir ses gelmedi. Aslı dışarı çıkmamışsa eğer... İçeriden devrilen bir şeylerin sesi duyuldu, Kerem yüreğinin boğazından yukarı tırmandığını hissetti. O yeşil gözlülerden biri içeri girmiş olabilirdi ve çoktan Aslı'yı... Kerem kapıyı sertçe vurmaya, her geçen saniye ümitsizlikle yumruklamaya başladı.

Kapı neden sonra aralandığında Aslı'nın mahmur yüzü görüldü. Uyku sersemi kız bir şeylere çarpıp devirmiş olmalıydı. Gülümseyerek kapıyı açtı.

"Seni yatakta göremeyince morallim bozulmuştu, ne o yoksa kahvaltılık bir şeyler mi almaya gittin?" Aslı olup bitenin farkında değildi, dışarıda kopan kıyamete aldırmadan uyuyordu demek ki. Kerem kızın bu vurdumduymazlığına kızmış olsa da sevinçle kendinden bir baş kısa bedene sarıldı.

"İçeri girelim. Kapıyı sıkıca kapat, kilitle ve arkasına bir şeyler daya."

Kerem'i bu sefer masumca öpmek için uzanmış minik dudaklar durdu.

"Ne... Neden... Ne oluyor?" Aslı şimdi uykunun o sarmalayıcı ılık örtüsünden sıyrılmaya başlamıştı. Daha sadece birkaç gündür tanıdığı bu adamın garip davranışları, onu korkutmuştu belli ki.

"Lütfen beni dinle, her şeyi anlatacağım sana, daha da iyisi göstereceğim. Şimdi bana yardım et de kapıyı iyice kapayalım." Kerem hemen kapıyı kapamış ve daracık antrenin neredeyse yarsını kaplayan portmantoyu kapının arkasına çekivermişti.

"Eğer neler olduğunu anlatmaya başlamazsan..." Aslı korkmuş olsa da inatla genç adamın karşısına dikildi. Hayatın güçlü kıldığı kız hiçbir zaman uysal biri olmamıştı. Kerem kızın elinden tuttu ve ayak diremesine aldırış etmeden salondaki pencerenin yanına sürükledi.

Usulca araladıkları perdeden dışarıdaki kıyametin bir kısmı benliklerine sızarken ikisi de bir an önce Kırklareli'nden ayrılmaları gerektiğini anladılar.

Aslı derince bir nefes çekti ve sesli bir şekilde geri bırakmasını engellemek için alt dudağını ısırıldı.

Sokağın başındaki bir araç tutuşmuştu. Bilinçten yoksun bedenler, sağa sola doğru amaçsız yürüyor gibiydiler. Düşük kolları, hafif yana kaymış kafaları ile korku filmlerindeki zombileri andırıyorlardı. Belki de artık gerçekten öyleydiler. Kerem, o yeşil gözlü ve boş bakışlı bedenlerin yarattığı kıyımın şahit olmuştu. İnsanlıklarından geriye bir şey kalmadığına yemin edebilirdi. Onlar artık etten bir kukla, uzaktan kumandalı birer yaşayan ölüydüler ve kısa bir zaman sonra gerçekten ölü olacak olan kendisi dünyanın geleceğinden endişe duydu. Öleceği haberini aldığından beridir belki de ilk kez bugün ölümden başka bir korku yüreğine çörekleniverdi.

"Ne?" Aslı'nın titreyen dudakları arasından kurtulabilen tek kelime bu oldu.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Kerem sakince. "Evime gittim ve annemle babamın bu garip yaratıklardan birine dönüşmüş olduğunu gördüm."

Aslı, Kerem'in neden evine gittiğini sormadı. Neden onu bıraktığı değil onun için dönmüş olması önemliydi kız için. Kerem'e sıkıca sarıldı ve ondan cesaret almaya çalıştı. Kalbini kavrayan buz gibi parmakların karşısında titrememek için dişlerini sıkı sıkıya kenetlemişti.

"Bir salgın olmalı... Buradan görülüyor ama gözleri yemyeşil parlıyor, sanki radyasyon sızıntısı gibi. Beyinleriyle ilgili bir şey... Daha çok bir virüs, bir asalak gibi..." Kerem *yutkundu* ve henüz başına gelenleri anlatacak cesareti olmadığını fark etti. Hele kendisi henüz tam olarak anlamamışken ne anlatabilirdi ki. "Tek bildiğim..." diyebilirdi neden sonra "Ağızlarından çıkan yeşil şeyle temasa geçmemen gerektiği, farklı bir bulaşma yolu olup olmadığını henüz bilmiyorum. Bulaşıcı olduğu kadar bünyeleri vahşi yaptığını da biliyorum, birbirini çıplak elleriyle parçalayan insanlar gördüm."

Cümlelerin nasıl bir etki yarattığını anlamak için Aslı'ya çevirdi bakışlarını. O iri, karanlık bakışlar dışarıdaki cehennemvari manzaraya dalıp gitmiş gibiydi. Kerem'in belini saran kollar sıkıca kenetlenmişti.

"Seni buradan çıkaracağım," dedi Kerem kendisi bile ağzından çıkan sözlere inanamayarak. O teknoloji harikası "iphone"u çekmiyordu, dışarı ne olup bittiğini anlamış değildi, bu felaket her ne ise şehrin hatta belki de dünyanın her yerinde gibiydi... Henüz bir planı yoktu ama olacaktı. "Merak etme, seni buradan sağ salım çıkaracağım," dedi kendinden daha emin bir sesle. Aslı kafasını kaldırdı, dudakları birbirine bastırılmıştı.

"Biliyorum," dedi o minik dudaklarının arasından ve parmaklarının ucuyla yükselip adamın dudaklarına bir öpücük kondurdu.

Seçilmişler

1.

Karısı öldüğünden beri yalnızdı Recep. Ölümü beklemekten daha önemli bir işi yoktu. Hayatı fazlasıyla yaşadığına inanırdı ve artık hayatın ona çok ağır geldiğine.

Bastonunu tıngırdatarak bir yere yetişecekmiş gibi aceleyle yürür, titremesini bastırmak için kendini sıkardı. Son zamanlarda bu hususta çok da başarılı olduğunu söyleyemezdi.

Dişsiz ağzını şapırdatmasına özellikle büyük gelini uyuz olduğu için aklına geldiği her fırsatta yapar, naneli şekerlerden fazla *haz etmese de kadını sinir etmek için günde bir kaç tane ağzına atmayı ihmal etmezdi*. Onun gibi bir Kore gazisinin biraz huysuzluk yapmasının kabul görmesini beklerdi.

Yaşını hatırlamıyordu artık, yetmişlerindeyken saymayı bırakmıştı. Saymayı bırakalı on yıl kadar olmuştu herhalde. Zaten nüfus cüzdanına yazılan doğum tarihi de doğru de-

ğildi, kim bilir babası üç yaşındayken mi beş yaşındayken mi kaydettirmişti onu nüfusa. Ancak ister yaşından dolayı deyin, isterse de savaş görmüş geçirmiş, beyin yıkama hususunda epey bir gazete haberi hatmetmiş olmasından dolayı olsun, Recep o sabah kalktığında yanlışı bir şeyler olduğunu hissetmişti. Havada garip bir koku, küflenmiş bir his vardı sanki.

Üç katlı apartmanın en üst katında yalnız yaşıyordu yaşlı adam. Alt katta oturan en büyük oğlan, hayırsız olan, elbette ne kira veriyor, ne de halini hatırını soruyordu. En azından her gün aynı apartmana giren birinin haftada bir yukarı çıkacak zaman bulması Recep'e pek de bir vefaymış gibi gelmiyordu. En alt katta kiracı vardı. Neyse ki ortanca oğlan ve küçük olan tek kızı kendini kurtarmışlar, okuyup bir baltaya sap olmayı becerebilmişlerdi. İki de Kırklareli dışındaydı şimdi. Kızı, Esmâ, İzmir'de bir eczane açmış; oğlu Erkan ise İstanbul'da bir avukatlık bürosu kurmuştu. İki de çoluk çocuğa karışmış, bayramda getirdikleri o gürültücü torunlarla Recep'i tahtalıköye en kısa yoldan postalamayı kafalarına koymuş gibiydiler. Elbette böyle bir niyetleri yoktu, karısı, rahmetli Fatma gibi torunlarıyla arası pek iyi olmamıştı Recep'in. Onlarla iletişim kurmayı pek de beceremiyordu.

Her sabah yaptığı gibi tekleye tekleye işediği tuvalete sürdü ayaklarını. Elini yüzünü yıkadı, takma dişlerine tatsızca baktı. Kahvaltı etmek için onlara ihtiyaç duyacaktı. Ona çok yorucu ve uzun gelen *tuvalet mücadelesinden sonra* mutfağa yöneldi. Salondan geçerken, kırk sene önce karısıyla çektiirdiği, şimdi dolaplı çekyatın bir gözünde duran fotoğrafa ilişti bakışları. Sabah sabah içine dolan bir hüznle mutfağa girerken söylendi ve bu pis alışkanlığından vazgeçmesi gerektiğini hatırlattı kendine bir kez daha.

Kaynatmak için çay suyunu yeni koymuştu ki kapı tırma-

landı. Sanki apartmanın içinde kapıyı çalmaya mecali yokmuş gibi duran biri varmış gibi zayıfça sürtünmüştü kapıya. Recep'in üzerinde yalnızca atlet ve uzun çizgili pijama altı vardı. Kaburgaları sayılabilen o esmer, cılız göğsünün üzerindeki beyaz tüylerin bu yaşta utanılacak bir şey olmadığını biliyordu ancak ona öğretilen adaptan dolayı, bu sabah çok şükür ki ağrımaya karar vermemiş o ölü kaslara sahip bacaları üzerinde sekerek yatak odasına gitti.

"Bir dakika, geliyorum..." Kapıya doğru seslenmeyi ihmal etmemişti Recep. Üzerine kahverengi çizgili beyaz bir gömlek geçirirken kapının yeniden, bu sefer daha güçlü tıklatıldığını duydu. Yatağın başucundaki bastonuna uzandı ve sanki emekli bir palyaço gibi sekerek kapıya giderken bir yandan da düğmelerini iliklemeyle çalışarak akrobasi yaptı.

"Kim o?" dedi sabahın bu saatinde rahatsız edilmekten dolayı ters bir sesle. Mutfakta, yarısı dolu çaydanlık hafifçe kaynamaya başlamıştı bile. Kapının dışındaki sessizlik uzarken kaynamaya yüz tutmuş suyun fısıltıları boş evde yankı buldu sanki.

Recep, dışarıdaki her kimse gitmiş olduğunu düşünerek kulağını kapıya uzatmıştı ki bir anda kapıya çarpan iri bir kütle ile yerinden sıçradı.

GÜM!

Kapının yanındaki bastonuna uzanıp sıkıca kavradı. Vernikle cilalanmış tahta bastonu sanki sivri ve keskin bir kılıç gibi ileri doğru kaldırdı.

GÜM!

Bir kez daha kendini kapıya atmıştı o beden. Savaş görmüş geçirmiş Recep, her gün ölümle göz göze yaşayan yaşlıların da cesaretini alarak tahta kapıdaki gözetleme deliğinden dışarı bakmaya çalıştı ancak apartmanın içindeki ışık yanmadığı için yalnızca karanlık gördü.

GÜM!

Kapı burnunun ucunda sarsıldı, kilit içten çatırdadı.

"Her kimsen silahım olduğunu bil. O kaz kafanı uçururum, daha evvel adam öldürdüm ben! Hemen polisi arıyorum..." Tehditleri yerine getirebilirdi Recep ancak yalnızca korkutmak amacıyla söylemişti. Kapının arkasında kim varsa durmuştu, sanki onu dinliyor gibiydi. Mutfakta kaynayan suyun fokurtuları yanıt verdi Recep'e ve büyük bir çarpma tüm kapının kasasını sarstı.

GÜM... GÜM... GÜM...

Dışarıdaki her neyse tüm sabrını yitirmiş gibiydi, durmaksızın kendini kapıya atıyordu, kapı sarsılmaya, yamulmaya başlamıştı. Recep, hemen salonun girişindeki telefona sarıldı ve ahizeyi kaldırdığında hattın olmadığını belirten kesik kesik dijital uyarıyı duyduğunda nedense şaşırmadı. Yaşlı insanlar kolay kolay şaşırmazlardı.

Büyük bir gümlleme kapının tahtalarını yardı ve çatırtının ardından tüm kapının yerinden söküp devrildiğini beyan eden bir yıkılma sesi duyuldu. Allah aşkına bu kadar gürültüye rağmen tüm komşular da uyuyorlar mıydı?

Recep, bastonu havada antreye daldığında gördüğü manzara karşısında bir an için ne yapacağını bilemedi.

Parçalanmış kapıyla beraber içeri yuvarlanan büyük geliyordu. Kadın iri yarı ve kiloluydu, tahta parçaları arasında ağlara takılmış bir köpekbalığı gibi kıvranıyordu. Boğazından gurultular yükseliyor, yeşil bir ışıkla parlayan gözleri avını arıyordu. Elinde hâlâ telefonun ahizesini tutan güçsüz yaşlı adam görünce *sakinleşti ve ağır hareketlerle ayağa kalkmaya başladı.*

Recep, gelininin azıcık deli olduğunu biliyordu ancak şu anda, kapıyı yıkmıştı ve gözleri vahşi bir yeşillikle parlarken tamamen çıldırdığına emindi. Kim bilir belki bir köpek tarafından ısırılmış ve kudurmuş, belki de hormonlu sebzeler ve meyveler en sonunda beynine sirayet etmeyi başarmışlardı.

İri kadın hurlayarak yaşlı adamın üstüne atılırken Recep'in tek yapabildiği bastonunu kaldırıp aralarında işe yaramaz bir engel olarak kullanmak üzere iki eliyle kavraya-bilmek oldu. Kadın, adeta bir un çuvalı gibi Recep'in üstüne devrildi. Savaş görüp geçirmiş olmasına rağmen atik zaman-larından yarım yüzyıl uzak olan adam da kadınla birlikte yere yuvarlandı. Recep'in kalçası yere çarparken omurga-sından kafatasına kadar bir sızlama yayıldı.

Gücsüz kollarıyla tuttuğu baston kadının boğazına bastırıyor, açık ağzını suratını ısırarak ister gibi uzatmış kadını şimdilik ondan uzak tutuyordu ancak yaşlı adam bunun uzun sürmeyeceğini anlamıştı. Birbirine bastırdığı dişsiz damakları ağrımaya, üzerindeki ağırlıktan dolayı beli ve bacakları uyuşmaya başlamıştı. Düşerken sehpa, masa gibi bir yerlere çarpmadığı için şükrediyordu, gerçi bu deli karıya karşı çok uzun süre direnebileceğinden değil ya... Eski-den direnmişti ama... Askerken... O çekik gözlü orospu çocuklarından biri onu siperde sıkıştırdığında ve tüfekleri ateş-leyemeyecekleri kadar yakın olduklarında... Recep, yaşlı olsa da savaş görmüş geçirmişti ve eski numaraların hepsini unutmüş değildi. Sertçe gelininin burnuna kafa attı. Adeta göz yuvarları yerinden oynadı ve kafasının içinde Devlet Senfoni Orkestrası provaya başladı. Yaşlı adam, işinin bittiğini anladı. Eskisi kadar genç olmadığını unutmuştu yine. Gözlerinin önünde karanlık noktalar uçuşuyordu. Ancak beklediği saldırı hemen gelmedi.

Gözlerindeki yeşillik titreşen kadın, aldığı sert kafa dar-besiyle sersemlemişti. Başa çıkabileceğinden fazla acıyla kar-şılaşmış ve nasıl tepki göstereceğini bilmeden kanlar içinde-ki burnuna bakmaya çalışıyordu. Kadının burnu kırılmıştı. İstemsiz hırıltılar boğazından yükseliyor, genzinde takılı-yordu. Nefes alıp verirken ıslık gibi sesler çıkarıyordu.

Recep bacaklarıyla itti, dirsekleriyle süründü ancak kadın

çok ağırdı, o yaşlanmış bedenini altından kurtaramadı. Ancak kadın şimdi ona uzanma çabasını bırakmıştı. Recep bastonu kaldırdı ve iki eliyle kavrayıp tüm gücüyle kadının kafasının sağ yanına indirdi. İri kadın, şaşkın gözlerle, burundan akan kanlara aldırmadan adama baktı bir an için, o gözler yeşil yeşil parlıyordu... Göz bebekleri kaydı ve kadın bayıldı. Recep'in altından çekilmek için yine de epey mücadele vermesi gerekti. Üstüne kadının kanı sıçramıştı. Ne olmuştu böyle, köpek falan ısırılmıştı da kudurmuş muydu bu kadın?

Büyük gelinini sevmezdi ancak şu anda hangi hastalıktan gözü böyle dönmüş olsa da onu öldüremezdi. Aşağıya inmeli, torunlarını ve komşularını kontrol etmeliydi. Belki alt katlardaki bir telefonu kullanabilirdi. Hiç şu gençlerin kullandığı cep telefonlarından birine sahip olmamıştı, kullanmayı bile bilmezdi ancak bir polise ya da orduya ulaşması gerekliyordu. Kadındaki hastalık tehlikeli ya da bulaşıcı olabilirdi... Kendine bulaşmış bile olabilirdi. Yatak odasının duvarına asılı av tüfeğini aldı, ağrıyan kalçalarına aldırmadan yerdeki baygın kadını iki adım ilerideki salona sürükleyip aradaki kapıyı kapadı ve önüne bir koltuk itti. Bu yaşlı adamın bütün enerjisini çalmış, neredeyse bütün sabahı harcamasına yol açmıştı. Soluklanmak için çekyata oturdu ve uzun uzun rahmetli karısının fotoğrafına baktı. Ah Müzeyyen ah, şimdi burada olsaydı ne yapılacağını bilirdi... Recep düşünme işlerinde hiçbir zaman pek iyi olmamıştı. Daha fazla vakit kaybetmeden elinde tüfekte apartmanın merdivenlerine fırladı. Niyeti dışarı çıkıp yardım bulmaktı. Altında çizgili pijama ve üstünde gömlek ile dışarı çıkıyor olduğuna aldırmadan aşağı inen merdivenlerin tırabzanlarına tutunarak elinden gelen en hızlı şekilde inmeye başladı. Salonun camekânlı kapısı ve önündeki koltuğun, evin o güçlü kapısını devirmiş deli gelinini tutamayacağını biliyordu. Çabucak yetkili biri-

lerine ulaşmalıydı, hastaneyi de araması gerekiyordu, kadına ne kadar zarar verdiğini bilmiyordu, inşallah kalıcı bir hasar bırakmamıştı... Kendi hayatını kurtarmaya çalıştığı için tepkisinin nefsi müdafaa olduğunu biliyordu ancak mahkeme yaşı, bunamaya meyilli bir gaziye pek inanmazdı ya... Bastonunu yukarıda unuttuğunu merdivenleri yarılınca fark etti ancak sekerek yürümesi gerekse de yukarı tekrar çıkmayacağını biliyordu, en azından yalnız başına değil. Yaşlı adamın bilmediği şey ise sokağın yukarıdan daha da güvenli olmadığıydı. Yaşlı adam kendinden beş yaş kadar küçük olan komşusu Mehtap Harum'ın da bir bastonu olduğunu ve onu demir kapısının hemen içinde tuttuğunu hatırladı. Önce o bastonu alır ve ondan aldığı destekle gerekirse hastaneye, karakola ya da şehrin çıkışındaki askeri birliğe kadar bile yürüyebilirdi. Recep tüfeğine, oyuncağına sarılmış küçük bir çocuk gibi sarılmış merdivenleri inerken, ondan çok da uzak olmayan otel odasından hiçbir şeyden haberi olmayan bir kadın dışarı çıkmaya hazırlanıyordu.

2.

Otel, bankanın hemen karşı çaprazında kaldığı için toplantı saatinden beş dakika önce çıkması yeterli olacaktı. Ne bu ufacak köhne şehri daha fazla görmek istiyordu ne de onun sokaklarında, yerlilerin nahoş bakışları altında dolaşmak. Belki de kirli ruhu yüzünden insanların üstüne yapışan bakışları ona hep kendini kirliymiş gibi hissettiriyordu. Peki neden kendi ruhunun kurtarılamaz olduğuna kanaat getirmişti Serap? Bir türlü yakasını bırakmayan şanssızlığı yüzünden mi? Hırsla arzuladığı şeylere ulaşmak için elinden geleni ardına koymayan inatçı kişiliği yüzünden mi? İnsanlığın bozulduğuna, iyiliğin ve adaletin çoktan ölüp gittiğine inandığı için mi? Herkes gibi bencil olduğu için mi?

Sabah sabah cevabı zor olan sorularda, bunlar. Duş aldı, giyindi, uzayıp da onu bu şehre hapseden işlere sövdü.

Serap, müfettiş olan yöneticisi ile birlikte bir senedir şube teftişlerine gidiyordu. Tüm yıl boyunca haftanın yarısını şehir dışında geçirmekten bıkmıştı. Hele ki o ketum ve n-nemolla adamla yolculuk etmek ise ayrı bir Çin işkencesi gibiydi. İlk zamanlar, özellikle de yurt içi olduğundan dolayı çok yorucu olmayan uçak yolculukları ile İzmir, Antalya, Gaziantep gibi gezip görebileceği yerlere gitmek hoşuna gitmişti ancak gün boyu bankanın içinde hapis kalıp belgeler boğulduktan sonra ancak yorgun argın geçirebildiği akşam saatleri hiç de beklentilerini karşılayacak düzeyde değildi. Henüz bir uzman yardımcısı idi, daha çok sekreter gibi hissediyordu kendini. Çoğunlukla ilgili belgelerin yeterliliğini kontrol ediyor, müdürünün istediği raporları hazırlıyordu, tekrar ve tekrar. Farklı isimleri olan aynı işler...

Serap otel odasından çıkıp da daracık bir asansörle aşağı indiğinde işte böylesine karanlık bir ruh hali içindeydi. Gece, yine kendini bir kaç kadeh şaraba boğduğu için deliksiz uyumuş, sabah zorla uyanmıştı. Küçük bir şehre göre fazla gürültülü olduğunu düşünmüştü Kırklareli'nin. Sabah sabah koşturmalar, bağrıışmalar...

Asansörden çıkarken açık kahve renkli ceketini ve onunla uyumlu eteğini düzeltti. Bankaların bu takım elbise takıntısını anlamış değildi. Kot ve tişört giymiş biri de disiplini olamaz mıydı yani? Garip bir şekilde sessiz olan otelin lobi-sine girdiğinde çevrede kimseyi göremedi Serap. Lobi bom-boştı, omuz silkerek kalın perdelerin güneş ışıklarını engellediği kırmızı halıyla kaplı loş lobiden çıktı ve bulutların arkasına gizlenmiş olsa da gözlerini kışmasına sebep olan güneşle yıkandı. Otomatik kapıyı, ki elle ittirildiği için ne kadar otomatik olduğu tartışılırdı, döndürerek dışarı çıktı ve güneşe rağmen havanın serin olduğunu fark ederek omuzla-

rını dikleştirdi.

Garip bir şekilde kaldırıma çıkararak çapraz park etmiş arabaya cık cıkladı ve bomboş caddeye adım attı. Sabahki gürültülerin aksine şimdi geniş caddede kimse yoktu. şehrin en merkezi caddelerinden biri olmasına rağmen hiçbir hareket yoktu. Serap, bir an için kendini felaket filmlerindeki o gizem dolu sahnelerden birindeymiş gibi hissetti. O uzaylıların dünyayı ele geçirdiği ya da insanların garip bir şekilde yok olduğu Hollywood filmlerindeki karakterlerden birine dönüşmüştü sanki. Esmer kadın, bu formüllerin kendi ülkesi için geçerli olmadığını biliyordu, küçük şehirdeki ıssız bir andı yaşadığı.

Bir kaç yüz metre ötede, yolun ortasında kapıları açık bir şekilde terk edilmiş arabayı fark edecek kadar dikkatli değildi. Yanı başındaki çapraz park, alışılmışın dışındaydı ancak kalabalık şehirde yolun ortasında ağır ağır ilerleyen arabalar, ifte sıra parklar vb. şeyleri görmeye alışık olduğundan küçük şehirdeki bu garip görüntüyü anlığının bilinsizliğine sakladı.

Tamamen camdan olan cephesine yeni kredi ilanları ya-pıştırılmış olan bankasına geldiğinde, tüm garipliğine rağmen yalnız olduğu duygusunu geride bırakmıştı Serap. Ceketinin eteklerini çekiştirerek iri göğüslerini ön plana çıkar-dı, camdaki yansımasına bakarak saını düzeltti. Güzel bir kadın, çekici, dolgun... Yüzüne bir gülümseme kondurdu ve cam kapıyı ittirip bankadan içeri girdi. Tüm erkeklerin ba-kışlarını karşılamaya hazırlandı.

Otelin lobisi gibi banka da boştu.

Saat neredeyse dokuz olmuştu, şimdiye kadar tüm şehrin hareketlenmiş olması gerekiyordu. Özellikle de küçük kent-lerde hayat erken başlar ve erken biterdi. Bankanın, o Türki-ye'nin dört bir yanına kök salmış, yaklaşık on yıl kadar evvel yabancı bir yatırım grubuna satılmış olan bankanın, daha

sene başında yeniden dizayn edilmiş modern şubesinin terk edilmiş görüntüsü Serap'a garip bir şekilde dokunmuştu. Hangi akla hizmet bankanın kapısını açıp bırakmış gitmişlerdi ki, ya biri hırsızlık için gelirse... Bu düşünce yüreğini hoplattı, kim bilir belki de şu anda gerçekten öyle bir şey oluyordu. Tüm çalışanları arka taraftaki bir odaya götürüp sessiz olmaları için kafalarına silah dayamışlardı ya da belki de beyinlerine birer kurşun bile sıkmışlardı.

İçinde hızla büyüyen korku onu yerine mıhlamıştı. Gerçi hırsızlar mutlaka erketeğe birini bırakırlardı. Bırakmazlar mıydı? Bırakırlardı elbette... Eğer işlerini bitirip çoktan gitmedilerse. Endişeyle arka taraftaki yönetici odalarına gidip baktı Serap önce, benliğinin bir kısmı buradan kaçıp gitmesi için haykırıyordu ancak zorluklar hiçbir zaman Serap'ı yıldırmamıştı. Belki de mantıklı olan son parçası olan sesi susturdu ve üst kattaki kurumsal iletişim departmanlarına bakmak için merdivenleri çıktı. Karşısına çıkmasını beklediği korkunç manzaraya o kadar kilitlenmişti ki caddede biriken kalabalığı ve onu fark edip peşi sıra bankanın camkânuna dolan bedenleri fark etmedi.

Üst kat da bomboştu. Kübiklerin bir kısmı fırtınaya maruz kalmış gibi darmadağındı, bir çay bardağı koridorda yere düşmüş ve içindeki çay yerdeki halı flekse yayılmıştı. Kimse temizlemeye gelmemişti. Büyük bir terslik vardı. Kapısı kapalı odalara da baktı ancak kimseyi bulamadı. Topuklu ayakkabılarının üzerinde sekerek merdivenlere geri döndü, bir an evvel dışarı çıkmalıydı. Aklına ilk gelen otele dönmek oldu, bir an sonra ise gitmesi gereken ilk yerin karakol olduğuna karar verdi ancak merdivenlere adım atıp da alt kattaki kalabalığı görünce bütün düşünceleri aklından uçup gitti. Şimdi onu da fark etmiş kalabalık her yaştan ve her gruptan insanı barındırıyordu adeta ancak takım elbiseli iş adamları ve kadınları çoğunluktaaydı. Aralarında yaşlılar,

çocuklar hatta üzerinde atleti ve donu dışında bir şey olmayan şişman bir adam bile vardı... Serap, nefesini tutup sessize geri kaçmak istedi ancak topuklu ayakkabıları ona ihanet etti. Üst katın aksine merdivenlerde ve alt katta halı fleks yoktu. Ayakkabıları haince takırdadı, eğik kafalar kalktı ve yeşil yeşil parlayan gözler kadına kilitlendi. Sanki yarışçılara start izni verilmiş gibi bir an uyuşuk duran bedenler bir an sonra hurlayarak yerlerinden fırlamışlardı.

Serap, dar eteklerinin yukarı sıyrılmasına ya da iri göğüslerinin dekoltesinden fırlama dürtüsüne aldırış etmeden kaçmaya başladı. Arkasındaki gözü dönmüş gürhunun merdivenleri tırmandığını duyarken tek yapabildiği toplantı odasına dalıp kapısını kapatmak olmuştu. Yuvarlak tokmaklı kapı içeriden ufak bir dille kilitlenebiliyordu. Amerikan kapı pratik olmasına rağmen sağlam olmadığını bir dakika içinde kanıtlayacaktı.

Kapalı kapıya çarpan bedenler kadının korkuyla yerinden sıçramasına yol açtı. Arkaya kadar gidip yüksek camlara dayanmıştı. Camlar açılmıyordu. Toplantı odasına başka bir giriş yoktu. Kapana kısılmıştı. Açık renkli kapı önce ortasından bir çatlak verdi ve çatlak yanılarak içeri bir kol girdi. Kırıklara ve kıymıklara aldırmadan geri çekildi kol, bir an sonra kapı tamamen parçalandı. Verdikleri mücadele ile gömleklerine kan sıçramış, kravatları iyice kaymış iki genç adam grubun önünde duruyordu. Arkalarında ise belki de yüz kişi vardı ancak artık avlarının çaresiz olduğunu anlamışlar gibi sakince içeri girdiler.

Beyazlığını yitirmiş ve sanki gözlerinin arkasında fosforlu lambalar yanıyormuş gibi yeşil bakışlara sahip bedenler onu toplantı odasında sıkıştırmışlardı. Ne olmuştu onlara? Bir salgın mıydı bu? Radyasyon yüzünden içten içe mutasyona mı uğramışlardı? Lanetlenmişler miydi? Bedenlerini cinler mi ele geçirmişti? Doğru cevabı bilmenin hayatını kur-

tarmayacağını anlamıştı Serap. Hayatta öğrendiği hiçbir şey onu kurtaramazdı şimdi. Toplantı odasının uzak ucuna kaçmaya çalıştı ancak yeşil gözlü insanlar çevresini sarıverdi bir anda. Eller bedenini yakaladı. Daha sonra iyice yakınına gelen adam bir şeyler söylemek ister gibi ağzını açtı, gırtlaklığını yırtacak güçlükte bir çığlık attı ve hüsrarla inledikten sonra vazgeçmiş gibi omuzlarını düşürdü. Gözleri Serap'ın gözlerine kilitlenmişti, o yeşil gözlerin derinliklerinde bir an için anlam gördü Serap ve adamın ağzından çıkmayı başaramamış kelimeler aklında akis buldu. Diğerleri, kadının sakinleşmesini fırsat bilerek kollarını bıraktılar. Serap ise zihninin içine girmiş olan sesten dolayı kendi özelini kaybetmiş, tecavüze uğramış gibi hissediyordu. Şaşkın, öfkeli ve çaresizdi. Adamın ya da adamı kontrol eden şeyin söyledikleri, ki normal bir konuşma değildi sanki parça parça görüntülerden oluşan mesajlardı, içindeki korkuyu daha da arttırdı.

O yaratık, Serap şimdi biliyordu ki karşısındaki artık insan değildi, bir tür yaratıktı, uzuvlarıyla zihnine uzanmış ve benliğine kancalar atmıştı. Serap, kendisine söylenmeye çalışılan şeyi anladıkça var olan aklı da yerinden çıkıp bayır aşağı yuvarlanan bir kartopu gibi giderek büyüdü ve tüm çılgınlığı ile kadının tüm normal hayatını, beklentilerini ve hayallerini yuttu.

Şimdi diğer yeşil gözler de kollarını iki yana sarkıtmış ve bir tür transa geçmiş gibiydiler. Enerjileri bitmiş robotlar gibi kafaları yana kaymıştı. Serap doğru zamanın şimdi ya da hiç olduğunu anlamıştı. O varlığına tecavüz eden yeşil yaratığın fısıltıları benliğinde yankılanırken Serap harekete geçti. O habis sözcüklerin ne anlama geldiğini daha sonra düşünecekti, şimdi değil... Serap, kafasında yankılanan sözlerin bitmesini beklemedi. Bekleyecek değildi, hâlâ başına ne geleceği konusunda endişelenirken değil. Karşısındakini

omuzladı ve diğer yaratıkların bir anlık dalgınlığından yararlanıp aralarından sıyrılarak toplantı odasından çıktı. Bir mucizeydi bu. Ya da o yeşil gözlü yaratıklar gitmesine izin mi vermişlerdi?

Topuklu ayakkabılarını fırlatıp attı ve yalınayak merdivenleri inerek artık neden boş olduğunu anladığı bankadan dışarı fırladı. Bir kaç dakika evvelki sessizlik kaybolmuştu. Şimdi sokaklarda koşturan yeşil gözlüler ve uzaklardan çığlıklar duyuluyordu. Belki otelden çıktığı ilk seferde de bu sesler vardı, şehrin uğultusuna o kadar alışmış bir insan için küçük kasabada sıradan olarak kabul ettiği gürültü aslında hiç de sıradan değildi. Bu dünyanın sonuydu ve Serap ona Kırklareli'ndeyken yakalanmıştı.

Arkasında yükselen metalik kükremeleri duyduğundan korkuyla yerinden sıçrayarak döndü ve durumun vahametine o kadar kapılmıştı ki çoktan üç motosikletin çevresini sarmış olduğunu fark etti. Aynı anda bankanın kapısından hurlayarak fırlayan yeşil gözlü grubu da gördü. Demek buraya kadardı... Uzun çorabı kaçmıştı, saçları dağılmıştı, göz yaşları gözlerinden kurtulmak üzereydi... Esmer kadın talih-siz kaderini kabul etmek üzereydi ki motosikletlerinin üzerindeki üç gence baktı ve gözlerinin yeşil olmadığını gördü! En yakınındaki zayıf, iskelet suratlı olan ona elini uzattı ve gözleri vahşetle yeşil yeşil parlayan güruh onlara ulaşamadan Serap o eli kavrayıp genç adamın onu kurtarmasına izin verdi. Motosikletler hızla hareket ettiler, durmuş arabaların, hüsrarla onlara doğru atılan yeşil gözlerin yanlarından geçip Kırklareli'nin bildik sokaklarına daldılar. Mekanik canavarların attıkları meydan okuyan çığlıklar dehşetin kol gezdiği caddelerde yankılandı ve daha çok yeşil gözü peşi sıra çağırırdı...

Anti-Kahraman

1.

Namık, karakola girerken sanki komiser kendisiymiş ve karakolu bizzat yaptırmış gibi tiksinti verici bir kendini beğenmişlikle yürüyordu. Sigaradan sararmış bıyıkları ve hafif göbeği ile bir polisten çok hayattan sıkılmış bir devlet memurunu andırıyordu. Kırmızı damarları çıkmış gözleri gece geç saatlere kadar içip televizyon seyretmekten peyda olsa da sanki yılların getirdiği yorgunluk ve vakardan ibaretmiş gibi ukalaca sağa sola kayıyorlardı. Bir eli belindeki tabancanın kabzasında, diğeri kemerini kavramış ağır ağır koridoru adımladı Namık.

Kırkklı yaşlarındaki adamın çiçek bozuğu yüzündeki her çizgi çoktan bu hayattan bıktığını ifade etse de o kan çanağı gözlerindeki gizli paranoya, ona, sahip olduğu yetkiyi sonuna kadar kullanabilme cesareti veriyordu. Bu cesaret de yolda hoşuna giden güzel kadınları durdurup göğüslerine ve bacaklarına bakmaktan ibaretti. Çünkü sevimsiz karakteri ve bozuk ağız ile Namık hiçbir zaman sevilen biri olmamıştı. Belki de bu yüzden oradan oraya tayin edilmiş, Türkiye'nin

pek çok şehrini dolaşmıştı. Adam bunu hiç şikâyet etmeden, gönderildiği en ücra yerlerde bile işini, çok iyi şekilde olmasa da yaparak hayatını sürdürmüştü. Bekârdı ve bekâr olmasının tek nedeni sürekli bir yerlere atanıyor olması değildi. Bekârdı çünkü her zaman kadınları bir zevk objesi olarak görmüş ve hiçbirine saygı duymamıştı, bekârdı çünkü orta okulu okumak için köyünden ayrıldıktan sonra birkaç bayram ve tatil ziyareti dışında annesiyle babasını görmemiş ve ailenin kutsallığına, gerekliliğine inanmamıştı. Bekârdı çünkü onu kabul edebilecek kadınları her zaman kendisi için yetersiz bulmuştu. Cahil, çirkin ya da ukala enteller olmuştu birkaç arkadaşının arabuluculuğu ile tanıştığı kadınlar, Namık'ın gözünde.

Namık hayatı sevmemişti işte, hayatın da onu sevmediği gibi. Görevi gereği edindiği birkaç arkadaştan başka hayatında insanlarla ilişkisi yoktu. Tabii bir de kuruyemiş ve içki aldığı tekel bayii sahipleri vardı. Her zaman en yakın dostu onlar olmuştu. Her zaman bir şeyler almaya indiğinde onlarla muhabbet edip birkaç saatini geçirmek en büyük hobisi olmuştu. Ancak bu kasa başı psikologları da geçiciydiler. Her yeni şehirle birlikte yenisini bulmuş, eskilerini bir kez olsun aramaya gerek duymamıştı. Namık, çevresindeki insanların hepsi bir an içinde ölmüş olsa hiçbir pişmanlık duymayacak kadar içine dönük ve egoist biriydi. Tek üzüntüsü arada bir konuşacak birilerinin kalmayıışı olurdu. Lig maçlarından, dün sabah yolda çevirdiği esmer hatundan ya da hayatın ne kadar boktan olduğundan bahsetmek için birilerinin olması her zaman Namık'a iyi gelmişti. Yüzler veya isimler değil ihtiyaçlarını karşıladığı için insanlar önemli olmuştu Namık için.

Karakola girerken de her ne kadar caka satıyor olsa da içini kemiren bencil bir ihtiyaçla boğuşuyordu. Kemal ya da Mehmet'i yakalasa da dün olanları anlatsa diye gözleri sağ

solu tarıyordu. Ancak karakol neredeyse bomboştu. Polis karakolu, eskiden MİT'in kullandığı yüksek duvarlı bahçelere sahip iki katlı bir yapıydı. Duvarların üzerleri dikenli tellerle çevriliydi. Araçların girip çıkabileceği kadar geniş olan demir kapısı yüksek ve sağlamdı. Genellikle açık olan kapı kapanmış, devriye arabalarından biri dışında hepsi dışarıda göreve gitmişti.

Sabahın yedisinde bu durum Namık'a garip geldi. Vardiya saatleri değiştiğinden beri sabahın yedisi, akşamın sekizi gibi saçma saatlerde görev başına geçer olmuştu. Birkaç haftadır devam eden bu uygulama zaten canını sıkarken şimdi de karakoldaki tek tük insanın panik içindeki hali iyice keyfini kaçırmıştı.

Evi karakola yakın olduğu için iki sokak geçiyordu Namık. Caddede sabahın köründe koşturan bir iki genç garip gelse de ters giden bir duruma da şahit olmamıştı. Gerçi karakoldaki hiç kimse henüz ne olduğunu tam olarak anlamış değildi. Namık, üzerinde mavi üniformasıyla, kol altları terden izlerle kaplı, göğsünde silinmiş ama çıkmamış bir yağ lekesine sahip olan üniformasıyla, caka satarak telefonun başındaki Yasemin'in yanına gitti. Akademi mezunu genç kadının pek güzel olduğu söylenemezdi ancak zayıf ve uzun boyu ona alımlı bir ifade kazandırıyordu. Namık şöyle elinden avucundan taşacak dolgun kadınlardan hoşlanırdı ancak tercihleri diğer meslektaşlarına asılmasını engellemiyordu. Kadın, kadındı ne de olsa...

"Hayırdır güzelim, bir yerlerde bir kan davası vukuatı mı var, yoksa yangın mı?" Namık, selamsız sabahsız muhabbete girerken genelde geç gelen biri olarak saatini tekrar kontrol etme gereği hissetti, belki mesai saati değişmiş de haberi olmamıştı ya da dün gece saatler geri alınmıştı. Garip bir şekilde komiser bile yerinde yoktu ki Komiser Cevdet dakik, bürokratik bir adamdı.

Namık kızdan yanıt gelmeyince kızın telefonun kulaklığı kulağında fısıltıyla birileriyle konuştuğunu fark etti. Rahatsız ediyor olduğu gerçeği hiç aklına gelmedi ama tüm telefonların kablolarının telefon makinelerinden çıkarılmış olduğunu fark etti. Diğer masalarda da aynı şey geçerliydi. Namık belki örnek bir polis değildi ama sonuçta polisti, karakoldaki garipliği hemen fark etmişti.

"Burada ne haltlar dönüyor Allah aşkına?" Bu sefer sesini yükselterek ve kızın yanına iyice yaklaşarak konuştu. Yasemin, titreyen ellerle döndü Namık'a. Namık o zaman kızın üniformasındaki kırmızı lekeleri fark etti.

"İnternet hattı da çöktü," dedi gözleri içe kaçmış, sanki iki gündür uyumamış gibi yorgun ve gergin görünen kız. Bir robot gibi yerinden kalkarken kulaklık da onunla gelince kablo gerildi ve bilgisayarın kasasından kurtuldu. Bilgisayarın hoparlörlerinden yükselen cızırtı karakolun içinde yankılandı.

Namık, eteği yırtılmış ve ayakkabılarından tekinin topuğu kırılmış kadına bakakaldı. Eli istemsizce belindeki silaha gidip güvenlik tokasını açtı. Yakında bir tehlike vardı.

"Hey, hey..." Namık, kızın kolundan tuttu ancak adeta şoka girmiş gibi görünen kız sadece boş boş bakıyordu.

"Neler oldu? Neler olduğunu anlat!" dedi adam sarsılmış kızın psikolojisine yardımcı olabilecek yetilerden yoksun, kaba ve emrivaki bir biçimde.

Yasemin ilk birkaç saniye tepki veremedi.

"Kimse yok. Bize yardım edebilecek kimse yok..." diye fısıldadı kadın gözlerine anlam dönmeye başlayınca. Sanki üşürmüş gibi kollarını vücuduna sarmıştı, titriyordu. Gözlelerinden çaresizliğin sessiz gözyaşları süzülüyordu. Perişan görünüyordu.

"Allah'ın belası, adam gibi anlat, neler oluyor?" Namık da paniğe kapılmaya başlamıştı. Koskoca karakolda nasıl böy-

lesine aciz kalabilmişti bu kadın. İçeride kimsecikler yoktu, her şey düzgün görünüyordu, elbette kimsenin işe gelmemiş olması ve nöbetçilerin kim bilir hangi cehenneme gitmiş olması dışında...

"Telefonlar..." dedi kekeleyerek Yasemin, şimdi birazcık daha toparlanmış gibiydi. "Şehir içindeki hatlar çalışıyor ama şehir dışına ulaşamıyoruz. İnternet de az evvel çöktü. Dışarıda ne olup bitiyor bilmiyorum ancak geldiğimde sürekli telefonlar çalışıyordu. Her açtığımda yardım isteyenler, acıyla çığlık atanlar, dua edip yakaranlar çıktı karşıma... Kadınlar, çocuklar, yaşlılar, çığlıklar, çığlıklar, çığlıklar... Ve kimse yoktu, yardım edecek kimse yoktu... İtfaiye, hastane, diğer karakollar, aradığım kimse yanıt vermedi, telefonların fişlerini çektim. Çünkü... Çünkü sürekli çalışıyorlardı... Dışarıda ne oluyor bilmiyorum ama tam İstanbul merkezi aramıştım ve acil durum iletisi veriyordum ki hat kesildi ve sen geldin. Orada ne kadar öyle oturup yardım istediğimi bilmiyorum."

Namık geldiğinde kızın yalnızca fısıldadığını hatırladı. Kim bilir kaç kere "yardım edin" demişti ya da yalvarmıştı karşı taraftakilere.

"Üstündeki kan da neyin nesi?" diye sordu Namık, yüzü ekşimişti, olaysız ve tembel geçecek bir gün bekliyordu. Ancak karşısına ne çıkmıştı? Kıyamet mi? Ters polis, içinde bir yerlerde bir kıpırtı hissetti, sanki bu anın geleceğini bilen ve bundan zevk alan deli bir kıvılcım tutuşmuştu. Neyse ki cep telefonları vardı, kadın bunu düşünmemiş miydi? Namık cep telefonunu çıkardı ve çekmediğini gördü.

"Ben..." diye kekeledi Yasemin kargaburnunun üzerinden üstündeki kanlara bakarak. "Gelirken bana iki kadın saldırdı. İkisi de benim komşumdu, tanıdığım kadınlar beni yere yıkıp..." Bir ağlama krizi daha kadını yakaladı ve Yasemin sözlerini tamamlayamadı. Neden sonra ikisini de öldürdü-

ğünü itiraf ettiğinde Namık çoktan silahlığa girmiş ve iki MP-5 çıkarmıştı bile. Karakolun giriş katında kimse yoktu, üst kattaki laboratuvar ve toplantı salonunu kontrol etmeliydi Namık. Yukarıya seslendi ve cevap alamadı ancak Yasemin'in hıçkırıkları arasında bir sandalyenin çekilme sesini duymuştu. Otomatik silahlardan birinin güvenliğini açtı ve temkinle merdivenleri çıktı.

Dar, uzun koridor boş görünüyordu. Namık, kulaklarının onu yanılttığını düşündü. Aşağıdan Yasemin'in ismini seslendiğini duydu. Belki de bu ortamdan ve şu anda kafası karışık kızıdan yararlanmalıydı. Namık gülümseyince bıyıklarının ucu hafifçe yukarı kalktı.

Koridorun uzak ucundaki toplantı odasından bir patırtı yükseldi.

Namık, peri masallarına inanmayacak kadar gerçekçi biriydi ancak panikleyen insanların ne yaptığını görmüştü, askerliğini doğuda yapmıştı ve çatışmanın, savaşın ne demek olduğunu bilirdi. İnsanoğlunun bir gün bir şekilde kendi kıyametini getireceğine inanıyordu.

Silahına sarılmış bir şekilde elinden geldiğince sessiz adımlarla koridorda ilerledi. Seslenip orada biri olup olmadığını sormak aklına geldiyse de bu yalnızca karşılaşacağı adama saklanıp avantajlı duruma geçmek için fırsat vermek olurdu.

Ne de aydın bir güne uyanmıştı böyle!

2.

Toplantı odasının camekânlı kapısı kapalıydı. Namık, camekânın gizlediği silüetlerden bir şeyler seçemiyordu ancak içerideki sandalyelerin düzgün karaltıları yerine dağınık bir yığın var gibiydi. O yığın bir anda hareketlendi, camın arkasına bir gölge düştü ve kapı hızla açıldı.

Boş boş bakan gözlerle genç bir adam toplantı odasından fırladığında Namık MP-5'in tüm kurşunlarını adama boşaltacaktı az kalsın. Üzerindeki üniformayı çıkarmış olsa da Namık karakolda sık sık gördüğü genç adamı tanıdı. Ne yapacağını bilmez, perişan ifade Namık için aşınaydı.

"Birbirlerini öldürdüler, hem de çıplak elle..." dedi genç adam. Namık, günün çok uzun olacağını anladı ve okkalı bir küfür savurdu.

Karakolda Namık ve Yasemin dışında olan tek kişi, nöbeti bitmesine rağmen evine gitmemiş olan Selçuk'tu. Giriş kapısında nöbetteydi, nöbete gelmesi gereken bir sonraki adam gelmediği için o da karakolun içine girmişti. Üst katın camından girişe bakarım diyerek bir çay alıp pencerenin yanında oturmuştu. Dışarıda olup bitenleri görünce orada çaresizce kala kalmıştı. Tüm öğrendikleri ve yetileri boşunaydı. Beş yıllık polis olmasına rağmen gördüklerinden sonra caddenin başına gitme cesareti bulamamıştı kendisinde.

"Onlar..." Selçuk'un işaret ettiği toplantı odası boştu. Namık neden sonra adamın pencereden dışarısını işaret ettiğini anladı. "Gözleri yeşil yeşil parlıyor... Birini yakaladılar..." Adam hıçkırıqlarla sarsıldı.

"Allah kahretmesin, kendine gel be adam... Ne olduysa oldu. Katliam, panik, hastalık..." Namık, genç adamı kolundan tutup aşağı sürükledi. Hâlâ çöktüğü sandalyede omuzları düşük oturan Yasemin'in yanına sürükledi.

"Kapının anahtarı sen de mi?" diye sordu Selçuk'a.

Selçuk, robotmuş gibi mekanik hareketlerle elini cebine attı ve on – on beş anahtarla dolu bir tomar çıkardı. Onun beceriksiz tavırlarına dayanamayan Namık anahtarı kaptığı gibi giriş kapısını kilitlemeye gitti. Öncelikle kendilerini güvenceye almalıydılar.

Namık, aralık kapıya ulaştığında dışarıdaki felaketin ufak bir parçasına şahit oldu. Karakola sığınma umuduyla kapıya

doğru koşturan, başörtüsü omuzlarına sıyrılmış bir kadını yüksek kapının girişinde yakalamıştı yeşil gözlüler. Namık, bir an için dışarı çıkıp kadını kurtarmayı düşündü ancak o zavallı kadına verdikleri yeşil, lanetli öpücüğü gördüğünde kahramanlıktan o an için vazgeçti. Zayıf, esmer kadın da biran sonra yeşil gözlüler ordusuna katılmıştı. Namık bu sahneyi çaresizlik, öfke ve biraz da şehvetle izlemişti çünkü kadını yere yatırıp dudaklarına yapışan genç bir adamdı ve bir an için ateşli bir öpüşmeyi paylaşır gibi görünmüşlerdi.

Çirkin polis gözlerini kısıtı, sessizce kapıyı kilitledi ve karakolun nispeten güvenli gölgelerine çekildi. Namık, bir kez terörist saldırısına uğramış bir karakolda kısıtlı kaldığında bile geri çekilmemişti. Kendini tembel ya da ahlaksız biri olmakla suçlayabilirlerdi belki ama hiç bir zaman korkak olmamıştı. Dışarıda her ne olup bitiyorsa olayları kontrol altına alması gerekenler polislerdi. Karakollarında kapılarını kilitleyip oturamazlardı... Belki de oturmalıydılar...

Sandalyelerin üzerine tünemiş, omuzları düşmüş, kayıp gözlerle bakan Yasemin ve Selçuk'u görünce güvenlik gücü mensubu olan bu gençlerin halleri Namık'ın içindeki öfkeyi alevlendirdi.

"Allahın belaları, sizi akademi değil de kreşte mi yetiştiriyorlar? Nerede sizin polisliğiniz be. Birer tüfek alın ve peşime takılın!" Namık lider ruhlu biri değildi, hiç olmamıştı ancak yanındaki bu çaylaklar emir almadıkça hareket etmeyeceklerdi belli ki. "Dışarı çıkacağız ve mümkünse muhiti güvenlik altına alacağız. Önce karakolun sokağından başlayacağız! Anladınız mı?"

Beceriksizce ayaklanıp gözlerini kırıştıran ikili düşünmeden, yıllardır emirlere itaat etmenin getirdiği içgüdü ile birer silah almak için cephaneliğe koşturdular. Üç polis, iki dakika sonra karakolun kapısında bir araya geldiklerinde kendilerini biraz daha toparlamış görünüyorlardı.

"Annemler amlığın orada oturuyor. Onların yanına gitmem lâzım..." Selçuk kaçamak gözlerle baktı Namık'a.

"Önce karakolun çevresi, neler olup bittiğini anladığımızda sana söz veriyorum ki ben de seninle geleceğim ancak şimdi birbirimizden ayrılamayız. Her adam, bulabildiğimiz her ateş gücüne ihtiyacımız olacak gibi..." Namık, genç adamın ailesine zerre kadar önem vermiyordu, şu anda dışarıda olan biten şeyle savaşıacak eli silah tutan adam lâzımdı. Belki birkaç sivil de bulup karakolda bir savunma hattı oluşturabilirdi. Siviller onlar için silah, cephane, yiyecek gibi ihtiyaçları düzenlerler Namık ve ekibi de bölgeyi yavaş yavaş temizlerlerdi. En azından dışarıdan yardım gelene kadar kendilerine yetecek bir grup oluşturabilirlerdi. Bu da Namık'ı kahraman yapardı... Tüm bu iş bittiğinde nasıl diğerlerini hayatta tuttuğunu ve o vahşi, kudurmuş hastalıklı bedenlerle savaştığını anlatırdı.

Çukurlarla dolu yüzünü kaşıyan adam tatsızca sırttı. Fazla kilo almış ve gerektiğinden fazla yavaşlamıştı, şimdi biraz antrenman zamanıydı. Diğerlerinden başka bir tepki gelmeyince otomatik tüfeğı sıkıca kavrayıp kaldırdı ve kilidi açarak en başta dışarı çıktı. Kafası karışık adam ve kadın ne yaptıklarından emin olmadan adamın peşi sıra dışarı çıktılar. Normal bir günde dönüp yüzüne bile bakmayacakları bu umursamaz polis memurunun onları ölüme götürdüğü akıllarının ucundan bile geçmedi.

3.

Hiçbir şey planladıkları gibi gitmemişti.

Daha sokağın sonuna gelmeden kendilerini yeşil gözlerle sarılmış bulmuşlardı. Gördükleri gözleri yeşil olmayanlar da boş boş bakan ölülerdi yalnızca. Namık, Yasemin ve Selçuk omuz omuza vererek tuttıkları hattı korumaya çalıştılar

ancak bunu birkaç saniye sürdürebildiler. Gerilemeye başladılar.

İkisi üniformalı üç polis aldıkları eğitimin hakkını sonuna kadar vermeye çalışıyorlardı ancak bu onların en önemli sınavıydı, silahsız sivillere ateş ediyorlardı! İlk atışları bacaklar, kollar gibi yaralayıp saldırıları durdurmaya yönelik olmuştu ancak yeşil gözler bana mısın dememiş, vurulduğunda düşmeleri ya da kaçmaları gerekirken daha da gözü dönmüş bir öfke ile atılmışlardı.

Silahlar sessiz sokaklarda gök gürültüsü gibi gürledi. Bedenler hiç çığlık atmadan oldukları yere yığıldılar. Apartmanlardan akis bulan silah seslerinin yankıları çevrede ne kadar yeşil gözlerle sahip beden varsa hepsini topladı. Şiddette şiddetle karşılık vererek atıldılar, arada bir hırlayanlar ve homurdayanlar olsa da genelde sessizce kabullendiler ölümü. Bir düşen bedenin yerine iki tanesi gelince ve yerdeki ölü sayısı elliye aşınca Namık boşa kürek çektiklerini kabul etmek zorunda kaldı. Çevrelerini almış çember daralıyordu. Gerisingeri karakola sürülüyorlardı.

"Orospu çocukları!" Namık ter içinde kalmıştı. Makinelinin iki şarjörünü değiştirmişti ve son şarjörü tükeniyordu.

Selçuk ve Yasemin daha berbat haldeydiler. Öldürdükleri insanların arasında kadın ve çocuklar da vardı. Namık gibi gözlerini karartmış değildiler. Karşılarında birilerinin annesini, eşini ya da çocuğunu görüyorlardı. Ateş etmeden evvel iki defa düşünüyorlardı.

"Geri! Karakola geri kaçıyoruz!" diye bağırdı Namık ve tereddüt etmeden geri dönüp koşmaya başladı. MP-5'i atmıştı bile.

Yasemin o kadar hızlı davranamadı, topuğu kırık ayakkabısı kaydı, bileğinin üzerine bastı ve acıyla tökezledi. Düşmese de bir anda sekerek dengesini yitirdi. Yeşil gözlüler aradaki bir kaç metreyi adeta uçarak yuttular.

Hâlâ ateş etmeye devam eden Selçuk durmuştu, arkasını dönmüş kaçmaya başlayan Namık ve iki saniye içinde vahşi kalabalığın içinde kalacak olan Yasemin arasında tereddüde düşmüştü. Bir yanı kaçması için çığlıklar atıyor, diğer yanı ise Yasemin'e yardım etmesini salık veriyordu. Genç adam durdu ve uzun boylu kadına doğru atılıp koluna girdi. Elindeki Sig Sauer bir kaç defa daha öksürdü ve neredeyse üzerine çullanmış sarışın bir kadın ve esmer bir adamın kafasında delikler açtı. Beyin parçaları ve kanlar arkadaki yüzlere sıçrasa da kalabalıktan kimse tereddüt etmedi, korkmadı ya da yavaşlamadı. Omuz omuza olan ikili bir anda sessiz güruh tarafından yutuldu.

Namık, yükselen acı dolu çığlıkları duyunca kafasını çevirdi yalnızca. Selçuk ve Yasemin'in, üzerine binmiş bedenlerin altında parçalara ayrıldığını gördü. Düşman yeterince köleye sahip olmuştu anlaşılan. Çıplak eller deriyi yırtar, gözleri oyar, bağırsakları sökerken Namık peşinden gelen birkaç bedeni geride bırakıp kendini karakolun güvenliğine attı. Demir kapıyı itti, arkasına nöbetçi kulübesindeki çuvalardan bir ikisini dayayarak kendini binanın içine attı. Cam kapıyı kilitledi ve cephaneliğe koşturdu. Yeşil gözlüler diğerleriyle işlerini bitirince buraya ulaşmaları uzun sürmezdi. Demir parmaklıklar ve cam kapıları bu gözü dönmüş yaratıkları ancak bir süre engelleyebilirdi. Zarar görüyor ya da ölüyor olduklarına aldırmadan dikenli tellere, camlara atılacaklardı muhtemelen.

Cephaneliğin kapısında karşılaştı Komiser Cevdet ile. Akademinin parlak çocuğu olarak anılan ukala adamın o kendini beğenmiş gülümsemesinden eser yoktu şimdi. Çarpık omzu ile ayaklarını sürüyor, yeşil gözlerindeki boş bakışlar ile Namık'ın üstünde geliyordu. Onlar dışarı çıktığında karakola girmiş olmalıydı.

Komiserin bu hali Namık'ın keyfini garip bir şekilde ye-

rine getirdi. Dışarıdaki canavarların ona ulaşması ne kadar sürerdi bilmiyordu ancak içerideki bir tanesi hıncını çıkarmak için yeterdi... Hele ki o da bir zamanlar sürekli onunla uğraşan uyuz Komiser Cevdet ise... Elindeki son kurşunları adamın beynine harcamaktan memnuniyet duyacaktı. Silahını kaldırdı ve cephanelik ile arasındaki son engeli yere indirdi.

Yeşilin Gelini

1.

Şebnem rüya görüyordu.

Bir rüyada olduğunu düşünüyordu çünkü genelde olmadığı kadar dingin ve mutlu hissediyordu kendini. İri bedeni ve kiloları anlamını yitirmiş gibi hafifti. Havadan bile hafifti sanki...

Güneş ışııyla yıkanan, yeşilin açık rengine bir çayırdaydı. Çayıra serpiştirilmiş gelincikler hafif bir rüzgârla kı-mıldanıyorlardı. Şebnem, rüzgârın içini okşadığını, ruhunu kamaştırdığını hissediyordu. Her şey ne kadar da güzeldi...

Çayırın kıyısında gölgeleri karanlık bir orman duruyordu. Geniş gövdeli ve yaşlı ağaçlardan ibaret orman sessizdi. Şebnem nasıl olduğunu bilmesede o ağaçların kadim olduğunu hissediyordu. Eski... Çok eski ve çok sessiz... Ölüm sessizliği... Ne bir kuş sesi ne de koşturan küçük hayvanların cıvıltısı duyuluyordu.

Ağaçların dalları kı-mıldandı ve iki yeşil parlak göz göründü. Çayırın üzerindeki güneş ışığı azaldı sanki. Bulutlar güneşi kesti bir an için ancak sonra o huzur havası geri dön-

dü. Gölgelerin arasından bir beden çayıra adım attı. Gözleri yeşil yeşil parlayan uzun boylu bir adamdı bu. Heybetliydi ve yakışıklıydı... Geniş omuzlarının üstünde kısa kesilmiş saçlarla kaplı uzun bir yüz vardı. Boyu uzun olduğu için, iki metrenin üzerinde olmalıydı, yüzünün uzunluğu insanı rahatsız etmiyordu. Sanki yeni tatilden gelmiş gibi hafif yanmış teni kahverengiye çalıyordu adamın. Şebnem daha sonra ağaç kabuklarının renginde olduğuna kanaat getirecekti o tenin ancak şimdi o derin gözlere dalmıştı... Çarpıcı gözleri-ne... İçten yeşil bir alevle tutuşmuş gibi parlayan gözlere...

Şebnem adama doğru bir iki adım attı.

İlk uyarı o zaman geldi, sanki arkasından, çayırın uzak ucundan fısıldamıştı birileri.

"Dur, gitme..."

Şebnem kafasını çevirip baktı ancak göz alabildiğine uzanan çayır boştu. Karşısındaki adam ise hafifçe gülümsüyordu. O arzu dolu gözleri beğeni ile süzüyordu Şebnem'i... Hayatındaki hiç bir erkeğin ona göstermediği bir ilgiyle doluydu adam. Çekiciydi... Ve garip bir şekilde Şebnem içinin bir hoş olduğunu hissediyordu. O adamla ilgili hınzır düşünceler aklında dolaşüyor, tombul yanaklarını kızartıyorlardı. Apış arası ıslanmaya başlamıştı. Adam, Şebnem'in daha evvel tatmadığı kadar güçlü bir afrodisyaktı sanki.

"O kötü..." Rüzgâr fısıldadı sanki kulağına, cılız bir çocuk sesini andırıyordu bu fısıltı ve sanki hiç var olmamış gibi kayboluvermişti.

Uzun boylu adam çayıra doğru bir iki adım attı ve durdu. Bir an, kısacık bir an bakışlarını Şebnem'in omzundan geriye kaçırdı, sanki orada birileri varmış gibi ancak hemen gözlelerini yine şişman kadına kilitledi. Şebnem arkasını dönmek, o boş çayırdaki bakılacak ne olduğunu görmek istedi ancak adamın bakışları o kadar güçlüydü ki...

O etli dudaklar aralandı ve yumuşak, kendinden emin bir

ses tonu kısacık bir cümleye can verdi.

"Gel..." dedi adam, sanki yaşlı bir gırtlığa aitmiş gibi pürüzlü bir sesle. "Bana gel..."

Şebnem, şimdi ellerini önünde birleştirmiş, dudaklarını ısırmağa başlamıştı. Adama gitmek istiyordu, adamın olmak istiyordu... O an üzerinde bembeyaz bir elbise olduğunu fark etti. Bir gelinliği andırıyordu. Onun saflığını, dokunulmamışlığını, bekâretini temsil ediyordu.

Şebnem bakireydi.

Uzun eteği gelincikleri süpürürken yeşil gözlü prensine doğru yürüdü. İri bedeninden belki de ilk kez utanmıyor, kendini bir kelebek gibi hafif hissediyordu.

"Hayır..." Kulaklarındaki son fısıltı ölüp giderken yalnızca bir an duraksadı ve arkasını dönüp bakmak istedi ancak adamın kadife sesi içindeki son şüpheyi de öldürdü.

"O seni yalnız bıraktı. Seni bu halde yarattı ve ıstırap dolu bir hayat verdi sana. Şu zamana kadar hep acı çektin, hep dalga geçtiler seninle, hep ezdiler seni... Artık her şey geride kaldı... Bana gel ve tüm arzuların gerçek olsun..."

Ne kadar garip bir rüyaydı bu... Gerçekmiş gibi hissettiriyordu. Zaten rüyaların gücü bu değil miydi? Gerçekmiş gibi hissettirmesi...

Şebnem ormanın gölgesine girdi ve uzun boylu adama bir kol boyu mesafe kalınca durdu. Bir anda her yerden mırıltılar yükseldi, alarm sesini andıran çığlıklar duyuldu ormanın içinden... O kaosu andıran an kısacık sürüp bitti. Şimdi her şey yine ölüm sessizliğine gömülmüştü.

Şebnem kafasını kaldırmış tüm benliğini dolduran o gülümsemeye bakıyordu şimdi... Başka hiçbir şey düşünemez olmuştu. Koyu tenli adamın incecik dudakları aralandı, Şebnem sözcükleri yarım yamalak algılayabildi.

"Seni gelinim olarak seçtim... Tanrıçam olarak seçtim... Neden biliyor musun?"

"Hayır..." Karşısındaki adama karşı kendini güvende hissediyordu. Az evvel duyduğu endişeli mırıltıları ve alarm seslerini unutmuştu. Karşısındaki adam gülümseyince yakışıklı yüzü kırış kırış oluyordu ancak o gözleri, o yeşil yeşil parlayan derin gözleri asla kısılmıyordu. Onlar Şebnem'e kilitlenmişti.

Uzun boylu adam gülümsedi. Gülümsemesi gözlerine ulaşmadı ama. Uzun boylu adam yavaşça uzandı ve Şebnem'in dudaklarına uzun bir öpücük kondurdu.

Ve yeşil bulduğu çatlaktan içeri süzüldü. Bu ruhun, bu el değmemiş ruhun, ele geçirdiği bedenlerden çok daha değerli olduğunu biliyordu... Bu ruh kendi isteğiyle yeşilin yolunu seçmişti, onun seçilmiş olması. Daha evvel, çok uzun bir süre evvel insanlar onundu ve şimdi yeniden onun olacaklardı...

2.

Şebnem gözlerini açtığında ilk hissettiği dudaklarının hafifçe gülümser gibi yayıldığı oldu. Daha sonra ise arkadaki gürültüyü duydu. Kapıyı güçlü yumruklar dövüyordu. Onları uyandırmak için düzenli bir çalma değildi bu, sanki biri çıldırmış gibi kapıya iki eliyle sürekli vuruyor olmalıydı.

Yan odadan annesinin uyku mahmuru cırtlak sesi Şebnem'in adını zikretti ve gidip kapıya bakmasını buyurdu. Sabahın köründe apartman mı yanıyordu? Birine bir şey mi olmuştu yoksa komşuların evine hırsız falan mı girmişti?

Üstünde yatarken giydiği eşofmanlarla kapıya gitti ve kapı deliğinden baktı. Böyle delicesine çalınırken kapıyı hemen açmayacak kadar aklı başındaydı. Önce hiçbir şey görmedi, daha sonra kapıyı yumruklayan eller geri çekilince Şebnem'in nutku tutuldu, bacaklarının gücü kesildi sanki... Titreyerek geriye doğru bir adım attı, kapı bu sefer belli ki

yediği güçlü bir omuzla sarsıldı, menteşeleri bel verdi... Vakti zamanında çelik kapı almalıydılar...

"Anne! Anne..." Şebnem'in önce sesi çıkmadı, ikinci denemede ise bir karga gibi gıklayabildi yalnızca. "Ann-nneeeee!" cıglığı üçüncü seferde boğazından kopup kurtulurken yüzü çizgilerle yol yol olmuş ufak tefek kadın odasından çıktı.

"Sabahın köründe gırtlaklanan domuzlar gibi ne bağıryorsun?" dedi kadın nemrut bir şekilde.

Şebnem, bir anlık güçlü bir öfke hissetti annesine karşı. Kapının dışındakileri düşündü ve öfkesini erteledi.

"Ka... Kapının dışı gözü dönmüş insanlarla dolu!" Sözcükler ağzından yabancı bir dildeymiş gibi çıktı.

"Ne diyorsun..." Kapı tepeden tırnağa sallanırken Emine'nin cümlesi yarım kaldı. Kırıksık yüzünü çatarak ve daha da çirkinleşerek kapıya gidip delikten bakacak cesareti buldu kendinde. Tam bakarken kapı yerinden oynadı ve kadının uzanmış yüzüne çarpıp onu yere devirdi.

Şebnem, iri bedeniyle beceriksizce kadını kaldırmaya çalışırken Emine tersleyerek kızını iteledi. Bir yandan söylenirken bir yandan da dualar okumaya başlamıştı.

"Yarabbil alemin... Telefon, polisi arasana aptal!.. Velledalin..." Şebnem bir an için kolundan tuttuğu annesiyle salon-daki telefon arasında ikilemde kaldı ancak yine de yaşlı kadını bırakmadı. Yerden kaldırdı ve koluna girip telefona kadar onunla birlikte gitti. Arkalarından bir çatırtı duyuldu, kalın tahta kapı çatlamış olmalıydı! Şebnem, dışarıdaki gözleri yeşil yeşil parlayan, yüzleri felçli gibi çarpılmış bedenleri ve kendilerini kapıya attıklarını görmüştü... Belli ki hâlâ uyanmamıştı, bu bir rüya olmalıydı, yine de o kadar gerçek görünüyordu ki... Beceriksizce telefonun ahizesini kaldırdı ancak elinden düşürdü. Yanı başındaki yaşlı kadın iri yarı kızını itekleyerek telefonu yerden aldı.

"Hay seni doğuracağıma taş doğursaydım sakar ebleh!" Ufak tefek kadının bu sözleri Şebnem'in bastırıldığı öfkesini yıldırım hızıyla geri getirdi. Yıllarca, daha küçük çocukluktan beri annesi onu ezmişti. Onu çirkin, sakar, aptal, şişman ve daha bir çok şey olmakla suçlamıştı ancak Şebnem'in tek yapmaya çalıştığı yardım etmektir. Neden, neden ona bu kadar eziyet ediyordu bu sadist kadın? Kimi zaman gerçekten bu kadının etinden ve kanından olduğuna şüphe ediyordu. Keşke çoktan geberip gitmiş olsaydı, belki Şebnem bu durumda olmazdı. Belki de babası ölmüş olmasaydı...

Kapı yerinden çıktı ve devrildi. Şebnem'in düşünceleri yine yön değiştirdi ama öfkesi bu sefer yerinde kaldı, şişman kadın nefesini tuttu ve yaklaşan felaketle yüzleşmek için kapıya doğru döndü. Kolay teslim olmayacaktı! Koluna yapışmış olan annesi çığlıklar atmaya, o karga sesiyle kendini Şebnem'in iri bedeninin arkasına saklamaya çalışıyordu. Belli ki Şebnem'i yem olarak sunuyor, o pörsümüş beyninde hâlâ bu zebanilerin elinden kurtulabileceği umudunu taşıyordu.

Gözleri yeşil yeşil parlayan güruh ağızlarından salyalar saçarak, boğazlarından yükselen gurultularla Şebnem'e ve annesine doğru sükün ettiler.

Şebnem kollarını kaldırdı ancak onların titremesine, sarkan etlerinin pelte gibi sallanmasına engel olamadı. Ağzından salyalar saçan bu yaratıklar bir zamanlar insan olabilirlerdi ancak omuzları düşmüş, ayaklarını sürüyen, ellerini pençe şeklinde ileri uzatmış bu halleriyle daha çok vahşi hayvanları andırıyorlardı. Şebneme ulaştılar. İri kadının tek yapabildiği kollarıyla yüzünü kapatıp dizleri üzerine çökmek oldu. Kollar onu kavrayacak, dişler ve pençeler etlerine işleyecekti ancak hiçbirisi olmadı. Kudurmuş, hastalanmış ya da delirmiş olan yıkım ekibi Şebnem'in çığlıklar atan annesinin üzerine çullanıp onu yere yıktılar. Hırlıyor, tırmalıyor,

üzerine bastırıyorlardı ancak yaşlı kadına kalıcı bir zarar vermediler. O yeşil gözleri Şebnem'e kilitlenmişti.

Şebnem neden sonra kollarını gözünün önünden çekip ölmemiş olduğu gerçeğini kavrayabildi. İkisi kadın, beşi erkekten oluşan grup, kirli elbiseleri, çarpılmış suratları ve yeşil yeşil parlayan gözleri ile Şebnem'e bakıyorlardı. Şebnem de o gözlere baktı ve gözlerin ardındaki iradeyi gördü. Yeşil gözlü prensini gördü, onu kurtarmaya gelmişti. Bu bir rüyaysa eğer kâbustan güzeller güzeli bir hayale dönüşmeye başlamıştı.

Yatırıldığı yerde kıvranan, onu kurtarması için söylenmekle yalvarmak arasında gidip gelen zavallı kadına baktı. İçindeki öfkenin çok taze, çok güçlü olduğunu hissetti. Yıllardır bu küçük, kara kuru kadından mı çekinmişti? Şebnem yeşil gözlere baktı ve hayatında prensinden başkası olmadığını karar verdi. Gerçi korkuyordu, o yeşil gözler ona güven veriyor olsa da bu gözü dönmüş insanlar onu ölesiye korkutuyordu... Yine de annesini kurtarmak için hiçbir hamle yapmadı, omuzlarını silkti ve kaçamak gözlerle kapıya baktı. Prensi onu dışarıda bekliyor olmalıydı.

Şebnem'in kafasını çevirmesini bir cevap olarak algılamış yeşil gözlüler işe giriştiler... Emine'nin kafa derisindeki etleri soydular, dişleriyle burnunu ve kulaklarını parçaladılar. Tırnakları kırıksık deriyi yardı, mideye, dalağa, ciğerlere nüfuz ettiler. O pörsük bedenden çıkan onca kan şaşırtıcıydı. İlk seferinde birkaç saniye fışkırdı, daha sonra koyu koyu akarak salondaki halıyı tamamen kırmızıya boyadı.

Şebnem korkudan olduğu yerde donakalmıştı. Vücudunu saran titreme ile baş etmeye çalışıyordu, mantığının arta kalan kısmı kaçmasını, bu fırsatı değerlendirmesini söylüyor, benliği onu doğuran ve büyüten bu kadın için ağıtlar yakıyordu. Diğer yarısı ise sessizdi, hayatı zindana çeviren kadından kurtulduğu için garip bir memnuniyet hissediyor-

du ve henüz ona kimsenin saldırmadığını fısıldıyordu çünkü onu değil annesini öldürmek için gelmişlerdi yeşil gözllü-ler. Aynı rüyasında ona fısıldayan yakışıklı prensi gibi yeşil yeşil parlıyordu çılgınlıkla dolu o gözler...

Şebnem, annesini parçalayan yeşil gözllü yaratıklara baktı. Yaşlı kadın yere saçılmış bağırsakları ve şaşkınca açılmış ağzı ile boş gözlerle kızına bakakalmıştı. İleri uzanmış elleri hâlâ kaçma çabasıındaymış gibi pençe halinde kalakalmıştı. Kanlar içindeki kadına karşı güçlü bir pişmanlık hissetti bir an için. Onu doğuran, besleyen, büyüten... Onu bu hale, şişman bir domuza çeviren, aşağılayan ve hor gören... O acıma duygusu yerini bir kez daha güçlü bir nefrete bırakırken ileri bir adım atıp cesedi çekmelememek için zor tuttu kendini.

Yeşil gözllü dostları, birisinin komşuları Necla Hanım olduğunu fark etti, sanki görevlerini yerine getirmekten memnun köpeklermiş gibi elleri ve dizleri üstünde mırıldanarak yanına yaklaştılar. Şebnem'in aklından onların kafaları okşamak gibi bir düşünce geçti ancak kanlı ağızlarını ve ellerini görünce bundan vazgeçti.

Sonra çevresindeki yeşil gözllüler heyecanla hoplayıp sıçradılar, kapıya koşturup geri döndüler. Şebnem'in onlarla gelmesini istiyorlardı belli ki. Onu rüyalarındaki yakışıklı prensine götüreceklerdi. Hayallerini gerçekleştirmek için ne kadar kararlı olabileceğini ona kanıtlamış olan prensine...

Şebnem, yüzünde çarpık bir gülümseme ile yeşil gözleri takip etti. Eski hayatını geride bırakıyordu ve neye mal olursa olsun yeni hayatını gönlünce yaşayacaktı, ona aşkını sunan ve onu aşkla sarmalayacak olan yeşil prensiyle beraber bu uzun ve mutlu rüyayı paylaşacaktı...

Kaçış

1.

Geçit vermeyen bir labirentte çıkış arayan çaresiz bir fare gibi Kerem'in düşünceleri oradan oraya koşturuyordu. Çürümüş hava genizlerine doluyor, ölümün gölgesi altında Azrail'le beklenenden erken bir randevunun şaşkınlığını yaşıtıyordu. Her ne kadar hazır olduğunu düşünse de yaşananlar bir kez daha kanıtlıyordu ki Kerem ölmek istemiyordu çünkü yüreğinin derinliklerinde ölümün her şeyin sonra erdiği bir karanlık olduğunu hissediyordu. Varlığın sonu, hiçlik... Kerem inanmayı denemişti, inanmayı istemişti, ölümden sonra belli bir süre cehennemi diyet olarak ödemeyi bile kabul etmişti. Yeter ki hiçlik olmasın...

Aslı kolları arasında kımıldanınca düşünceleri rüzgâra takılmış sis gibi dağıldı. Aslı manzarayı görünce Kerem'in kollarına yığılmış, bir süre hıçkırarak ağlamış, daha sonra Kerem'in de yatıştırıcı sözleriyle sessizleşmişti. Güçlü bir kızdı. Hayatı yalnız göğüslemeyi başarmış, pratik bir kadındı. Burnunu çekerek kafasını kaldırdı ve Kerem'e baktı.

"Buradan, bu şehirden çıkmalıyız."

Kerem başını olumlu anlamda salladı ancak tekrar aşağıya inmekten korkuyordu. O yaratıklardan nereye kadar kaçabilirdi ki. Ayakları onu nereye kadar... Gözünün öründeki cevap bir anda karadan denize göz kırpan deniz feneri gibi parladı.

"Araban var mı?" Kerem'in heyecanlı sorusu Aslı'yı karamsarlığa itti. Kız başını hayır anlamında sağa sola salladı.

"Peki, apartmanda kimin arabası olduğunu biliyor musun?"

"Evet. Karşı komşumda, Alaattin Abilerde var, hem de steysin, bir aile arabası..." Şimdi Aslı'nın da gözleri parlamaya başlamıştı. İkisi el ele kapıya gittiler.

"Burada bekle," dedi Kerem.

Aslı kafasını yine sağa sola salladı.

"Seni tarumıyorlar ama beni tanıyorlar. Sence yabancı birine mi yoksa bir komşuya mı kapıyı açarlar?"

Kerem kızın doğru söylediğini biliyordu. Bir saniyelik tereddüitten sonra kızı onayladı. Kapının gözleme deliğinden dışarı baktı Kerem ve apartmanın boş olduğuna kanaat getirince yavaşça, elinden geldiğince sessiz bir şekilde portmantoyu kenara aldı. Kapıyı araladı ve dışarı bir adım atarken Aslı'ya kaçamak bir bakış attı. Kız arkasında değildi! Bir an için Kerem kızın nereye kaybolduğunu hatta komik denecek bir şekilde hiç evde olup olmadığını düşündü. Her şeyi kafasında kuruyor olması hâlâ ihtimal dâhilindeydi. Belki beynindeki ur... Mutfaktan çıkan Aslı elinde iri, uzun bir ekmek bıçağı tutuyordu. Kerem'in panik dolu bakışlarını görünce omuz silkti, aslında bunu Kerem'in düşünmesi gerekirdi. Silah. Onlara avantaj sağlayacak her türlü şeye ihtiyaç duyacaklardı. Kerem de portmantodaki uzun şemsiyeyi kaptı ve Aslı'nın hınzır bakışlarını güvenle karşıladı. O bedenleri kendinden uzak tutabilecek her şey makbuldü.

Karşı kapı ile aralarında hepi topu bir kaç adım vardı ancak merdivenleri gözleyip, her an dairenin güvenliğine koşmayı düşünürlerken o birkaç adımlık mesafe uzadı da uzadı. Karşı kapıya vardıklarında kapının hafifçe aralık olduğunu fark etmeleri ise onları hayal kırıklığına sürükledi. Çelik kapıyı hafifçe iterlerken Aslı içeri fısıldadı.

"Alaattin Abi, Ayşe Abla..." Fısıltısı karanlık evin içinde tıslayan bir yılan gibi dolandı, bir yanıt bulamadı.

Daire Aslı'nunkine göre daha genişti. Antre dar uzundu ve solda mutfığa, karşıda bir başka dar uzun koridora açılıyordu. Salona, yatak odasına, banyoya ve tuvalete bu ikinci koridordan giriliyor olmalıydı. Karanlık antreye cılız bir gün ışığı uzanıyor, Aslı'nın portmantosunun neredeyse iki katı olan portmantoya asılı pantolonları masallara konu olmuş çirkin cinlere dönüştürüyordu.

Kerem, Aslı'nın tekrar ağzını açmasını beklemeden pantolonlara atıldı ve ceplerini karıştırmaya başladı. Bir cüzdan, bozuk paralar, bir paket sigara buldu ancak araba anahtarı yoktu.

"Belki de arabayı alıp gitmişlerdir." Kerem de fısıldamıştı. Şimdilik etraf sessiz ve hareketsiz görünse de ikisinin de konuşmaya cesareti yoktu.

Aslı, bu şansı bulabildiklerini zannetmiyordu. Muhtemelen Kerem'den önce kendi kapısını tırmalayan eller de olmuştu ancak ağır uykusuna şükür yerinden kalkıp da kapıyı açmamıştı. Hâlâ üzerine geçirdiği pijamalarla olan kız, genç adamın sarılar ve morlarla bezeli yüzüne baktı. Kerem, bunca yaratığın arasındaki bambaşka bir yaratık gibiydi ve Aslı, adamın yüreğinin derinliklerinde bir sır taşıdığını biliyordu, doğru zamanda paylaşacağına inandığı bir sır...

Kerem, kızın sessizliğine bir anlam getiremedi, ne yapması gerektiği konusunda şaşkın kalakaldı. Birkaç ay evvel öleceği haberini almamış olsa şimdiye çoktan bu şehirden

kaçıp gitmişti ancak kaybedeceği bir şeyi olmadığı gerçeği ona Aslı'ya gelmesi ve kızı kurtarması için gereken cesareti vermişti. İkiyüzlü ve bencil hissetti kendini. Aslı'nın koridora doğru kafasıyla işaret ettiğini gördüğünde tereddüt etmedi. Ağır adımlarla uzun koridora girdi ve sağında kalan salonun gölgelerini seçmeye çalıştı. Kafasını açık kapıdan içeri uzattı, cam kenarına çekilmiş arkası dönük bir koltuk, üzerlerindeki yastıkları dağılmış minderler ve kırık bir vazo burada bir arbede yaşandığını beyan etti. Yarı yarıya çekik perdeler içeriye kuzguni bir karanlığa boğmuştu. Gölgeleri taradı Kerem ancak ne bir anahtar ne de bir tehdit algıladı, daha iyi bakmak için içeri girdi. Çoktan ölüp gitmiş devasa bir robotun gözünü andıran televizyon ünitesindeki küllüğün içinde duran anahtarlık bir arabaya ait değildi. Kafasını tam koridorda bekleyip arkasını gözleyen Aslı'ya çeviriyordu ki koltuğun yanındaki sehpayı gördü. İşte orada, sehpasının üzerinde idi anahtar. Gümüş bir şekerliğin içinde duruyordu. Çekilmiş perdelerin arasından sızan ışığın altında iri, siyah elektronik kilidi ile dünya dışı bir böceği andırıyordu.

Anahtara doğru iki adım attı ve uzandı Kerem. Yanındaki koltuk kıpırdadı. Koltuk değil, koltuğun üzerinde iyice sızmış bir sarhoş gibi kaykılmış bedendi aslında kımıldayan. Koltukta o kadar aşağı kaymıştı ki Kerem içeri girdiğinde onu fark etmemişti. Genç adam bunun bir tuzak mı yoksa insan bedenindeki yaratığın bunu kasıtlı bir avlanma taktiği olarak mı kullandığını düşündü bir an? İçeri girdiklerini ve Aslı'nın fısıldamasını duymuş olabilirdi... Kerem nefesini tuttu ancak elini çekmedi. Yüzü kirli sakallarla kaplı, ellilerinde bir adam kafasını sağa ve hafifçe yukarı çevirdi ve Keremle yüz yüze geldi. O içinden habis bir yeşillik yayılan gözler Kerem'in gözlerine kilitlendi. Genç adam ileri bir hamle yapıp anahtarı yakaladı, yeşil gözlü zombi ise yerinden beklenmedik bir hızla fırlayıp Kerem'in kolunu yakala-

dı.

Kerem sıkıca yapıştığı anahtarla geriye doğru bir adım attı ancak gözleri yeşil yeşil parlayan yaratık da onunla birlikte devinim kazandı. Kerem'in ikinci adımında yaratık kendi bacaklarından aldığı güçle rakibinin üzerine yırtıcı bir hayvan gibi sıçradı ve ikisi de yere yuvarlandılar. Kerem iki eliyle tuttuğu şemsiyeyle üzerindeki bedeni kendinden uzak tutmaya çalıştı keza ağzını iyice açmış yaratığın niyeti iyi değildi. Ya Kerem'i o yeşil tohumlardan biri ile tohumlamak ya da boğazından koca bir ısırık almak istiyordu, her halükârda da Kerem sonunun iyi olmayacağını biliyordu. Yaratık güçlüydü, Kerem ise son günlerin ve sabahın yorgunluğu ile tükenmişti. Bir kaç saniye sonra eşofmanlar içindeki bir adamın bedenine sahip bu ne idüğü belirsiz yaratığın galip geleceğini biliyordu.

Yaratık tüm gücüyle uzandı, yüzünü Kerem'in yüzüne yaklaştırdı. Kerem'in kolları titredi ve ağrılar yayarak isyan ettiler. Kerem beklediği sonun çok daha yakın olduğunu düşündü.

Islak bir şapırtı duyuldu, sanki kumaş yırtılmış gibi ses çıktı. Neden sonra üzerindeki ağzı açık yaratığın gözlerindeki ışık titreşti ve Kerem'in kolları iflas etti. Yeşil gözlü yaratık niyeti her neyse onu gerçekleştirmek için üzerine yıkılırken Kerem'in dudaklarından tek kelimelik bir fısıltı yükseldi.

"Aslı..."

Ancak Kerem'in beklediği sonlardan hiçbirisi gelmedi. Üzerine yıkılmış adam hareketsiz kalırken Kerem'in bakışları da tepesinde titreyerek dikilen Aslı'daydı. Kerem, üzerindeki bedenin altından çıkarken yaratığın ensesine yarısına kadar saplanmış ekmek bıçağını gördü. Bıçak beyinciği, omurgayı ya da hangi organa denk gelmişse onu parçalayıp geçmiş olmalıydı.

Kerem, Aslı'ya sarıldı.

"O, Alaattin Abi..." Kız titriyordu. Sesi cılız ve yorgun çıkıyordu. Üzerine geçirdiği eşofmanların içinde perişan görünüyordu.

"O, Alaattin Abi değildi," diye kızın sözünü kesti Kerem. Aslı'nın yüzünü ellerinin arasına alıp gözlerinin içine baktı. "Alaattin Abi çoktan ölmüştü. Sen doğru şeyi yaptın. Evde başkaları da olabilir. Buradan hemen çıkmalıyız."

Kerem ve Aslı el ele salondan çıkarken ölü bedeninin dudakları arasından yere düşen minik yeşil topu fark etmediler. Gerçekten de tohum büyüklüğündeki yeşil tane içten içe bir ışıkla bir kez daha çaktı ve sonra sonsuza dek kuruyarak kahverengi bir toz parçasına dönüştü.

Temkinli bir şekilde apartmanın merdivenlerini indiler. Kerem'in aklında tek bir şey vardı o sırada. Aslı'nın komşusunun bedenine çöreklenmiş yaratık onlara tuzak kurmaya yeltendiyse, bu hayvani bakışlı ve hırpani görünümlü bedenler her geçen dakika akıllanıyor. Sanki insan beynini kavriyorlar ve onu kullanmayı öğreniyorlardı. Zaman ilerledikçe bu asalakların insan vücudunun potansiyelini keşfederek nasıl bir tehlikeye dönüşebileceğini düşünmek bile istemedi Kerem.

Apartmanın kapısındaki camdan bakınca tekinsiz bir cehennem manzarası karşıladı Kerem ile Aslı'yı. Cadde sakin olsa da tamamen boş değildi. Sokağın uzak ucunda başlarını yana eğmiş, sanki çalışma emri bekleyen robotlar gibi duran iki beden vardı. Biri ince, uzun bir adama, diğeri genç bir kadına aitti. Orada ilham bekleyen ruhsuz iki peygamber gibi duruyorlardı.

Kerem, demir kapıyı yavaşça aralayıp çıktı. Mümkün oldukça kafasını aşağıda tutmaya, dikkat çekmemeye çalışıyordu. Havada asılı duran sessizliği arada bir uzaklardan duyulan bir çığlık ya da minik patpatlar bozuyordu. Kerem

bunların silahların gürüldemesi olduğunu düşündü. Ancak nereden geldiğini kestirmek güçtü, askeri birlikten mi yoksa karakolun birinden mi? Ona umut veren tek düşünce hâlâ birilerinin direndiği gerçeğiydi. Yine de risk alamazdı, bir an evvel şehirden çıkmalıydı. Gerçi Kırklareli'nin dışında onu ne beklediğinden emin değildi ama en azından kalabalık yerlerde kalmamalıydılar.

Kapının önündeki arabanın gölgesine çömeldiklerinde Kerem, Aslı'ya soran gözlerle baktı. Anahtarı kaldırıp gösterdi. Aslı'nın tek yanıtı şaşkın bakışları oldu. Komşusunun arabasının hangisi olduğunu bilmiyor muydu? Kerem, içinde yükselen hüsrânı boğarak iç geçirdi. Kafasını yavaşça kaldırıp caddenin ucundaki iki bedene bakmaya niyetlendiğinde üzerlerine bir gölge düştü.

Tepesi kelleşmiş şişman bir adam hemen yanlarında bitirmişti. Kerem ve Aslı birbirlerine sokulup koşmaya hazırlandılar ancak iri beden yavaşça yanlarından geçip gitti. Onları fark etmemiş gibiydi. El ele sessizce iyice sindiler ve adamın uzaklaşmasını beklediler, ikisi de gözlerini görememiş ancak tembel ve beceriksiz yürüyüşünden onun parlayan yeşil gözlere sahip olduğuna kanaat getirmişlerdi. Kısa bir süre sonra çevrenin güvenli olduğuna kara veren Kerem kafasını kaldırıp sokağın başına baktı ve ikilinin oradan ayrılmış olduğunu gördü. Aslı'ya doğru elindeki anahtarı gösterip koşuyormuş gibi yaptı. Muhtemelen arabanın kapıları sessizliğin içinde gümbürdeyerek ve çığlık çığlığa vikleyerek açılacaklardı.

Kerem otomatik kilidin düğmesine bastı. Yolun karşı tarafında, hemen çaprazlarında metalik gri bir araba çağrını yanıtladı. Kerem ve Aslı arabaya doğru fırlarken az ilerdeki bir apartmanın sahanlığına girdiği anlaşılan yeşil gözlü adam ve kadın da sese doğru atıldılar.

Araba beş sene evvel üretilmiş, hâlâ yeni gibi duran bir

hatchback Toyota idi. O ve Aslı arabaya daha yakın gibi dursalar da kapıları açıp içeriye girmeleri gereken süre içerisinde sağ taraflarından koşarak yaklaşan ikilinin onları yakalayabileceğini düşündü Kerem. Saniyeler ellerinin arasındaki kumlar gibi akarken kısa mesafeyi koşarak aştılar. Kerem arabanın kaportasının üzerinde kayarak sürücü tarafına geçti. Aslı kapıyı açıp kendini içeri attı ve yeşil gözlü tehlike onlara ulaştı.

2.

Güneş tepeye tırmanmış olsa da hava serindi. Cılız güneş ışıkları hafif bir sisle kesiliyordu. Havadaki nem oranı yüksek olsa da yağmura imkân verecek bulutlardan yoksundu. Yine de maviden çok grinin tonları hâkimdi göğe.

Kırklareli, habis bir hastalığa tutulmuştu. Damarlarını oluşturan caddeler ne idüğü belirsiz bir hastalığa tutulmuş insanlarla doluydu. Geniş caddeye uzanan dar bir sokakta homurtuyu andıran bir çığlık yükseldi. Çığlık, bağırmaı yeni öğrenmiş bir gırtlaktan çıkarmış gibi vahşi ve kulak tırmalayıcı idi.

Çığlığı atan yeşil gözlü, vahşi bakışlı hurpani bedene insan demek zordu. Bu çarpık yaratık elini arabanın kapısına sıkıştırmıştı. Kendini öndeki yolcu koltuğuna atan Aslı kapıyı hızla arkasından çektiğinde ona yetişmiş yaratığın eli çoktan üstündeki pijamayı kavramıştı. Sertçe çekilen kapı parmakları ezdi, belki de kırdı. Yaratığın çığlığı bir kez daha sokakta yankı bulurken Aslı bunun acıdan olduğu kadar diğerlerini uyarıp çağırmak için verilen bir mesaj olduğunu da o an anladı. Kısa bir süre evvel onları fark etmeden yollarından geçip gitmiş şişman, kel kafalı adam sokağın başında tekrar belirdi. Yeşil yeşil parlayan gözlerinde hesaplı bir öfke okunuyordu.

Kerem, Aslı kadar şanslı değildi. Sürücü koltuğunun kapısını açmış ancak üstüne atlayan yeşil gözlü bedenle birlikte yere yuvarlanmıştı. Gözü dönmüş bir şekilde saldıran, tırnaklarıyla yolan, tokat atan, ısırmaaya çalışan beden genç bir kadına aitti. Belki de bu oldu Kerem'i kurtaran. Kadının deli gücüne ve hayvani saldırılarına rağmen Kerem silkindi, dizlerini göğsüne çekerek ayaklarıyla kadını itti. Geriye doğru savrulan kadın belini ve bacağına kavrayıp dişlerini adamın kalçasına geçirirken Kerem yüzündeki morlukların enişe edeceği son şey olduğunu kavradı.

Kerem hızlı düşündü ve kalçasını arabaya vurdu. Kalçasıyla beraber onu ısırarak kadının da kafası arabanın arka kapısına vurdu ve iç burkucu bir çatlama sesi duyuldu. Kadının dişleri gevşerken Kerem ısırığın acısı ve arabaya vurduğu için uyuşmaya ve sızlamaya başlayan kalçası ile kendini sürücü koltuğuna attı. Güçlü çeneler bir kaç saniye daha kalçasından kalsaydı bir parçayı beraberinde götürebilirlerdi. Kerem'in aklına annesinin küçükken ona söylediği komik bir özdeyiş geldi. "Her gördüğün götten köfte isteme!" derdi Melahat. Bu söz, genç adamın böylesine bir felaket anında acıyla gülümsemesini sağladı. Daha sonra annesinin ve babasının başına gelenleri düşünerek kendini tarifi imkânsız bir hüznle kaplanmış buldu. Onların güçlü bir şekilde ayakta kalmaları ve ölen oğullarını gömmeleri gerekiyordu.

"Çabuk gidelim ne olur!" Aslı da onu kavrayan elden kurtulmuş, aracın kapısını sıkı sıkıya kapatmıştı. Kerem hem bedenini hem de yüreğini burkan acılara aldırmandan anah-tarı deliğe soktu ve arabayı çalıştırdı. Allahtan hemen çıkabilecekleri kadar açıklık vardı. Onlara yetişmiş olan şişman adama yavaşça çarpıp sokağa çıktılar. Sağdan soldan çığlık atarak fırlayan bedenlere aldırmandan Kerem gaza bastı ve arabayı ana caddeye çıkardı. Çok hızlı gitmiyordu çünkü her an karşılarına çıkabilecek, yolun ortasındaki bir arabaya ya

da bir engele toslamak istemiyordu. Çok da yavaş değildi çünkü hareket eden arabayı fark eden yeşil gözlüler hemen peşlerine takılıp koşturmaya başlıyorlardı. Takipçilerini geride bırakırken meydana ve oradan da şehrin çıkışına doğru sürdü aracı.

Gözlerine takılan manzara ruhlarında sonsuz dek yankılanacak bir dehşet hatırası bıraktı. Ağrıyan kalçası önemini yitirmişti şimdi. Yan koltukta Aslı'nun nefesini tuttuğunu ve göğsünde patlamak için bekleyen hıçkırıkları yutkunduğunu duyuyordu.

Gerçekten de Aslı eğer ağlamaya başlarsa duramayacağını biliyordu. Hayatta her şeyle başa çıkabileceğini düşünmüştü. Hele ki babasını yitirdikten sonra ölüm bile gözüne korkunç gelmemeye başlamıştı ancak şu an içinde olduğu durum onu dehşete düşürüyordu. Yanlarından geçip gittikleri caddelerde ayaklarını sürüyen, vahşice saldırıp birbirini parçalayan bedenler görülüyordu. O habisçe parlayan yeşil gözlülerin bir kısmı arabayı fark edip peşlerine takılsa da bir süre sonra çaresizce vaz geçiyorlardı. Adeta ele geçirdikleri bedenlerin yorulmasına alışık değil gibiydiler. Nefes nefese kalıp yere yıkılıyorlar, kızgın bakışlar ile çaresizce hırılıyorlardı.

Kerem tam halı sahayı geçip şehir dışına uzanan ana yola girmek üzereydi ki bir anda frene asılıverdi. Yollarını kesen devrilmiş kamyonu gördüklerinde içlerinden bir şey koptu. Planlı bir engelleme olamazdı, muhtemelen şanssız kamyon şoförü yeşil gözlülerin saldırısına maruz kalmış ve kamyonun kontrolünü yitirmiş olmalıydı. Kamyonun arkasındaki tomruklar tüm caddeye yuvarlanıp yalnızca bulundukları sokağı değil öte taraftaki şehir dışına uzanan yolun da bir kısmını kapatmış gibiydi.

Kerem yavaşça arabayı durdurup döndürürken bir iki yeşil gözlü yaratık kendini kaportaya atıp camları tırmaladı.

Kerem hızlanırken düşüp geride kaldılar. İstasyon altından, mezarlığın yanındaki Edirne yolundan çıkmayı düşündü Kerem, oradan bir geçit bulamazsa Karaumur Caddesi'ne döner ve belediyenin olduğu tarafa giderdi. Bu yol onu şehrin içine istemediği kadar sokardı gerçi. Yine de Kırklareli gibi küçük bir şehirde arabayı rahatça geçirecek bir ara sokak bulurdu.

Dizlerini göğsüne kadar çekip kollarıyla sarılmış olan Aslı, o iri gözlerini açmış, bu haliyle küçük bir kız çocuğuna benzemişti.

"Merak etme, buradan çıkacağız..." diyerek kızı teselli etmeye çalıştı Kerem.

Aslı, küçük çaplı bir şoka girmiş gibiydi. Kendini çevresinden soyutlamaya, çevresinde süre giden akıl almaz olaylarla başa çıkmaya çalışıyordu.

"Bak, bunun mutlaka bir açıklaması..." Kerem sözünü tamamlayamadı. Aslı ufak bir çığlık atarak parmağıyla meydanın uzak ucundaki bir sokağın başını işaret etmişti.

Kerem, sokağa doğru baktı ve bir an için ne düşüneceğini ya da ne yapacağını bilemedi.

Normal bir günde, normal bir dünyada olsalar altında çizgili pijama, üstünde önü açık bir gömlek, sekerek yürüyen yaşlı adamın bu haline gülerdi Kerem. Şimdi ise onun yaşam mücadelesi verdiğini biliyordu. Çok yaşlı görünmesine rağmen hayata sıkıca tutunmuş gibiydi. Kerem, adamın o yaşa kadar yaşamış olmasını kıskandı bir an için.

Dudaklarını sıkıca bastırmış, Nuh nebiden kalma, ateş alması gerçek bir mucize olacak bir tüfeği sağa sola doğru tutarak yürüyordu yaşlı adam. Hemen arkasındaki sokaktan çıkan birkaç yeşil göz, temkinli bir takiple arayı kapatıyordu. Israrcı olmalarına rağmen artık vahşice davranmıyorlardı ki bu çok garipti. Anlaşılan o ki toplumun yaşlı ve işe yaramaz görünen bu bireyi ile yakından ilgilenmiyordu insanlara

yeşil gözler bahşeden komün hastalığı. Transa girmiş görünen diğer bedenler kafalarını çevirip bakmıyor, işi, yaşlı adamı takipte olan ekibe bırakmış gibi görünüyordardı.

Kerem yaşlı adamı geçmeden hızını azalttı ve direksiyonu hafifçe kırdı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu iri gözlerle Aslı. Kerem yaşlı adama bakıp omuz silkince Aslı nefesini tuttu. Bir an evvel buradan gitmek istiyor ama yine de o adamı geride bırakamayacağını biliyordu. Arabayla daire şeklindeki meydanın yarısını döndü ve gaz pedalına asıldı. Araba hızla fırladı ve yaşlı adamın peşindeki gruba doğru gözü dönmüş bir boğa gibi atıldı. Kerem son anda frenlere asıldı. Araç patinaj çekeerek yeşil gözlerle yaşlı adamın arasına girdi. Yaşlı adam iyice kıstığı gözleriyle arabanın içindekileri seçmeye, niyetlerini anlamaya çalıştı. Kerem camı açtı ve kafasını uzatıp bağırdı.

"Haydi arabaya atla amca!"

Elinde hem tüfek hem de bir baston olduğunu o zaman fark etti Kerem. Yaşlı adam onları yavaşlatacak fakat onu bu cehennemde orta yerinde savunmasız bırakmaya Kerem'in gönlü el vermezdi.

Adam tereddüt etse de silahı indirdi ve arka kapıyı açıp elinden geldiğince çabuk bindi. Kerem, nefes nefese kalmış ve kapıyı kapamaya uğraşırken debelenen yaşlı adamın kalp krizi geçirmiyor olduğunu umdu.

"Sür delikanlı, sür," dedi yaşlı adam peltek ağzıyla. Takma dişlerini evdeki bardağında unutmuştu. Eğer buradan sağ çıkarsa hayatının kalanını dişsiz geçirebileceğini düşündü, yaşadıklarından sonra pek de problem olmazdı.

Tanışmaları ve teşekkürü daha sonraya ertelediler, Kerem arabayı meydanın kuzey ucundaki yoldan çıkardı. Şimdi tereddütlerini kaybetmiş yeşil gözlerin hepsi peşlerine takılmış gibiydi.

Çevrelerinde cehennemden bir kesit, şehrin batısına sürdüler araçlarını, garip bir tesadüf mü, kaderin bir oyunu mu yoksa planlı bir engelleme mi bilinmez, istasyonun hemen yukarısında yolun ortasında stop etmiş arabalardan bir bari-kat karşıladı onları.

Kerem'in şehrin içine girmekten başka çaresi kalmamıştı. Takipçileri birkaç sokakta bir nöbet değişimi yapıyor gibiy-di. Yorulup nefessiz kalan bedenlerin yerine yenileri geli-yordu.

"Kıyameti görecektedir kadar yaşayacağımı düşünmemiştim," dedi yaşlı adam gırtlaktan çıkan, paslı bir sesle.

Kerem, bunu tatsız bir şaka olarak algılasa da tüm bu hengâmenin ortasında dikiz aynasından arka koltuktaki yaş-lı adama baktı. Adam gayet ciddi duruyordu. Her ne kadar dişsiz ağzı peltek ve komik denecek şekilde kelimeleri bü-küyor olsa da adamın gözlerinde yılların getirdiği elem veri-ci bakışlar vardı. Gözleri bir zaman renkli olsa da, yeşilin bir tonu olmalıydılar, şimdi açılarak grileşmişlerdi. Kaç yaşın-daydı bu adam gerçekten de?

"Adınız nedir?" diye sordu Aslı yaşlı adama, şimdi hafif-çe yan dönmüştü, sanki arabanın önündeki görüntüden sa-kınmaya çalışıyordu.

Kerem yeniden yola odaklanırken diğerlerinden daha çe-tin ceviz çıkan kızıl saçlı bir kadın yan sokaktan fırlayıp kendini arabanın önüne attığında Kerem direksiyonu hafifçe kırarak onu ezmekten sakındı. Çünkü o insanlara, bir zaman insan olan şeyler diye hatırlattı kendine, çarpmaya başlarsa duramayacağını biliyordu. Arabayı ileri geri sürer ve hepsini pestile çevirirdi.

"Hı... Ha, Recep. Senin adın nedir hanım kızım?" Yaşlı adam altın gününe gitmiş karılar gibi çene çaldığını düşünse de kızla konuşmanın onun rahatlatıldığını fark etti.

"Aslı," dedi kucağındaki dizlerine biraz daha sıkıca sarı-

larak, sanki ayaklarını yere uzatsa kapıdan fırlayıp dışarı düşecekmiş gibi tedirgindi. "Sizce..." Tereddüt etti. Diğerleri fark etmese de titremek için fırsat arayan dişlerini sıkıca birbirine bastırıyordu. "Neler oluyor?"

Yaşlı adam yanıt vermedi. O kadar uzun süre sessiz durdu ki Kerem ile Aslı hiç yanıt vermeyeceğini ya da soruyu duymadığını düşündüler.

"Bilmiyorum," dedi neden sonra Recep. "Bu şehrin insanları iyi insanlardır. Elbette dünyanın her yerinde olduğu kadar kötüler, bozulmuşlar ve umursamazlar ancak dünyanın pek çok yerinden iyidirler. Yıllardır cinayet işlenmedi buralarda, hırsızlık çok nadirdir, aileler güçlü, eşler birbirine sadıktırlar. En tehlikeli şey kocakarıların asılsız dedikodularıdır. Bunu hak ettiğimize inanmıyorum, bu insanların bunu hak ettiğine inanmıyorum." Hep hayatı anlamlandırmaya çalışmış birinin şaşkın yüzüydü kırıksıklıklar arasında görülen. O aklının gelgitlerini oluşturan puslar açılmış da geçmişteki o zeki ve duyarlı adam, bir kez daha ortaya çıkmış gibiydi.

Kerem ile Aslı, kafalarını onaylarcasına salladılar. Onun yalnızca yaşına değil bilgeliğine de hürmet etmeleri gerektiğine kanaat getirdiler.

"Bir virüs, ya da bir tür bedenleri ele geçiren uzaylı yaratık istilası belki..." Kerem, bilimkurgu filmlerinin hayranı olmasa da zamanında Hollywood senaryosundan payını yeterince almıştı. Karaumur Caddesi'ne tereddütle girdi Kerem, yol açık görünüyor olsa da sağda solda park etmiş arabaların arasından her an fırlayacak bir beden tehdit oluşturabilirdi. Şimdilik tüm takipçileri epey geride kalmış gibiydi. Yeşil gözlüler ilk anlardaki heyecanını kaybetmişlerdi adeta, hayatta kalan bu üç kişiyi başlarında dolaşan minik sivrisinekler gibi görüyorlardı sanki. Belki de öyleydiler gerçekten de, o yeşil gözler her geçen saniye daha çok bilinç kazanıyor,

kısa süre evvel akılsız yaşayan ölüleri andırırlarken artık daha kontrollü adeta normal bir insanmış gibi dengeli bir şekilde peşlerinden koşabiliyorlardı.

Kerem, düşünmeye tüm bu olan bitene anlam yüklemeye çalıştıkça içini garip bir korku ve yılgınlığın doldurduğunu fark etti. Korkuyordu çünkü neyle karşı karşıya olduğunu bilmiyordu. Eğer bilseydi daha da çok korkardı...

3.

Aylin, Cem'in elinden sıkıca tutmuş, şehrin caddelerinde amaçsızca koşuyordu. Tüm olanlar sanki hâlâ uyanamadığı bir kâbusun parçası gibiydi. Kanındaki adrenalin korkuyu boğuyordu. Üzerinde pijamaları, rüzgâra takılmış sarı saçları ile sanki tanrının öldüğünü öğrenmiş bir melek gibi süzülüyordu güneşin ilk ışıklarında. Korkmuştu. Bir yerlere yığılıp hıçkırarak ağlamasını ya da tepeden tırnağa durduramadığı bir titremeye yakalanmasını engelleyen tek şey elinin içindeki küçük eldi. Kardeşinin yanında güçlü görünmeye çalışıyordu.

Aylin ve Cem apartmanlarından fırladıklarında yardım bulmaya çalışmışlar, hemen karşı apartmandaki zillere basmışlardı. Camlardan parlayan yeşil gözler bakmış, kapıdan onları yakalamak isteyen, omuzları ve kafaları düşük bedenler fırlamışlardı. Birkaç sokak aşağıdaki askeri gazinodan silah sesleri yükseldiği için oraya gitmeye cesaret edememişler, şehir meydanına doğru koşturmuşlardı. Her döndükleri köşede ayaklarını sürüyen, yeşil gözlü yüzler karşılamıştı onları. Kimi zaman da parçalanmış vücutlar, kanlı eller ve ağızlar görmüşlerdi. Detayları yakalayamadan kaçmak zorunda kalmışlardı. Kendileri gibi amaçsızca koşturan başka siluetler görmüş olsalar da onlar ya seslendiklerini duymamış ya da umursamayarak kaçmaya devam etmişlerdi.

ler gibi kafalarını kaldırmış, avlarını arayan adamların seslerini duyabiliyorlardı. Kafalarını duvarın üstünden çıkarıp da bakmaya cesaret edemiyorlardı ancak zayıf gölgeleri açık bahçe kapısından içeri düşüyordu. Üç kişi saydı Cem.

Aniden yeşil gözlü yaratıklardan biri ağzını sonuna kadar açarak boğazından iki tahtanın birbirine sürtünmesini andıran bir ses çıkardı. Sahip olduğu insan ses telleri ile bunu yapmakta güçlük çektiği belliydi ancak Cem ile Aylin'in içini burkan ses giderek arttı ve diğer iki eşlikçisi de ona katıldı. Ses arttı, iki kardeş istemsizce ellerini kulaklarına götürüp kapadılar ve şaşkın bir şekilde titreşimi neredeyse kemiklerinde hissettiler. O anda hayatları boyunca unutmayacakları bir şey oldu, kendilerinden bir karış bile uzak olmayan aslanağızları sallandılar, ağza benzer yapraklarını aralayıp ince, tiz bir sesle yanıt verdiler. Bu ses, çiçeklerin ince tepeliklerini birbirine sürterek çıkardıkları, cır cır böceğini andıran ancak çok daha hafif bir karşılıktı ancak onlarcası bir anda yapınca ortaya bir ısıklık, doğal bir alarm çıkmıştı. Bir anda yeşil gözlü bedenler duvarın oraya, aslanağızlarının olduğu yere doğru atılırken Aylin kardeşinin elinden tutup bahçenin içindeki eve doğru koşturdu.

Üç iri yarı yeşil göz şimdi enselerindeydi, birkaç saniye içinde onları yakalamış olacaktı. Onları da yeşil göze çevirecekler, kim bilir belki kaçıp da onları sinirlendirdikleri için doğrudan parçalayıp öldüreceklerdi. Tek katlı beton evin kapısı kapalıydı, iki kardeş el ele belki de bir arka bahçe, oradan da bir kaçış olur ümidiyle evin yanına doğru koştururken takipçileri ile aralarındaki mesafe iki adıma indi. Sonra bir adıma indi, boğazından titreşimli çığlığı çıkarıp çiçeklerle konuşan geniş omuzlu bir adam olan yeşil göz tepelerinde bitip birazcık geride kalan Cem'in ensesine yapışmak üzereydi ki Aylin ve Cem alçak evin köşesini dönüverdiler.

Köşeyi döner dönmez ikisi birden güçlü bir bedene çarptılar. Gerisingeri savrulurken gözlerini alan güneş ışığında tepelerinde dikilen bedeninin kollarından birinin diğerinden daha uzun olduğunu fark ettiler. Eşlikçileri arkalarında biterken şimdi de karşılarında ne menem bir yaratık olduğunu bilmeden ve her şeyin bir an önce bitmesini istemiş gibi iki kardeş yerde dertop oldular.

Kısık gözlerinin önündeki vücut netlik kazandı ve aslında uzun görülen kolun da havaya kaldırılmış bir balta olduğunu fark ettiler. Demek sonları böyle olacaktı, kısacık hayatları elem verici bir sonla bitecekti. Balta havada geniş bir yay çizdi ve Cem'in hemen üzerinden aşip arkasında bitivermiş yeşil gözlü adamlardan birinin boynuyla omzu arasına saplandı. Köprücük kemiğini parçaladı, kazandığı şiddetli ivme ile adamın sol yanını adeta felç etti.

Baltayı kolayca çekip çıkardı uzun boylu adam ve ikinci hamlesi ile orada bitivermiş daha zayıf bir yeşil gözün boynuna sapladı. Yeşil gözün başı tamamen kopmadı ancak omuriliği parçalandı ve havaya bir kan fışkiyesi bırakarak yan tarafa doğru imkânsız biçimde eğildi. Aldıkları darbeye iki yeşil göz de yere çöktüler. Hemen arkalarındaki bir üçüncüsü tereddütle durmuştu şimdi ancak bu, baltalı adamı engellemedi. Balta bu sefer yukarıdan aşağı savruldu ve üçüncü yeşil gözün göğsüne gömüldü. Kemik çıtırtıları ve sönen ciğerin ıslığı duyuldu. Balta göğse takılıp kaldı. Adam baltayı sıkıca kavramıştı ve yeşil göz yere yıkılırken bırakmadı. Onunla birlikte ileri doğru savruldu. Kalın tabanlı ayakkabısını sırt üstü yere yıkılmış yeşil gözün karnına bastırıp baltayı çekti ve kanla kaplı metal ağzı birkaç kez daha inip kalktı. Yerdeki bedenin öldüğüne emin oldu. Hâlâ titreyen, kıpırdanan diğer yeşil gözlülere geldi sıra. Bir kafa ait olduğu bedenden ayrıldı, diğeri ise son seğirmesini ancak neredeyse sol omzundan sağ beline kadar ulaşmış bir yarığa

sahip olduğunda yaptı.

Baltayı tutan adamın sadece üstü başı değil yüzü, gözü de kan içindeydi. Yerde dertor olmuş kızla çocuğun da üstüne kırmızı damlalar halinde yağmur olup yağmıştı kan sanki. Çocukların kafalarını kaldırma cesareti bulması için sessiz bir iki dakika geçmesi gerekti. Başlarına dikilmiş balta talı adama korkuyla baktılar ilk an. Kanlar içindeki bu gözü dönmüş uzun boylu adamın kendilerini de keseceğini düşünmüşlerdi.

Bir an sonra ifadeleri yumuşadı ve aslında bu adamı tanıdıklarını fark eden bir rahatlama yerleşti bakışlarına. Cem ve Aylin şaşkın ama içten içe büyüyen bir sevinçle kurtarıcılarına, okulda hizmetli olarak çalışan Hüseyin Abilerine baktılar. Gözlerine keder yerleşmiş adam iki küçük çocuğu tanıma belirtisi göstermese de üzerine sıçramış kan ve elindeki amansız balta ile korkutucu görüldüğünü biliyordu. Baltayı yere bıraktı ve çömelip çocukların kalkmasına nezaketle yardım etti.

Hüseyin, çocukların gözlerine dikkatle baktı. Normal olduklarını anlayınca o da rahatlamış göründü. Çocukları öldürmek ona daha zor gelecekti çünkü.

"Sizler iyi misiniz? O yeşil gözlü canavarlardan birine dönüşmeyeceksiniz, değil mi?" Hüseyin endişeliydi keza evinden çok uzaklaşmamış, mahallede gizlice dolaşırken yeşil gözlü yaratıklar dışında normal birini henüz görmemişti. Cem ve Aylin, o yaratıkların hışmından kurtulmuş yegâne insanlardı adamın gözünde.

Hüseyin, ailesini ele geçiren kötücül deliliğin yayılmasına engel olacağına ant içmişti. Hayatını bu şekilde kaybedebileceğini bilse de, bir şehir dolusu insanı katletmesi gerekse de intikamını alacaktı. Bu lain yaratıklar onun sevdiklerini elinden almışlardı ve Hüseyin onlardan birlikte götürebileceği kadarını cehenneme götürmeyi planlıyordu. Bu aslında

bir tür intihardı, yorulacak, dengesini yitirecek ve bir yerde hata yapacaktı ancak öfke yüreğini kabartırken o zamanın çok uzak olduğunu düşünüyordu.

Hüseyin çocuklara baktı, gözlerini beklenti dolu bakışlar karşıladı. Birilerinin bu felaketten kurtulmuş olması cesaret verici olsa da çocuklar ona ayak bağı olacaktı ancak adam elbette onları geride bırakacak değildi.

"Bizler bu beladan yırttığınıza göre, orada hâlâ normal olan başkaları da olmalı..." dedi Hüseyin çömelip duvara dayanarak, hem gözlerden saklanıyor, hem de soluklanıyordu.

"Kaçan başkaları da vardı. Belki sığındıkları güvenli bir yer vardır." Aylin'in sesi korkuyla titriyordu.

Hüseyin durumu değerlendirmiş gibi çenesini sıvazladı. Kumral adam olumlu anlamda kafasını salladı.

"O zaman gidip bakmamız gerekecek. İsterseniz size boş bir ev bulurum ve orada saklanırsınız..." Adam sözünü tamamlamamıştı.

"Güvenli bir yer kalmadı..." dedi Cem. Derisi kemiğine yapışmış küçük çocuğun ak teninde kırmızı kan damlaları ışıltıyordu. Ablası iğrenerek üstünü başını silkelerken Cem metanetle hiçbir tepki göstermemişti. Kandan rahatsız olmuyor gibiydi.

"O, yani gözlerindeki yeşil şey, şu anda durumu kontrol altına almaya çalışıyor ancak yakında ondan saklanacak yerimiz kalmayacak." Cem, bakışlarından diğerlerinin kendine inanmadıklarını anladı. Morali bozuldu, başını eğdi.

"Biz seninle geleceğiz Hüseyin abi," dedi Aylin, kardeşinin saçmalamalarında en azından az da olsa bir mantık bulunduğunu düşünerek.

"Yanımdan ayrılmayacaksınız ama size bir şey yapmanızı söylediğimde beni ikiletmeyeceksiniz, tamam mı?" Hüseyin, çocukların neler yaşadığını az çok tahmin edebiliyordu, an-

neleri ve babaları yanında değildi, demek ki onlar da yeşil gözlülere dönüşmüş ya da onların ellerine düşmüş olmalıydılar. Yine de taze acıları deşmenin ne yeri, ne de zamanıydı.

Çocuklar tereddütle kafalarını sallayarak onayladılar. Birbirinden cesaret almak ister gibi, belki de artık bilinçsizce el ele tutuşmuşlardı.

Hüseyin ayaklandı ve bahçenin ön kapısına doğru yürümeye başladı. Çocuklar da adamın peşi sıra giderken duvarın yanındaki aslanağızlarından uzak durmaya çalıştılar. Çiçekler şimdi masum ve hareketsiz dursalar da iki kardeş onların ne yaptıklarına şahit olmuşlardı.

Uzun boylu adam kamburunu çıkararak, temkinli bir şekilde sokağa çıktı ve soluna doğru ufak adımlarla yürümeye başladı. Cem ve Aylin de adamın peşi sıra açlıklarını, susuzluklarını, berelediği dizlerini ya da sevdiklerini kaybetmenin acısını erteleyerek ilerlediler. Büyük bir felaketten sağ çıktıklarını düşünüyorlardı oysa felaket daha yeni başlıyordu.

4.

Ne yazık ki Hüseyin, Cem ve Aylin daha ikinci sokağı döndüğü anda kendilerini yeşil gözleri içten içe parlayan kalabalığın içinde bulmuşlardı. Hüseyin'in kolları bir makine gibi durmaksızın baltayı yaklaşan bedenlere savursa da yeşil gözler onları ele geçirmeden hepsini indirebilmesi mümkün değildi. Kaçtılar, ta ki bir sokakta iki yandan da sıkıştırılıp kapalı bir demir kapının önünde tuzığa düşene kadar.

Demek ki buraya kadardı... Mücadelelerini vermişler, ellerinden geleni yapmışlardı. Hüseyin, çocukları ardına aldı ve baltasını kaldırdı, kanının son damlasına kadar dövüşmeye hazırlandı.

"Eğer bir açıklık yakalarsanız kaçın, tamam mı?" dedi dış-

lerini sıkarak, iki kardeşe dönüp bakamamıştı bile. Gerçi çevrelerini saran güruh onlara kaçacak yer bırakmamıştı, işleri bitmişti.

Bir anda göğü her gün dolduran o ilahi ses duyuldu. Yeşil gözlü zombiler, sanki kuklacıları bir anda şaşkınca kalmış kuklalar gibi ifadesiz bir şekilde yerlerinde kaldılar. Ya tembel bir imamın ayarladığı bant kaydı, ya yaşananları fark etmemiş ya da her şeye rağmen görevini yerine getirirse yaşananları tekrar eski haline çevirebileceğini düşünen bir imam sabah ezanını okumaya başlamıştı. Kutsal çağrı göğü doldururken yüzlerinden ne hissettiği anlaşılmayan ve çok uzaklara dalıp gitmişler gibi görünen yeşil gözlü insanların arasından sıyrılmayı başardı üçlü.

Önce korkmuş ve çekinmişlerdi ancak artık neredeyse kendine sarılmış yeşil yeşil parlayan gözleri ittiren Hüseyin karşısındakilerin herhangi bir tepki göstermediğini fark etti. Sonra çocukları kalabalığın uzanmış elleri arasından çekip aldı ve tamamen tepkisiz kalmış insanları omzuyla aralayaarak, mümkün oldukça kargaşa yaratmayacak şekilde sakince ilerlemeye başladı. Hüseyin bir gecede en az on yıl daha yaşlanmış gibi görünüyordu. Şimdi kaderin bir araya getirdiği ailesiz adam ve öksüz çocuklar el eleyle. Nefeslerini yüzünde hissettikleri iç içe kalabalığı yarıp geçerken kimse onlara müdahale etmedi. Az evvel sanki canlarına susayan canavarlar onlar değilmiş gibi garip bir trans halindeydiler.

Cem, sesini çıkarmasa da ne olduğunu biliyordu. O insanların gözlerinin arkasına yerleşen yeşil, o herkeste olan ama aslında tek olan şey, rakibini tanımaya çalışıyordu. Başka bir insanın ilahi bir varlığa yakarışını anlamaya, bunu istekli yapan bir ruhun değerini ölçmeye çalışıyordu. Çünkü Cem biliyordu ki onu rüyalarında da kovalayan yeşil şey tanrıyı tam olarak anlayamıyor, ondan korkuyor ve nefret ediyordu. Cem biliyordu, biliyor ve korkuyordu. Çünkü bir

süredir Cem'in rüyalarına geliyordu Yeşil, onu kovalıyor, bazen kulağına niyetini fısıldıyor, sanki çocuğa meydan okuyordu. Sanki köle yapmadan avucu içerisinde tutacağı yeni yetme bir peygamber arıyordu da Cem'i hazırlıyordu ve Cem, Yeşil'den hiçbir şeyden korkmadığı kadar çok korkuyordu çünkü niyeti kimsenin tahmin edemeyeceği kadar korkunçtu.

Zayıf omzu uzun boylu bir adamın dizine çarpınca irkildi Cem. Ezanın sesi solmaya, dikkati dağılmış yeşil gözlü yaratıklar ayaküstü uykularından uyanmaya başlamışlardı. Üçlü, kalabalıktan hâlâ sıyrılabilmiş değildi.

Hüseyin, Cem'i kucağına aldı, Aylin'i ise kolundan sertçe çekeledi. Kızın canı yansa da sesini çıkarmadı. Hüseyin sağ eliyle baltasını her an savurabilecek şekilde tutarken sol eli ve koluyla pek de ağır olmayan çocuğu omzuna dayamıştı. Tam kalabalığın son sırası diyebilecekleri sınıra gelmişti ki ezan tamamlanamadan kesildi. Yeşil gözlü, artık insanlığını yitirmiş bedenler sanki bir rüyadan uyanır gibi silkindiler, sersemce baktılar. Hüseyin hemen önündeki, pembe tişörtlü, ayağındaki kot pantolon sıyrılıp biçimli kalçalarını ortaya çıkarmış genç kıızı tekmeleyip yere yıktı, Aylin'in elini çekerek koşmaya başladı.

Daha beş adım atmamıştı ki arkasındaki kalabalık hırlamalar ve çığlıklarla kendine geldi ve peşine takıldı. Bu şekilde uzun süre koşamayacağını ve bu kadar büyük bir kalabalıkla başa çıkamayacağını biliyordu. Hüseyin dar caddelerin birinden geçti ve Karaumur Caddesi'ne bağlanan geniş bir sokağa girdiğinde hemen ensesinde vahşetin soluğunu hissetti. Takipçileri, aradaki açığı iki kol boyuna kadar indirmişlerdi. Bir anda acı bir fren sesiyle yerlerinden fırladılar ve üzerlerine doğru gelen arabaya geceleyin otobanın ortasında yakalanmış bir tavşanın şaşkınlığıyla bakakaldılar.

Normalde peşlerindeki yeşil gözlü, eskiden insan olan

yaratıkların onları bu birkaç saniyede yakalamış olmaları gerekirdi ancak hiçbir şeye tepki göstermeyen yeşil gözlüler de aniden duran arabaya şaşkınlıkla baktılar bir an.

Hüseyin, Cem'i yere indirirken araba yanlarında durdu. Yeşil gözlü kalabalık ile aralarına girmişti. Direksiyondaki genç adam kafasıyla arabanın arkasını işaret etti. Sağ arka kapı açılırken yaşlı bir yüz görüldü.

"Hadi çabuk olun!" Törpülü sesin sahibi, eski bir tüfeği yaklaşan yeşil gözlü güruha çevirmişti. Hüseyin şaşkınlığını üzerinden attı ve kendilerinden başka normal insanların da olduğunu görünce umutla karışık bir üzüntü duydu. Arabaya doğru hareketlenirken karamsar düşünceler yakasına yapıştı. Karısı ve kızı da yanında olabilirdi. O gece belki biraz eve erken gitmiş olsa...

Tam tersini düşündü, düşünmeye zorladı kendini, burada olamayacağı gerçeğini... O zaman bu çocuklar da perişan olmuştu. O anda külüstür silah öksürdü ve fazla yaklaşmış birkaç yeşil gözü yere serdi. Hüseyin düşüncelerinden sıyrıldı, derince bir iç geçirerek çocukların arabaya binmesine yardımcı oldu ve kendisini içeri atarak kapıyı çekti. Tüm bu yaşananlara, hayata temelli bir kapı kapatmak istiyordu. Yeşil gözlü bedenler kendilerini arabanın üzerine attılar, çelik canavar onu döven bu etten yağmura aldırmandan yerinden fırladı.

Kaderin Kırıldığı Yer

1.

Hengâmeyi fark ettiğinde Karaumur Caddesi'nin ortasına kadar gelmişti Kerem, yolunu tıkayan bir araçtan kurtulmak için paralel bir caddeye girmişti. Peşindeki, biri orta yaşlı kel bir adam, diğeri ise on altısından büyük göstermeyen bir delikanlı olan ama gözleri yeşil yeşil parlayan takipçilerine dikiz aynasından bakışlar atıyordu. Bir anda karşısındaki caddeden kalabalık bir güruh akın etti. Hâlâ sersem yaşayan ölümler gibi kendini sürükleyen bedenlerin kovaladığı üç insanı görünce tereddüt etmeden aracı hızlandırdı. Bu mesafeden gözlerini göremiyordu ama onların normal olmasını ümit ediyordu, her ne kadar deli cesaretiyle kalabalığa yaklaşıp da yeşil gözlü kalabalığın başa çıkamayacağı kadar çok olduğunu fark etmesi onu tereddüde düşürdü.

"Şunları gördünüz mü? Çabuk olmamız gerekecek!" Kerem diğerlerini uyarırken kalabalık ile arasındaki mesafe yitti.

"Sen merak etme, ben onları hallederim!" dedi gözü pek

bir şekilde Recep, elindeki külüstür tüfeğe sıkıca sarılarak. "Sen korkuyorsun evlat ama ben daha önce de adam öldürdüm ve gerektiğinde tekrar öldürmekten çekinmem."

Kerem bu beyanata nasıl cevap vereceğini bilemeden önüne fırlayan bedenleri ezmek için frene asıldı. Karşısındakilerin yeşil gözleri olmadığından o an emin oldu ve içindeki umut kıpırdandı. Genç adam, kafasının içinde büyüyen onu öldürmeye hazırlanan kütleyi çoktan unutmuştu bile.

Korku dolu üç çift gözde beliren minnet duygusuna karşı, içinde hayatı boyunca sahip olmadığı garip bir sorumluluk hissi kıpırdandı. Genç adam o an, kurtarabildiği kadar kişiyi bu felaketten kurtarmayı kendine amaç edindi. Arka kapının açıldığını duydu ve bastonun tıkırtısına, dışarı çıkan ayak sesleri eşlik etti. Ellilerinde görünen bir adam, bir kız ve bir erkek üç kişilik grup aracın yanına dolaşp da kendilerini arabanın arkasına atarken peşlerindeki yeşil gözlüler arabaya varmıştı bile.

Birden çevrelerini güçlü bir gök gürültüsü kapladı. Neden sonra Kerem bunun gök gürültüsü değil, külüstür tüfeğin öksürüğü olduğunu fark edecekti. Arabaya neredeyse varmış orta yaşlı bir yeşil göz göğsünde açan kırmızı çiçeklerle geriye doğru uçtu. Genç bir kızın kafası ikinci gürüldeme ile adeta patladı, yüzünün yarısı kırmızı bir perde halinde yere düşerken aracın kaportasından seken beyaz kırmızı topçuğun yeşilliği solan bir göz küresi olduğunu fark etti Kerem. Midesindeki isyanı bastırdı.

"Çok kalabalıklar! Hepsiyle başa çıkamazsın, çabuk gir içeri..." Kerem yaşlı adamın aksak bir şekilde kendini arabaya atmasını bekledi. Daha kapı kapanmadan ayağını gaz pedalına yapıştırmıştı bile. Hafif bir hırıltıyla ileri atılan araç üzerine çullanmış bir kaç bedeni savurdu, yolu tıkamış olanlara çarptı ve gözlerini habis yeşillik bürümüş küçük bir kızı

ezdi. Yalnızca bacaklarını... Yalnızca bacaklarını ezdiğini ümit etti Kerem ve dikiz aynasından geriye bakmayı göz alamadı. Peşlerindeki hayvanı güruhtan hayal kırıklığını andıran bir homurtu yükselirken nefesi yeten bir grup peşlerinde koşturmayı sürdürüyordu. Kerem, kalabalıklaşmış arka koltuğa ancak o zaman göz atabildi. Dikiz aynasından yansıyanlar pek cesaret verici değildi.

Zayıf, hastalıklıymış gibi bembeyaz tene sahip küçük bir çocuk sessizce oturuyor, afallamış bakışlarıyla sağa sola bakıyordu. Çocuk, yanında oturan, kendinden dört ya da beş yaş büyük olabilecek sarışın kızı teselli etmek ister gibi elini onun omzuna koymuştu. Uzun sarı saçları öne doğru düşmüş kız, elleriyle yüzünü kapamış sessizce ağlıyordu. Kerem'in tam arkasına oturmuş ve görüş alanının dışında kalmış adam ise bakışlarını camdan dışarı dikmişti, elindeki baltadan kan damlıyordu.

"İyi misiniz? Yaralı olanınız var mı?" diye sordu şimdi endişeyle neredeyse tamamen arkaya dönmüş olan Aslı. Kısa perçemlerinin altındaki bakışları endişe doluydu, iri gözlerinin altları hafif torbalanmış, göz yanlarında ise kederli çizgiler oluşmuştu.

"Biz iyiyiz..." dedi Cem, sanki grubun en olgunu ve akli başında olanı gibi konuşmuştu. Vücudu gibi cılız sesinde tereddüt tınısı varsa da ne burnunu çekerek ağlayan kız, ne de camdan dışarı sessizce bakan suratsız adam konuşacakmış gibi duruyordu. Aslı, dizlerini iyice kırarak oturmuş uzun boylu adama baktı. Yere dayadığı kanlı baltayı sıkı sıkı kavramıştı. Adamın şimdilik kendi taraflarında olduğu için memnuniyet hissetti.

"Ondan nasıl kaçmayı düşünüyorsunuz acaba?" Cem bunu kibarca, bu sefer başını eğerek ve dudaklarını ısırarak sormuştu.

Kerem gülümsedi, bunu yapabileceğini düşünmüyordu

ancak gülümsedi işte. Aslı da bunu görmüştü ve kaşlarını kaldırarak adama baktı.

"Belki sen bize bir fikir verirsin ha?" diye sordu Kerem dikiz aynasından Cem'e bakarak.

"Keşke verebilseydim," dedi Cem başını kaldırarak. "Ama çok geç kaldık, sanıyorum Yeşil bütün kaçış yollarımızı kapadı."

Sessizlik arabaya hâkim olurken Kerem çocuğa uzun uzun baktı.

2.

Motor seslerini duyduklarında neredeyse şehitliğe kadar çıkmışlardı. İlk olarak belediye binasının, ki kapısından içeri bakınca yeşil gözlülerin ayın yeri gibi durmaktaydı, önünden geçip otogara varmışlar, eski sanayi yolunu takip edip şehir dışına çıkmayı planlamışlardı ancak tam garı geçince yola devrilmiş olan kamyoneti gördüler ve bu setlerin rastgele yapıldığı inancı kayboldu. Birileri şehri, araçla terk edilmeyecek şekilde kapatıyordu. Belki dışarı çıkıp şehrin dışına kadar koşabilirlerdi ancak sokaklar yeşil gözlülerle kaynıyordu, yorulmak nedir bilmez ve vahşilikleri artmış yeşil gözlü bedenler... Her şeye rağmen hâlâ aptaldılar, ellerine bir alet alıp kullanmayı akıl edemiyorlardı. Sanki zombi gibi kendilerini arabaya atıyorlar, çıplak elleriyle onlara ulaşmaya çalışıyorlardı. Araba, içindekiler için bir kalkan da olmuştu ancak bu fazla sürmeyecekti. Yakıt azalıyordu ve her nasılsa bıçak, silah ya da sopa bile kullanmayı düşünemeyen bu zihniyet aracı durdurabilecek setler çekmeyi akıl ediyordu ya da yolları tıkayan tüm bu kazalar hastalıklı bir Tanrı'nın eşşek şakalarıydı.

Kerem, aracı döndürmüş ve Pınarhisar yolundan, ki bunun da daha sonra çarpışmış iki araç ile kapanmış olduğunu

öğrenmişlerdi, Çingene mahallesine doğru tırmanmaya başlamışlardı. Eğer şehri çevreleyen geniş çevre yoluna çıkarsa kurtulabileceğini biliyordu Kerem. O yol tıkanmayacak kadar genişti.

Zamanında şehit olmuş Kırklar'ın adına dikilmiş şehitliği geçerken sanki uzakta birileri elektrikli bir testere ile ağaç kesiyormuş gibi bir yükselen sesleri duydular. Sesler yaklaştıkça bunların motosiklet olduğunu ilk fark eden Cem oldu.

"Motosikletliler!" dedi cılız bir sesle çocuk, az da olsa heyecanlanmış görünüyordu.

Kerem arabayı yavaşlattı ve yan sokaktan yaklaşan yalnız bir yeşil gözlünün onları durduramayacağını ya da tehlike oluşturamayacağını ümit ederek kornaya basmaya cesaret etti. Eğer onlar gibi birileri hâlâ hayattaysa güç birliği yapmak işe yarardı. Motosikletler o araç yığınlarını geçecek bir yol bulabilirlerdi.

Bir kez daha kornayı öttürdü Kerem ve neredeyse arabayı durduracak kadar yavaşladı. Araçla beş on dakikadan fazla etmeyecek yollarda belki de bir saattir dolaşıyorlardı. Her nedense yeşil gözlülerin dikkati dağılmış gibiydi, en azından şimdilik ulaşamadıklarını düşündükleri bu arabanın peşini bırakmışlardı. Gerçi bu, gitmelerine izin verecekleri anlamına gelmiyordu çünkü gidecek bir yol yok gibiydi. Kerem eğer inip koşmak zorunda kalırlarsa o yeşil gözlülere yem olacaklarını biliyordu... Ya da onlardan biri olacaklarını çünkü öldürmeden önce kendilerinden birine dönüştürmeye çalışıyorlardı insanları. Beyinsiz ordularına yeni bir köleye ihtiyaçları daha fazlaydı. Ölü bedenlerin işe yaramadığını fark etmiş olmalıydılar.

Motosiklet sesleri yaklaşmayı sürdürünce Kerem aracın kornasını duyduklarını düşündü. Şehitliğe doğru çıkan yokuş yola girdiklerinde motosikletlilerin birden fazla olduğunu gördü Kerem. Devrilmiş arabaların arasından geçmek

için motosikletler harika fikirdi.

Uzaktan onları izleyen yeşil göz şimdi durmuş kafası karışmış bir şekilde gelen motorlulara bakıyordu. Saldırmadan evvel görmeye, izlemeye, sanki kendine yabancı yaratıkların birbirlerine nasıl davrandıklarını keşfetmeye çalışıyor gibiydi.

Motosikletliler aracın yanına gelip durunca Kerem arabadan çıkacak cesareti bulabildi kendinde ve gelenlerin kim olduğunu görünce onları yanına çağıracağı için bir an pişmanlık hissetti.

Aracın önündeki motosikleti kullanan genç adam o kadar zayıftı ki derisi kemiğine yapışmıştı adeta. Üzerindeki deri ceket sanki babasınınmış gibi bol ve uzun duruyordu. Arkasına oturmuş ve bir sopaya sarılmış gibi ona sımsıkı sarılmış esmer kadın ise sağı solu kirlenmiş bir takım elbise içindeydi. Neredeyse beline kadar sıyrılmış eteğine aldırış etmeden bacaklarını açarak motora binmiş ve önündeki adama sımsıkı yapışmıştı. Motorun sürücüsü, şimdi aracın önünde oturan Aslı'yı görmüş pis pis sırtıtmakta olan Caner, sırtına dayanmış iri göğüslerden memnun gibiydi.

Aracın yanında duran ve şimdi arkalarından gelmekte olan iki yeşil gözlüye çekingence bakan Kaan ve Serkan ise diğer iki motosiklete tünemişti. Kıvrıkcık saçları rüzgârla dağılmış olan Kaan'ın yüzünde katışıksız bir korku okunuyordu.

"Hadi Caner, bir an evvel çıkıp gidelim bu Allah'ın belası yerden..." Kaan korkusunu gizlemeye çalışsa da sesi çatlıyor, motorunun üstünde sabırsızca kıpırdanıp duruyordu. Serkan ise daha sakindi, İstanbul'dan gelmiş olan, geçen gün iyice benzettikleri adamla bu kıyamet anında karşılaşmış olmalarının kader mi yoksa tesadüf mü olduğuna karar vermeye çalışıyordu. Embesil yüzünün ve iri vücudunun arkasında kurnaz bir beyin saklıydı.

Caner, zorla bastırmaya çalıştığı kıskançlık ve öfke ile bir Aslı'ya, bir de yüzündeki morlukları sararmaya yüz tutmuş adama baktı. Kerem bu bakışlara cesaretle göğüs gererken arabanın arkasındakilerin de sabırsızca kıpırdanıp mırıldandığını duydu.

"Kırklareli sana pek adil davranmıyor değil mi İstanbul çocuğu?" Caner'in sesi, sıkıldığı dişlerinin arasından tıslama gibi çıkıyordu. Aslı'nın ve bu büyükşehirli züppenin bu felakete tesadüfen yakalanmadığını tahmin ediyordu. Her şey sabaha karşı olup bitmişti, eğer Caner de sabaha kadar dışarıda içmekte olmasaydı şimdi o yeşil gözlülerden biri olup çıkmıştı. Peki sabaha karşı nasıl olup da Kerem ile Aslı buluşmuştu?

"Aslı ile birlikte ne yaptığını sorabilir miyim?" Caner şimdi çevresinde olan bitene kulak tıkamış ve motosikletinden inmişti. Sıkıca tutunduğu genç adam motordan inince esmer kadın motorun arkasında korkudan titreyerek kaldı. Gözleri çekingence çevreyi tarıyor, artık sokak başlarından tek tük çıkmaya başlayan yeşil gözlülere bakıyordu. O yeşil gözler izliyor ve temkinlice yaklaşıyorlardı.

"Şu anda önemli olan buradan sağ salım çıkmamız." Kerem çocuğun adını hatırlamaya çalıştı. "Birbirimize yardım edebiliriz..."

"Hayır, biz size yardım edebiliriz İstanbul çocuğu." Caner, Kerem'e cümlesini tamamlama fırsatı vermedi.

"Arabada yaşlılar ve çocuklar var." Kerem, aralarındaki sorunu sonraya erteleyebileceklerini umuyordu ancak arabayı göstermesi sorunu daha da büyüttü.

"Arabada kim olduğunu gayet rahat görebiliyorum İstanbul çocuğu!"

Kerem, itiraz etmek, kendisinin de bu şehirde doğup büyüdüğünü haykırmak istedi. Hayatının önemli bir kısmını, belki de en önemli kısmını burada geçirmişti. Şehri başıboş

bırakmıştı ki artık onun şehri olmadığını anlamıştı. Artık Kırklareli, bu hastalıklı bakışlı, takıntılı serseriye kalmıştı.

O sırada Aslı arabadan dışarı çıktı. Kendini biraz daha toplamış gibi görünüyordu.

“Caner... İyi olduğuna sevindim.” Sesi ilk anda çatladıysa da bastırabilmişti genç kız. O eskiden olduğu gibi kendinden emin ve güçlü karakterini yavaş yavaş geri kazanıyor gibiydi.

Caner, bir süre sessizce Aslı’ya baktı. Bakışlarında öfkeyle karışık iğrenme vardı ve bunu gizlemiyordu. Caner sabaha karşı eve gitmiş ve... Olanları hatırlamak istemiyordu şimdi. İlk fırsatta çetesini toplayıp Aslı’ya bakmaya gitmişti. Boş dairesini bulmuştu. Aslı’yı yeşil gözlerle görmekten korkarak tırmanmıştı merdivenleri ama Aslı’yı bulamamıştı. Kızı sonsuza kadar kaybettiğini düşünmüştü. Şimdi ise karışındaydı... Gerçi yine de kızı sonsuza dek kaybetmiş gibiydi...

“Buradan çıkmalıyız,” dedi Aslı, hurlayan yeşil gözlüler avlarının tehlikeli olmadığına karar vermişlerdi, çemberi daraltıyorlardı. Sayıları artmıştı. Artık kendilerini gözü dönmüş bir şekilde ölüme atmıyorlardı. Temkinleri ve dolaşısıyla düşünme yetileri de artmış olmalıydı.

“İstanbul çıkışına doğru tüm yollar kapanmış. Motorla bile geçemedik, Vize yoluna çıkıp oradan İstanbul yoluna döneceğiz, bizler motorla geçebiliriz ama araba geçmez.” Şimdi tekrar motoruna binmişti, her ne karar verdiyse şimdilik duygularını derinlere gömmüş gibiydi. Diğerlerini kendi haline mi bırakacaktı?

“TOKİ konutlarının oraya çıkmayı deneyelim, oranın yolları daha geniş, belki arazi yollarından çevre yoluna bir geçiş bulabiliriz. Bizi takip edin ancak ne olur ne olmaz diye araya en az yirmi metre koyun.” Şimdi kontrol Caner’deydi. Genç adam yönetmeyi seviyordu, onun sözünü dinleyen adamlar

etrafında oldu mu geçemeyeceği engel olmazdı. Egosuna bu kadar güvenmenin büyük bir hata olduğunu öğrenmek üzereydi.

3.

Sanki deli bir ressamın çizdiği cehennem portresinin içindeydiler. İpleri gerilmiş kuklalar gibi sağa sola sürüklenen bedenler yeşil gözlü birer zombi gibi sokaklarda yürüyor, şehrin ve kutsal bildikleri her şeyin özüne tecavüz ediyorlardı. Evlerden hâlâ çığlıklar yükseliyor, sevenler birbirine hastalıklı öpücükleriyle yeşil tohumlarını bırakıyorlardı. Bu şey, virüs, uzaylı, hastalık, şeytan, iblis, her neyse girdiği her bedende yuvalanıyor, ruhları kurutup bedenleri habis amacının işlevsel bir uzvuna dönüştürüyordu.

Elleri titrerken arabayı sürmeye, şehrin içinde kendine bir yol bulmaya odaklandı Kerem. Gözü ne zaman sağa sola kaysa bir anne babanın kızını dönüştürdüklerini, bir grubun başka bir bedeni parçaladığını ya da yanan bir arabanın içinde kıpırtısız, duygusuzca bir beden beklediğini görüyordu. Yanık kokusu burnuna doluyor, kulaklarında sonsuz çığlıklar yankılanıyordu.

Bir çıkış bulmak için gün boyunca şehirde dolaşmışlardı. Gün batımının kızılığı şehre vururken insanoğlu sahip olduğu en önemli gücünü, mantığını yitiriyordu. Yine de direksiyondaki elleri beyazlaşmış, yüzünde soğuk terlerden yollar açılmış olan genç adam bir neden düşündü. Bütün bunlara sebep olan, lanetli bir neden olmalıydı. Şu ana kadar her şeye karşı yaptığı gibi mücadele edeceği ya da kaçıp saklanacağı bir neden olmalıydı. Sadece hayatta kalma güdüsü Kerem için yeterli gelmiyordu çünkü uzun süre hayatta kalamayacağını biliyordu. Şimdilik diğerlerini hayatta tutmalı ve bu vahşetin ardındaki gizemi çözmeliydi. Dişlerini sıkı

ve yolda kalmaya gayret etti. Öndeki motosikletleri izledi yalnızca. Olası bir geçit arayarak birkaç saat dolaşmışlardı. Tekrar ve tekrar şehrin içine dönmek zorunda kalmışlardı. Birkaç kez arabadan atlayıp koşarak kaçmayı düşünmüşler, her köşe başında onları izleyen yeşil gözlü bedenleri görüp vazgeçmişlerdi. Peşlerindeki her neyse hata yapmalarını bekliyor gibiydi ancak her seferinde de sabırlı değildi. Arabanın önüne aniden atlayan bir bedeni sanki cansız, samandan bir korkulukmuş gibi ezip geçti Kerem. Ardında kanlı canlı, acılar içinde bir insan bırakmadığını ve tüm bu olanlarda kendinin kötü ve yanlış tarafta olmadığını umut etmeye çalıştı.

Aslı, çıldırmış olduğu ve tüm bu yaşananların bir halüsinasyon olduğu düşüncesine sıkı sıkı sarılmaya çalıştı. Sevdiği insanlar onu hep yalnız bıraktığı için hayata karşı güçlü olmayı öğrenmişti kız. Araba camının ardındaki dünyaya adeta televizyon camının ardındaki bir film gibi bakmaya çalışıyordu. Bu şehirde çok fazla tanıdığı ve derin bağlar kurduğu insanlar olmamıştı. Belki de bu yüzden Aslı diğerlerine nazaran olan bitene daha mantıklı ve akli yerinde bakmalıydı. Bir şekilde lanetli yeşil nefesle "tohumlanan" insanlar diğerlerini de dönüştürüyorlardı. Belgesellerde izlediği mikroskobik ve ilkel yayılma dürtüsüne benzetti bunu. Yaşamak ve çoğalmak için sporlarını yayan bir bitkiye benzetti gözlerine yeşil parıltılar oturmış bedenleri. Tohum boğazdan içeri kayıyor, bir yerlere yerleşip kök salıyor ve birkaç dakika içinde gözlere yerleşen yeşillikle beraber insanı beyinsiz otlara dönüştürüyordu. Çoğalmak ve yok etmek isteyen otlara çünkü Aslı bazı bedenlerin acıyla kıvrandığını, mücadele ettiğini ve bu sporlanmaya karşı bağışık olduğunu gözlemlemişti. Diğer insansılar bu durumda tereddüt etmiyor, adeta yaşayan ölüler filminden fırlamış kana ve ete aç bedenler gibi bu tehditkâr bedenleri parçalara ayırıyorlardı.

Eğer tohum tutmuyorsa, verimsiz toprak, yani insan vücudu hemen yok ediliyordu.

Hüseyin, kendisini hangi gücün ayakta tuttuğunu bilmiyordu. Karısı ve kızını öldürmüştü, bu mahşer gününe eli kanlı girmiş, çevresini almış cehennem ıstırapı sürüp giderken kendini dışarıdan izleyen çaresiz bir hayalete dönüşmüştü sanki. Yanındaki küçük çocuğa ve kıza baktı, kendi kızının da onların arasında olması gerektiğini düşündü. Kendi ailesini kurtarmaya gücü yetmemişti...

Çocuklar ve yaşlı adam ise sessizdi. Recep ağrımaya başlayan bacaklarına aldırmamaya çalışıyordu. Gerçi bu her geçen dakika biraz daha zor oluyor gibiydi. Bacaklarındaki ağrı beline vurmaya başlamıştı.

Caner, beline sarılmış esmer kadınla çok az konuşmuştu. Adını ve buralardan olmadığını öğrenmişti. Serap da diğer züppe gibi büyükşehirden gelmişti. Aynı anda hem İstanbullular hem de başka dünyadan gelmiş yeşil gözlü beyin yiyiciler Kırklareli'ni kuşatmıştı demek.

Şehrin içi belki de yalnızca birkaç saat içinde bir labirente dönmüş gibiydi. Yeşil gözlü yaratıklar insanların arabalarını kullanarak kaçmaya çalıştıklarını fark etmiş olmalıydılar. Şehrin dışına uzanan pek çok cadde itilerek çekilmiş ve ateşe verilmiş arabalarla doluydu.

Nasıl olup da bu küçük şehir bir anda büyüyüp içinde çıkılmaz bir metropol halini alıvermişti. Kerem, bir insanın algılarının ne kadar güçlü olduğunu düşündü. Onu kandırabilecek, gerçeği farklı şekillerde gösterebilecek çeşit çeşit yollar bulabiliyorlardı.

Caner karşıdan yaklaşan motosikletlileri gördüğünde durdu, bir saat kadar evvel Kaan ile Serkan onlardan ayrılmış, farklı olasılıkları taramak için Dereköy yoluna doğru gitmişlerdi.

Motosikletlerin patpatları yaklaştığında arabayı yavaşça

tekrar Karaumur Caddesi'nde süren Kerem frene bastı. Kaan ve Serkan'ın yırtılmış deri ceketleri, isle dolu yüzleriyle, tehlikeye aldırış etmeden motorunu yakılmış arabaların yanından sürdükleri belli oluyordu. Kısaca Caner ile konuştular ve Caner arabanın yanına geldi. Kerem'in camı açmasını bekledi ve tatsız bir yüz ifadesiyle konuştu.

"Tekrar şehitliğin oraya çıkıp Dereköy yolundan Babaeski yoluna doğru şehrin çevresini dolaşacağız. Daha evvel gözden kaçırdığımız dar bir yol varmış. Şimdilik bir çıkış var gibi görünüyor. Kaan ve Serkan bir arabayı yoldan çekmişler, görülmediklerini düşünüyorlar, hemen hareket edersek kaçabiliriz." Motorların gürültüsünden sesini duyurmak için bağırان Caner kaçamak gözlerle Kerem'in yanındaki Aslı'yı süzüyordu. İkisini beraber bulmanın şaşkınlığını üzerinden tamamen atmış gibiydi. Öfkesini ve hüsrânını ertelemiş görünüyordu.

"Lanet olsun. Neredeyse tüm gün dolaşıp durduk. Neden bir köşe başında tepemize binmediler merak ediyorum?" Kerem tatsızca, kısık bir sesle soruyu sormuştu.

"Nasıl bilemiyorum ama kendi aralarında anlaşıyor ya da bir yerden emir alıyor gibiler. Şehrin yollarını kabaca bir daire çizerek tıkıyorlar. Sanki güvenli bir bölge oluşturmak ister gibi, tüm dikkatlerini ve enerjilerini bu işe vermişler. Hemen hareket etmezsek bu dairenin içinde kalacağız."

"Tamam, yolu göster..." dedi Kerem kafasını sallayarak.

Caner kendine emir verilmesinden hoşlanmazdı ancak yüzünde birkaç günlük kirli sakalı olan, morlukların haşın bir ifade kattığı Kerem'i ikiletmedi. Hızla motosikletleri sürdüler ve Kerem de arabayla onları izledi. Onu belki yirmi kilometre daha götürebilecek benzini kaldığını düşünüyordu, daha sonra inip yürümek ya da bir benzin istasyonu bulmak zorunda kalacaklardı. Toyota'nın yakıt ibresi neredeyse tamamen boşu göstermek üzereydi.

Gerçekten de Dereköy yoluna paralel bir yolun temizlenmiş olduğunu gördüler ve birkaç dönüşten sonra kendilerini çevre yolunda buldular. Çevre yolunda büyük bir engel yoktu ancak ilerlemeleri çok ağır oldu. Sık sık yola saçılmış eşyaları, planlı olarak değil de kaçmak için kullanılmaya çalışıp da yolda kalıvermiş arabaları önlerinden çekmek için aşağı indiler. Recep tüfeği, Hüseyin ise baltasıyla nöbet tutarken diğerleri yolu açtılar. Bu hengâmeli çalışmalara Aylin ve Cem de destek veriyordu. Çocuklar arabanın içine tıkilıp kalmayı gururlarına yedirememişti.

Bir defasında ise önlerinden çekmek istedikleri bir aracın içinde parçalanmış bir ceset vardı. Kim olduğu bir yana, cinsiyet bile anlaşılmayacak şekilde harap edilmişti beden. Kana aldırmadan bedeni ittirip freni boşa alarak arabayı yoldan çeken Hüseyin oldu. Mekanik hareketlerle, çevresinde olan bitene aldırmayan bir tavır takınmıştı. Kanla kaplı baltasını yanından ayırmıyor, uzun süre sessizleşerek gözleri baltada dalıp gidiyordu. Bu hareket diğerlerini korkutsa da çocuklar yanından ayrılmıyor ve belli ki adama güveniyorlardı.

Tren yolunun İstanbul Yolu ile kesiştiği yere vardıklarında tüm engellerin bittiğini gördüler. Demek ki yeşil gözlüler buraya kadar ulaşabilmişlerdi. Bundan sonra yol açıktı, göz alabildiğine tertemiz uzanıyordu. Bu dehşeti arkada bırakma zamanı gelmişti. Kerem gaza bastı ve araba ileri atılarak motosikletleri geçti. Güneşin son ışıkları ufukta kaybolur, şehrin gece lambaları sanki yaşanmış olan dehşeti gözler önüne sermek istermiş gibi yanarken sağ salim kurtulduğunu düşünen on kişi biraz umutlanma cesareti buldular.

Araba asfalt yolda hızla ilerliyordu. Dikiz aynasından görülen şehrin sureti giderek küçülüyordu. Karanlıkta şehrin ışıkları lanetli ateş böcekleri gibi kırışıyorlardı. Araba hızla bir benzin istasyonunu, devasa bir alışveriş merkezini geride bıraktı. Akşamın cılız ışığında ölmüş dinazorların kemikle-

rini andırıyordu ışksız yapılar.

Boş tarlalar kör bir deniz gibi yanlarından akarlarken arabanın içindeki sessizliği bir tek düzensiz nefeslerin ısıkları bölüyordu.

Kerem, ön koltukta oturan kıza kaçamak bir bakış attı. Kısa saçları terli alnına yapışmıştı. Aslı başını çevirdi ve daha bir gün evvel yatakta sıcaklığını paylaştığı adamın kendine bakan gözlerini yakaladı. Kerem gözlerini dikiz aynasına kaldırdı yine. Bir şekilde, garip bir şekilde kendini tüm olan biten olaylardan sorumlu hissediyordu. Arabayı takip eden motosikletleri dikiz aynasından belli belirsiz seçebildi. Işıklarını yakmamışlardı, arabanın aydınlatığı yolu takip ediyorlardı.

Şehrin girişindeki, yolu aydınlatan gece lambalarını çoktan geride bırakmışlardı. Kerem'in gözü arka koltuktaki figürlere kaydı. En fazla on dördünde olabilecek sarışın kızın kucağına kaykılmış beyaz tenli kardeşi hepsinden daha cesur görünüyordu. Sağa sola bakıyordu, kendi kendine mırıldanıyordu. Tepesi kelleşmiş ak saçlı yaşlı adam ise yılgın bir kabullenmişlikle başını eğmişti. Gömleği altındaki zayıf bedeni zorla nefes alıp veriyormuş gibi hafifçe inip kalkıyordu. Yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı, bu kadar yaşlı olup da böylesi bir felaketten sağ çıkmış olmak kim bilir adamı ne kadar yıpratmıştı. Baltasını yanına dayamış uzun boylu adam ise katı bir yüz ifadesiyle pencereden dışarı bakıyordu. Kerem, hemen arkasında oturan adamın yüzünün bir kısmını görebiliyordu şimdi. O kısmı bile adamın ne kadar sert ve öfkeli olduğunu göstermeye yetiyordu.

Araba, önündeki kilometreleri hızla yutarken Kerem karşısında yükselen karanlık duvarı son anda fark etti. Belki de dikkatinin dağılmış olması yüzünden... Frene bastığında çok geçti ancak arabanın yol tutuşu onların hayatını kurtardı. Hızla yavaşlayan araba, önce yolun tabanındaki köklere ta-

kıldı, daha sonra yolun ortasında büyümüş gibi duran ağaçlara çarptı.

Arkadan hızla gelen Caner, önündeki aracın hızla yavaşladığını ve bir anda ışıklarının çarpık bir hal aldığını görüp de yavaşlayabildi ve arabaya arkadan toslamaktan kurtuldu yoksa hızla giden geniş motorun gürültüsünden çarpmanın sesini duymak mümkün olmamıştı. Hemen arkasındaki Kaan ve Serkan'ı kurtaran da Caner'in durması oldu. İkisi de gecenin içinde olan biteni anlayamamışlardı.

Arabadakiler, görünüşte önemli bir yaraları olmadan araçtan indiler. Sersemlemiş ve korkmuş görünüyorlardı. Şehir beş altı kilometre geride kalmıştı. Tam da felaketten ucuz kurtulduklarını düşünmeye başlamışlardı. Ancak yanılmışlardı. Ağaçlar yollarını kesmişti.

Gecenin içinde hafif esintiyle dallarını hışırdatan ağaçlar sanki yolun kenarındaki korudan yürümüş ve yola set çekip kapatmışlardı. İlk sıranın arkasında onlarca ağaç sırası daha görünüyordu. Kökleri asfaltın üzerinde sanki yolu delmek istermiş gibi sıkıca gömülmüş ağaçlar, yeterince orada kalırlarsa bunu başaracaklarını iddia eder gibi kendinden emin görünüyorlardı. Yolun sağına ve soluna, cehennemin bekçileri gibi sıralarca dizilmişlerdi.

Çarpmanın sarsıntısıyla sızlayan başını tutan Kerem, bu kadar çok ağacın şehrin dört bir yanından toplanarak bir araya geldiğini düşündü. Yolun çevresinde bu kadar fazlasının olması *imkânsızdı*. O anda o ağaçların içine girip de öteki tarafa geçemeyeceğini anlamış da oldu. Gecenin içinde yolun sağına ve soluna baktı. Göz eriminin ucuna kadar ağaçlardan başka bir şey göremedi. Doğal bir duvar oluşturmuş olan ağaç sırasının içinden bir gürüldeme, sanki iri bir gövdenin sürüklenmesini andıran bir ses duyuldu.

Bir an evvel oradan uzaklaşmalıydılar.

Kerem, endişeli yüzüyle Aslı'ya omuz vermiş, yaşlı adam

ise çocukların sağına solunu kontrol etmek için diz çökmüş-tü. Ufak birkaç sıyrık ve sabaha moraracak birkaç bere dış-ında hepsi iyi görünüyordu. Tabii sabaha çıkacak olurlar-sa...

Caner ise birbirlerine karşı fazla samimi görünen Kerem ile Aslı'ya odaklanmıştı bakışlarını. Nefesini ensesinde hisset-tiği, çıldırmanın eşiğine gelmiş gibi görünen esmer kadın ise soluk bir hayalet gibi bir ağaçlara, bir de şimdi gerilerinde toplu iğne başı gibi görünen ışıklarla bürünmüş şehre bakı-yordu bakışlarını. Kulakları sanki uzaklardan gelen bir emri dinler gibi dikilmiş, gözleri eski tatlı anıları tekrar yaşamış gibi boş boş bakıyordu. Kerem, motordan beceriksizce inen takım elbiseli esmer kadının gözlerinde yeşil bir parlaklık olmadığından emin olmak için gözlerini kıstı ve delice bakış-larda umutsuzlukla dolu bir şaşkınlığın izini gördü yalnızca.

Kadının ikilemi Kerem'in yüreğini sızlattı çünkü kadının belki de hayatı boyunca sarıldığı mantık ona yardımcı ola-mıyordu. Kerem ise kendi kıyametini beklerken karşısına şeytanın ya da tanrının ta kendisi çıksa şaşırmayacağını an-lamaya başlamıştı.

"Ağaçların arasından geçebilirim," dedi Kaan, o da moto-sikletinden inmiş, motosikletini arabanın yanına dayamıştı. Caner'in diğer arkadaşı, Serkan ise sessizdi. Korkusunu ve çaresizliğini sert bir yüz ifadesinin arkasına saklamaya çalış-ıyordu. Üç motorlunun da gözlerinin altında uykusuzluk-tan oluşmuş torbacıklar vardı. En yorgunları zayıf bedeniyle Kaan gibi duruyordu. Kıvrıkcık saçları karmakarışık görünüy-ordu. Kerem o zaman onların nelerle başa çıkmış olmaları gerektiğini düşünürken buldu kendini, muhtemelen bir yer-lerde sabahlamış olmaları kurtarmıştı onları ve uzun za-mandır uykusuz olmalıydılar.

"O ağaçları yolun ortasına birileri koymadı," dedi Hüse-yin elindeki baltayı tartarak, ağaçların kökleri görünür bir

şekilde asfaltın içine işlemek için saplanmış mızrakları andırıyorlardı.

"Ne yani yürüyerek mi geldiler?" diye korkunç bir şekilde sırttı Caner. Zorlama sırtışını görenler daha çok korktular. Caner, buradan kaçabilecek her türlü yolu denemekten yandı.

"O yeşil gözlü manyakların işi olmalı, ağaçlar o kadar sık değil, aralarından geçebilirim," dedi Kaan ısrarla. Ağaçların yanında dolaşıp geçebilecek, nispeten daha geniş bir aralık arıyordu.

Kaan zayıf ve ufak tefekti ve yanlarında ondan küçük iki çocuk daha vardı ancak Kerem üzerlerinde tekinsizce diki- len o ağaçların arasına hiçbirini göndermezdi. O nasıl olup da karşılarına gelmiş ağaçların arasına, o kötü niyetli, kendilerine tepeden bakan ağaçların arasına...

Peki, şimdi ne halt edeceklerdi?

Hayat Bir Alışveriştir

1.

Yollarını kesmiş ağaçların gecedен de kara gölgelerine birkaç adım ötede ne karar vermeleri gerektiğini düşünürken beş on saniye sessiz kalmışlardı ki Kaan yerinden ok gibi fırladı. Diğerleri müdahale edemedен esmer adam kendini ilk ağaç sırasından geçirmişti bile. Hemen ağaç gövdelerinin birkaç metre açığında durmuş, içeri girip girmeme hususunda tereddüde düşmüş olan Caner ve Serkan ise birbirlerine kararsızca bakıyorlardı. Diğerleri ise sessizce bu kaçma girişimini izliyordu.

Önce gecenin içinde bir rüzgâr çıktı zannettiler. Bu hataya düşmeleri *normaldi çünkü tüm ağaçların dalları aynı anda sallanmaya başlamıştı*. Ağaçtan duvarın ötesini göremeseler de Kaan'ın epey ilerlediğine şahit olmuşlardı. Ağaçların içinde kaybolan genç adamı bu karanlıkta takip edemez hale gelmişlerdi. Bir anda ağaçların hepsi hareketlendi. Öyle ayaklanıp yürümediler ancak bir anda depreme tutulmuş gibi sağa sola sallanmaya başladılar, birbirine sürtünen gövdelerin, kırılan, eğilip bükülen dalların sesleri duyuldu.

Caner ve Serkan birkaç adım geri kaçtılar çünkü ağaç köklerinin ayaklarına doğru süründüklerini görmüşlerdi. Karanlığın içinde bunu hayal güçlerine yormuşlardı. Ağaçlar gerçekten hareket ediyor olamazdı ya!

Kerem, Aslı'ya sarılmış, Cem ile Aylin de Hüseyin'e iyice yaklaşmışlardı. Recep tüfeğini ağaçlara doğru kaldırmıştı işe yarayacağından değil ya... Geriye, şehrin ışıklarına doğru kaçmalarını engelleyen tek şey arkadan gelebilecek olan yeşil gözlülerdi.

Sallanan ağaçların arasından bir çığlık yükseldi. Yırtılan, parçalanan şeylerin sesi duyuldu ve kulakları parçalayan çığlık bir anda kesiliverdi. Kısa bir gurultuyla kesilmişti. Ağaçların sallantısı bir süre daha sürüp durdu. Sessizlik çok daha korkutucuydu.

O ana kadar akıllarına mukayyet olmuşlarsa bile bir anda ağaçların arasından yuvarlanan şey yüreklerindeki son umut ve cesaret kırıntısını da aç bir canavar gibi yuttu. Arkalarındaki şehir ışıkları geceyi zifirî karanlıktan kurtardığı için, keşke o anda zifirî karanlıkta olsalardı da bu manzarayı görmeselerdi diye hayıflandı Kerem; peşlerindeki kıyametten kaçan grup ağaçların dışarı tükürdüğü kafayı net olarak gördü.

Saçları kanla lekelenmiş, gözleri oyulmuş, boğazı kör testereyle kesilmiş gibi boynundan koparılmış kafa açık bir ağızla ve olmayan gözleriyle nefeslerini tutmuş gruba baktı. Ağzından bir dal parçası çıkmıştı. Kaan'ın kafası, büyük bir şaşkınlık içindeymiş gibi bakan yüzüyle yolculara bu ağaçların kimseyi dışarı salmaya niyeti olmadığını göstermiş oldu.

Hafif bir hıçkırıkla ağlamaya başlayan Aylin oldu. Sarışın kız, kardeşine sarılmış, yüzünü kardeşinin saçlarına gömmüştü. Onun ağlamalarına Serap'ın çığlıkları karıştı. Caner, delilikle karışık hem gülen hem çığlıklar atan esmer kadını zor susturabildi. Elini ağzına bastırıp kadını tehdit ederek

daha da korkutmak zorunda kalmıştı.

Kerem ile Aslı birbirlerine iyice sarıldılar, Hüseyin balta-sını daha sıkı kavrayıp kendine o ağaçların arasında bir yol açıp açamayacağını düşündü. Serkan ise bir ağaçlara bir de en yakın dostundan geride kalan kafaya bakıyordu. Şişman yüzünde terler birikmişti. Korkuyordu. Küçük bir çocukken yatağın altından ya da dolaptan çıkacak bir canavara karşı yorganına sarılmanızı sağlayan türden, gerçeküstüye duyulan korkuydu bu. Tabii ki tek farkı vardı, Serkan bu sefer yatağın altındaki ya da dolaptaki canavarı görmüştü. Yeşil gözleri ve uzun dalları andıran parmakları vardı.

2.

Herkesin o bir anlık dehşet ve şok durumundan çıkması için birkaç dakika geçmesi gerekti. Aşılmaz ağaç duvara korkak bakışlar atarak ve birbirinden cesaret almak ister gibi yakın durarak dualar mırıldandılar.

Bir gerideki şehre, bir de önlerindeki katil ağaçlardan ibaret canlı duvara bakıyorlardı. Hepsi sanki ağaçlar bir anda harekete geçip üzerlerine gelecekmiş gibi kaçmaya hazır bekliyorlardı. Elbette kaçacakları yerde ise karşılarındaki olasılıktan daha tehlikeli şeyler onları bekliyordu.

Şimdi biraz daha sakinleşmiş görünen Serap elindeki telefona baktı ve "şebeke yok" uyarısı ile karşılaştı. Küfredip tekrar acili tuşlamayı denedi, telefon yalnızca sessizlikle yanıt verdi.

Alışveriş merkezinde yanıp sönen ışığı ilk fark eden Aslı oldu. Şehirde hâlâ elektrik olmasına rağmen alışveriş merkezi tamamen karanlık görünüyordu. Tam girişindeki belirli aralıklarla yanıp sönen cılız ışık dışında. İki uzun bir kısa, iki uzun bir kısa...

"Bu bir uyarı işareti... Orada birileri olmalı." Recep'in

boşluklarla dolu hafızası Kore Savaşı'na gitmeden evvel onlara öğretilen gece iletişim yöntemlerini hatırlayıvermişti.

"Tamam o zaman, alışveriş merkezine gidelim, çevrede hiç yeşil göz görünmüyor."

Kerem'in bu önerisine tereddütle yaklaşan Caner oldu.

"Araçlarımızı ağaçlara paralel sürüp bir geçit aramak daha mantıklı değil mi?"

Kerem ve diğerleri karanlığın içinde göz erimine kadar uzanan sıraya baktılar.

"Bence orada bir geçit yok," dedi Aslı, umudunu kaybetmiş gibi omuzları çökmüştü.

"Ağaç sırası ileride daralıp şehre yaklaşıyor gibi..." Hüseyin gözlerini kısmış, diğerlerinin göremediği şeyleri görürmüş gibi bakıyordu.

"O ağaçlar tam bir daire çiziyor. Yeşil bizim dışarı çıkmamızı istemiyor." Cılız sesin sahibi Cem'di. Ablasının ayaklarının dibindeki çelimsiz çocuk gecenin içinde karabasanlardan fırlamış soluk tenli bir cin gibi duruyordu.

"Sanırım sabah bir geçit bulma şansımız daha fazla. Sabah bakmayı deneriz." Baltasını omzuna atmış Hüseyin de biraz dinlenmek istiyordu artık. Bir yanı her şeyi boş verip bir yere kıvrılıp uyumak ve bir daha hiç uyanmamak istiyordu. Belki yeşil gözlülere teslim olursa her şey çabucak biterdi.

"Araçlarımıza veda edelim, artık pek işe yarayacaklarını zannetmiyorum." Kerem benzini neredeyse bitmiş, ağaçlara çarpınca kaportası hafifçe eğilmiş Toyota'ya baktı. Alışveriş merkezini tercih ettikleri için memnundu. Sürekli nereden bir tehlike gelecek endişesiyle araç sürmek onu yormuştu.

Karanlık bir canavar gibi dikilen devasa alışveriş merkezine doğru yürüdüler. Alışveriş merkezi ile aralarında bir kilometreye yakın mesafe olsa da boş ve düz arazide şehrin ışıkları önünde karanlık bir gölge gibi dikilen, dikedörtgen

köşeli yapı uzaktan da net olarak görülebiliyordu. Kırklareli'nde yaklaşık on yıl kadar evvel yapılmış ilk ve tek büyük alışveriş merkeziydi. Bulutların ardından arada bir kendini gösteren ayın altında terk edilmiş bir inşaatı andırıyordu. Gecenin karanlığında ışıklı alın tabelası olmayınca ve cemekânlar ile üzerlerindeki indirim ilânları görünmeyince yalnızca çıplak, ruhsuz bir binaya dönüşüyordu bu emperyalizm kalesi.

Alışveriş merkezine yaklaştıklarında onlara rehberlik eden ışık bir anda söndü. Gecenin içinde ıslık çalan rüzgâr ve uzak şehirden arada bir yükselen garip patpatlar ve çığlıklar duyulabiliyordu. Hâlâ sağ kalmış birileri vardı demek ki, silah ile yollarını açmaya çalışanlar...

Artık dokuz kişi kalmış grup alışveriş merkezinin açık otoparkına girdiler. Hiç araç yoktu, en fazla kırk ya da elli araba alacak ufak bir otoparktı ancak boşken göze çok daha geniş görünüyordu ve birbirine yakın yürüyen grup gecenin içinde kendini çıplak gibi hissediyordu.

Alışveriş merkezinin arkasında bir kapalı otopark daha vardı ve açık otoparkın iki katı kapasiteye sahipti. Ya o otoparka gizlenmiş yeşil gözlüler varsa...

Kerem kötü düşünceleri kafalarından uzak tutmaları gerektiğini biliyordu. Murphy Yasaları diye bir şey vardı, kötü ihtimali düşünmek demek o ihtimali çağırmak demektir.

En önde baltasını kaldırmış Hüseyin ve yanından sağ eliyle deri ceketinin cebindeki çakıyı kavramış şekilde ilerleyen Caner vardı. Hemen arkalarında el ele tutuşmuş Kerem ve Aslı geliyordu. Onların ardında da Aylin ile Cem vardı. Yanlarında ise kollarıyla kendini kavramış, sessizce mırıldanan bankacı kadın, Serap, duruyordu. Hâlâ olan bitenin şokunu üzerinden atamamış sessiz Serkan ise en arkada, Recep'e omuz vermiş şekildeydi. Ağır aksak yürüyen ikili grubu dört beş adım arkadan takip ediyorlardı.

"Kendim yürüyebilirim genç adam..." diye fısıldadı Recep, eğer normal sesle konuşacak olursa dört bir yandan yeşil gözlülerin fırlayabileceğinden korkuyordu. Bastonunu arabada unutmuş olduğunu düşündü yaşlı adam.

"Ayağını bir yerlere takıp da başımıza daha fazla bela açmanı istemem babalık." Serkan bu sözü umursamazca, art niyet gütmenden söylemişti ancak diğer elinde sıkıca kavradığı tüfeği kaldırarak söylenmeye hazırlandı Recep, daha sonra kendini tutup sustu. Genç adamın aksi tavırlarına rağmen oradaki insanlar için endişelendiğini fark etmişti. Alışveriş merkezine doğru yola çıkarken dizleri üzerine çöküp yakın arkadaşının saçlarını ve yüzünü okşadığını sadece Recep görmüştü. Adının Serkan olduğunu öğrendiği bu genç adamın yufka bir yüreği olabilir miydi? Bu işe yaramaz görünen serserinin o umursamaz ablak suratının arkasında iyi bir insan olabilir miydi?

"Belaymış, peh..." Yine de hafifçe mırıldanmadan edemedi Recep.

Yeşil bir karanlığın hüküm sürdüğü gecede karşılına çıkacak sürprizin iyi mi kötü mü olduğunu bilemeden alışveriş merkezinin döner kapısına geldiler. Hem döner kapı hem de yandaki normal cam kapı ince çelik panjurlarla kapanmıştı. Panjurların arasından alışveriş merkezinin karanlık koridoru zar zor seçilebiliyordu. Alışveriş merkezi tamamen terk edilmiş görünüyordu.

Caner, içeri bakmak için ellerini siper edip cama dayanmıştı ki karanlığın içinden gözlerini alan bir ışık çıktı. Biri el fenerini tam yüzüne tutuyordu. Dükkânların yanındaki tuvaletlere giren dar aralıktan tıknaz bir gölge çıktı ve cama yaklaştı. Karanlığın içinde el fenerinin ışığı adeta yolunu kaybetmiş gemilere rehberlik eden bir deniz fenerinin ışığını dönüşüyordu.

Caner gözlerini kısıp geri çekildi. Şimdi dokuz kişi de

merakla cama yaklaşmıştı. Fener yüzlerinde dolaştı. Gölge sessizce onları süzdü. Gölgeden şiveli bir ses yükseldiğinde, kısa bir an olsa da, rahatladılar ve tuttukları nefeslerini saldılar.

"Gözlerinizin yeşil olmadığından emin olmam lâzımdı," dedi esmer bir adam cam kapıların boğuklaştırdığı bir sesle.

3.

Murat, tüm bu olaylar başladığında alışveriş merkezindeki nöbetine gidiyordu. Yaklaşık iki yıl evvel, muhafazakâr partiden tanıdıklar sayesinde bu işi bulmuştu. Vaktinde inşaatlarda çalışmış, ayakkabı boyacılığı yapmış hatta bir dönem at arabası bile sürmüştü. Hiç gocunmamış, diğerklerinin kabaca tabir edeceğı gibi, bir çingene olmaktan hiç utanmamıştı. Babacığı oradan oraya göçmüş ve ne iş bulduysa yapmıştı kendince, diğerkleri gibi çalıp çırpmamış, çocuklarını helâl sütle doyurmaya çalışmıştı. Annesi için aynı şeyi söyleyemezdi belki ama Emine'nin de kendince doğruları vardı.

Dört kardeşin üçüncüsüydü Murat. Ailesi ona yemek ve giyecek dışında hiçbir şey veremediğı için daha okul çağındayken çalışmaya başlamıştı. Allah'tan ana babası en son Kırklareli'ne yerleşmişti de bir süre doğru dürüst bir okula gitme şansına kavuşmuştu. Zorla da olsa liseyi de tamamlamış ve kendini zorlu bir hayat mücadelesi içinde bulmuştu.

Ne evlendikten sonra kendini bırakıp kaçan karısı, ne de onun üç kuruş parasını çalıp da kayıplara karışan kardeşi yıldırabilmişti Murat'ı. Çalışmış, biriktirmiş, çok şükür kiracı olarak da olsa tek başına bir evçeğize girebilmeyi başarmıştı. Otuz beşini geçmişti ve yeniden evlenecek gençten bir kız arıyordu.

Tüm bu, Amerikan filmlerinden fırlamışa benzeyen felaket başına geldiğinde, aklında koca memeli kadınlar, işine gidiyordu Murat. O yüzden üzerine doğru koşup atlayan ilk kadını hayal gücünün bir ürünü zannetti. Derken üzerindeki üniformayı parçalamaya çalıştığında tekneyi yemişti karı, zira iki gömleği ama bir ceket vardı Murat'ın. Şirket başkasını vermiyordu ve yenisine para ayırmak istemiyordu Murat. Ceket, azmış bir karıdan daha değerliydi şu an.

Sabaha karşı üzerine saldıran karıya diğerleri, genç bir adam ve yaşımdan başından utanmayan ak saçlı bir ihtiyar da katılınca Murat bir şeylerin ters gittiğini fark etmişti. Elinden gelen en hızlı şekilde topuklayıp düşe kalka kendini takip etmeye çalışan gözü dönmüşleri geride bırakmıştı. Neden sonra hepsinin gözlerinin yeşil yeşil parladığını fark edecekti Murat. Dolmuşa binmemiş, çamlıktaki evinden alışveriş merkezine tüm yolu neredeyse koşarak geçmişti. Alışveriş merkezine gelince kilitli kapıların ardını boş bulmuştu. Kendinden önceki nöbetçi, Mahmut Abi, çoktan yerini bırakıp gitmiş olmalıydı. Şehirde her ne olup bitiyorsa ki büyük ihtimalle kuduz salgınıydı, Murat daha evvel kudurmuş köpekler görmüştü ve ona saldıran insanları kuduz köpeklerle benzetmişti, Mahmut Abi farkına varıp ailesinin yanına koşmuş olmalıydı. En azından kapıları falan kilitlemişti de müdürden azar işitmeyecekti Murat.

Alışveriş merkezinde kimseyi bulamamıştı. Beklemiş ama kimse de gelmemişti. Murat, güvenlik odasındaki radyoyu açmış ancak hiçbir yayın alamayınca şaşırılmıştı. Ta ki ne olup bittiğini anlamak için yandaki benzin istasyonuna gidece kadar. Yeşil gözlü iki adamın küçük bir çocuğu parçaladığını görünce en iyi yaptığı şeyi yapmış ve kaçıp kendini çelik panjurların arkasına kilitlemişti.

Ola ki o yeşil gözlüler alışveriş merkezi içerisine sızarsa diye marketten güvenlik odasına bisküvi, kraker, meyve

suju gibi erzak taşıymıştı. Dikkat çekmemek için de alışveriş merkezinin tüm şalterlerini indirmişti. Alışveriş merkezinin dört bir tarafını kameralarla izlemek, yalancı bir güvenlik hissi veriyordu. Eğer yeşil gözlüler oraya gelecek olurlarsa tek kişi hiçbirini engelleyemezdi. Şalterleri indirirken hepsini indirmişti bu yüzden. Odadaki tüm ekranların kararmasına göz yummuştu. Zaman geçirmek için de kendine devriye saatleri belirlemişti. Gözlerine daha çok güveniyordu Murat. Çelik panjurlar, kilitleri açıldığında elle indirilip kaldırılabilirdi için elektriğe ihtiyaç yoktu. Tek derdi içerisinde her geçen saat daha havasız olması ve marketteki dondurucularda bozulmaya başlayan yiyeceklerdi.

Akşam çökmeden evvel ağaçlar gelmişlerdi. Murat'ı gerçekten korkutan bu oldu. Marketten aşırıldığı bir gofreti kemiriyordu. Olağanüstü durumlar söz konusu olduğu için bunu bir aşırma olarak düşünmemişti. Bu felaket geçtiğinde bozulan tüm yiyecekler için kendini dava edebileceklerini düşünmediği gibi. Ön kapıya geldiğinde yolu tıkamış ağaçları görmüştü. Yüzlerce, belki de binlerce ağaç, kırk beş dakika evvel orada değildiler. Murat gözlerini ovalamış, yalan yanlış hatırladığı iki duayı mırıldanmıştı. Bu ağaçları oraya yeşil gözlüler taşımış olamazdı. Ya mucizevi bir şekilde yerden bitmişler ya da ayaklanıp oraya gelmişlerdi.

Murat görülme riskini alarak alışveriş merkezinin çatısına çıkmıştı ve ağaçtan engelin iki yana doğru uzandığını görmüştü. Doğuya uzanan yeşil şerit tarlaların arasında gözden yitiyor, hafifçe kuzeye doğru kıvrılıyor gibiydi. Batıya doğru uzanan kısım ise şehir mezarlığına doğru gidiyor gibiydi ancak bu kadar uzaktan şehrin ne kadarını kestiğini fark etmek güçtü. İki şerit de kuzeye yani içe doğru kıvrılarak bir yarım ay çiziyordu, muhtemelen bir daireye tamamlanıyorlardı. Kırklareli'ni içine alan yeşil bir hatta dönüşüyorlardı. İki katlı alışveriş merkezinin çatısı yüksek değildi.

Ağaçların ötesini görmek mümkün değildi. Dışarıdan şehre gelenler bu garipliği fark etmiş olmalıydılar. Murat belki yarın sabah askerlerin ya da güvenlik güçlerinin içeri girmeye çalışacağını düşündü. Bu kadar garip bir olay herhalde yarına kalmaz bütün dünyada duyulurdu. Tüm o internet ve telefon zimbirtileri... Çatıda olduğundan cep telefonunu tekrar denemek aklına geldi ancak şebeke yok yazısını gördü yine.

Gerçekten korkarak güvenlik odasına girdi ve sakinleşmeyi bekleyerek bir süre orada kaldı. Güneş battığında yine öndeki girişe gidip alışveriş merkezinin önünde hızla geçip giden arabayı ve motosikletleri son anda gördü. Karanlığın içinde farkında olmadan o ağaçlara çarpacaklardı. Nefesini tutup felaketi beklemekten başka şansı yoktu ancak şoför yoldaki tehlikeyi son anda fark edip yavaşladı. Yine de çarpmaktan kurtulamadı. Murat bu kadar uzaktan tam olarak seçemese de araçtan çıkanlarda büyük hasar olmadığını düşündü. Orada, yolu kesen ağaçlara en az kendisi kadar korkmuş ve şaşkın olarak baktılar bir süre. Derken biri ağaçları geçmeyi denedi. Murat şimdi kapıyı açıp çelik panjurları biraz yükseltme cesareti bulmuştu kendisinde. Ufak tefek bir figürün ağaçların arasına daldığını gördü. Aradaki mesafeye rağmen gürleyen, sarsılan ağaçları gördü. Sanki hummaya yakalanmış gibi bütün yeşil hat sarsıldı. Daha sonra Murat'ın göremediği ancak diğerlerini tepkilerinden çok kötü olduğunu tahmin ettiği bir şey oldu. Ağaçların arasından gelen bir şeydi bu.

Murat gidip onlara yardım etmek istiyor, bir yandan da neyle karşılaşacağını bilmiyordu. Garip bir şekilde alışveriş merkezinden, uygarlığın bu doğal sığınağından ayrılmak da istemiyordu. Güvenlik kurslarında öğretilen bir şeyi hatırladı. Geceleri uzun mesafedeki biriyle iletişimde kullanmak için ışıkla mesaj vermeyi göstermişlerdi. Murat, tam olarak

doğru yaptığından emin değildi ancak belindeki feneri kaldırdı. Açıp kapamaya başladı. İki uzun bir kısa mıydı? İki kısa bir uzun muydu? Bilemedi ve ikisini de denedi.

Karanlığın içinde figürlerin hareketini seçmek zordu. Hele ki araçların ışıkları sönüp gittikten sonra ancak biri sanki onu görmüş ve alışveriş merkezini işaret etmiş gibi geldi Murat'a. Fenerini söndürdü, beline takıp bekledi ve birkaç dakika sonra insanların alışveriş merkezine doğru yaklaştığını gördü. Şimdi ne yapacaktı? Yine düşüncesizce davranmıştı, o ışığı onlar gördüyse ağaçlar da görmüş olabilirdi. Bu düşünce, yaşadıklarından sonra hiç de komik ve anlamsız gelmiyordu. Başka bir ihtimal daha vardı; ya gelenler yeşil gözlülerse ve Murat'a saldırmaya kalkarlarsa. Aslında ağaçlar o yeşil gözlerin dışarı çıkmasını engellemeye çalışıyorsa... Bu saate kadar şehirden buraya kadar gelebilen birilerini hiç görmemişti, belki o bakmadığı zamanlarda geçen olmuştu, gerçi şehre gelen kimseyi de görmemişti Murat. Arabayı ve motosikletleri olduğu yere bırakıp alışveriş merkezine doğru gelmeye başlayan insanlara baktı. Normal görünüyorlardı ancak sabah karşılaştığı şeytanların adamı eline düşürmek için neler deneyebileceğini kim bilebilirdi ki?

Temkinli davranmaya karar verdi ve panjuru indirip gölgelerin arasına saklandı. Alışveriş merkezinin girişine kadar gelip iyice kendilerini göstermelerini bekledi Murat. Şansını denemeliydi, eğer dışarıda hâlâ yeşil gözlüler varsa ve bu insanlar canlarını zor kurtardıysa onlara yardım etmeliydi. Eğer bu insanlar da yeşil gözlüyse... Düşünmek en favori eylemi olmamıştı hiç, endişelenmek de öyle... Feneri yaktı ve panjurun arasından insanları yüzlerine tuttu, tek tek hepsini süzdü.

Elindeki baltayı sıkıca kavramış, yıpranmış görünümlü uzun boylu bir adam... Deri ceketi içinde zayıf, serseri görünümlü genç bir tip... El ele tutuşmuş, yüzü bereler içinde bir

adam ve kısa boylu bir kadın... Hastaymış kadar beyaz ve zayıf bir oğlan, bir de oğlandan üç dört yaş büyük görünen güzeller güzeli bir kız çocuğu... Şık elbisesi zarar görmüş olsa da iri göğüsler ve kalın dudakları ile pek çok erkeğin aklını başından alabilecek, esmer güzeli bir kadın, Murat el fenerinin ışığını bu kadının üzerinde birkaç saniye daha fazla tutmuştu... Yüzü kırışıklarla dolu, peltek, yaşlı bir adam ve ona omuz vermiş şişman, ablak suratlı bir yeni yetme...

Pek de kurtarma timine ya da felaketten kendini sıyrabilecek yetenekli kahramanlara benzemiyorlardı. Daha çok yollarını kaybetmiş savaş mültecilerini andırıyorlardı. Fener yüzlerinde dolaşırken hepsi gergin ancak sessizce durmuşlardı.

"Gözlerinizin yeşil olmadığından emin olmam lâzımdı be," dedi Murat. Kısa boylu, tıknaz bir adamdı. Üzerindeki açık mavi üniforma onun alışveriş merkezinin güvenlik görevlisi olduğunu iddia ediyordu.

Murat panjurların kilidini açtı ve döner kapıyı kısıran takozu kaldırıp mültecilerin içeri girmesine izin verdi. Hafifçe teşekkür mırıldanarak eğik kafaları ile içeri girdiler. Herkesin girdiğinden emin olduktan sonra Murat takozu yerine koydu ve panjurları yeniden yerdeki halkalara kilitledi.

Arkasını döndüğünde yüzündeki sararmaya yüz tutmuş morluklardan birkaç gün evvel iyi bir dayak yediği anlaşılan adamın ona yaklaştığını gördü. Demek sözcüleri buydu.

"Bizi içeri aldığın için sağ ol, ne olup bittiğini biliyor musun?" Adam eliyle ağaç duvarın olduğu tarafı işaret ediyordu ancak belli ki tüm olan biteni kastediyordu.

"Ne bileyim be yav?" dedi Murat, çok da ters davranmadığını düşünmeye çalıştı. "Şeerden gelen sizsiniz, siz daa çok bilirsiniz benden dediydim."

Kerem kafasını sağa sola salladı. "Adım Kerem bu arada..." Beceriksizce elini uzattı, esmer adam uzatılan eli sıkı.

"Ben de Murat..." dedi diğerlerine bakarak.

"Recep..." dedi yaşlı adam, kırış kırış yüzünden kaç yaşında olduğunu okumak imkânsızdı. Yetmişlerinde miydi, yoksa seksenlerinde mi?

"Aslı..." dedi kısa boylu kadın.

"Ben Cem..." dedi elini uzatıp gülümseyerek Murat'ın elini sıktı cılız çocuk. Üniforma içindeki bu komik görünüşlü adam garip bir şekilde Cem'e cesaret vermişti. En azından onun sayesinde şimdilik kafalarını sokacakları bir yerleri olmuştu. "Ablamın da adı Aylin..." dedi uzun sarı saçlı kızın yanına giderek.

Kerem hayatları için el ele verdiği yol arkadaşlarına şimdi daha dikkatli göz atabiliyordu. Tüm gün birlikte koşturmalarına rağmen resmi olarak ancak birbirleriyle tanıştıklarını fark ediyordu.

"Ben de Serkan..." dedi ablak suratlı şişman genç, Caner'in tatsız bakışlarını fark etmiş olmasına rağmen, "Bu da Caner..." diye ekledi. Yanakları içe göçmüş, gözlerinin çevresindeki morluklar iyice ön plana çıkmış olan deri ceketli sıska adamın konuşmayacağını biliyordu.

"Her şeyi hallettiysek gidip bir de kız kıza ikindi çayı içelim..." Yapmacık bir sırıtma ile diğerlerine hoşgörü ile baktı Caner. Yüzünde birkaç günlük kirli sakalın izi vardı, alkol kokuyordu. Yine de kendine çeki düzen verip biraz baksa aslında yakışıklı biriydi.

Çevresindeki gözler, tırnaklarını yiyen esmer kadına döndüğünde, "Ben... Şey... Serap... Ben şehir dışından geldim. Banka... Banka teftişi için gelmiştim ve..." Esmer kadının gözlerinin yanlarından gözyaşları firar ettiler. Mantiğa sığınmış kadın çıldırmanın eşiğindeydi. Diğerleri, bunu olan bitenin korkunç absürtlüğüne yorsalar da hiçbiri kadının o yeşil gözlerin derinliklerine baktığını ve karşı karşıya olduğu dehşeti çıplak gözle gördüğünü bilemezdi. O dehşet

onunla konuşmuş ve ondan bir şey istemişti...

En uzun süre sessiz kalan, panjurların arasından dışarıyı süzen uzun boylu ve baltalı adam oldu.

"Hüseyin..." dedi neden sonra. Sert, duygusuz bir ses tonuyla, havlar gibi söylemişti ismini. "Sizce o ağaçların gürültüsü şehrin içindeki yeşil gözleri harekete geçirmiş midir?"

"Bilmiyorum ama sanırım bekleyip de görmekten başka şansımız yok." Kerem gerçekten de bundan sonra ne yapması gerektiği konusunda emin değildi. Tek bildiği burada ihtiyaçlarını gidermek ve her an kaçmaya hazır olmaktı.

"Çişim geldi." Cem'in ablasıyla paylaştığı fısıltı boş koridorda herkesin duyabileceği şekilde yankılandı.

"Gelin sizi tuvalete götüreyim." Aslı, çocukların ellerinden tuttu ve karanlık koridorda zor seçebildiği tuvalet işaretine doğru yürüdü. Hüseyin endişeli gözlerle çocuklara baktı. Murat bunu fark etmişti.

"İçerde sürekli devriye attım. Her yer kapalı, içerisi güvenli be yav." Yalnızca Hüseyin'e değil haklı olarak korku ve endişeyle çevreye bakmakta olan herkese yapılmış bir ilândı bu. "Yalnız elektrikleri kapadım. O kapçık ağızlılar burada olduğumu bilse camı pencereyi indirirlerdi vallahi de billahi de. Aha ilerideki araç gereç satan dükkândan el feneri alın birer tane gayrı yoksa göremezsiniz ne yapacağınız yeri, ne de kendi yerlerinizi..." Murat'ın yüksek sesle söylediği amiyane sözler bir anda havadaki gerginliği yumuşattı.

Aslı önce kocaman açtığı gözleriyle adama baktı ve gülümsedi.

"Sağ ol... El fenerleri... Tamam..." diyebildi, içinden deliler gibi gülmek geliyordu. Bu histerik kahkahayı tuttu. Diğerlerini korkutmak istemiyordu.

"Ben de geleyim..." dedi Recep. Tüfeğini bir asker edasıyla sırtına atmıştı. Tuvalete gitme ihtiyacı hisseden bir tek Cem değildi demek. Recep bugün tuvaletini bu kadar tut-

muş olmasının bile büyük bir kahramanlık sayılması gerektiğini düşündü. Tabii bu kahramanlığı için umuyordu ki madalya takmaya kalkmazlardı. İsteseler de aşağılarda madalya takmaya zahmet edecek pek bir şey kalmamıştı gerçi.

Tuvalet kervanına Serap ve Serkan da katıldı. Diğerleri de kendilerine el feneri ve taşınabilir ışıldak aldılar. Gerekli pilleri bulmak biraz aman aldı ancak paketlerini açıp yerlerine takmaları kolay oldu.

"Sanırım bunların parasını sana ödeyemeyeceğiz dostum, en azından şimdilik değil." Büyükşehirde yaşayan Kerem her şeyin bir değeri olduğunu düşünürdü. Belki de daha Kırklareli'nden genç yaşta ayrıldığı için taşranın o açık gönlü, karşılık beklemeden elindeki her şeye sunmaya hazır geleneklerinden yeterince feyiz alamamıştı.

"Lafı mı olur be! Zaten gözden çıkarmışlardır burayı. Hele bir asker ya da polis geçiversin, şu ağaçları da, buraları da yakıp yıkarlar herhalde." Murat hayatta her zorluğa rağmen umudunu yitirmeyenlerdendi. Allah, kulunun çatısına göre kar verirdi. Şu ana kadar Murat'ın çatısı epey sağlam çıkmıştı.

"O ağaçları fark ettiklerinden beri içeri girmeye çalışıyorlardır, değil mi?" Kerem de Hüseyin'in yanına gelmişti şimdi, panjurların arasından karanlığın içindeki ağaçları seçmeye çalışıyordu.

"Öyle olması lâzım, her gün yüzlerce kişi gelip gider Kırklareli'ne..."

"Peki, o zaman neden bizim çıkmaya çalıştığımızda olduğu gibi inleyip titremiyorlar? Ya da tepemizde niye uçaklar ve helikopterler uçmuyor?" Şu ana kadar iyimser kalmaya çalışmış ve diğerlerine umut vermiş olan Kerem'in ağzından çıkan bu laflar diğerlerinin dönüp ona bakmasına sebep oldu. Hepsi de aynı şeyi gördüler; daha genç sayılacak yaşta olmasına rağmen yorgun bir adam. Diğerleri gibi umut ya-

vaşça ellerinin arasından akıp giderken kendini yaklaşan ölüme hazırlamaya çalışan bir adam. Hepsi bu ölümünü yeşil gözlü yaratıkların elinden olduğunu düşündüler. Ne kadar yanılıyor olduklarını bir bilselerdi...

4.

Biraz güvende ve rahat hissettikten sonra hepsinin aklına bütün gün hiçbir şey yemedikleri ve içmedikleri geldi. Allah'tan bir alışveriş merkezi içindeydiler ve para ya da kredi kartı kullanmak zorunda değillerdi. Dükkânların bittiği yerde göz alabildiğine uzanan raflara sahip bir hipermarket başlıyordu. Kimse alışveriş arabası almaya zahmet etmedi.

"Mümkünse önce buzluklardaki şeyleri tüketin yoksa bozulup gidecekler. Yazık günah olacak be ya." Murat diğerlerini gönül rahatlığıyla, belki bu kadar kötü bir durumda olmasalar eğlenerek gerçekleştirecekleri bir market soygununa bıraktı.

Hüseyin diğerlerine katılmamıştı. Hâlâ girişte, dışarıdaki karanlığı süzüyordu. Bir baston gibi dayandığı baltayı elinden bir kez dahi bırakmamıştı. Murat karanlığın içinde yüzünü seçemediği uzun boylu adama baktı. Nasırlı ellerini ve kederli bakışlarını görmüştü daha önce, adamın zorluklarla dolu olsa da kendince mutlu bir hayatı olduğunu düşündü. Yeşil gözlüler gelip de elinden sevdiklerini ve mutlu hayatını almış olmalıydı. Murat, o saf insanların sahip olduğu iyimser iç güdüyle adamı anlamış ve onunla empati kurmuştu. Ona yardım etmeyi dilerdi, diğer insanlarla hiçbir zaman çok yakın olamamış, güçlü bağlar kuramamış biri olarak ilk defa kendini birilerine ait olmayı dilerken buldu. Böylesine karanlık bir zamanda sevdiği birilerinin yanında olmak büyük güç verirdi. Arka tarafı kontrol etmek için kapalı otoparka yürürken bu düşüncesi değişecekti, sevdiği

birilerinin böyle bir tehlike altına kalmış olmasına gönlü dayanmazdı.

Cem ve Aylin ellerinde birer dondurma ile hafifçe sırtarak dondurmalarından kocaman ısırıklar alıyorlardı. Kısacık bir an için bile olsa yaşadıkları kıyametin dehşetinden uzaklaşmış gibiydiler. Kerem çocukların küçük şeylerle mutlu olabilmelerine her zaman hayran olmuştu. Kendisi, öleceğini öğrenene kadar her zaman daha fazlasını isteyen mutsuz bir adamdı. Ancak artık daha fazlası yoktu. Hiç olmamıştı, bu emperyalist düzenin dayattığı bir yanılgıydı “daha fazlası”. Muhteşem bir ev, harika bir araba, yazlık, dünya seyahatleri, teknoloji harikası telefonlar... Her zaman satın alınacak bir şeyler vardı.

Alışveriş merkezinin içindeki her şeyi sattığını iddia eden hipermarketin rafları arasında böyle bir durumda işe yarayacak çok az şey olduğunu düşünerek dolaştı Kerem. Aslı çocukların yanındaydı, açtığı kocaman bir çikolatadan ısırıklar alıyordu. Caner, Serap ve Serkan içki reyonundaki en pahalı şarap şişesini bulup açmışlar, plastik bardaklara doldurup kendilerine çerezlerden ve peynirlerden oluşturdukları bir yığınla küçük bir partiye başlamışlardı. Kıyamet kapıyı çaldığında insanlar içlerindeki çocuğu ortaya çıkarmaktan çekinmiyorlardı. Recep ortalıkta görünmüyordu. Hâlâ tuvaletteydi herhalde. Yaşlı adamlar için en ufak şeyler bile zor oluyordu. Eh, en azından o zorluğu yaşamayacağını düşündü Kerem. Elindeki feneri raflara tutarak ağır adımlarla dolaşıyordu. Yalnızlığına sarınmayı tercih etmişti, daha sonra Aslı’nın yanına gitmek ve artık ne kadar zamanı kaldıysa onu kadınla birlikte geçirmek istiyordu. Kerem, kitapların ve dergilerin dizili olduğu tezgâhın yanından geçerken Stephen King kitaplarını gördü. Eğer mecali ve cesareti olsa gülümserdi çünkü şu anda o kitaplardan birinin içindeymiş gibi hissediyordu kendini. Lise çağlarındayken o içinden dehşet

sızan kitaplardan birkaçını okumuştı. Korku Ağı, Ruhlar Dükkânı, O, Tılsım... Eğer bu geceden sağ çıkacak olsa bile hayatında bir kitap daha okuyup bitirme fırsatı bulamayacağı gerçeği yakasına yapışınca derin bir elem kapladı yüreğini.

Kitapların ve dergilerin bulunduğu sırayı geçince elektronik eşyaların bulunduğu raflar başladı. Telefonlar, müzik çalarlar, televizyonlar, bilgisayarlar, uydu alıcıları... Bir anda kafasının arkasında parlak bir ışık yandı sanki. Tabii ya, nasıl atlamıştı, nasıl da aklına gelmemişti ki? Her gün yüzüne baktığı bir aletin böylesine zor bir zamanda ona yardımcı olacağını nasıl unutabilmişti ki?

Heyecanla marketten çıktı ve karanlık koridorlarda Murat'ın ismini haykırdı.

"Sakin olan be kapçık ağızlı, çevredeki bütün yeşil gözleri başımıza mı toplayacan be ya!" Murat'ın uyarısı heyecanlanmış olan Kerem'i biraz yatıştırdı. Adam haklıydı, dikkatsiz davranıyordu Kerem ancak buradan dışarı çıkış biletini bulmuş olabilirdi.

"Burada internete bağlı bir bilgisayar var mı?" Kerem, Murat'ın yanına geldiğinde genç adamın gözleri heyecanla parlıyordu. Tıknaz adam ise arka tarafı kontrol etmekten dönüyordu.

"İnternet mi? Karı kıza kamera açtıracak vakit mi şimdilik?"

"Karı kız mı? Daha çok polis ya da orduyu düşünmüştüm!"

"Vallahi şugar çocuksun ha, kafan iyi basıyo. Müdürün odasında var bi tane, kontrol odasının hemen yanında, koridorun sonunda..." Murat hem gidecekleri yeri anlatıyor hem de hızlı adımlarla oraya doğru yürüyordu. Boş alışveriş merkezi Kerem ile Murat'ın heyecanlı konuşmalarını diğerlerine de taşımıştı. Şimdi Aslı, Cem, Aylin, Caner ve Serkan

da peşlerine takılmıştı. Serap elinde şişeyle marketin girişindeki kasiyer sandalyelerinden birine çökmüştü. Recep ise diğerlerine çaktırmadan etrafta bir eczane olup olmadığını kolaçan ediyordu. Evden çıkarken ilaçlarını yanına alacak fırsatı olmamıştı. Daha şimdiden göğsü sıkışmaya ve tansiyonu yükselmeye başlamıştı ancak alışveriş merkezinde eczane yoktu. Hüseyin heyecanla hareketlenen gruba kısa bir bakış atmış olsa da yerinden ayrılmamıştı.

Alışveriş merkezi İstanbul'dakiler gibi büyük değildi. Bir tane geniş koridora bağlı bir iki dar sokaktan ibaretti. Sokaktan ziyade cepleri andıran bu girintilerin sağında, solunda ve dibinde birer dükkân bulunuyordu. Elbette bir de ana koridora dizilmiş dükkânlar vardı. En uçtaki market dâhil toplamda otuz dükkân bile yoktu. Bir de dar ceplerden birinin bağlandığı geniş bir salona kurulmuş, dört restoran ve iki kafenin çevrelediği, şimdi karanlığa boğulmuş plastik masalarla ve sandalyelerle dolu bir alan vardı.

Kontrol odası, iki yöneticinin ortak kullandığı müdür odası ve temizlik, tadilat gibi işleri yapan hizmetlilerin kullandığı odalar da birbirine nazır vaziyette ceplerden birine konuşlanmışlardı.

Murat, cebindeki anahtar destesinden doğru olanları bulup da içeri girene kadar meraklı kafalar çevresini sarmıştı bile.

"Market o kadar önemli değil ama müdürün odasından bir şeyler kaybolursa beni kovarlar vallahi de billahi de! Eğer eli kolu oynayanı görürsem acımam, eşek sudan gelen kadar döverim ha!" Murat, onların her istediğini yapan bir adam olmadığını anlamalarını istiyordu. Alışveriş merkezine gelenler sanki onların emrinde çalışıyormuş gibi her zaman gereksiz şeyler sorup isterdi adamdan. Tuvaletin kocaman tabelasını görmezler de gelip ona sorarlardı, veyahut dökülen şeyleri toplamasını ya da temizlemesini isterlerdi.

Murat bunun sebebinin üniforması değil teninin esmer rengi olduğunu biliyordu. Bir çingene, ne olursa olsun bazılarının gözünde hep çingeneydi.

Murat'ın peşi sıra Kerem, Aslı ve çocuklar sakince içeri girdiler. Caner ve Serkan ise kapının hemen içinde durdular. Odanın içi camekânla ikiye bölünmüştü. Camekânın ardındaki geniş masa belli ki yöneticiye aitti, d şarındaki iki küçük masa ise sekreteryaya içindi. Murat, Kerem'e baktı ve masadaki bilgisayarlardan birini işaret etti.

"Şey... Çalıştırmak için elektrik lâzım." Kerem, çekinerek açıklama yapmıştı, bu cömert kahramanlarını gücendirmek istemiyordu.

"Doğru diyon be ya! Aptal kafam, ben gidip bu bölüme elektrik veren şalteri açayım, siz burada bekleyin ama bir şeye dokunmayın ha!" Murat özellikle Caner ve Serkan'a bakarken söylemişti bu sözleri. Serseri görünümlü gençleri gözü pek tutmamıştı. Tıknaз bedeniyle hızlı yürümeye çalışırken bir penguen gibi yalpalayarak arka tarafa doğru uzaklaştı. Kapalı otoparka inen otomatik merdiven ve alışveriş arabalarını indirip çıkarmak için kullanılan otomatik bandın olduğu kıvrımı dönüp ivedi bir şekilde aşağı yöneldi. Elektrik şalterleri aşağıdaki kilitli elektrik ünitesindeydi.

İki dakika sonra koridorun orta kısmındaki bir flüoresanla birlikte işletme odalarındaki ışıklar da hayat buldu.

"Telefonlar çalışmıyor, internet çalışacak mı?" Kırpışarak yanıp sönen ışıkların altında Aslı'nın yorgun yüzü süzölmüş görünüyordu. Yanaklarındaki dolgunluk kaybolmuş, gözlerinin altında koyu halkalar belirmeye başlamıştı.

"Umuyorum ki evet, eğer birilerine mail atabilirsek ya da birileri ile iletişim kurup durumu anlatabilirsek belki dışarıda ne olup bittiğini anlamaya çalışanlar için büyük yardımımız olabilir. En azından burada hâlâ birileri olduğunu bilmelerini sağlarız." Kerem en hızlı ulaşabileceği insanları

düşündü. MSN'de ona hemen yardımcı olabilecek bir iki eski dosta rast gelme olasılığı yüksekti. Facebook üzerinden de bir yardım çağrısı yazabilirdi. 'Yeşil gözlü zombiler peşimizde, alışveriş merkezinde kısılı kaldık. Yardım edin...' Buna kimse inanmazdı...

"Askerler ağaçlardan içeri bomba falan atmadan önce iki kez düşünürler umarım ve bizi dışarı çıkarabilirler..." Caner'in kapının dışından yaptığı yorum korkutucu olsa da gerçeklik payı taşıyordu. Eğer ağaçları geçemezlerse ve içerdekilere haber alamazlarsa ordunun bir yerleri bombalayıp içeri girmeye çalışması uzun sürmezdi. Muhtemelen bu da ağaç sırasında büyük bir yangına sebep olurdu. Ondan sonrasını ise düşünmek bile korkutucuydu. Bu yangının şehre yayılması an meselesi haline gelirdi.

"Eğer, dışarıda ne olup bittiğini çözmeye çalışanlar var ise... Bütün dünyanın bu halde olmadığı ne malum? Her şehrin ağaçlarla çevrilmediği... Belki de bir tür uzaylı kuşatması falandır bu..." Cem'in sesi sakin olsa da bakışlarındaki korku okunuyordu.

"Öyle olduğunu sanmıyorum," dedi Kerem. "Bence her şehri böyle tek tek çevirmekle uğraşmazlardı..." Yeterince ikna edici olduğunu umdu çünkü söylediklerinin tek kelimesine bile inanmıyordu. Çevrelerinde olan biten her neyse gerçekten de her yerde olabilirdi. Henüz bir gün geçmişti, eğer dışarıdan gelecek bir müdahale gelecekse en az bir gün daha beklemeleri gerekebilirdi. Bu kadar zamanları olmaya bilirdi...

Önündeki köhne masaüstü bilgisayarın güç düğmesine bastı ve makine hafif bir hırıltıyla hayata döndü. Ekranda bilgisayarın özelliklerini ilân eden yazılar aktı, yıllardır hemen hemen her bilgisayarın besmelesi olmuş bir pencere, mavi zemini üzerinde arz-ı endam etti.

Bilgisayar eski bir modeldi, yeşil ovaların süslediği arka planın üzerindeki imlecin kum saatinden oka dönmesi neredeyse iki dakika sürdü.

Kerem, önce internet tarayıcısını açtı ve ana sayfa olarak görünen Google'ın görünmesi için beklerken de MSN'e kullanıcı adını ve şifresini girdi. O birbirinin çevresinde bıkmadan dönen yeşilli mavili figürleri Kerem kadar meraklı altı çift göz daha izlemeye dalmıştı. Murat da onlara katılmıştı şimdi. İnternet tarayıcısı ise henüz herhangi biri sayfa açmamıştı, bilgisayar internete bağlı görünüyordu ve sorun vermiyordu. Bağlanmaları an meselesiydi.

Ekranın iki yanındaki minik ses vericilerden hafif bir "tirling" sesi duyuldu ve Kerem'in MSN listesi alt alta dizildi. Kerem hemen kime olup biteni anlatacağını düşünmek için fareyi listenin üzerine sürüklemişti ki her şey kararıverdi.

Kerem bir an için bilgisayarın çöktüğünü ya da elektriklerin gittiğini zannetti. Daha sonra karanlık ekranın sol üst köşesindeki sağa dönük ok başını ve yanıp sönen kısa çizgiyi gördü. Bilgisayar en ilkel haline, komut sistemine dönmüştü. Windows çökmüş olmalıydı ya da belki bir virüs... Ekrandaki yanıp sönen çizginin beyaz değil de yeşil olduğunu fark etmesi ile ekranda yazıların belirmesi aynı anda oldu.

"Bana gel_"

Şimdi küçük odada herkes nefesini tutmuştu. Sükûnet dört bir yanı kaplamıştı. Kerem neyle karşı karşıya olduğunu tahmin edebiliyordu. Sabahtan beri onlara saldıran bedenlerin gözlerine yerleşmiş olan şeydi bu, yollarını kesen ağaçların efendisi...

"Kimsin sen?" Kerem ekrana yazıyı yazdı ve "enter" tuşuna basamadan yanıt geldi. Bu bir yanıt değildi. Bir tekrardı.

"Bana gel_"

"Neredesin?" Kerem bu soruya yanıt alabileceğini düşün-

olanların etkisini daha üzerinden atamamıştı ki soluk soluğa alışveriş merkezinin koridoruna fırladılar. Girişteki panjurların yanına sıralanmış bedenleri gördüler. Recep, Murat, Serap, Hüseyin... Hüseyin elini yavaşça Serap'ın ağızından çekiyordu. Dördü de gerilmiş ve sarsılmış görünüyorlardı. Karanlığın içinde olup biten her ne ise onları yerine mıhlamıştı. Serap yavaşça kafasını çevirip arkada durmuş diğerlerine döndü.

"Bu-buraya gelin," diye kekeledi Serap. Gözlerinin üzerine düşmüş bir saç tutamı dehşetini saklamaktan uzaktı. Herkes alışveriş merkezinin girişindeki çelik panjurlara ellerini dayayıp gecenin içine bakmaya başladılar.

"Tanrım!" diye irkilip kendini geriye attı Aslı.

şimdi hepsi onun gördüğünü görmüşlerdi. Yolun aşağısından, şehirden yaklaşan gölgeler alışveriş merkezinin çevresini sarmaya başlamışlardı. Köle ruhları ve zombi bedenleri ile gelmiş olmalıydılar yolun karanlığından. Yeşilin zombilerinden yüzlercesi yoldan gelmeye devam ediyorlardı.

Alışveriş merkezinde kısıtılmışlardı.

İçeridekilerin hepsi korkuyu paylaştı. Demek buraya kaddı. Kaçışları bitmişti.

5.

Karanlığın içinde yeşil yeşil parlayan gözleri ve aralarındaki düzenli bırakılmış yarım kol boyu boşlukları hesaba katmazsanız efsane bir rock grubunun konserine gelmiş gençleri andırıyorlardı. Alışveriş merkezinin girişini, sahneyi çevrelemiş hayranlar gibi çevrelemişlerdi. Elbette ne müzik ne de heyecanlı kafa sallamalar mevcuttu. Her şey kulakları sağır edecek kadar güçlü bir sessizlik içinde gelişiyordu. İşin en korkunç yanı da buydu...

Sessizce gelmişlerdi. Düşük omuzları, sürüdükleri ayakları ve hafif yan yatmış kafaları ile görünmez iplere takılmış kuklalar gibiydiler. Yüzleri, gözlerinden yayılan yeşil ışığın altında soluk ve hastalıklı görünüyordu. Öylece gelip alışveriş merkezini çevreleyerek durmuşlardı. Şimdi karanlığın içinde cansız vitrin mankenlerini andırıyorlardı.

"Camları kırabilirler ama panjurları geçemezler. Bu heriflerin yaptığı tek iyi şey varsa o da bu alışveriş merkezini her şeye karşı güvenli olarak inşa etmeleri." Yine de Murat'ın sesi titriyordu.

"Sanki böyle bir felaketin geleceğini biliyorlarmış gibi..." Aylin kocaman açtığı gözlerle dışarı bakıyordu, kollarının arasındaki kardeşini bir an bile yanından ayırmıyordu.

"Kim bilir belki de biliyorlardı. Yani bilinçli olarak değil de bilinçaltılarında buranın bir sığınak olmasını istiyorlardı." Cem'in bilgelik dolu açıklamasına diğerleri garip garip bakarak yanıt verdiler. Onun sadece küçük bir çocuk olduğunu unutuyorlardı bazen. "İnsanlar her zaman kendi yaptıkları şeylere güvenmek istiyorlar. Çünkü ellerinde yalnızca bunlar var." Cem gözlerini alışveriş merkezinin içinde dolaştırdı ve diğerlerinin bakışlarına aldırmadan konuşmaya devam etti. "Tanrıyı elle tutamadıkları için onlara bir yardımcı olmadığını düşünmeye meyilliler..."

"Cem, sus artık..." Aylin kardeşini çok seviyordu ancak şu anda onun saçmalıklarına katlanacak halde değildi.

Cem de ablasına kaçamak bir bakış attı ve gözlerini yere çevirerek sustu. Bazen insanların dünyayı kendinin gördüğü gibi görmediğini unutuyordu, oysa bakmayı bilseler neler olup bittiğini belki anlayabilirlerdi. Eğer bakmıyorlarsa bile kendi gibi bakmayı bilenleri dinlemeyi deneyebilirlerdi. Gerçi kendisi yalnızca küçük bir çocuktü. Hâlâ oyuncaklarla oynayan takatsiz bir bebek...

"Bu kıyamet!" diye soluklandı Serap. Gözleri yuvaların-

dan uğramıştı, bakışlarına çılgınlık yerleşmişti.

"O ağaçların ardında neler olduğunu bilmiyoruz. Eğer dışarı çıkabilirsek..." Kerem sözlerini tamamlamamıştı. Esmer kadının çılgınlıkları içlerinde soğukkanlılığı emen bir sülüğe dönüştü.

"Aaaaa! Ölmek istemiyorum, böyle değil, böyle değil... Her şey düzelmeye başlamıştı, tüm hayatımı daha iyi bir yerlere getirmek için harcadım. Böyle olmamalı, hayıııııı, böyle olmamalı..." Sayıklamalar ve itiraflar bir çığ gibi birbirini izleyerek dökülmeyi sürdürdü.

Histerinin ele geçirdiği kadını gören çocukların korkuyla titrediğini gördü Aslı ve gidip kadına sarıldı, her şeyin geçeceğine, onlara bir şey olmayacağına dair kendinin inanmadığı vaatlerde bulundu. Bulundukları yerde güvende olduklarını söylediğinde ufak tefek erkek çocuğunun bir şeyler mırıldandığını duydu. Ne yapacaklarını bilmeyen diğerleri dışarıdaki mantık sınırlarını zorlayan korkunç tabloya kilitlenmişlerdi.

Kerem sayılarını kabaca birkaç bin diye hesapladı. Demek ki şehrin çoğu ya kaçabilmiş ya da yeşilin tam etkisi altına girmemiş olmamalıydı. Diğer kötü olasılıkları düşünmemeye çalıştı... Ölmüşler... Ya da o yeşil gözleriyle toplanıp başka bir yeri işgale gitmişler... Babaeski, Edirne, Pınarhisar?

Hüseyin seslenince Kerem tekrar girişteki panjurların arasından baktı. Sıranın içinden biri ileri çıkmıştı. Alışveriş merkezinin kapısının önünde durunca yeşil gözlü bedeninin takım elbiseli, kafasının yanlarındaki saçları hafif kırışmış olan hafif toplu bir adama ait olduğunu gördüler. Sevimli ve otoriter.

"Zarar vermek istemiyoruz." Gözlerindeki yeşil parlaklık tüm etkiyi yok ediyor olsa da adam dürüstçe konuşuyor

gibiydi. Adamın ağzından konuşan şey... Belki de kendi mantığına göre gerçekten de zarar vermek istemiyordu; yalnızca onu ele geçirmek, kendisinin yapmak istiyordu. Bir çocuğun oyuncağını istemesi gibi...

Adam kollarını iki yana sarkıtmış, sanki en ufak hareketi yapmaktan acizmiş gibi yorgun ve bıkkın görünüyordu. Sesindeki dinçlik ve üstündeki kendinden emin tavra rağmen göz kapakları çok uzun aralıklarla yavaşça açılıp kapanıyordu. Bilinci uykuda, bedeni ise kullanılmakta bariz bir zorluk çeken hipnoz ustasının elinde gibiydi. Ama binlerce, binlerce insan... O usta giderek güçleniyordu. Kerem bunu hissedebiliyordu, aynı içinde giderek güçlenen hastalığı hissettiği gibi.

Şimdi adamın yanına kısa kesilmiş siyah saçlara sahip, orta yaşlı bir kadın eklenmişti. Girişin birkaç metre önünde kafaları yanda bekliyorlardı.

"Zarar vermek istemiyoruz. Bizimle iletişim kur..."

"Benimle iletişim kur..." Adamın sesi kadında farklı yankılandı. Kadın adeta bir akis gibi adamı tekrarlamış ancak farklı şekilde söylemişti talebini.

"Biz bekliyoruz..." dedi adam.

"Ben bekliyorum..." diye söze girdi kadın daha adam sözünü bitirmeden.

Hüseyin, Kerem'e baktı. Diğerleri de Kerem'e baktı. Lanet olsun, genç adamın kimse için konuşmaya hakkı yoktu. Demek onları bugün şehirden çıkarmasının mükâfatı bu olacaktı ha... Diğerleri yanıt arıyordu, onlar için bir karar vermesini istiyordu ancak Kerem'in yanıtı yoktu. Uzun vadedi karar verme dirayeti de yoktu.

"Bize gel..."

"Bana gel..."

"Yoksa biz size geliriz..."

"Ben sana gelirim..."

Kadın cümlesini bitirir bitirmez arkadaki kalabalık hep birden ileri doğru bir adım attı. Aynı anda yapılan bu hareket güçlü bir rap sesi çıkardı, yer sarsılıyormuş gibi bir his yarattı.

"Tamam, dur! Geliyorum!" Kerem'in çağlığı karşısında kalabalık durmuştu. Yeşil yeşil parlayan gözler alışveriş merkezinin girişine kilitlenmişti. Neden kendinin çağırıldığı hissini duymuştu bilmiyordu, belki de egosu devreye girmişti yine. Herhalde onu çağıracaktı, diğerleri işe yaramazdı... Bu düşüncenin ironisi adamın içini titretti. Diğerleri değil kendisi işe yaramazdı, birkaç ay sonra ölecekti nasıl olsa... Öyle ya da böyle... Yine de desteğe ihtiyaç duyuyordu, tek başına dışarı çıkmak istemiyordu, kendi kadar intihara meyilli birine ihtiyacı olacaktı.

Kerem, Hüseyin'e baktı. Hüseyin baltasını kavrayıp kafasını onaylar gibi eğdi.

"Murat, şunları aç..." Kerem, çelik panjurların kilitli hal-kalarını işaret etmişti. "Ve biz çıkar çıkmaz arkamızdan yeniden kilitle."

Hüseyin bir kez daha kafasıyla onayladı. Adam vücudunda dolaşan adrenalini hissedebiliyordu. Şu ana kadar intikamın tadı paslanmış demir gibiydi. Değişecek gibi durmuyordu ancak birkaç yeşil göz daha almadan ölmeye niyeti yoktu. Kızlarının sesleri hâlâ kulaklarındaydı, karısının kokusunu alıyordu. Diğerlerinin önünde ağlamamak için ifadesiz olan suratını iyice sertleştirdi.

Murat bir an tereddüt etmişti. Daha sonra dışarıda sessizce ve sabırla bekleyen kalabalığa baktı. Zamanın onlar için anlamı yok gibiydi, verilmiş söz bir yıl sonra yerine gelse bile bekleyeceklerdi sanki.

Ancak gerçek öyle değildi, her geçen saat onları kuşatmış düşman dişlerini biliyor ve sabrını yitiriyordu.

Murat kilitleri açarken Aslı'ya kaçamak bir bakış attı. Kız yanına yaklaştı ve elini tuttu. Kerem'i yeterince tanıma fırsatı bulamamıştı ancak onun teninin hissini şimdiden özlemişti, adamın kokusu hâlâ üzerindeydi... O gözleri, duygusuz derin gözleri olmasaydı adama âşık olduğunu itiraf edebilirdi ancak böylesine karanlık bir zamanda aşkın ne anlamı vardı ki.

"Sağ salim dönmeye çalış..." diye fısıldadı ve adama sarıldı.

Caner kıskançlıkla baksa da sesini çıkarmadı.

Hüseyin'i uğurlayanlar ise Cem ve Aylin oldu. Adama sarıldılar ve yüzünün ifadesi yumuşayan adam kendini o küçük kollardan adeta çekip kopardı. Hüseyin, daha fazla sevmek ve daha fazla yitirmek istemiyordu artık.

Kerem ve Hüseyin döner kapıdan çıktıklarında gecenin serin havası içlerini ürpertti. Arkalarında kapanıp kilitlenen kilidin sesini duydular.

Yeşil gözlü suretler şimdi Kerem'e bakıyorlardı. Takım elbiseli adamla kısa saçlı kadının bir kol boyu ötesine, tam karşısına geçen Kerem ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini bilmiyordu. Kurbanlık koyunlar gibi öne çıkmıştı yalnızca.

Sessizlik uzadı.

Kerem ensesinde bir karıncalanma hissetti. Omuriliğinin üzerinde bir böcek dolaşarak beyinciğine ve beynine tırmandı sanki. Elini kaldırıp ensesinde bir şey olup olmadığına bakma arzusunu zor zapt etti. Burada, yeşil gözlü kalabalığın karşısında kendini çıplak ve savunmasız hissediyordu, gözü dönmüş güruhun bir anda üzerine çullanıp kendisini paramparça edeceğini düşünüyordu. Her saniye işkence gibi geçiyordu, bir yanı bir an önce her şeyin olup bitmesini bekliyordu, acının çabucak sona ermesini... Ancak böyle bir şey olmadı. Beynindeki karıncalanma arttı ve kafasının tümüne, oradan da göğsüne, benliğine, ruhuna yayıldı.

Kerem, göz ucuyla bakınca Hüseyin'in de kendinden farklı olmadığını gördü. Uzun boylu adam sıkıca kavradığı baltanın sapını sıkıyor, düşmüş göz kapaklarının ardında titreyen gözleri belli ki hayaller görüyordu.

Saldırı başlamıştı. Bekledikleri gibi fiziki değil, tele kinetik bir saldırıydı bu. Yeşil, beyinlerine tecavüz ediyordu.

Kerem bir an için yeşil bir karanlığa düşmüş gibi hissetti kendini. Anlamlandıramadığı görüntüler aktı gözlerinin önünden arka arkaya. Önce büyük bir ormanın içinde hızla koşuyormuş gibi ağaç gövdeleri geçti gözlerinin önünden, bir tepeden insanoğluna ait olamayacak kadar garip bir uygarlığın gökleri delen binalarını gördü.

Sonra görüntü değişti ve sislerle kaplı taşlık bir arazide buldu kendini. Görmenin ötesinde sisin yapışkan uzuvlarını hissetti, ayağının altındaki taşların batan uçlarını, keskin kenarlarını hissetti. Sisin içinde devasa bir şey geçti yanından. Belki de ay kadar büyük bir şey ve Kerem onun yanında kendini karıncadan bile ufak ve değersiz hissetti. Onu bir okyanusun dibindeki yosunların, karanlık bir mağaradaki sürünen şekilsiz bedenlerin, yer çekimsiz, yıldızlar arasındaki bir boşlukta asılı kalmış kupkuru bir gezegenin görüntüsü izledi.

En son tüm görüş açısını içinde açık tonda benekler olan yemyeşil gözler kapladı. Bir insana ait olmayacak kadar büyük gözler. Gözbebeği de yeşilin koyu tonunda olan ve içinde siyah kurtçuklar kıpırdanan gözler. Gözler bir an için Kerem'in benliğini yuttu sanki her şey oldular... Sonra bu his geldiği hızla kayboldu, sanki hiç olmamış gibi... Sonra soru geldi. Kulaklarında, aslında beyinde yankılandı ve kelimeler şeklinde değildi. Yine de Kerem'in o zavallı, hastalıklı beyni kelimelere dökmeyi başardı talebi...

"Teslim ol... Benim ol... Ben ol..."

Kerem korktu. G rd     görüntüler değildi onu korkutan. Bu soruya evet demek üzere olduğunu fark edip de korktu. O yeşil gözlerden birine dönüşmeye istekli olduğunu fark ettiği için korktu. Hırslı, inatçı benli i uyandı.

"Hayır..." dedi Kerem, sadece dudaklarının arasından çıkan bir fısıltı gibiydi bu ancak o kadar güçlü bir etki yarattı ki sanki tüm dünyada yankılanmı tı bu reddedi .

Yeşil gözlü bedenler hüsranla    lık attı. Baştan a a ı titrediler ve kar ılarındaki kısa saçlı kadın Kerem ve Hüseyin'e doğru bir adım attı.

Sersemlemiş görünse de kendine gelmiş olan Hüseyin bir an bile tereddüt etmeden baltayı savurdu ve genç kadının kafasını vücudundan ayırdı. Herkes bir an için tetikte kalmıştı.

Alı veri  merkezinin içindekiler yalnızca sanki vücutları-na elektrik verilmiş gibi bir kaç saniye gerilen Kerem ve Hüseyin'i görmüşler ve daha sonra yeşil gözlerin harekete geçmesiyle Hüseyin'in vahşi kar ılı ına şahit olmuştu.

Kerem, bu da Hüseyin'in "hayır"ı diye düşündü.

Yeniden çevreyi kaplayan sessizliğin içinde havada savrulan kafa tok bir sesle merdivenlere çarptı. Kerem'in umdu undan çok daha az bir kan sızdı ba sız kalan boyundan. Beden sanki ipleri kesilmiş bir kukla gibi önce diz çöktü, ardından yana devrildi.

Bir anda çevrelerindeki tüm yeşil gözlü yaratıkların hareketlenece ini, alışveriş merkezinin camlarını indirerek onları paramparça edeceğini düşündü Kerem ancak d   nd    gibi olmadı. Kimse kımıldamadı.

Sinirden titreyen ve kesik kesik nefesler alan Hüseyin bile kıpırdamamı tı. Kerem adamın keçileri tamamen ka ırdı ını ve fidandan az büyük ağaçları keser gibi karşısındaki tüm yeşil gözlü zombileri do rayaca ını d   nm  tı.

Kerem bir şeyler yapmalıydı, sessizlik uzayıp giderken

Yeşil'in onlar hakkındaki yargısı olumluya dönüşüyor olmazdı. Derken hiç beklenmedik bir şey oldu ve Kerem çılgın atarak alışveriş merkezine kaçtı, Hüseyin de hemen arkasındaydı. İkisi de son gördükleri şeye dayanamamışlar, korkuya yenik düşmüşlerdi.

Kadının kopan kafası hareket etmişti. İlk anda rüzgârın saçlarını uçuşturduğunu sanmışlar ancak daha sonra kesik kısımdan çıkan ince yeşil uzuvlar üzerinde dikilip parlayan yeşil gözlerle bedenini aradığına şahit olmuşlardı. Karanlığın içinde gövdesi fazla şişmiş ince bacaklı bir örümceği andırıyordu kafa.

Yeşil uzuvlar bedeni buldu, adeta hiç kesilmemişler gibi kanayan bölgeye uzanıp kafayı ait olduğu yere sabitlediler. Garip bir şekilde zayıf dalları ya da yeşilimsi kökleri andıran uzuvlar adeta uzayıp bedenin içine yerleşirken şimdi boyundaki kesik izi ve kanaması dışında normal görünen kadını tekrar ayağa kaldırdılar. Kafanın tam oturmamış gibi boyun kısmında hafifçe çarpık ve kayık olması alışveriş merkezine sığınmış olanların mantıklarını ulaştırılması zor bir sınıra itekledi.

O her neyse insan bedenine yerleşiyor, orada kök salıyor, zararlı bir konak gibi onu tamamen ele geçirip dönüştürüyordu.

Hüseyin ve Kerem, içeridekilerin açtığı çelik panjurun altından içeri süzölmüşlerdi bile.

"Tekrar geleceğim ve benim olan benim olacak..." dedi yeşil gözlerinden ifade okunmayan takım elbiseli adam.

"Tekhhhhraarrhhh geleceghhhim ve behnim olanh behnim olacakh..." Kesik kafası eski yerine oturmuş kadının boğazından yükselen hırıltılı ses artık daha da delice bir şeyle karşılaşamayacağını düşünen alışveriş merkezi sığıntılarının son akıl parçasını da çalıp beraberinde götürdü. Hepsi soluksuz ve çaresiz bir şekilde karşısındaki kudretli dehşete

bakmaktan başka bir şey yapamadılar.

Tek düşünebildikleri kendilerinin de teslim olup birer yeşil göz olmayı kabul etmek zorunda oldukları oldu. Ancak yanılıyorlardı. Yeşilin, kendisini böyle adlandırıyordu belli ki, daha fazla yeşil gözlü hizmetçi kaybetmek istemediğine kanaat getirdiler. Oysa o işe yaramaz bedenler yeşil için önemli değildi. Üstüne üstlük onları kontrol etmekle uğraşmak ve beyinsiz vücutlarını oradan oraya sürüklemek değerli zamanını ve enerjisini çalıyordu. Yeşil, bedenlerin değil benliklerin peşindeydi, onun adına düşünebilecek, onun davasına kendini adanmış ruhlara ihtiyacı vardı. Alışveriş merkezindekilerden istediği buydu, kendi istekleri ile yeşilin iradesine boyun eğmeleri ve bilinçsiz değil bilinçli köleleri olmalarıydı. Ancak yeşil bilmese de insanlar yine onu anlamışlardı.

Kerem cam duvarların ardında biriken kalabalığa baktı. Kendilerini camlara kolayca atıp tuz buz edebilirler, ardından yeterinde ısrarcı olup doğru aletlerle çelik panjurları da açabilirlerdi. Böylece içeriye dalıp onları öldürebilir ya da kendilerinden birine dönüştürebilirlerdi. Ancak bunu yapmıyorlardı. Sadece orada duruyorlar, kafalarını hafifçe bükmüş gökyüzü ile yeryüzünün kesiştiği ufuktaki karanlık tarlalara bakıyorlardı.

Kerem garip bir şekilde kendini bir zombi filminin zavallı kahramanı gibi hissetti. Birkaç saniye sonra Aslı yanına gelip ona sarılınca Kerem de karşılık verdi. Birbirine sokulmuş Cem ve Aylin kardeşler şimdi Hüseyin'in yanındaydılar. Adam baltasına sıkıca yapışmış, hâlâ kocaman açtığı gözleriyle panjurların arasından bakıyordu. Olanlara inanmayan bir ifade ile geride durmuş olan Murat ise kendi argo sözlüğünden renkli kelimeler seçip mırıldanmakla meşguldü. Onu kimse susturmaya kalkışmıyordu, belli ki adamın mırıldanmaları garip bir yatıştırıcı etkisi yaratıyordu. Recep

sessizdi ancak sıkıntılı yüz ifadesi ya sıkışan kalbinin, ya da yükselen tansiyonunun eseri idi.

Bir kenara çökmüş, dizlerini kollarıyla sarmalamış sessizce ağlayan Serap'ı ise Serkan beceriksizce teselli etmeye çalışıyordu. Bir tek arkadaki karanlığa çekilmiş Caner'in kısık gözleri anlam doluydu. Daha evvel zor durumlarda kalmış olan genç adam şimdi içlerindeki bu hapishaneden çıkmanın yolunu arıyor, bu ölmek nedir bilmeyen yeşil gözlü bedenlerle nasıl başa çıkabileceğinin hesaplarını yapmaya çalışıyordu. Bizzat hayatla sürekli mücadele etmiş genç adamın silaha ihtiyacı olacaktı, bolca ateş gücüne...

İçeride insanlar, dışarıda insanlığını kaybetmiş olanlar beklediler. Yeşil gözlü zombiler çok daha sabırlıydılar, içeridekiler oradan oraya yürüyüp şimdi ne yapacaklarını tartışıp dururken kıpırdamadan oldukları yerde durdular. Birkaç saat sonra çekip gittiler. Sanki bir yerlerden bir mesaj ya da emir almış gibi yavaşça arkalarını dönüp şehre doğru yürüdüler. Adeta alışveriş merkezindekilere karşı ilgilerini kaybetmiş gibiydiler. Ne de olsa zavallı denek farelerinin bir yerlere gidecek hali yoktu. Camdan kafeslerinde başına gelecekleri bekliyorlar, belki de tam da istendiği gibi insanca tepki gösteriyorlardı. Yeşil gözlülerin kuklacısı da karşılaşabileceği şeyleri test ediyordu.

Davetsiz misafirleri gittikten ancak on beş dakika sonra biraz daha sakinleşmişti alışveriş merkezindekiler. Düşünme ve konuşma cesaretini o zaman bulabildiler.

"Ne oldu dışarıda?" diye sordu Aslı.

"Bilmiyorum." dedi Kerem. "Sanki beyinlerimizi taradı gibi, bir şey arıyordu, belki de içeri sızabilecek bir çatlak... O her neyse bu fiziksel gücün çok ötesinde bir güce sahip..."

"Peki, onun olan ne? Ne istiyor, neden geri gelecek?" Serap, biraz daha sakinleşmiş görünse de histerinin çok uzağında değildi.

"Bilmiyorum," dedi Kerem. "Gerçekten bilmiyorum." Tahminlerini kendine sakladı.

"Bizi de yeşil göz yapmak istiyor beyaaa..." Murat omuz silkerek, sanki basit gerçeği herkes göremiyormuş gibi söylemişti bunu.

"O kadar basit olduğunu zannetmiyorum. O zaman neden camı çerçeveyi indirip bizi ele geçirmeye çalışmadı." Kerem hâlâ sık sık dışarı bakıyor, o bomboş karanlığı gördükçe neredeyse yeşil gözlülerin geri dönmesini dileyecek gibi oluyordu. Başlarına ne geleceğini bilememek çok daha kötüydü. Eğer onları doğrudan ele geçirmeye kalksaydı o zaman bir şekilde mücadele etmeye çalışırlardı ancak bilinmeyene karşı...

"O ne?" diye sordu Serkan, genelde sessiz duran toplu genç adamın yüzündeki korku açıkça okunuyordu. Caner ve Kaan ile birlikte motosikletin üzerindeyken dünya yıkılsa umurlarında değildi ancak Kaan ölmüştü ve belki de ilk kez Caner sessiz, çaresiz görünüyordu. Serkan korkuyordu, tam olarak neden korktuğunu bilmemek daha kötüydü.

"Bilmiyorum..." dedi bir kez daha Kerem, gözler ona dönmüştü. Neden ondan medet umuyorlardı? En azından ona güvenen bu insanlara karşı elinden geldiğince dürüst olmaya karar verdi Kerem, yine de morallerini yitirmelerini istemiyordu. "Belki dünya dışı bir istila. Bir uzaylı olabilir..." Reddettiği bir teoriye sığınıyordu şimdi de...

"Hiç uzay gemisi görmedik..." dedi Aslı. Son olay, iyice kabuğuna çekilmiş kızı uyandırmış gibiydi. Ufak tefek bir kız çocuğu değil de devleşmiş bir efsane gibi ayaktaydı, her nasılsa yenilenmiş duruyordu, derinlikteki inatçı ve yorulmak bilmeyen kişiliği tekrar kontrolü ele almış gibiydi.

"İlle de yukarıdan gelmeleri gerekmez, belki de paralel bir boyuttan gelmişlerdir. Bir tür asalak gibi duruyor, insan vücudunu kullanıyor..."

"Biyolojik bir fenomen olabilir." Serap bu ihtimale sıkı sıkıya tutunmak ister gibi konuşmuştu çünkü mücadele edebilecekleri ve yenebilecekleri bir düşman olmasını umuyordu. Onun gözlerini görmüştü, sesini duymuştu ve o Serap'tan bir şey istemişti...

"İnsanların bedenlerini ele geçiren uzaylılarla ilgili bir film izlemiştim," dedi kardeşinin yanında diz çökmüş olan Aylin. "Beyinlerine girip onları kontrol ediyorlardı ve kimse o kişinin değiştiğini anlamıyordu, normal gibiydiler."

"Dışarıdakilerin pek normal olduğu söylenemez ancak dediğiniz gibi ille de dünya dışı bir sebep olması gerekmez..." Sözüünü tamamlayamadı.

"Bir deney, devlet deneyi olmasın..." Caner, bu lafın da tam filmlere uygun olduğunu düşünerek söylemişti bunları. "İran nükleer silah yapabiliyorsa pekâlâ bizimkiler de biyolojik bir silah üzerinde çalışıyor olabilirler."

Kerem, deri kıyafetler içindeki beyaz yüzlü adama baktı. Yüzü çökmüş, umursamaz ve asi görünse de zekiydi. Korkulacak kadar zekiydi.

"Olabilir. Hatta dile getirilenlerin arasındaki en mantıklı açıklama..." Kerem, bu düşüncenin hakkını vermesi gerektiğini hissetmişti.

"Nasıl olur da bir silah, kesik bir kafanın örümcek ayakları çıkarıp yürümesini sağlayabilir?" dedi Serap sıkıdığı dişlerinin arasından, tekrar titreme nöbetlerine tutulmamak için kendini zor zapt ediyordu.

Kimse cevap veremedi.

"O ağaçların tanrısı..." dedi Cem, o kadar küçük ve ince görünüyordu ki...

"Ağaçların tanrısı mı?" Caner kaşlarını çatmıştı, yaşanan şeyler başını ağrıtıyordu, gözleri ikide bir Aslı ve yanındaki Kerem denen tipe kayıyor, hüsrarla karışık bir öfke içinde kımıldanıyordu.

"Ağaçlara hükmedebiliyor. Yolları kapattılar, çevremizi sardılar..."

Herkes kafasıyla bu gerçeği onayladı.

"Peki, bizden ne istiyor?" Kerem şimdi Cem'in yanına gelip diz çökmüştü, çocuk tüm dehşetine rağmen yaşananlara yalın bakabiliyordu ve her nasılsa görünenin ötesini görebiliyordu.

"Bilmiyorum ancak istese hepimizi hemen öldürebilir..." Cem gözlerini karanlık girişe doğru çevirdi. Diğerleri de onu takip ettiler.

Bu bir gerçektir. Hepsi kabul etmekte tereddüt etse de tartışmasız bir gerçektir.

"Şu dışarıdaki gibi kölelere ihtiyacı yok. Aslında var ama geçici olarak. O bizi inceliyor, aynı mikroskoptaki bir hücre gibi. En başta bizleri tehdit olarak görüyordu ve vahşice saldırdı. Ama şimdi insanları izliyor, bu şehir onun deneme yeri. Tüm dünyayı ele geçirmek istiyor ama bu şekilde değil, onları yeşil gözlü ağaç insanlara çevirerek değil, insanların kendine teslim olmasını istiyor, özgür iradeleri ile..."

"Tüm bunları nereden biliyorsun yahu?" Caner şimdi iyice işkillenmiş, küçük çocuğun gözlerinde yeşil ışıklar aramaya başlamıştı.

Cem gözlerini kaçırdı. Şimdi herkes çevresine toplanmış sanki Cem onları kurtarabilecekmiş gibi bakıyorlardı. Cem, rüyalarına misafir olan küçük kızıdan bahsetmek istemedi. O, Cem'in özel arkadaşıydı ve sanki ondan söz ettiği zaman bir daha gelmeyecekti. Gerçi içlerinden birine onu anlatması gerekiyordu çünkü küçük kız Yeşil'i, o yeşil gözlerin ardındaki yarattığı o da öyle tanımlıyordu, durdurmaları gerektiğini söylemişti ve bunu yapacak kişi alışveriş merkezindeydi, en azından öyle olması gerekiyordu, Cem'in onu bulması gerekiyordu, nasıl olacaksa?

Cem suskunlaşıp kendi kabuğuna çekilince ve diğerleri-

nin çocuğu sıkıştırmaya çalıştığını fark edince Hüseyin müdahale etmesi gerektiğine karar verdi.

"Bu gecelik bu kadar yeter. Onların nasıl ölmediğinin bir yolunu bulduk. Bir dahaki sefere beyinlerine bir kurşun sıkmayı deneriz ya da baltayı dikine vururum. Eğer geri döneceklerse onları nasıl öldürmemiz gerektiğini bulmalıyız..." Hüseyin sözlerini, gözlerini camdan ayırmadan söylemişti.

"Tek bildiğim bugün ya da belki bir süre daha geri gelmeyecekleri, biraz uyuyup enerjimizi toplamaya çalışalım. Yarın ne yapacağımıza karar veririz." Kerem vücudunda hâlâ dolaşan adrenaline rağmen yorgunluğu güçlü bir şekilde hissediyordu. Fiziksel yorgunluğunu atsa da ruhundaki kalıntıyı kalan kısacık ömrü boyunca atamayacağını biliyordu. Herkesin dinlenmeye ihtiyacı var gibi duruyordu, burada birbirlerini daha fazla korkutmaktan başka bir şey yapmıyorlardı. Kerem olan biteni kavramaya çalışarak Cem'e baktı. O küçük kafasından uydurduğu fantezileri mi anlatıyordu çocuk yoksa söylediğinde doğruluk payı var mıydı?

Aylin, kardeşine kaşlarını çatarak bakıyordu. Bütün bu olaylar başlamadan önce de kardeşinin böyle çarpık fantezilerle dolu şeyler okuyup araştırdığını biliyordu. Şimdi de Cem'in ortalığı karıştırdığını düşünüyordu. Çaresizce, her türlü telkine hazır insanlar Cem'in söylediklerini kafasında evirip çevirip bir mantığa oturtmaya çalıştılar ancak küçük çocuğun düşüncelerindeki netliği yakalayamadılar.

Diğerlerini sessizce dinleyen Recep kim bilir nereden bulduğu plastik bir sandalyeye çökmüştü. Diğerlerine belli etmeden sıkışan kalbini ovuyordu. Yaşlı adam küçük bir dua mırıldandı ve tanrıdan birkaç gün daha istedi. Bu bela çözülünceye kadar... Şu anda burada ölürse diğerleri için yük ve belki de tehlike halini alırdı. Öldükten sonra gözleri yeşil yeşil parlayarak geri dönmeyeceğini kim söyleyebilirdi

ki? Yaşlı adam cesedini kolayca dışarı atabilecekleri gerçeğini göz ardı etmeye çalıştı. Yaşamak istiyordu, her insanda olan o içgüdüyle hayata sımsıkı tutunmuştu. Tutunduğu hayatın bir değeri olup olmadığı önemli değildi...

Aslı, Kerem'e baktı. Adam bir yabancıydı. Koskoca hayatın son birkaç gününe sıkışmış bir duygu bütünüydü. Ancak her nasılsa çok güvenilir, çok samimi hissettiriyordu kendini. Diğer tanıştığı erkekler gibi değildi, minik bir sır dışında gizli planları, hırsları yoktu adeta. Onun yanında Aslı gerçekten olduğu kişi gibi davranabiliyordu, içinde Kerem'in olduğu hayaller kuruyor ve kendini o hayallerin gerçek olabileceğine inandırabiliyordu. Yine de Kerem'in bahsettiği geçmişi ile şu anki kişiliği birbirine uymuyordu Aslı'nın kafasında bir türlü. İşte o an adamla ilgili yanlış bir şeyler olduğunu hissetti Aslı. Kerem yalan söylüyordu ya da bir şeyler gizliyordu. Bunun kötü bir şeyler olmadığını biliyordu Aslı, olmamasını diliyordu...

Kerem'in gelişiyse her şeyin başladığı aklının ucundan bile geçmedi ya da her şeyin başlamasıyla birlikte Kerem'in geldiği... Kerem'in bütün bu olaylara sebep olabileceği fikri o saf düşüncelerine yaklaşmadı bile. Yine de bu bağlantıyı kurabilmiş biri vardı aralarında. Caner, her şeyin Kerem geldikten sonra başladığını fark etmişti. Bir anda yoktan ortaya çıkmış eski bir arkadaşta güya ve ertesi gün evi bildiği şehrini ne idüğü belirsiz yaratıklar basmıştı. Tesadüf olamayacak kadar aşikârdı işte, peki ya Aslı neden göremiyordu bu gerçeği? Dışarıdaki kuklalar gibi o adam bir şekilde kızın aklına da mı girmişti? Tetikte olmalıydı Caner, bu kendine Kerem diyen adamı gözlemeli ve Aslı'yı bir şekilde ondan uzaklaştırıp geri kazanmalıydı.

"Az ilerideki mobilya mağazasının vitrininde yataklar var. Bir gece kullanmamıza kızmazlar be, hadi gelin kızancıklar, o rahat yataklarda öyle bir uyku çekeceğiz ki valla

billa bütün bunlar rüya olacak rüya..." Murat önde, Cem, Aylin, Aslı, Serap, Recep ve Serkan'dan oluşan kabile arkasında alışveriş merkezinin koridorunda ilerlediler.

Ne Hüseyin, ne Caner, ne de Kerem yerlerinden kıpırdamışlardı. Bu gece uykunun kendilerini ziyaret etmesini beklemiyorlardı.

6.

"O, biz gelmeden önce de buradaydı," diye fısıldadı Cem ablasına, nedense her şeyi ortaya, herkese söylemek istemişti.

Mobilya mağazasında sergilenen dört yatak odası takımı vardı ve yataklar gerçekten de çok rahattı. Aylin ve Cem vitrindekilerden birine değil, içerideki çiçekle süslü nevresimleri olan yüksek bir yatağa çıkmışlardı. Aslı, her an kaçmaları gerekir diye ayakkabılarını çıkarmamalarının daha iyi olacağını söylemişse de abla ve kardeş alışkanlıklarını yenemediler. Ayakkabılarını çıkardılar ancak üstlerindeki kirlenmiş elbiselere aldırmadılar. Belki yarın bir yandaki kıyafet satan mağazada üstlerini de değiştirirlerdi.

"Yeşil çok yaşlı..." dedi ufak tefek çocuk, ablasının yanıt vermediğini görünce üstelemişti. Bir kaç metre ötelerindeki yatağa Recep yatmıştı ve yaşlı adam hemencecik uykuya yenik düşmüş gibi görünüyordu. Yaşlı adamın yanına *uzanmış şişman genç* ise gözlerini tavana dikmişti.

"Sus Cem, yeter artık, lütfen sus ve uyumaya çalış. Bu bizim hayal gücümüzün ötesinde bir şey, büyükleri ilgilendiren bir konu..." Aylin, kardeşini çok sevse de son zamanlarda yaşadıklarından dolayı sarsılmıştı, kardeşinin de sarsıldığını biliyordu. Çocuğun güçlü hayal gücünün de farkındaydı. Yine de kardeşinin hem kendisini hem de diğerlerini daha fazla korkutmamasını istiyordu.

Aylin vitrindeki yatağa uzanmış olan Serap ve Aslı'ya baktı. İki kadın geniş yatağa rağmen aralarına mesafe koymak ister gibi yatağın iki ucuna kaçmışlardı.

Murat, Kerem, Hüseyin ve Caner ise uyuyamayacaklarını beyan etmişler ve nöbetleşe olarak uyanık kalıp o şeylerin geri dönüp dönmeyeceklerini kontrol etmeye karar vermişlerdi.

Kerem her ne kadar yorgun hissetse de ne zaman gözlerini kapayacak olsa o iç ürperten sahneler arka arkaya gözünün önünden geçiyordu.

Gece sessizdi. Boş alışveriş merkezinin içi, karanlığın içinde garip hayallere davetiye çıkarıyordu. Kerem, kendini bir balina tarafından yutulmuş gibi hissediyordu. Koridorun ortalarına denk gelen mobilya mağazasından dışarı parmak gibi uzanan el fenerlerinin ışıkları karanlığı kovmaktan uzaktı. Kerem, oradakilerin o el fenerlerini kapatmayacaklarını biliyordu, pilleri bittiğinde değiştirecekler, kim bilir yeşil gözlüler gelip de son kalan insanlıklarını da çekip aldıklarında bir sonraki piller bitene kadar el fenerleri açık kalacaktı belki. Bu şey... Yeşil... Tüm dünyaya yayılırsa bu insanlığın bir nevi sonu demektir. Belki de bu insanlığın bir sonraki evrim adımıydı.

Kerem içini çekti ve ellerini cebine sokup karanlık alışveriş merkezinin içinde yürüdü, bu gecelik tehlikenin geçtiğini biliyordu, el feneri yakmaya gerek duymadı. Genç adam Aslı'yı uyandırma hissini bastırdı çünkü kızın dinlenmeye ihtiyacı vardı. Oysa onun ılık ellerini tutup karanlık bir köşeye çekilmek ve her şey bitmeden evvel kızla bir kez daha sevişmek istiyordu.

Hüseyin, gecenin karanlığında soğuk ve rahatsız edici bir his veren masaj koltuklarından birine oturmuştu. Çelik panjurların arkasındaki karanlık dünyayı göremese de eğer camların önünde bir hareket olursa algılayabilecek mesafede idi.

Kerem, dirayetli görüntüsüne rağmen kafası karışık genç bir adamdı yalnızca, alışveriş merkezinin içinde uzaklaşan ayak seslerini duyabiliyordu. Murat ve Caner ise yakında tehlike olmadığından emin olmak için arkadaki otoparkı kontrol etmeye gitmişti, daha sonra çatıya çıkıp ağaçların ötesini görmeye niyetleri olduklarını söylemişlerdi.

Hüseyin ise omuzları düşmüş, diğerleri için taşıdığı endişeler dışında hayatta bir beklentisi kalmamış şekilde nasırlı parmaklarına bakıyor ve yaşadıklarını düşünüyordu. Her şeyini kaybetmişti...

Her şeyini kaybettiğini düşündüğü bir an daha olmuştu hayatında. Şehre gelip de sepet örerek geçirdiği o yaz... Daha yirmisinde bile değildi. Köye gidip gelmek para gerektirdiği için hafta içi çalıştığı o sepetçi dükkânının içindeki samanlık köşede yatarı. Hafta sonunda biriktirebildiği yevmiyenin bir kısmıyla köye giderdi. Eli boş gitmezdi hiçbir zaman ama... Ne de olsa şehirde çalışan ağabeydi o. Bak-kaldan çoluk çocuğa şeker, çikolata, annesine de yağ, un veyahut deterjan alırdı mutlaka.

Neredeyse insan yüzü görmeden gece gündüz yatıp kalktığı o saz damlı, tek katlı ahşap kulübeydi tüm yaşamı. Tüm dünyası o dört duvardan ibaretti. Dışarıda tüm dünya yok olmuştu sanki, bir gelecek yoktu bıyıkları bile terlememiş bu köy çocuğu için. Hele ki zarla zorla denkleştirdiği parasını tam işi bırakarak köye döneceği zaman kaybedince... Kay-

betmemiş, çaldırmıştı aslında. O hırslı, pinti patronu Osman almıştı parasını, gözleriyle görmemiş olsa da biliyordu Hüseyin. Osman onu bütün yaz hunharca çalıştırmış, daha sonra gizli gizli gözleyip yevmiyesini sıkıştırdığı taşın ardını öğrenmişti belli ki. Hüseyin tarladaki işlere dönmeye niyetlendiği vakit taşın ardını boş bulmuştu. Tüm kulübeyi, oynatabildiği tüm taşları aramış, kendisi için çok değerli olan o bir tomar parayı bulamamıştı. Servet değildi belki ama diyetini verdiği günlerin alın teriydi o para genç adam için. Hüseyin gençliğinin gücü ve hırsıyla yapışmıştı Osman'ın yakasına. Ellisini devirmiş Şarapçı Osman'ı yerden yere çalmıştı ama adam Nuh demiş, peygamber dememişti. Dudağını patlatmıştı da adamın ağzından tek çıkan küfür olmuştu. Hüseyin'i hakkından fazlasını istemekle, açgözlülükle suçlamıştı. Hüseyin, Osman'ı elinden alan esnafa karşı ayrıca utanmıştı. Cebinde, evine dönmeye yetecek kadar para dışında hiçbir şey olmamıştı harcadığı günlerinden arta kalan. O an, köyüne dönüp de kardeşiyle paylaştığı odasına sığınuncaya kadar ağlamasını zor bastırmış, tüm dünyasının başına yıkıldığını, artık onun için bir hayat olmadığını düşünmüştü. İlk kez evine eli boş gelmiş, selam sabah etmeden odasına girip yorganının altında ağlamıştı sessizce.

Şimdi ne kadar komik ve basit geliyordu hayatının o zamanı... Gençliğin sarhoşluğu ve elinin kiri paranın her şeyi çözebileceği inancı... Dünya kadar parası olsa karısı ve kızını geri getiremezdi artık. Kırıksık yanağına bir gözyaşı kaçır-verdi sağ gözünden. Firari gözyaşı sanki çöle düşmüş bir yağmur damlası gibi kuruyup gitti yılların çatlaklarla doldurduğu deride. Hüseyin kendini bir kez daha tuttu. Güçlü ama tereddütlü adımlar yanına yaklaştığında sükûnet dolu bir ifadeyle döndü genç adamın yüzüne.

"Zor olduğunu biliyorum," dedi Kerem, içtenlikli bir saflık ve kibirle konuşarak sorunları çözebileceğine inanıyordu.

Genç adamın, o kendini beğenmiş tavrıyla dünyayı değiştirebileceğine inanan züppelerin potansiyelini taşıdığını fark etti Hüseyin. Büyükşehirli okumuş adam. En azından çabalıyor, diye düşündü kendini yorgun ve yaşlı hisseden hademe.

"Bilemezsin evlat ama dert değil. Şimdi ne yapmayı planlıyorsun?" Hüseyin ellerini dizine dayamıştı. Böyle karanlıkta oturup kötü niyetli düşüncelerin onu ele geçirmesine izin veremezdi.

"Ben... Ben..." Kerem öylece kalakaldı. Bugün ilk kez başına gelmiyordu bu. Çevresindeki insanlar ondan medet umuyor, bu cehennemden çıkarabilecek bir çareye sahip olduğunu düşünüyorlardı. Bu izlenimi onlara ne vermişti bilmiyordu ama bir çaresi yoktu.

"Bilmiyorum," dedi en sonunda Kerem. "Sabahı edelim, bir şeyler yer ve sakın kafayla düşünürüz. Şimdilik şehirdeki en güvenli olabilecek yerlerden birindeyiz gibi duruyor. Elbette eğer bu ağaç sırasının dışında birileri varsa kısa bir süre sonra yardıma geleceklerdir."

Hüseyin gecenin çok sessiz olduğunu söylemedi. Eğer birileri ağaç sırasıyla uğraşıyorsa çevrelerinde dolaşan helikopterler, elektrikli testere sesleri ya da ateşlenen silahlar duymaları gerekmez miydi? Belki henüz bu kadar aşırı yöntemlere başvurmaya kadar gelmemişti olay ancak şu anda görebildiği kadarıyla ağaç sırası karanlık ve durgundu. Öte yanından hâlâ müdahale edebileceklerini ummak aptalca bir umuda benziyordu fakat ellerinde o aptal umuttan başka ne vardı ki?

Rüyalar ve Karabasanlar

1.

Cem'in göz kapakları titreşiyordu. Belli ki rüya görüyordu.

Tüm yaşadıklarından sonra yorgun düşmüş olmalıydı. Kerem, kendini uykuya teslim edebilmiş minik bedene biraz da kıskanarak baktı. Birkaç saat bile olsa uyuyabilmek güzel olurdu. Diğerleri çevrenin boş olduğuna ve yakınlarda bir tehlike olmadığına kanaat getirince herkesin uyumasa bile dinlenmesi gerektiğine ikna etmişlerdi Kerem'i. İlk nöbeti Murat ve Caner almıştı. İki saat sonra, ki gün sökmeye başlayacaktı, Hüseyin ve Kerem'i eğer uyumuşlarsa uyandırıp kendileri dinlenmeye çekilecekleri konusunda anlaşmışlardı.

Hüseyin, koridorun başındaki o deri masaj koltuklarından birine çökmüştü, göz kapakları düşüyordu. Kerem de diğerlerini de kontrol etmiş olmak için mobilya mağazasına gelmişti. Yere konmuş fenerlerin ışığında mağaza farklı bir konsept kazanmış gibiydi. Yatak örtülerinin, çarşafların, dolapların, televizyon ünitelerinin renkleri ve modelleri pek

seçilmiyor, karanlığın içinde yeknesak bir makinenin birbirine uyumsuz parçaları gibi yükseliyorlardı.

Kerem mobilya mağazasındaki koltuklardan birine çöktü. Uyumasa bile en azından biraz dinlenip sakinleşmeye ihtiyacı vardı. Sakinleşmeye ve düşünmeye. Göz kapakları ağırlaştı ve karanlık gelip sinsice onu ele geçirdi.

Tam olarak uyku denemezdi Kerem'in durumuna. Daha çok içi geçmiş gibiydi. Yorgunluk, vücudunda tükenen adrenalinin gevşettiği kaslar, çaresizlik... Yalnızca birkaç dakika sürmüştü, en fazla beş... Oturduğu yerde kafası düşmüş, gözleri kapanarak genç adama ihanet etmişti.

Ağırlaşan göz kapaklarını kaldırdığına Kerem kendini alışveriş merkezinden çok çok uzakta buldu. Bir şekilde tanıdık olan ancak asla bulunmadığı bir yerde idi.

Kerem, çocukken oyun oynadığı sokakta olduğunu fark etti. Sokağın sonundaydı. Ancak onun oyun oynadığı sokak olamazdı burası. Her nasılsa çevresindeki binaları, asfalt yolu, hatta kaldırımları bıçak gibi kesen bir çizginin önünde duruyordu. Şehrin, insanoğlunun eliyle inşa ettiği uygarlığın sınırındaydı. Çizginin öte yanından göz alabildiğine uzanan tarlalar vardı ve tarlaların önünü bir ağaç kesmişti. Tam yolun aniden kesildiği yerde çıkışı tıkamış uzun, ince bir ağaç vardı.

Kırmızı renkli, kan renginde, küçük çiçekleri olan ağacın ince dalları örümcek ağı gibi tüm görüş alanını kaplayacak şekilde yayılmışlardı. *Bir şekilde hem daha yeni filizlenmiş, hem de yıllanmış gibi görünmeyi başarabiliyordu ağaç.* İnce gövdesine rağmen dalları gerektiğinden fazla uzundu ve dallarda acıyla kıvranan bedenler asılıydı. Yaşlı kadınlar, iri adamlar, küçücük çocuklar, köpekler... Dallardan sallanıyorlardı. Bir ipin ucunda değil, boyunlarını birkaç kez dolayıp kavramış ince dalların ucuna asılıydılar. Onlara doğru uzanmış ve bakmadıkları bir anda arkadan yakalamıştı on-

ları sanki o ölümcül ağacın lanetli uzuvları... Ve bir şekilde o dallar onları hem öldürüyor, hem de yaşıtıyordu. Bu adeta dalları yerde, kökü gökte gibi görünen ve damarlı kollarını Kerem'in karşısına sermiş ağaç, genç adama meydan okuyordu. Varlığıyla tüm insanoğluna küfrediyor, tanrının gücünün bir sınırı olduğunu haykırıyordu... O ağaç hem Kerem için ve hem de tüm insanlık için yolun sonuydu...

Asılmış bedenlerin boğazlarından son nefeslerini andıran hırıltılar çıkıyordu. Olmaması gerektiği kadar düzenli olan hırıltılar. Onlarca bedenden bir anda yükseldiği zaman senfonik bir orkestrayı andıran ve bir araya gelip de anlamlı bütünler oluşturan hırıltılar. Kerem'i çağıran hırıltılar... Onu gerçek adıyla değil ama Yeşil'in ona taktığı isimle çağıran hırıltılar.

"G...h...e...l...b...h...a...n...a...g...h...e...l...g...h...e...l...
...ç...h...a...m...u...r...a...d...e...m... g...h...e...l..."

Hırıltıların oluşturduğu bütünlük Kerem'in kanındaki son dirayeti çekip alırken genç adam geriye doğru adım atmak istedi ancak ayaklarını kavramış ağacın dalları ona izin vermedi. Kerem, geriye doğru tökezledi. O anda ona uzanan diğer dalı gördü ve boğazının yanındaki güçlü kavramayı hissetti. Korkuyla silkindi, boşluğa düşme hissiyle haykırdı.

Ve uyandı. Omzunu kavramış ola Aslı ona o iri, endişeli gözleriyle bakıyordu.

"Uyandırdığım için üzgünüm yalnızca sen... Sayıklıyordun ve titriyordun..."

"Uyandırdığına minnettarım, kâbus görüyordum..."

"Belki senin kâbusun şu anda yaşadıklarımızdan daha iyiydi..." Aslı cümlesini bitiremedi.

"Değildi..." Kerem kafasını sağa sola salladı. İyi kâbus diye bir şey yoktu, en azından artık yoktu. Yakında bir gün uyumaya yatacak ve bir daha uyanmayacaktı. Elbette ondan evvel ruhuna ve bedenine yeşil bulaşmazsa...

Aslı'nın o endişe dolu gözlerine baktı.

"Bana söylemediğin şey ne Kerem?" diye sordu Aslı kendinden emin bir fısıltıyla.

Kerem şaşırmişti. Kızın iyi bir gözlemci olduğunu ve kendisiyle derin bir bağ kurduğunu biliyordu ancak annesi ve babası bile bir şeyler gizlediğini anlamazken... Anne ve babası... Onları bir süredir düşünmediğini fark etti, alışveriş merkezinin önündeki kalabalıkta da görmemişti onları. Sabah yaşananlar o kadar uzak geliyordu ki...

"Seninle sevişmek istiyorum," dedi Kerem, yalın bir arzuyla. Mükemmel bir yanultmaydı ayrıca bu yaptığı, işe yaradı ve sessiz bir şaşkınlıkla kalma sırası Aslı'ya geçmişti şimdi. Uzanıp Kerem'in elini tuttu ve onu yerinden kaldırdı. El ele mağazadan çıktılar.

Aslı omuzlarına bir battaniye almıştı. Boş koridoru sessizce geçtiler ve süper marketin karanlık koridorlarına daldılar. Gözlerden olabildiğince uzak, en uzak köşede, temizlik malzemelerinin olduğu rafların arasına gittiler. Genizlerini dolduran yumuşatıcı kokusu içinde öpüşmeye başladılar.

Ve orada, yere serdikleri bir battaniyenin üzerinde son kez seviştiler.

2.

Kendi bedenine dışarıdan bakmak garipti.

"Çok zamanımız yok, çabuk ol." Küçük kız sabırsızca alışveriş merkezinin kapısında onu bekliyordu.

Cem, geride bıraktığı o incecik bedene baktı. Gerçekten dışarıdan bu kadar zayıf ve beyaz mı görünüyordu?

Sarı, kıvrıkcık saçları o gök mavisi gözlerinin üzerine düşen yuvarlak yüz görüşünü kapladı ve arsızca sırttan kız tam önünde durdu. Nefesi bahar çiçekleri gibi kokuyordu. Gece- nin karanlığına rağmen kızdan yayılan ışık sanki tüm dün-

yayı aydınlatıyor gibiydi.

Şafağın soluk aydınlığına gebeydi zaman.

Kız en fazla yedi yaşında olabilirdi ancak Cem, kızın bedenlen daha küçük ancak ruhen çok çok daha yaşlı olduğunu biliyordu. O parlak gözlerin ardında derin bir hüznün, yorgunluk ve bilgelik vardı.

Kız uzanıp Cem'in elini tuttu. Cem yutkunduydu, onu kavrayan yalnızca eller değilmiş gibiydi. Sanki annesi onu sarmalamış gibi huzurlu ve güvende hissetti kendini. Kızla birlikte alışveriş merkezinden çıktılar. Şimdi, bu rüya âleminde alışveriş merkezinin kapıları açıktı. Dışarıdaki tehlike de, en azından şimdilik, çok uzaktaydı.

"Bana inanıyor ve güveniyor musun?" diye sordu küçük kız Cem'e.

"Başka bir şansım var mı?" diye sordu Cem, küçük bir çocuk değil de kocaman bir adam gibi konuşmuştu.

"Eğer onu durdurmak istiyorsak yok." Kız soğuk bir şekilde yalın bir gerçeği dile getiriyordu. "Ama yapacağımız şeyin eğlenceli bir yanı da var." Kız gülümsedi ve Cem bütün sıkıntılarının bir tüy gibi hafifleyip uçup gittiğini hissetti.

"Korkma," dedi kız.

"Korkmuyorum," dedi Cem.

Kız ileri ve yukarı doğru bir adım attı. Bir an için havada asılı kaldı ve Cem'i de kendisiyle çekti. İkisi de havalanmışlardı.

Cem korkmasa da refleks olarak nefesini tuttu ve daha sonra yaptığına güldü. Nefes almıyordu ki. Bedeni arkada, alışveriş merkezindeydi. Şu anda her ne haldeyse fiziksel kurallara uymak zorunda değildi.

Sarı saçlı kız ve beyaz tenli oğlan el ele yükseldiler. Yerden otuz metre kadar yükselince durdular ve uçmaya başladılar. Göğüsleri ve kafaları ileride, bacakları ve ayakları ise

biraz geriden onları takip ediyordu. Kerem kendini göğsüne motor takılı bir uçak gibi hissediyordu.

"Tam olarak Süpermen gibi değil. O yumruklarını ileri uzatıp uçuyor," dedi Cem.

"O şekilde de gidebiliriz," diye yanıtladı, iri gözlerini kocaman açmışken gerçeküstü görünen küçük kız.

"Böyle de iyi." Göğsü ileride uçmakta olan Cem yüzünü yalayan rüzgârla adeta kendinden geçti. Fiziksel bedeni geride kalmış olmasına rağmen rüzgârı nasıl hissedebildiğini düşünmedi.

Yolların, ağaçların üzerinden uçtular birlikte.

Cem, elinin içindeki küçük kızın ılık elini hissediyordu. Her nasılsa kız hem korunmaya muhtaç hem de Cem'den çok daha güçlü ve kendinden emin görünüyordu.

"Nerelerden geçtiğimizi, nereye gittiğimizi biliyor musun?" diye sordu sarı buklelerinin altından sıcak bakışlar atarak.

"Evet," dedi Cem tereddüt etmeden. "Dereköy yolundayız."

"Bundan sonrası biraz çetrefilleşecek, dikkatli takip et. Çamur adamı buraya getirmen gerek."

Köye varmadan yoldan çıktılar. Cem birbirine paralel giden ve ağaçların arasında uzanan iki patikayı gördü. Biri sık ağaçların arasında kayboldu, diğeri küçük bir derenin kıyısında son buldu. Bir süre dereyi takip ettiler, derenin dirsek gibi kıvrıldığı bir yerde dereden uzaklaştılar ve alçak bir tepe üzerinde taç gibi yuvarlak bir duvar oluşturan ağaçlara yaklaşırken alçaldılar, yere indiler. Çevrelerindeki orman tehditkâr görünüyordu. Burada ışık değişmiş, şafağın kızılığına dönmüştü.

Sarı saçlı kız endişeyle tepeyi gören bir ağacın arkasına saklandı. Cem de onu taklit etti, kızın yanına çömelip ağacın gölgesine sindi.

"Orada, içeride. Kafası başka şeylerle meşgul ama orada. Bizi fark etmesi an meselesi. Burada fazla kalamayız." Şimdi o derin bakışlar Cem'e kilitlenmişti.

"O Yeşil mi?" Cem, soru sormaktan ziyade korkuyla bir gerçeği ima ederek konuşmuştu.

"Burayı bulabilir misin?" diye sordu ciddi bir edayla küçük kız.

"Ben... Sanırım, ama dere..." Cem sözünü tamamlayamadı, göğün şafak kızılığı değişti ve biraz daha yeşerdi.

"Geliyor..." dedi kız, şimdi gerçekten korkmuş görünüyordu. "Kaç!" Cem'i itekledi ve Cem sanki onca mesafeyi bir kaç saniyede geri uçtu.

Yerinden sıçrayıp uyandığında hâlâ alışveriş merkezindeydi. Mağazanın içindeyken emin olamazdı ancak dışarıda havanın aydınlanmaya başladığını biliyordu. Aynı sarı saçlı küçük kızın ona önemli, çok önemli bir görev verdiğini bildiği gibi. Yeşili durdurmak için çamur adamı o ağaçların çember oluşturduğu tepeye götürmeliydi. Peki ama çamur adam kimdi?

Hayatta Kal, İntikam Al

Hâlâ karakolun önünde dolaşan, arada bir de kendini demir kapıya atan bedenleri izliyordu pencerenin yanından Namık. Tırmanmaya çalışanları tereddüt etmeden vuruyordu. Daha şimdiden karakolun önünde ölü bedenlerden bir yığın yükselmeye başlamıştı. Karakolun yüksek duvarları düz olduğundan henüz kapı dışında bir yerden içeri girmeye yeltenen olmamıştı.

Namık, kızarmış gözlerini ovuşturdu ve en tehlikeli düşmanın uyku olduğunu hatırlattı kendine. Karakolun içinde içecek ve yiyecek makineleri vardı. Her saat başı aşağı inip kendine bir bardak kahve alıyordu ancak tuvalete gidecek kadar ortalığı boş bırakmaya cesaret edememişti. Tuvalet kâğıdı rulosunu alıp koridorun uzak ucuna koyduğu bir kovaya yapıyordu, küçüğünü de büyüğünü de. Çikolata ve bisküvi dışında biraz da tuzlu kraker bulduğu yiyecek makinesinin camını kırmış ve şimdi bir sandalye tepesinde tünediği cam kenarının yanında ufak bir abur cubur tepesi oluşturmuştu. Her an kaçma ihtimaline karşı cebine de bir şeyler tıktırmıştı. Hem yiyecek hem de cephane.

Bıyıklarını düzeltti ve eliyle yüzünü ovuşturdu, uyuması gerekecekti yoksa hiç beklemediği bir anda uykuya yenik düşecek ve o yaratıklardan biri tırmanıp içeri geçmeyi başracaktı. Eğer içeri girerlerse aşağıdaki nezarethaneye inip kendini içeri kilitleyebilirdi. O çelik parmaklıkları aşmaları mümkün olmazdı. Yeterince cephane ile çoğundan kurtulur ve yeterince erzak ile de birkaç gün içeride idare edebilirdi. Sonuçta dışarıdaki gözü dönmüş güruh kuduza yakalanmış köpeklerden farklı değildi. Bir süre sonra yeni av aramak için çekip giderlerdi. Giderler miydi?

Gittiler.

Sabah, karşı, sanki birileri onları çağırmış gibi gittiler. Namık da planını gerçeğe dönüştürme fırsatı buldu. Anah-tarları alıp kendini nezarethaneye kilitledi. Parmaklıkların arkasındaki rahatsız döşek beş yıldızlı bir otelin kral süitine dönüştü bir anda. Saatini kurdu Namık ve iki saat kadar uyudu.

Uyandığında parmaklıkların ötesinde bulmayı beklediği yeşil gözlülerden eser yoktu. Karakol, karakolun çevresi, hatta göz erimindeki tüm caddeler bomboş görünüyordu. Birkaç saat bile olsa uyumuş olması aklını toparlamasına yardımcı olmuştu. Önceki gün yaşadığı hayatta kalma mücadelesi yerini aç bir merak ve güçlü bir mücadele duygusuna bırakmaya başlamıştı. Ya bütün dünya bu haldeyse? Namık dışarı çıkıp ne olup bittiğine bakmalıydı. Meslektaşları ile çok sıkı fıkı olmayabilirdi, Kırklareli'ne hayran biri de değildi ancak garip bir şekilde her şey bu hale gelmeden önce burayı ve insanlarını sevdiğini fark ediyordu. Tüm bu olan bitenlerden sonra o insanların intikamlarını alması gerektiğine inanıyordu. Öldürebileceği kadar yeşil gözlü öldürmeli ve bu lanet olası salgına ne sebep olmuşsa onu da bulup yok etmeliydi.

Namık, hem heyecanlı hem de garip bir şekilde kendini

mutlu hissetti. Hayatında ilk kez gerçek bir amaç edinmiş gibiydi. İlk kez tanrının onu bir amaç için yarattığına inanıyordu.

Kıyametten Sonra

1.

Sehirden gelen ikinci arabayı gördüklerinde güneş henüz tam tepeye tırmanmamıştı.

Salışveriş merkezindekiler sabah sessizce uyanmış; çeşit çeşit peynirler, kurumaya başlamış ekmekler, tereyağı, salam, zeytin, domates, salatalık, bal, reçel, Nutella ve salçadan mütevellit bir kahvaltı yapmışlardı. Fikir ortak bir bilinçle ortaya çıkmıştı. Biri kahvaltı yapmalıyız demişti, biri de markette kahvaltı için ne arasalar bulabileceklerini söylemişti, bir diğeri ise sofrayı hazırlamaktan ve çaydan bahsetmişti. İmece usulüyle herkes bir ucundan tutmuş ve plastik bir masanın üzerinde hep birlikte kahvaltı yapmışlardı. Felâket Ailesi.

Huzursuzca dolaşan ve aç olmadığını söyleyen Hüseyin bile Cem ile Aylin'in ısrarlarını kıramamış ve sofraya oturmuştu. Sallama çayı oldu olası sevmezdi ancak eldeki tek şey bu olunca sesi çıkmamıştı. Su makinesinden sıcak su almışlar ve plastik bardaklarda çaylarını sanki uzun zamandır mahkûm kaldıkları bir keyifmiş gibi yudumlamışlardı.

Oysa kahvaltayı yalnızca tek bir gün pas geçmişlerdi. Uzun, inanılmaz bir gün... Şimdi burada her şey normalmiş gibi kahvaltı yapmaları aslında her şeyin normale dönmesi arzularının ne kadar güçlü olduğunun bir dışavurumuna dönüşmüştü.

Dışarısı neredeyse terk edilmiş bir dünyayı andırıyordu. Miskin bir sabahı, bulutların ardına saklanmış utangaç bir güneş vardı. Zannettikleri kadar da yalnız değildiler. Yolun karşı tarafında, geniş bir bahçenin içindeki fabrikanın gölge-liğindeki hareketleri Murat fark etmişti. Kim bilir nereden, küçük bir dürbün ele geçirmişti, çelik panjurların arasından önce şehri süzmeye başlamış, bir şey görmek için çok uzak olduğuna karar verince çevrelerindeki alana göz gezdirmişti. İşte o zaman alışveriş merkezine üç yüz ya da dört yüz metre uzaktaki fabrikadaki hareketliliği görmüştü. Orada, bir hangarı andıran geniş kapının içinde bir avuç yeşil göz vardı. Amaçsızca dolaşıyorlar, gözden uzak durmaya çalışıyorlardı. Muhtemelen alışveriş merkezini kontrol ediyorlardı. Alışveriş merkezindekiler şehirden gelen arabayı duymadan ya da görmeden yerlerinden fırlayanlar da bu yeşil gözler olmuştu.

Yeşil gözlerin önce alışveriş merkezine geldiğini düşünüp heyecanla ön kapıya biriktirler, tek sağ kalan olduklarını düşünmeye başlamış olan alışveriş merkezi ahalisi. Daha sonra şehirden hızla yaklaşan geniş arabayı görmüşler ve sessizliğin içinde yükselen motorun homurtusunu duymuşlardı. Eğer yeşiller araba kullanmayı öğrenmedilerse, en azından şu anda gördüklerinden dolayı öğrenmiş olma olasılıkları düşüktü, başka sağ kalanlar da vardı ve kaçmaya çalışıyorlardı belli ki.

Güneş, tepe noktasına yaklaşmış, neredeyse öğlen saatleri olmuştu. Yeşil gözler fabrikanın geniş ağzından beceriksizce de olsa düne göre çok daha kontrollüymüş görünümü veren

bir koşuya başlamışlardı. Ancak yeşil gözler yola ulaşamadan alışveriş merkezini ve fabrikayı geçip gitti araç. Sürücü onları fark etmemiş ya da umursamamıştı, hızlı kullanıyordu, belki de çok hızlı... Sürücü aēa duvarı ve onun hemen önündeki Kerem'in bir gün evvel kullandığı Toyota'yı görmüş olmalıydı ancak yavaşlamadı. Bir an için alışveriş merkezindekiler nefeslerini tutup siyah ve iri olduēunu fark ettikleri arabanın diēer araca veya yanındaki motorlara bindirmesini beklediler ancak iri araba, muhtemelen bir Mercedes olmalıydı, bu hızda emin olmak zordu, acı bir fren sesiyle durmaya çalıştı. Diēer arabaya çarpmadı, sadece dokundu ve kalakaldı.

Yeşil gözler, şimdi dünkü zombi hallerinden daha da sıyrılmış gibiydiler. Hemen arabaya doēru beceriksizce bir koşuya başladılar.

"Kapıyı aç!" Kerem kararını vermiş görünüyordu.

"Dışarıda onlar var!" diye itiraz etti Serap, dünden beri modu çok deēiřmemiřti, uyku bir yarar saēlamamıřtı, hâlâ histerik görünüyordu.

"Eēer o araçta insanlar varsa onlara yardım etmeliyiz." Kerem'in bu açıklaması  zerine Murat bir saniye bile beklemedi, kilitleri açtı ve panjuru kaldırdı.

Caner ve Kerem alışveriş merkezinden ilk fırlayanlar olmuştu. Hemen arkalarında Hüseyin vardı. Elinden d ř rmediēi baltasını kaldırmıştı. Araçla aralarında neredeyse bir kilometre vardı.

Bulutların arkasındaki güneş de ne olup bittiēini görmek ister gibi aıēa çıkmıştı şimdi. Alışveriş merkezinde Aslı, Serap, Cem, Aylin, Murat, Recep ve Serkan nefeslerini tutmuş arabaya karşı olan yarışa kilitlenmişlerdi. Yolun iki farklı yanında nefes nefese bedenlerin amansız mücadelesi başlamıştı ve yeşil gözler avantajlı görünüyordu.

Tam o esnada siyah arabanın kapısı açıldı ve yaklaşan

yeşil gözlere dönen korku dolu, gencecik bir surat görüldü. En fazla yirmilerinde görünen sarışın, top sakallı bir gençti. Siyah arabanın kapısından içeri bir şeyler söyleyip kapıyı kapadı ve hızla yeşil gözlerin geldiği yönün tersine doğru koşmaya başladı. Uzun saçları rüzgâra takılmış genç adam ağaçlara doğru koşuyordu! Caner ve Kerem'in itiraz çığlıklarına aldırmadan ağaçların arasına daldı. İlk iki sıra ağacın arasından rahatlıkla geçince bir an onu izleyenler için bir umut ışığı yandı. Aniden çocuğun girdiği açıklıktaki ağaçlar sanki hummaya tutulmuş gibi titremeye başladılar. Kökleri ve dalları güçlü bir rüzgâra kapılmış gibi savruldu. Dalların hareketinden ve sıklığından neler olup bittiği seçmek güç olsa da gün ışığı altında, rüzgârsız havadaki bu görüntüler kan dondurucuydu. Ağaçlar kendi kendilerine hareket ediyorlar ve sallanıyorlardı! Cılız bir çığlık yükseldi ağaçların arasından, parçalanmış bir şeylere ait sesleri ise Kerem ve Caner duyamamış olsa da arabadan çıkmış ve ne yapacağını şaşırmış gibi duran üç figür net olarak duymuş gibiydi. Şimdi ikilemde kalmışlardı. Yolun hemen diğer yanından onlara doğru koşan üç dört yeşil gözlü figürü görmüşlerdi. Alışveriş merkezinden onlara doğru hareketlenenleri fark etmiş olsalar da yaşadıklarından olsa gerek yalnızca daha fazla yeşil göz olarak addetmiş olmalıydılar. Arabaya geri dönmeye çalıştılar.

Kerem, uzun süredir spor yapmadığı için söylenerek ileri atıldı, arabaya yeşil gözlülerden evvel ulaşamayacağını biliyordu. Gerçi arabaya ulaştığında ne yararı olacağını bildiğinden değil. Tamamen vücudunda dolanan adrenalinin çılgınlığı idi onu o insanları kurtarmak için fırlatan. Ölmeden önce edindiği cılız amaç, anlamsız bir mücadele hırsıydı.

Caner ise hazırlıklıydı. Yılların verdiği hayatla boğuşma tecrübesiydi ona bu fikri veren. Sabah, kahvaltılık toplarken

marketten iri bir ekmek bıçağı alıp belindeki kemere geçirmişti. Üzerini tişörtle örterek gizlemişti genç adam. Ne olur ne olmaz diye... Şimdi bıçak elinde koşuyordu. Geride kalmış olan Hüseyin ise yorgun ve yaşlı görünüyordu. Gözlerindeki delice ifadeyi biri görseydi adamın kendi ölümüne koştuğunu düşünürdü. Belki de öyleydi... Çok fazla beklentisi kalmamış olan adam kendi hayatını, kendi sağlığını hiçe sayıyordu.

Üçü de rüzgârı yararlanıp ciğerlerini patlatırcasına koştular ancak bu sefer talih onlardan yana değildi. Yeşil gözlüler yarışı kazanıp arabaya Kerem, Caner ve Hüseyin'den önce ulaştılar. Kendilerini ön cama atıp kesikler içinde kalmalarına aldırmadan camı parçaladılar.

Kerem ve Hüseyin en fazla on saniye içinde orada olacaktı. İkisinden de genç olmasına rağmen sigara, alkol gibi pek çok bağımlılığın esiri olan vücudu Caner'e ihanet edip onu yavaşlatmıştı. Genç adam bir yandan da niye hayatını riske atıp koştuğunu düşünüyordu, kahraman olmak da nereden çıkmıştı şimdi?

Aslı'nın kahramanları sevdiği gerçeği vardı... Şimdi pes edemezdi. Dişlerini sıktı ve hızlandı Caner, diğerlerine yetişti.

Çok uzun bir on saniye vardı önlerinde.

Dokuz.

Arabanın içinde her ne olduysa, ya araç çalışmıyor ya da sürücü geri dönmeyi düşünmüyordu. Parçalanan camdan korunmak için kollarını siper etti.

Sekiz.

Orta yaşlarda güçlü bir adam ve sarı saçları beline kadar uzanan genç bir kadın olan iki yeşil gözlü, sürücü koltuğundaki esmer, yaşlı adama uzandılar.

Yedi.

Arka yan camlardan biri de parçalandı. Şişman bir çocuk

ve kırklı yaşlarda bir kadından ibaret diğer iki yeşil göz ekibi içeri ulaşmak için birbirine hurladı.

Altı.

Ön camdaki adamı kavrayan elleri onu kaportaya çekti.

Beş.

Arka yan camdaki mücadeleyi kazanmış görünen, gözleri habis bir yeşille parlayan şişman çocuk kırık cam parçalarının yüzünü yırtmasına aldırmadan içeri uzandı.

Dört.

Kaportadaki yeşil gözler yaşlı adamın göğsüne ve boynuna dişlerini geçirdiler. Aç kalmış akbabaları ya da kan hırsıyla gözü dönmüş vampirleri andırıyorlardı.

Üç.

Arka pencereden uzanmış şişman çocuk yüzünün ortasına yediği tekmeyle geri savruldu. Diğer yeşil göz kadın için fırsat doğdu.

İki.

Yaşlı adama saplanmış dişler derinlere daldı, ısırıldı ve kandan fiskiyeleler oluşturdular.

Bir.

Yeşil gözlü kadın arka pencerenin kalan kırık parçalarını da indirerek içeriye daldı.

Arabaya ilk yetişen Caner oldu. Alışveriş merkezinde kaptığı ekmek bıçağını gözleri yeşil yeşil parlayan kadının beline soktu, çevirdi ve bir kan deryasıyla birlikte geri çıkardı. Yeşil gözlü yaratık, kesik içindeki yüzü, göz bebeklerinden bir hale olarak başlayıp tüm gözüne yayılan o kötücül yeşil parlama ile insandan çok vahşi bir yaratığa benziyordu, acıyla uludu ve dişli rakibine doğru döndü. Caner tereddüt etmeden bıçağı bu sefer kadının göğsüne, elbisesinin altında, çoktan kopup gitmiş sutyeninden sebep olacak, sarkan memelerinin arasına soktu. Bıçak ciğerleri yardı, ısıklık gibi bir ses çıktı. Kalbi bulamamıştı, yaratık ileri atıldı. Caner üzeri-

ne gelen bedenden kurtulmak için geriye kaçınca ensesinde Kerem'in soluğunu duydu ve onunla çarpışmaktan son anda kurtuldu.

Yeşil gözlü kadın, aldığı darbelerden olsa gerek, gücünü yitirmişti, ileri doğru ikinci adımı atamadı ve hurlayarak yere devrildi. Yerde debelenen şişman yeşil göz ise ayaklanamadan Kerem'den ikinci tekme yedi.

Kerem, her ne kadar çoktan vahşi bir bilinç tarafından yutulmuş olsa da, bir çocuğun bedenini tekmeliyor olduğu gerçeği ile yüzleşmek zorunda kaldı. Bir an tereddüt etti ve şişman çocuk hurlayarak bileğine hamle yaptı. Eğer Hüseyin yetişip baltasını indirmese Kerem bileğinin kanlar içinde bir kemik ve et hamuruna dönmüş olacağından emindi.

Hüseyin'in baltası çocuğun tam kafatasının üstünden açık ağzına kadar yardı ve kafa bir karpuz gibi çatladı. Hüseyin baltasını geri çekerken kan ve beyin parçaları sağa sola saçıldı. Şimdi çaresizce yutkunan Kerem, eğer adam elli ya da altmış santim kaçırmış olsa ayağının ısırılmadan evvel balta tarafından kopmuş olacağı gerçeğiyle yüzleşti. O kadar sert bir darbeydi ki...

Bir an, çok uzun bir an çocuğun kafasından yeşil ve ince bacaklar çıkarıp hareketlenmesini beklediler ancak öyle bir şey olmadı. Demek ki her yeşil göz ölümsüz değildi...

Caner, kadınla işini bitirmiş, şimdi iri yarı adamla karşı karşıyaydı. Yüzü kan içindeki yeşil göz, kaportadaki yaşlı adamı ısıranlardan biriydi. Hırslayarak ileri atıldı ancak yeterince sokak kavgasında bulunmuş olan Caner yana doğru kayıp adama çelme taktı. Adam devrildi. Caner tereddüt etmeden adamın sırtına oturup bıçağı ensesine ve sırtına defalarca sokup çıkardı. Bu yaptığı, garip bir şekilde genç adamı memnun etti. Korkularını unutturdu. Bu, mücadele edebileceği bir düşmandı. Kesip biçebileceği, öldürebileceği, yani yenebileceği bir düşmandı. İçeri çökük yanaklarında

gamzeler oluştu ve yüzüne sıçrayan kan damlacıklarına aldırmadan sırttı. Onu gören biri olsa intikam arzusuyla dolu bir hayaletle karşılaşmış sanırdı. Beyaz yüzü ve içeri çökmüş, çevresinde siyah halkalar oluşmuş gözleri ile korkunç görünüyordu.

Hüseyin'in baltası inip kalkmaya başladığında geriye kalan iş çabucak bitti.

Kollar, bacaklar hatta kafalar vücuttan ayrılırken Kerem düşünmeden edemedi; ya bu illetin bir çaresi varsa, ya iyileştirebilecekleri bu insanları öldürüyorlarsa... Gerçi iyileşir de yaptıklarını hatırlarlarsa bu insanlardan hiçbirinin kalan hayatlarını normal bir şekilde yaşama ihtimalleri olmadığını düşündü Kerem. Yine de öldürmek... Öldürmenin haklı bir gerekçesi yoktu.

Yaşlı adam için çok geç kalmışlardı. Hareketsiz vücudu arabanın kaportasında güneşlenmeye yatmış biri gibi sere serpe uzanıyordu. Eğer kanlar içinde olmasaydı ve cam parçaları arasında yatmıyor olsaydı belki biri onu yolun ortasında durup güneşlenen bunamış bir moruk zannedebilirdi.

Yeşil gözlerin tamamının hakkından geldiklerinde sadece sekizinin burada olduğunu fark ettiler. Diğerleri ya fabrikanın gölgeliğinden olan biteni süzüyor ya da efendilerine haber veriyor olmalıydılar. Hiçbiri sinsice alışveriş merkezine süzölmüş olma ihtimallerini düşünmek istemedi.

Kerem uzanıp arka kapıyı açınca içerideki korkmuş iki kadını gördü. Belli ki gelenlerin hâlâ yeşil gözlerden olduğunu zannedip çılgınlık atıyorlardı.

"Sakin olun, sakın olun. Güvendesiniz..." İlk anda Kerem'i dinlemediler, onu tekmeleyip uzaklaştırmaya çalıştılar. Kerem ısrarla devam edince ve diğer cama tıkladılıp da sert bir kaş çatmayla onlara bakan Caner'in kanlı yüzünü gördüklerinde Kerem'in güvenilir olduğuna kanaat getirmiş gibi ona doğru süründüler.

Zayıf, kısa boylu ancak sert görünen ak saçlı kadının adı Türkan'dı. Yetmişine merdiven dayamış olmasına rağmen inatçı bir keçi gibi ayaklarını yere sıkı sıkı basıyordu. Diğer sarışın kız ise yirmilerinin başındaydı. Kucağında bu faciaya meydan okurmuş gibi gülümseyen küçücük bir bebek vardı. Kerem ellerinden tutup onları dışarı çıkarırken titreyen bir sesle kendisinin olmadığını söylemişti.

"Be... Be... Benim değil, onu buldum, yeşiller fark etmemiş olmalı. Anne ve babasını parçalamışlardı..."

"Onun hayatını kurtarmışsın. Şimdi sakın olun, tamam mı? Orada alışveriş merkezinde sağ kalmış diğerleri var. Oraya yürüyeceğiz, etrafa bakmamanız daha iyi olur." Kerem, genç kızın korku dolu gözlerle çevrelerindeki katliam görüntülerine odaklandığını görmüştü. Daha sonra kızın adının Elif olduğunu öğrenecekti.

"Güvende miyiz evlat?" Sakinleşmiş görünen yaşlı kadına verecek bir cevabı olmadığını düşündü Kerem. Yutkundu.

Cevap hiç beklenmedik bir yerden geldi. Yemeğini öğütmüş bir devin fazla kemiği fırlatması gibi ağaçların oluşturduğu sıradan dışarı bir kol fırladı. Dirsekten kopmuş gibi görünen kol asfalt yola çarparak kırmızı bir iz bıraktı. Hâlâ usulca kanıyordu. Ağaçlar genç adamı canlı canlı parçalamışlar ve yaptıklarını diğerlerine göstermek için ibretlik bir eylemde bulunmuşlardı.

Ağaçlar canlıydı. Kana susamışlardı. Kimseyi öteki tarafa geçirmeye niyetleri yoktu.

Kadınlar çığlık attı.

Hüseyin baltasını kaldırıp ağaçlara meydan okudu. Ağaçlar korkmuş görünmedi, sadece her zaman yaptıkları gibi sessizce durdular.

"Hadi gidelim bu lanet olası yerden..." Caner'in beyanatını kimse ikiletmedi ve hızlı adımlarla alışveriş merkezine yürüdüler.

Alışveriş merkezindekiler olan bitene kısmen tanık olmuşlardı. Serkan ve Murat tüm olanlardan sonra etrafı iyice kolaçan etmişler ve hâlâ güvende olduklarından emin olmuşlardı. Türkan ve Elif lavaboda ellerini yüzlerini yıkayıp temizlendikten sonra resmi bir tanışma faslı yaşanmıştı. Caner, Kerem'in kolundan tutup da onu uzak bir köşeye çekerken Elif, bebeğin ağlamalarını duyup da kendince "Ceren" ismini verdiği ufaklığı nasıl kurtardığını anlatıyordu.

Caner sıska yanaklarındaki birkaç günlük sakalımı kaşıdı. Soluk yüzlü genç adamın seyrek sakalları ona olduğundan çok daha gençmiş izlenimi katıyordu.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun değil mi?" diye sordu Caner, Kerem'e hâlâ haz etmeyen bakışlar atıyordu. "Orada onların ölebildiğini gördük. Şehre dönmemiz ve silah bulmamız gerek, kendimizi savunmamız lâzım. Belki bu gece yine gelecekler ve başladıkları işi bitirmeye karar verecekler."

Kerem bu savı reddetmek isterdi. İşe silahların karışmasından hoşlanmıyordu ancak genç adamın haklılık payı vardı. Hem şehirde hâlâ gözlerine yeşil ışıklar yerleşmemiş insanlar olabilirdi. Kendileri gibi kapana kısılmış zavallı ruhlar...

"Şehir onlarla kaynıyor olmalı..."

"Hepsi dişler, tırnaklar ve kas gücünden ibaret. Başa çıkabiliriz, nerede silah bulabileceğimizi biliyorum. Motorları alır ve hızlıca girip çıkarız." Caner, kendinden emin görünüyordu. Kerem o motorların ne kadar ses yaptığına şahit olmuştu. Bütün yeşil gözleri çevrelerine toplarlardı.

"Hepimize yetecek kadar bıçak yok ve bıçaklamak için onlara yaklaşmak gerek. Sence on değil de yüz kişi ya da bin kişi olduklarında ne bok yiyeceğiz... Bu riski almamız ge-

rek."

Kerem, Caner'e baktı. O anda genç adamın o serseri kimliğinden ne kadar uzak görüldüğünü düşündü. Sorumluluk sahibi, zeki ve hırslı biri gibi konuşuyordu şimdi. Bu tavırla Kerem'in iş yerinde çabuk yükselebilirdi. Eski iş yerinde, diye düşündü Kerem. O geçmişte kalmış eski bir hayattı, işe yaramaz bir hayat... Özlediği ve dönmek istediği bir hayattı.

"Ne diyorsun?" Caner şimdi Kerem'in kolunu sıkıyordu. Yanıt bekliyordu, sabırlı değildi.

Kerem adamın yüzüne anlamsızca baktı. Diğerlerini korumaları gerekiyordu evet ancak Kerem dışarıda, siyah arabanın yanında tek bir yeşil göz bile öldürmemişti. Aptal bir şekilde oraya koşup Hüseyin ve Caner işlerini bitirirken ayak altında dolaşmıştı yalnızca. Belki de artık diğerlerinin düşüncelerine kulak verme zamanıydı. Zaten çok değerli ve çok uzun olmayan hayatıyla bir şeyler yapma zamanıydı.

"Tamam..." Ağzının içinde gevelemişti yanıtı Kerem.

"Ne?" Caner duymamıştı.

"Tamam, pekâlâ. Hadi gidip silahlanalım!" Hayatı boyunca silahlara karşı durmuş, askerliği dışında hiç ateş etmemiş Kerem kendine şaşıyordu.

Caner ise sırıttı. Bir köpekbalığı gibi ağzını iyice yayararak sırıttı.

3.

"Dikkatli ol, tamam mı?" Aslı'nın elleri Kerem'in ellerine kenetlenmişti.

"Motor sürmeyi iyi bilirim ve aranızdaki en güçlü adam olduğumu düşünüyorum. Ben gitsem daha iyi olacak..." Hüseyin sözünü tamamlayamadı.

"Eğer yeşil gözler gelirse buradaki insanları koruyabilecek tek kişi de sensin." Kerem'in bu açıklaması tüm tartış-

maya noktayı koymuştu. "Bunu biz yapacağız." Kerem, Caner'e baktı.

Caner, onaylamaz bir ifadeyle Aslı ile el ele tutuşmuş adama bakıyordu. Zayıf adam gözlerini çelik panjurları kaldırılmış cam kapıdan öteye çevirdi. Kerem, bu kararın doğru olup olmadığını bir kez daha düşünürken buldu kendini. Caner, Aslı'ya vurgundu, bir yerlerde Kerem'in boğazını kesip suçu da yeşil gözlere atması zor olmazdı... Kerem kafasını sallayıp bu tatsız düşünceden kurtulmaya çalıştı. Genç adam o kadar düşmezdi, fikrinde samimi olmalıydı. Kerem, Caner'in diğerlerinin hayatı için dişini tırnağına katarak mücadele ettiğine şahit olmuştu.

"Hazırsan daha fazla oyalanmayalım. Akşam geldiğinde hâlâ şehirde olmak istemiyorum," dedi Caner, yeşil gözler sanki güneş ışığından korkan vampirlermiş gibi. Oysa gün ışığında görülme riskleri çok daha fazlaydı. Yine de Kerem öyle olmadığını düşünüyordu, o gürültülü motorlara rağmen yeşilin onları istemediğini düşünüyordu. Yoksa yeşil gözler çoktan tepelerinde olurdu, düşmanları başka bir şeyin peşindeydi, gece olduğunda istediği şeyi almaya gelecekti. Kerem, postunu pahalıya satmaya niyetliydi.

"Bize dokunacaklarını sanmıyorum, eğer tehdit edici bir harekette bulunmazsak bize bir şey yapmayacaklardır. Bizimle ilgili planlarının farklı olduğunu düşünüyorum. Ne olduğunu henüz bilmiyorum ama bizi isteseydi çoktan alırdı..." Bu düşüncenin rahatlatıcı mı yoksa karamsar mı olduğuna karar veremedi Kerem, ikisi de birdendi.

İki adam, biri deri ceketini içinde zayıf ama kabadayı bir yürüyüşe sahip; diğeri kirli ancak kaliteli kıyafetler içinde narin ancak kendinden emin adımlar atan iki genç ruh, yan yana alışveriş merkezinden uzağa, ağaç sınırının yanındaki motosikletlere doğru uzaklaştılar. Kerem arkasını dönüp kapının dışında boynu bükük onu izlemekte olan Aslı'ya el

salladı, Caner ise tavrını hiç bozmadan yürümeye devam etti, arkasını dönme arzusunu bastırmakta ne kadar güçlük çektiğini kimse anlayamazdı.

4.

Cem ve Aylin, Elif'in kucağındaki bebeği eğlendirmek için şebeklik yapmakla meşguldüler. Çevresindeki olan bitenden bihaber ufaklık ise gözlerini kocaman kocaman açmış bakıyor ve sımsıcak gülücükler saçıyordu. Oysa bilmiyordu ki belki de anne ve babasını asla görme şansı olamayacaktı... Serkan, onun yerinde olmak isterdi, acı ve tehlike dolu bir dünyaya uyanmıştı ancak eğer planları başarılı olur da hayatta kalırlarsa Ceren bebeğin önünde keşfedilmeyi bekleyen uzun bir hayat vardı.

Serkan ise bundan sonra ne olacağını bilmiyordu. Caner korkusuzca o yeşil gözlerin üstüne atılırken Serkan ise sessiz kalmıştı. Onunla Kırklareli'ne gitmek bile korkutmuştu iri yarı adamı. Oysa Serkan cesurdu, hayallerinde hep cesur olmuştu ancak ölmek istemiyordu. Yapabilse tüm o ağaç sırasını benzine boğup tutuştururdu. Tek gerçek arkadaşı, Kaan'ı almışlardı ondan. Caner vardı elbette ancak Caner... O patrondu, yalnız düşünür, yalnız takılırdı Serkan ve Kaan'a ne yapmaları gerektiğini söylerdi. Serkan, Caner'le Kaan'la olduğu gibi dertleşemezdi. Hem Serkan'ın o demode taklitlerine Kaan hep gülerdi. Elbette alkolün de etkisi vardı ancak Caner, Serkan'a pek gülmezdi. Bazen, o da kafası çok iyiyken kötücül bir şekilde sırtırdı en fazla.

"Evlat, nereye dalıp gittin bilmiyorum ancak bu yaşlı adama bir el atsan iyi olur. Bebek için marketten yiyecek bir şeyler çıkaralım, şanslıysak yeni giysilerde buluruz çünkü buram buram bok kokuyor kerata." Recep kırış kırış suratını iyice buruşturarak yapmıştı bu açıklamayı. Serkan'ın dalıp

gittiğini fark etmişti ve genç adam her ne kadar güçlü, aksi ve aldırılmaz görünse de büyük bir elemin içindeydi belli ki. Duygusal ve anlayışlı bir çocuktuktu Serkan. Hiç kimse ona aldırış etmezken Recep'e yardımcı olmuştu, diğerleri için oradan oraya koşturmaktan çekinmemişti. Belli ki yaşadığı olaylar, arkadaşını kaybetmesi sarsmıştı onu.

"Belki birkaç tane de çikolata yeriz. Tüm bu olan bitenden sonra şeker ya da tansiyonum için endişe edecek değilim." Recep dişsiz ağzını yayarak sırttı.

"İyi dedin dayı," dedi sanki kötü bir rüyadan uyanmış gibi silkelenip Recep'in peşi sıra seğirten şişman adam.

Hüseyin suratını cama dayayarak baktı. "Giden ben olmalıydım..." diye mırıldandı. Elleri, yere dayadığı baltanın sapını sıkıyordu.

"Ahhh, yirmi yaş daha genç olsaydım..." dedi iri yarı adama bakıp da iç geçiren Türkan ve çevresindeki kızları kahkahaya boğdu. Böylesi karanlık bir zamanda alışveriş merkezinin koridorlarında çınlayan kahkaha umut dolu bir isyan gibiydi.

5.

İri motosiklet ağırdı. Kerem geniş gövdeli siyah canavarı kaldırırken ergenlik zamanlarında böyle bir aleti kullanmak için yanıp tutuştuğunu hatırladı. Kısmet bugüneydi demek ki... Keşke tüm bunlar yaşanmış olmasaydı da motosiklet kullanmadan ölüp gitseydi.

"Kendini biraz öne doğru eğmen gerek yoksa hız yaptığından altından kaçır gider." Caner, motosiklete yabancı bakışlar atan Kerem'e bir an için baktı ve bacağını kaldırıp ata binen bir kovboy edasıyla metalik bineğine atladı.

Kerem tereddütle, sessizce onayladı genç adamı. Caner'in kendisine motosikleti kullanmayı bilip bilmediğini sorması-

nı beklemişti ancak genç adamdan bu sorunun gelmemesi onu memnun etmişti. Caner ise genç kızlar dışında yetişkin bir erkeğe böyle sorular sormanın hakaret sayılabileceği bir ortamda yetişmişti.

Kerem motosikletin üstüne oturdu, bir ayağını yere koyup dengesini kollarken diğeriyle pedala bastı. Kontağı çevirip vitesle birkaç kez bastı. Debriyayı bırakıp gaz verdiğinde bir an için motor tepki vermedi.

"Ateşleme tuşu debriyajın yanında, onu kullanmayı dene İstanbul çocuğu!" Caner, kendi motorunun gürültüsünü bastırmak için bağışlamak zorunda kalmıştı.

Kerem bu sefer işi doğru yaptı ve motor öksürerek çalıştı.

Caner çoktan harekete geçmişti bile. Kerem, bisiklet konusunda bir zamanlar uzman olsa da motosikletin debriyajını bırakıp gaz verirken altındaki belki de yüz kiloluk canavar hızla ileri atıldı. Kerem kısa bir sekiz çizdi ve hafifçe fren dokunurken dengesini sağladı. Beceriksizce de olsa ağır bir tempoyla ilerlemeye başladı. Her an düşecekmiş gibi hissediyordu.

Aralarına elli metreden fazla fark koymuş olan Caner hafifçe dönüp arkaya baktı ve gülümsedi. Durumdan acımasız bir keyif alıyordu belli ki. Şu anda alışveriş merkezindekiler onları izliyor olmalıydı. Kendinden emin, rahatça motosikletine oturmuş Caner ile ağır aksak, sakarca kendisine takip eden Kerem arasındaki farkı iyi anlamaya başlayacaklarını umuyordu. Şehirli züppe zekice konuşuyormuş gibi yapmak dışında işe yaramazın tekiydi. Aslı'nın aklını çelmeyi başarmış bir ukalaydı yalnızca. Onları şehirden çıkaranın da onları korumak için şehre gitmeyi göze alanın da kendisi olacağını ne zaman fark edeceklerdi bu aptallar!

Yeşilin Çocukları

1.

Namık, yüksek demir kapıdan çıkarken elindeki tüfek ateşlenmeye hazır şekilde elindeydi, beline bir otomatik takmıştı ve ayrıca omzuna geçirdiği silah kayışında da bir Sigsauer vardı. Ne olur ne olmaz diye kemerine bir de enli bir bıçak asmıştı. Çoktan kirlenmiş üniformasının gömleğinin etekleri sağdan soldan dışarı çıkmıştı, ceketini kim bilir nerede düşüp kalmıştı. Uçak kazasından sağ kurtulmayı başarmış birini andırıyordu, belki bir uçak kazası geçirmiş olsa bu kadar sarsılamayacağını düşünüyor-du. Her şeye rağmen Namık hayatta kalma konusunda uzmandı. Hayatta kalmak için gerekli yetilerin hepsini taşıyor-du. Bencildi en başta, kendi çıkarı için insanları ateşe atmak-tan korkmazdı ve duygusal bağları yoktu. Bu sayede cadde-nin uzak ucundaki eski meslektaşlarının hangisinden kaldığı belli olmayan beden parçalarına bakabiliyordu. Yarılmış karından dışarı fışkırmış bağırsakların çevresinde sinekler uçuşmaya başlamıştı bile.

Demir kapıyı zincirle tutan kilidi kapadı. Karakol 24 saat

açık olduğu için bu kapının kapandığını hiç görmemişti. Namık ancak güvenlik kuvvetlerinin her zaman paranoyak olması gerektiğini biliyordu, işte bu sebepten dolayı nöbetçi kulübesinde kapı için fazladan bir asma kilit vardı.

Namık, önce karakolun bulunduğu sokağa baktı. Karakolun önü şimdi cesetlerle doluydu ve eğer onlara müdahale edilmezse kısa zamanda kokmaya başlarlardı, daha sonra da sokağı kuzeyden güneye dik olarak kesen caddeyi kolaçan etti. Köşe başındaki bahçeli evin duvarının dibine sindi, sağa sola baktı ama hiç hareket göremedi. Daha sonra caddenin diğer ucuna geçti ve sağa dönen dar yolu gözlemledi. Bombolu ortalık, sessiz... Ağaçların dallarında kuşlar bile yoktu. Namık, açıkça kabullenemese bile korkuyordu. Bu iyiydi çünkü korku onu her an tetikte tutuyordu.

Adam ne yapması gerektiğini biliyordu, çok savaş filmi izlemişti ve gereğinden fazla eğitim almıştı. Namık, eğitimin fazlasının yararlı değil zararlı olduğuna inanırdı, çok fazla okuyanlar hayatın basit gerçekleriyle bağlantısını yitirmeye meyilleyişyorlardı. Gerçi kendisi de şu anda ortalıkta çakma Rambo gibi dolaşıyordu...

Namık öncelikle karakolun çevresindeki alanı kontrol edecekti. Kafasında ufak bir harita belirledi, paralel iki sokaktan başlayacaktı. Hem bu şekilde acil bir durumda kaçıp karakola sığınması kolay olurdu.

İçinden bir ses 'Neden karakolda beklemiyorsun?' diye sordu. Elbette ordu bu işe el koyacaktı, burada olan biteni öğrendikleri zaman tankları sürecektir ve gözlerinde yeşil olsun olmasın önlerine geleni otomatik tüfeklerle tarayacaklardı. Her şey bittikten sonra güvenli bir şekilde dışarı çıkabilirdi, fazlasıyla yiyeceği vardı, fazlasıyla cephanesi vardı. Tek yapması gereken orada pencerede oturmak ve nezaret-hanede uyumaktı. Bir kaç gün bekleyecekti yalnızca... Eee... Eğlence bunun neresindeydi ki? Hem yeşil gözlüler gitmiş

gibi görünüyordu, musallat olacak başka birilerini bulmuş olmalıydılar ya da planları her neyse onu hayata geçirmeye gitmiş olmalıydılar.

Namık ilk turunda hiç kimseyle karşılaşmadı. Apartmanlara ya da bahçeli evlere girip bakmayı düşündü ancak yeşil gözlüler geri dönecek olursa evlerden birinin içinde kısıl kalma riski vardı. Kaçacak yeri olmalıydı.

İkinci turunda, meydana yakın bir sokağı geçerken ilk canlıyı gördü. Elbette hâlâ canlı ise... Bacağı ezilmiş görünen zayıf bir adamdı. Tek ayağının üzerinde sekerek gitmeye çalışıyordu, bir et ve kemik peltesi halindeki bacağını arkasında sürüklüyordu. Arada bir düşüyor ve beceriksizce kalıp yine sekerek ilerlemeye davranıyordu. Üzerindeki gömlek ve pantolon kan revan içinde kalmıştı. Namık bu mesafeden gözlerini seçemese de adamın yana düşük kafasından ve bacağına rağmen ses çıkarmamasından onun bir yeşil göz olduğunu anlamıştı. Tüfeği omzuna yerleştirdi ve yaratığın hâlâ insan bir yanı varsa ıstırabını dindirmek için parmağını tetiğe yerleştirdi. Dünden beri onlarcasını öldürmüştü, bir fazla ne fark ederdi ki... Daha sonra durdu, elini tetikten çekti. Belli ki bu yeşil gözlü yaralı olduğu için geride kalmıştı ancak görünen o ki bir yere gitmeye çalışıyordu. Namık, kırmızı, tek kapılı bir arabanın yanına çökmüştü, arkasını dönüp baktı ve karakol ile aradaki mesafesinin temiz olduğunu düşündü. Şimdi risk alma zamanıydı, ya bu sakat yeşil gözü öldürüp araştırmasına devam edecek ya da onu izleyip en azından asıl güruha yaklaşmayı umut edecekti. Yaratığın hızına bakınca bunun asla olmayabileceğini de hesaba katması gerekliydi. Yine de hem yeşil gözlü takip edebilir, hem de geçtiği çevredeki yolları araştırabilirdi. Yeşil gözü sakatın pek de hızlı olduğu söylenemezdi. O bir sokağa girdiğinde Namık geride bıraktığı sokağı ve bağlantılarını rahatça tarayabilir ve daha sonra yeşil göz beş on metre ilerlemeden ona

ulaşmış olurdu.

Namık, silahlarının dolu olup olmadığını kontrol etti, yeşil göz başka bir sokağa girerken arkasından çömele çömele ilerledi, keşke çıkmadan önce biraz su içseydi çünkü dudakları kurumaya başlamıştı ve bu takip tahmin ettiğinden çok daha uzun sürecek gibiydi.

Sakat yeşil göz, diğer türdeşlerini bulmadan evvel bir saatten fazla süründü. Namık, şehrin neredeyse bomboş olduğunu görmüştü. Tam yeşil gözlerin şehri terk ettiğini düşünmeye başladığı sırada diğerlerini gördü. Eski sinema salonunun bulunduğu caddeyi hınca hınç doldurmuşlardı. Yıllar önce yanmış ve kapanmış, artık bir harabe halindeki salon sanki yeniden hayata dönmüş gibiydi. Yeşil gözler gösterime yeni girecek olan bir filmin gala gecesindeki meraklı kalabalık gibi kıpırdanıyorlardı. Daha sonra Namık kalabalıktaki garipliği fark etti. O yeşil gözlerin hepsi erkekti. Kadınlar ortalıkta yoktu. Caddenin güneyindeki havuzlu meydana paralel sokağı sessizce geçti ve orada kadınlardan oluşan bir grup gördü, oldukları yerde duruyorlar, yeşil gözlerle sağa sola bakıyorlardı. Namık bunların bir tür gözcü olduklarını düşündü ve sakat yeşil gözün meydandan değil de ara sokaklardan birinden geldiğine şükretti çünkü yaklaşık otuz kadar yeşil gözlü kadın meydanın her tarafını kolaçan ediyor gibiydiler. Duvarın arkasında iyice sinerek geri döndü Namık.

Meydandaki yeşil gözlerin arasında marketteki dolgun göğüslü kasiyer kadın da vardı. Kim bilir hangi vahşi mücadelesi sırasında gömleği yırtılmış ve göğüslerinden biri gözler önüne serilmişti. O geniş kalçaları kaplayan dar etek de Namık'ın iştahını kabartmıştı. Eğer onu sessizce yakalayıp bir yerlere bağlarsa belki de biraz eğlenme şansı bile bulabilirdi. Elbette meydan başa çıkamayacağı kadar çok kalabalıktı...

Namuk, durumunu her zamanki azgınlığına vurdu, erkek yeşil gözlerle kadınların ayrı olduğunu ve erkekleri sinemaya çekenin ne olduğunu düşünmedi ilk anda. Farkında olmasa da erkekleri etkileyen feramonlardan o da nasibini almaya başlıyordu, yeşil tarafından ele geçirilmediği için etkisi epey azdı ancak yine de adam artan kalp atış hızını ve içinde yükselen sevişme arzusunu hissedebiliyordu.

Namuk ne olup bittiğini görmek için yüzlerce yeşil gözlü adamın olduğu sokağın nispeten boş olan tarafına doğru süründü. Elinde tüfeğiyle nefes nefese iri lastikli cipin altına girdi. Fazla hızlı hareket edemiyordu çünkü üzerindeki diğer silahlar asfalta sürtününce metalik ihanetler fısıldıyorlardı.

Namuk, yeşil gözlülerin ne yaptığını biraz daha yaklaşıncaya gördü. Eski sinema salonuna giriyorlardı. Şimdi sinema salonunun önünde kabaca oluşturulmuş sırayı görebiliyordu. Üç dört dakikada bir sanki içeride biri daha görevini yapıp bitirmiş gibi sıra ağır ağır ilerliyordu.

Namuk içeride ne olup bittiğini bilmiyordu ancak öğrenecekti. Öğrenmeliydi...

2.

Namuk, o eski korku filmlerine saçmalık olarak bakmıştı hep ancak şimdi yeşil gözlerin bu tabire ne kadar uygun olduklarını düşünüyordu, bir süre karakolun çevresinde amaçsızca dolaştıktan sonra yavaşça uzaklaşmaya başladığını fark etmişti. Büyük bir kısmı şehrin çıkışına, muhtemelen diğer şehirleri fethetmeye gidiyorlardı. Bir kısmı ise eski sinema salonuna gelmişlerdi, daha evvel büyük bir yangın geçirmiş ve o günden beri kullanılmayan eski binada sanki içeride merakla bekledikleri bir film varmış gibi sıra oluşturmuşlardı.

Namık, içerde ne olup bittiğine bakabilirdi, eğer sinemanın yarındaki pasaja girebilirse. Pasajın terasından sinemanın içini görebileceğini biliyordu. Uzun zaman önce büyük bir yangın geçirmiş binanın her tarafında iri delikler vardı. Ancak pasajın paralel caddeye açılan diğer girişinden girse bile o erkeklerden oluşan güruhun bir kısmı pasajın içine taşmıştı, adam mutlaka görünürdü.

Altına uzandığı cipin altında dirsekleri üzerinde kalktı, cip hafif yükselen bir rampaya park ettiği için yeşil gözlü bedenlerin bacaklarından biraz daha fazlasını görebiliyordu. Şükür ki yeşil gözler çevresindeki hiçbir şeyle ilgilenirmiş gibi değillerdi, gerçi bu havuzun başındaki kadın yeşil gözler için geçerli değildi, onlar pür dikkat kesilmişti. Namık'ın kafasının içinde bir ampul yandı sanki ve karanlığı aydınlattı. Eğer Namık dindar biri olsaydı bunu ilâhi müdahale olarak değerlendirebilirdi çünkü gerektiği zamanlar kafasını çalıştırmayı bilse de çok pratik bir adam olduğu söylene-
mezdi. Havuzun bulunduğu meydanda ufak bir restoran vardı. Daha çok büfeyi andıran, lahmacun, döner, kebab gibi yemekler yapan bir restoran. Namık nispeten temiz olduğu ve eti bol kullandığı için bu restorandan sık sık sipariş verirdi. Bu sessizlik içinde nasıl dikkat dağıtabileceğini biliyordu.

Yuvarlanarak cipin arka tarafından çıktı ve yolun köşesinden paralel caddeye geçti. Pasajın diğer girişine kadar çömelerek gitti. Elini cebine attı ve bir an için cep telefonunun *ceketinde kaldığını* sandı. Cebinde yalnızca anahtarlar vardı! Daha sonra cep telefonunu diğer cebinde buldu, ufak Nokia telefonu dünden beri birkaç kez kullanmayı denemiş ancak telefon hiç çekmemişti. Gerçi kendi cep telefonunu bulamasa mutlaka çevredeki binalarda açık bir kapı ve parçalanmış bir beden bulurdu. Hemen hemen herkesin bu zamanlarda cep telefonu olduğunu düşünürsek de... Neyse ki zaman kaybetmemişti. Restorandan sık sık evine sipariş

verdiği için numara ezberindeydi. Sırtını duvara verdi ve numarayı tuşladı.

O anda telefonun daha evvel çalışmadığını hatırladı. Bu felaket başladığından beri hatlar çalışmamıştı, şehir dışındaki merkezleri, tanıdıklarını aramayı denemiş ancak hatta bile ulaşamamıştı. Aptal kafasına söverken yine de içinde bir umutla kulağına yapıştırdığı eski Nokia'sından bir ses gelmesini bekledi. Emektar telefonu ve çuvalla para ödediği servis sağlayıcısı eğer şu anda ona çözüm bulabilirlerse Namık daha evvel ettiği bütün küfürleri geri alıp en az on yıllık bir sözleşme daha yapmayı kabul ederdi. Telefonun çevir sesi duyuldu. Demek ki garip bir şekilde telefon şehir içinde çalışıyordu. En yakındaki baz istasyonuna gidip yerel hatta ulaşabiliyordu. O yüzden karakolun telefonları çalıp duruyordu, insanlar yerel hatlara ulaşabiliyorlardı, ulaşamadıkları dış hatlardı, şehirlerarası olanlar... Ama nasıl? Şehri abluka almış bu zombiler hatları nasıl engelleyebiliyorlardı? Uzaylı bir teknoloji mi? Namık kafasını allak bullak eden düşünceleri sonraya sakladı, şimdi yapması gereken bir işi vardı. Sonra düşünürdü...

Karanlık bulutların kapladığı ıssız sokaklarda önce hiçbir şey duyulmadı. Arada bir ayaklarını sürüyüp bir kaç adım atan yeşil gözlü zombilerin dışında hiçbir hareket yoktu. Derken sessizliği cırtlak bir dijital çığlık yarıdı. Sanki elektronik bir kuş boğazlanıyordu. Bir anda yeşilin tüm dikkati havuza bakan sarı tabelalı kebabçıya kilitlendi. Yalnızca havuzdaki dişi yeşil gözler değil, sinema binasının önündeki erkekler de kafalarını çevirmişti.

Kadın yeşil gözler hırıldayarak dükkâna doğru fırlarken Namık da pasajın içindeki karanlıklara süzüldü ve yukarı kata çıkan merdiven sahanlığına daldı. Bir an için görüldüğünü zannetti ve peşinden gözü dönmüş bir grubun hücum etmesini bekledi ancak gelen giden yoktu. Şimdi uzak-

larda parçalanmış camların sesi duyuluyordu. Telefonu kapadı, o yanılmaya tekrar ihtiyaç duyacaktı. O yeşil gözlü kancıkların kebabçıdaki telefonu işlemez hale getirmemesini umdu. Sırtına astığı tüfeği bir yerlere çarpıp takırdamaması için sıkıca tutarak merdivenleri tırmandı. Daha önce buradaki bir hırsızlığı araştırmışlardı, hem de eskiden bu pasajdaki bir berbere gelirdi. Gerçi yaklaşık bir yıl önce saçını kesmek için iki gözlük değiştiren ve onu en az yarım saat berber koltuğuna hapseden yaşlı emekçisini daha ucuza çalışan genç bir rakibine satmıştı... Namık gereksiz düşünceleri kafasından kovaladı ve pasajın bir üst katına çıktı. Dar, uzun bir koridordan ibaret pasajın her katında sağda ve solda sekiz ya da dokuz dükkân olmak üzere on yedi kadar dükkân vardı. En üst kattaki dükkânların çoğu terzilerdi ya da daha merkezi yerdeki tekstil işi satan dükkânların depolarıydı.

Koridorun sonunda, merdiven sahanlığının olduğu yerde duvara dayanmış tahta bir merdiven ve tavanda da ittirilerek açılan ağır bir kapak vardı. Namık, merdivene dikkatle tırmandı ve ağır kapağı omzundan destek alarak ittirip açabildi.

Yarısı kiremit döşeli, yarısı ise geniş bir balkonu andıran terasa sahip çatıya genelde pasaj esnafı çay ve sigara içmek, bazen de öğle yemeklerini yemek için çıkarlardı. Terasta her ayağı tekrar çivilenerek sağlamlaştırılmış, yediği yağmur ve karlardan dolayı kabarmış eski, küçük bir tahta masa ve çevresinde de bir kaç plastik sandalye vardı.

Hafifçe yükselen kiremit çatının diğer tarafı ise yandaki sinema binasıyla kesiliyordu. Sinema binası pasajdan iki metre kadar daha yüksekti. Namık, mümkün oldukça kiremitleri düşürmeden ya da kırmadan çatıyı adımlamaya çalıştı. En ufak bir hatada yeşil gözlü zombilerin tümünü etrafına toplardı.

Çatının öte yanına geçtiğinde sinemanın içindeki loş ka-

ranlığa bakan, çapı neredeyse bir metreyi bulan delikle yüz yüze geldi. Namık buradaki geniş deliği bir gece devriyesi sırasında öğrenmişti. Bazen gözden uzak kalmak isteyen çiftler böylesine terk edilmiş bir binayı tercih ederlerdi. Gelen birkaç şikâyetten sonra hafta sonu devriyesinin uğrak mekânlarından biri olmuştu bu eski sinema binası. Hakkında pek çok söylenti vardı. Güya çok zengin bir işadaminin burası, daha sonra kaçakçılık işlerine karışıp bulaşmaması gereken adamlara bulaşmış ve son soluğunu faili meçhul bir namlunun önünde almıştı. Daha sonra film makinelerinden çıktığı söylenen ancak kundakçılık şüphesi de bulunan bir yangın salonu yalayıp geçmiş, itfaiyenin müdahalesi sonucu tamamen yanmaktan kurtulmuştu. Ölmüş işadamı evliydi ve karısı hayattaydı ancak hiç çocuğu yoktu. Belli ki kadın ya burayla neler yapabileceğini bilmiyordu ya da elindekiyle büyükşehirlerin birinde lüks hayatına boğulduğu için burayı umursamıyordu. Yüksek bina belki de on yıldır bu yarı yanmış köhne haliyle, Kırklareli'nin hakkında yüzlerce efsane üretilen bir abidesi olarak dikiliyordu.

Namık, bir balinanın su püskürttüğü delikten içine bakar gibi çatıya uzanıp gözlerini kısarak detayları seçmeye çalıştı. İçerisi tamamen karanlık değildi. Karanlığın içinde yakılmış birkaç mum loş bir aydınlık oluşturunuyordu. Geniş sinema salonunun karşı duvarına yeşil boyayla biri "Yog-Sothoth Geliyor" yazmıştı. Namık'ın tek düşünebildiği bu yazının çok daha önce "Yog-Sothoth" adında bir metal grubuna hayran gençler tarafından yazılmış olabileceğiydi. Yeşil olması bu garip tesadüfe anlam kazandırılmıştı. Elbette Namık yanılıyordu fakat yanında hatalı olduğunu söyleyecek kimse yoktu.

Namık'ın gözleri karanlığı taradı ve sinema perdesinin olduğu yere ulaşınca donup kaldılar. Yüzü ifadesiz kalmış adam ne hissedeceğini bilemedi bir an. Bıyıkları titriyor, çi-

çek bozuğu yüzü seğıriyordu. Sıkıca tutuğu tüfeğı sıkı ve ne olup bittiğini anlamaya çalıştı.

Sinema perdesi eskiden yerden iki karış kadar yüksek olan sahnedeydi. Şimdi ise çok geniş olmayan sahnede çırılçıplak uzanmış şişman bir kadın yatıyordu. Kat kat olmuş göbeğı ve göğüsleri birbirine girmişti. Kadın bu çıplak haliyle eski uygarlıkların taptığı bereket tanrıçasındaki heykellere benziyordu.

Çoktan sökülmiş olan perdenin durduğu sahnede uzanmış ve doğum yapacakmış gibi bacaklarını açmış olan şişman kadın kahkahalar atarak sıradaki tüm erkekleri apış arasına kabul ediyordu. Pantolonunu indirmiş olan hepsi de herhangi bir zevkten uzak, sanki görevini yapan işçi arılar gibi sırayla kadının içine giriyorlardı. Bir süre vücutlarının devinimini sürdürdükten sonra belli ki kadının içine boşalıp geri çekiliyorlardı. Pantolonlarını toplayıp diğer kapıdan çıkıyor ve fetih görevlerine dönüyorlardı. Bu iğrenç döllenme seansı pek çok porno film izlemiş ve kendini bu tip işlerde uzman sayan Namık için bile mide bulandırıcı ve kabul edilemezdi.

Namık bu sahneyi bir kaç dakika daha izleyip deliğin önünden çekildi. Bir an önce karakola dönmeliydi. Derken yerinde donakaldı. Gördüğü şeye en başta inanamadı ancak daha sonra artık inanılmaz şeylerin gerçek olduğu bir zamanın geldiğini hatırlattı kendine. Kadının sevişmeye ara verip yavaşça kalktığını gördü. Şişman kadın sahnenin arkasında, kırılmış tahtaların arasındaki bir deliğe çömeldi ve bir tavuk gibi yumurtladı. Kadının cinsel organından kayarak düşen yumuşak küre alttaki diğerlerinin üzerinden yuvarlanarak karanlık ve nemli yuvasında gelişimini sürdürmeye gidiyordu. Etin pembeliğı ile yeşil arasında, küf rengindeki yumurtanın içinde bir şeyler kımıldanıyordu. Kaplı olduğu sümüğömsü madde hem dış etkilere koruyucu hem de

besleyici niteliğe sahipti belli ki. Daha şimdiden o karanlık çukurda yirmiye yakın yumurta vardı ve bu yalnızca bir günün ürünüydü. Kısa bir süre sonra yumurtaların içinden yeşilin çocukları fırlayacaktı.

Yeşilin dokunuşu ile vücudu habis bir doğurganlık kazanmış olan şişman kadın sahnedeki görev yerine döndü ve bacaklarını açıp bir sonraki yeşil gözlü yarattığı arasına aldı. O yeşil gözlerin hepsinde rüyasındaki prensini görüyordu ve ona çocuklar armağan etmek için sabırsızlanıyordu.

Namık midesinin çok dolu olmamasına şükrederek merdivenleri indi. Bir kez daha telefon numarasının işe yaramasını umdu. Çünkü salonun içinde her ne halt dönüyorsa, birinin olan bitene dur demesi gerekiyordu. O yumurtalar... Namık yardım alacak kimse olmadığını biliyordu. Bir şekilde o yumurtaların işini görmeliydi, ama nasıl?

Geldiği şekilde geri dönerken bir tehlike ile karşılaşmadı. İçinden bir ses bulabildiği ilk çalışır arabaya atlayıp buradan gitmesini haykırıyordu. Bu şehir, bu insanlar ona ne vermişlerdi ki? Onlara ne borçluydu ki? Kabul etmekte zorlansa da yaşadığı yerler arasında en sevdiği şehrin Kırklareli olduğunu hatırlattı kendine. Sessiz sakindi, tüm bunlardan evvel pek olay olmazdı. İnsanları nazikti ve kimse kimseye karışmazdı. Bir polis olarak adeta hüküm sürmüştü Namık burada... Ve içinde yükselen intikam ve öldürme duygusu onu canlandırıyordu. Kendi kendine itiraf etmekten korksa da asıl onu buraya sürükleyen o duygu olduğunu biliyordu. Genç, güçlü ve yenilmez hissediyordu... Başka fikirler bulması gerekiyordu çünkü buraya geri dönecekti. Ayrıca ateş gücüne ihtiyaç vardı. Bu günahkâr yuvasını yok etmeye yetecek kadar çok ateş gücüne... Elbette askeriye'nin de bir cephanesi vardı, değil mi? Tüfekleri, otomatik silahları ve elbette el bombaları vardı. Bol bol el bombaları. Karakoldaki cephane de boş değildi, hatta orada bomba imha timi için

örnek amaçlı bir saat ayarlı bomba bile vardı. Eğer çalışır durumdaysa... Namık bıyık altından pis pis sırtırken tüm şehri yangın yerine çevirebileceği gerçeğine aldırmadan önce şehrin çıkışındaki ordu yerleşiminin yolunu tuttu. Eğer şanslı ise yolda birkaç yeşil gözlü daha haklayabilirdi.

Kayıp Şehirde Beklenmedik Sürprizler

1.

Sanki büyük bir afet tüm insanoğlunu birkaç saniye önce yıkıp geçirmiş gibi bomboştu terkedilmiş şehir. Yolun ortasındaki kapısı açık arabanın aküsü son nefeslerini cızırtılı radyo için harcıyordu. Johnny Cash'in U2 ile birlikte söylediği *The Passenger* duyuluyordu cızırtıların arasından. Tüm insanoğlunun bu gezegende yalnızca bir seyyah olduğunu hatırlatıyordu adeta. Bir zamanlar gelmişti bu diyara ve zamanı gelince gidip yerine başka bir hükümdar bırakacaktı. Kim bilir belki de gitme vakti yaklaşmıştı.

Motosikletlerin patpatları boş caddelerde yankılanırken tahmin ettikleri gibi karşılarına tek bir yeşil göz bile çıkmadı. Kerem, yolun ortasına çekilmiş arabaların, parçalanmış cesetlerin ve sağa sola saçılmış ıvır zıvır yığınlarının arasından geçmeye o kadar odaklanmıştı ki motosiklet kullanan birinden ziyade şampiyonluk maçına çıkmış bir satranç ustası gibi kaşlarını çatıp bakışlarını yola kilitlemişti. Bu yüzden caddelerin uzak uçlarında, apartmanların karanlık girişlerinde onları uzaktan süzen yeşil gözleri fark eden Caner olmuştu. Bir anda saldırganlıkları yerini tehlikeli bir sinsiliğe bırakmış gibiydi. Her an saklanma kararlarını değiştirip

üzerlerine atlamaya karar verirlerse iki saniye içinde en azından yüz yeşil göz tarafından çevrilmiş olacaklarını tahmin etti Caner. Motosikleti yavaşlattı ve cephane bulacaklarını ümit ettiği av malzemeleri dükkânına doğru tırmanan bayıra döndü.

Kerem ise kafasını kaldırdığı vakit güçlü bir nostalji ve özlemle sarmalanıyor gibiydi. Doğup büyüdüğü şehrin bu ıssız ve perişan hali yüreğini parçalıyordu. Küçükken koşturduğu bu sokaklarda... Binaların gölgelerinde geçmiş can buldu sanki. Kerem, az ilerideki dar sokakta ikinci el çizgi romanlar satan bir dükkânı hatırladı. Okulda, ders kitaplarının arasında gizlice okuduğu çizgi romanları götürür, iki liralık bir başkasını bir liraya alırdı. Örümcek Adam ve Tenten'i severdi en çok. Onlar gibi hem bir gazeteci hem de bir süper kahraman olmak isterdi ancak işletmeci olmuştu. İnsanları işletmiş, hayatlarını sömürmüştü, o çizgi romanlardaki bankaları soyan çete elemanlarından birine dönüşüvermişti.

Az ileride, artık kocaman bir site olan yer eskiden boş bir araziydi. Arazinin ortasında büyük çatlaklara ve deliklere sahip ahşap bir ev yavaşça ölüyordu. Orada, yabani otların arasında saklambaç oynar, arkadaşlarına cesaretlerini kanıtlamak için o yıkık dökük malikâneye girerlerdi. Gece rüyalarında da o malikânenin içinde görürlerdi kendilerini, yüzlerce dehşet saçan canavar olurdu rüya malikânesinde ama.

Geniş yolun uzak ucunda bulunan otelin eğlence salonunda lisesinin mezuniyet balosu olmuş ve lise aşkı Serap'ı ilk kez orada öpmüştü Kerem. İlk gerçek aşkıydı Serap. Yazları İğne Ada'da âşık olup birbirine sözler vererek ayrıldıkları o Almancı kızını saymazsa o zamana kadar tek gerçek aşkıydı. Üniversiteye Ankara'ya gitmişti Serap ve ayrılmışlardı. İki sene evvel Serap, Kerem'i düğününe çağıran bir mail atmıştı. Orada, elektronik mühendisi bir çocukla ev-

lenmişti...

Çocukluk hatıraları, sanki denize atılan bir taşın yarattığı dalgalar gibi yavaşça genişledi ve dağılarak yok oldu. Şimdi sokaklar cesetlerle doluydu. Dükkânların camları kırılmış, insanların mahremiyetleri lekelenmişti.

Boş caddelere, çoğu talan edilmiş, yakılıp yıkılmış binalara baktı ve bu şehrin kendi doğup büyüdüğü şehir olduğunu düşündü acı bir şekilde. İnanamıyordu. Sanki evrenin uzak ucundaki bambaşka bir gezegende, paralel bir dünyadaki bambaşka bir Kırklareli'nde idi. Bu bakış açısı yüreğini sızlattı. İnsanoğlu bu betondan örtünün altında sonsuz kadar güvende olduğunu sanma hatasına nasıl düşmüştü?

Gözlerini önünde ilerleyen deri montlu genç adamın sırtına kilitledi ve nahoş düşünceleri uzak tutmaya çalıştı. Birkaç gün evvel tatsız bir şekilde tanıştığı genç adam, yüzü onun yüzünden hâlâ rengârenkti ve sızlıyordu, çok daha kendinden emin görünüyordu şimdi. O serseri yerini farklı birine bırakmıştı, o asi görünüşün hemen altında bekleyen mücadeleci bir ruha. Kerem buna sevindi. Onun kadar dirayetli olamadığı için kıskanıyor olsa da sevindi. Motosiklet bir taşı, Kerem taş olduğunu umuyordu, ezip sarsılınca yine önüne bakıp da motosikleti doğru dürüst sürmeye odaklandı.

Siyah, metal canavarlar çıkardığı gürültüler ile nerede olduklarını ilân etseler de hiçbir yeşil göz onlara saldırmadı, çoğu kapı aralarından ve köşe başından süzdü gelenleri ve niyetlerini anlamaya çalıştı.

Şehrin içinde yeşilin gazabından kurtulmuş başkaları da vardı. Biri de cemaat şeyhlerinden olan Ali Efendi idi. Siyah, gür sakallara sahip tıknaz adam şimdi bir caminin içinde idi. Caminin açık kapısından dışarı doğru tükürür gibi bağırıp çağırıyordu. Caminin avlusunu doldurmuş yeşil gözlülere vaaz veriyordu. Vaazı ikide bir dualarla kesiliyordu. Kafası-

na bir takke geçirmiş, yerleri süpüren yeşil bir cübbeye sarınmıştı.

"O esirgeyendir, âlemlerin Rabbi'dir. Allahu Teâla bizleri her türlü kötülüğün şerrinden koruyacaktır. Euzubillahi-minneşşeytanirracim bismillahirrahmanirrahim. Kul e'uzü bir-rabilfelak. Min şerri ma halak..." Hırıltılı sesi boş caminin dört bir yanından yankılanırken saatlerdir dualar okuyan, Hakk'ın adını haykıran adam hiçbir yorgunluk belirtisi göstermiyordu.

Ali Efendi saatlerce süren vaazlara, zikirlerle alışıkı. Daha ortaokuldayken babası onu okuldan alıp bir tarikata vermiş ve orada yetişmişti Ali. Çıraklığı ve ustalığı hakkıyla tamamlamış, kabul kapılarını tek tek geçerek şimdilik bu bölgenin en yüksek kademesine haiz bir kanaat önderine dönüşmüştü. Kırklareli bir cemaat için kök salıp güçlenmek için uygun bir yer değil, aksine kendini kanıtlamak isteyenler için bir mücadele bölgesi idi. Ancak Ali Efendi her zaman meydan okumaları sevmişti. Zamanla tüm cemaatin liderine dönüşmeyi planlıyordu, elbette bu yeşil gözlü cinlerin, cehennem ordularının işgalinden evveldi. Kıyamet yakındı demek ki, Allah'tan o kutsal bir miğfer ile sarınmıştı ki İlâhi Kudret dışında hiçbir kuvvet ona dokunmaya kâdir olamamıştı. Sabah saatlerinde eş olarak aldığı iki kadınla birlikte halveteyken evinin kapısı çalmış ve yeşil gözlü mahlûkat eşlerini ele geçirmişlerdi. Ali Efendi, Kuran'ına ve yüreğindeki imana sarılmış, haykırarak dualar okumuş, önüne geleni o iri bedeniyle savurarak devirmiş ve kendini camiye atmıştı. Daha sonra hatim indirmeye başlamış, okudukça ve konuştukça gözü dönmüş yeşil gözlerin sakinleşip de onu dinlemeye başladıklarına şahit olmuştu. Bu takdirî ilâhi değil de neydi?

Yeşil gözlüleri caminin dışında tutanın bu dirayeti oldu-

ğunu düşünüyordu. Oysa o yeşil gözlerin ardındaki irade-
nin niyeti çok farklıydı. Ölçüp biçiyor, dinliyor ve öğreni-
yordu. Asıl düşmanını tanımaya çalışıyordu. Yüzyıllar evvel
ona ait canlıları çalmış olan çocuğun gücünü anlamak için
çabalıyordu. İnsanlara onların seçkin ve üstün olduğunu
söylemişti onun olanı elinden almış olan hırsız, ne kadar da
kolaydı bu sudan ve çamurdan ibaret bedenleri ele geçir-
mek, ne kadar da çabuk kibre kapılıyorlardı. Ancak Yeşil,
kendini böyle tanımlamak hoşuna gidiyordu çünkü bu tam
olarak olmasa da bir şekilde doğru geliyordu, asıl ihtiyacı
olan şeylerin bedenler olmadığının farkındaydı. Yeşil'in
kendini gönüllü olarak teslim edecek kullara ihtiyacı vardı.

Kendi rengindeki cübbelere sarılmış insanoğlunun ko-
nuşmasına izin verdi. Bıraktı istediği gibi düşünsün, bıraktı
onu engellediğini zannetsin, oysa o yakardığı yaratıcısı bu-
raları çoktan terk etmişti çünkü "Yeşil"le boy ölçüşemezdi.
"Yeşil" çok daha yaşlı ve kadim olanların soyundan geliyor-
du.

Kendi haykırışlarına dalmış Ali Efendi motosikletlerin
kükremelerini duymadı. Lanetli cemaatine dönüşmüş olan
yeşil gözler duymuş olsalar da aldırmadılar. Motosikletler
bir kaç sokak öteden geçip gittiler.

2.

Avcılık malzemeleri satan dükkânın adı "Olta" idi. Küçük
dükkânın camekânında bir kaç tüfek sergileniyor olsa da
daha ziyade oltalar, avcı yelekleri, fenerler, dürbünler ve
kamp malzemeleri daha popülermiş gibi duruyordu.

Herhalde kimse olmadığından cam kapısı kepenkle kapa-
tılmış ve şehrin geri kalanının aksine dokunulmamıştı.

"Camekândan gireceğiz," dedi motosikletini kaldırımın

hemen yanına dayayıp motoru susturmuş olan Caner.

Kerem de hemen onun yanına park etmişti. Motor sesleri sustuğunda geride kulakların içini acıtan bir sessizlik bıraktı. O, bir şehirde daim olan arabalar, mırıltılar, yürüyen ayakların patırtıları ile dokunan arka plan sesi yoktu. Var olan dünyadan soyutlanmış bir bölgedeyiz, diye düşündü Kerem.

Dükkân geniş, uzun bir caddede idi, caddenin iki ucu da görüş alanlarının ötesindeydi. Etrafta kimse görünmese de her nasılsa iki adam da izlendikleri hissine sahiptiler. Sanki bir şey ya da bir şeyler onları izliyor, tartıyor, biçiyor ve ne yapacaklarını merakla bekliyordu.

"Geri çekil," dedi Caner bir kaç metre ötede yumuşak bir kaldırım taşı bulup yerinden sökmüştü şimdi. Kerem sessizliğini korudu, şehrin içini orman gibi kullanabilen bir gerilla savaşıyla birlikte hissediyordu kendini. O cılız kollarıyla taşı kafasının üstüne kaldırıp da fırlatırken Caner'i izledi. Kerem'in düşündüğünden çok daha maharetli ve güçlüydü genç adam. Hâlâ hafifçe sızlayan çenesine dokundu ve bunu çoktan anlamış olması gerektiğini hissederken buldu kendini.

Biçimli taş parçası havada bir yay çizip uçtu ve büyük bir şangırtı kopararak vitrinden içeri girdi, oltaları devirdi. Camekânda önce taşın vurduğu yerde bir delik oluştu, bir kaç saniye içinde tüm cam titreyerek döküldü.

Kerem'in hayranlık karışımı dehşetle bakışını görmüş olan Caner biraz böbürlenmekten kendini alamadı.

"Bütün olay nereyi kıracağını bilmekte. Genelde bu büyüklükte camların denge noktaları aşağı doğru olur ancak köşelere atarsan işe yaramaz, sadece bir el büyüklüğünde deliğin olur, işin sırrı belli bir eğimle ve ortada, yüksek bir noktaya atmakta..." Şimdi camekâna gidip son bir kez çerçevede cam kalıp kalmadığına baktı ve içeriye, devrilmiş olta-

ların arasına adım attı. "Çerçeveye dokunmamaya ya da sür-tünmemeye dikkat et, kalan parçalar varsa çok keskin olma-lı..."

"Alarm falan çalışır zannetmiştim," İçeri giren Caner'in arkasından bakan Kerem tereddütle sağa sola bakınıyordu.

"Burası Kırklareli adamım. Eskiden en işlek olan cadde-lerden birindeyiz, az evvel kırdığımız cam normal bir günde ya da gecede en az yüz kişiyi buraya toplardı." Caner, şimdi gölgeler içindeki ufak dükkânın içinde gözden kayboldu.

"Birimizin çevreyi kontrol etmesi gerekmez mi, yeşilgöz-ler gelirse diye?" Kerem korkmuyordu ama tedirgindi. O izlenme duygusu hâlâ sürüyordu ve silahlara uzandığında düşmanlarının hâlâ ateşkes politikasını sürdürüp sürdür-meyeceğinden emin değildi.

"Buradan da dışarıyı yeterince iyi görünüyor, hem yeşil-gözler geldiğinde silahlara ulaşabileceğin, kısmen de olsa korunaklı bir yerde olmayı tercih edersin, bir tezgâh arkası gibi... Haydi İstanbul çocuğu, içeri gel. Ne o, yoksa silahlar-dan mı korkuyorsun?" Caner'in ses tonundaki alay Kerem'in canını sıkırsa da endişeli görünen adam sesini çıkarmadı. Dikkatlice camekâna ve sergi tezgâhı ile kapının arasındaki açıklıktan dükkâna girdi. Caner, arkadaki asılı tüfekleri tez-gâha indiriyordu.

"Bunları çantaya koy, sanırım dört beş tanesi işimizi gö-rür, tezgâhın altındaki gözlerde fişekler var, alabildiğin ka-dar al." Caner tezgâhın arkasındaki kapalı kapıya gitti ve kilitli olduğunu fark etti, şaşırmış görünmedi. Cam tezgâh-tan görünen çakılardan birini aldı ve kapının kilidiyle uğ-raşmaya başladı.

Kerem, genç adama şaşkınca bakıyordu. Çekingen bir şe-kilde tezgâhta tüfekleri bir sırt çantasına yerleştirirken ikide bir dışarıya bakıyor ve bir hareket bekliyordu ancak görü-nen oydu ki dışarıda kimsecikler yoktu. Peki, binlerce yeşil-

göz nereye kaybolmuştu?

"Tahtası koyu renk olan ve üzerindeki şekil yarım halkalara benzeyen iri kalibreli tüfek bir Winchester, herhalde dükkândaki en pahalı şey odur. Öyle bir tanesinin 2000 dolardan aşağı olacağını sanmıyorum. Şu tamamen siyah kabzalı olan Beretta, açık kabzalı olana da Süperpoze diyorlar. Hangisi neden iyidir bilmiyorum, birkaç kez ava giden komşularla takılmıştım. Dükkânda otomatik bir şeyler olmaması kötü. Diğerleri tek kırmalı ve amatörler için ucuz silahlar, çok işimize yaramazlar." Caner, gözünü kilitlen ayırmadan konuşuyordu.

Kerem, Caner'in işe yaramazdan kastı vurduğu şeyi patlatıp parçalara ayırmayacak anlamında kullandığını düşündü. Gerçekten de sadece delikler açmak işe yaramayabilirdi.

"Allah!" dedi Caner, Kerem fişekleri almak için tezgâhın altına eğildiğinde. Kerem'in ilk düşündüğü yeşil gözlerin geldiği oldu, kalkıp dışarı baktı ancak terkedilmiş kent kendi halinde, hiç kimseyi umursamadan var olmaya devam ediyordu. Kerem, Caner'in kilitli kapıyı açmış olduğunu gördü. Zayıf adam eğilerek kapıdan girdi ve karanlığın içinde gözden kayboldu.

Kerem alttaki çekmecelerin birinde çeşitli numaralarda fişekler buldu. Hepsinden aldı. Dükkândaki kampçılar için hazırlanmış iri spor çantalardan birini seçmişti ve büyük kısmını doldurmuştu. Taşımak için tamamen sırtına takması gerekecekti. Çanta daha şimdiden yüz kilo olmuş gibi görünüyordu.

Tezgâhın altındaki gözlerden birine küçük bir kilit takılmış olduğunu gördü ve şu anda açıkça bir soygun yaptığı göz önüne alınacak olursa utangaçlığı bırakma kararı aldı. Arkadaki asılı tüfeklerden en sert görüneni aldı ve kabzasıyla kilide sertçe vurdu. Tiz bir çınlama duyuldu ancak kilit direndi, ikinci vuruşta kilit askıdan kopup düştü

Caner, kapıdan kafasını uzattı.

"Kilitli bir göz vardı ve..." Kerem, çekmecenin içinde ne olduğunu görünce nefesi kesildi. Uzandı ve iri namlulu çelik renkli tabancayı çıkardı.

"Vaaay, bak sen bizim kirli çıkı Metin Abi'ye!" Caner dışarı çıkıp silahı incelemek için Kerem'in yanına geldi.

"Dükkân sahibini tanıyor musun?" Bu uygunsuz bir soru olabilirdi ancak Kerem'in ağzından refleks olarak istemsizce çıkmıştı.

"Küçük şehirlerde herkes birbirini tanır İstanbul Çocuğu, sen burada doğup büyüdüğüne eminsin, değil mi?" Ağır silahı Kerem'in elinden aldı ve ateş edecekmiş gibi ileri tutup gülümsedi. "Bu bir Çöl Kartalı, en havalı tabancalardan biridir."

"Deşer Egale, duymuştum."

"Nerede, Counter Serik'te mi?" Caner şimdi arsızca sırtıyordu. "Bunu kendime almamın bir sakıncası olmaz, değil mi? Yani sen buldun ama silahlarla pek aran olmadığını falan düşünecek olursak."

"Lütfen, hediyem olsun." Kerem tatsızca genç adama baktı. Caner'in sırtışı genişledi. "Aramızdaki büyük problemi çözecek olursak aslında seni belki sevebilirim bile..."

"Umarım onu şimdi çözmemiz gerekmez çünkü buradan bir an önce ayrılmak istiyorum." Kerem, o büyük problemin güzel bir yüze ve yanlış insana karşı duyulan bir sevgiyle dolu bir yüreğe sahip olduğunu biliyordu. Caner, Aslı her ne kadar kabul etmese de sevdasından kolay vazgeçecek biri gibi durmuyordu.

"Şu yeşil gözlerden ve insan yiyen ağaçlardan kurtulur kurtulmaz o soruna odaklanacağız. Bana yalnızca iki dakika ver, arkadaki küçük odada bu silahtan daha etkili sürprizler olmasını ümit ediyorum." Caner, çöl kartalını sırtına, kotu ile omur kemikleri sayılan omurgasının arasına yerleştirdi ve

karanlık odaya daldı.

Kerem etrafa bakındı ve işe yaramasını umduğu bir kaç fener, kibrit ve irice bir palayı da sırt çantasına attı.

"Patlayıcılar!" diye yükseldi Caner'in heyecanlı sesi. Tezgâhın arkasındaki küçük odadan kafasını çıkardı, ağzı kulaklarına varıyordu. Kerem gergin bir merakla kafasını odanın kapısından içeri uzattı ve yere devrilip kırılarak açılmış kutuları gördü.

Beklediği gibi dinamit lokumları yoktu karşısında. Sararmış kâğıtlardan oluşan paketler, içlerinde oyun hamuru ya da kıyma varmış gibi yerlere saçılmıştı. Dinamite benzeyen yuvarlatılmış paketler de vardı gerçi ama o filmlerden aşına olduğu silindirler yoktu etrafta. Şaşkınlığı yüzüne yansımış olacaktı ki Caner açıklama yapma gereği hissetti.

"Tek yapman gereken şu fitilleri paketlere saplayıp uçlarını ateşe vermek." Caner heyecanlının ötesinde hevesli görünüyordu sanki. Öldürmek için hevesli. Şimdi elinde kararmış telleri andıran fitilleri tutuyordu.

Kerem, tüm bunları nereden bildiğini Caner'e sormadı. Gerçi genç adamın çok bilen birinin aksine patlayıcılara karşı tedbiri elden bırakmış bir şekilde yaklaşması da Kerem'in içine kurt düşürmüştü. Caner'in dikkatsizce açtığı kutulara baktı bir kez daha Kerem, ya o patlayıcılardan biri o sert darbelerle harekete geçseydi... Düşünmek istemedi. Caner patlayıcıları, camekândan aldığı ikinci bir sırt çantasına doldururken Kerem dükkânın gidebildiği en uzak ucuna gitti ve bir anda havaya uçmamak için kısa bir dua mırıldandı. Tanrının hâlâ oralarda bir yerde ve onu duyuyor olduğunu umut etti.

Geri dönüş yolu çok daha kısa sürmüştü gibi geldi Kerem'e. Sırt çantalarını takıp motosikletlere atlamışlar ve geldikleri yoldan geri dönüyorlardı. Ne yollarını kesmeye çalışan birini gördüler ne de şehrin içinde ilginç bir şeyle karşılaştılar.

Kırklareli'nden çıktıkları anda motosikletini yavaşlatıp Kerem'e yaklaşan Caner, geçen günün aksine arkadaş canlısı görünüyordu.

"Aslına pizzacıya uğrayıp bir de pizza yemeliydik. O yeşil gözlerin başka bir yeri istilaya gittiğine eminim." Sesini duyurmak için bağırarak konuşuyordu.

"Sabah olanları çabuk unuttun galiba, planları ne bilmiyorum ama oradalar. Karanlık apartmanların içinde, perdelerin arkasında ya da fabrikaların içinde saklanıyorlar. Bir şeyler çevirdiklerine eminim, ne olduğunu bilmiyorum ama onları durdurmamız gerekecek." Kerem'in gözleri dalıp gitmiş gibiydi. Yüreğinin derinliğindeki endişe ve korkularını garip bir şekilde bu serseriye açıyordu.

"Önce kendi kığımızı kurtarmaya bakalım," dedi Caner, yavaşça uzaklaşarak. "Kahramanlar, savaştan sağ çıkmayı başaranlardır." Genç adamın değme filozoflar gibi alıntı yapması Kerem'i karanlık rüyasından çekip aldı ve belki de uzun bir zaman sonra samimi bir şekilde gülümsetti. Yanında motosiklet süren deri ceketli adama baktı ve kaderin ona ne kadar garip yol arkadaşları hediye ettiğini düşündü.

İki uygunsuz yoldaş sorun yaşamadan alışveriş merkezine döndüler ve çocuklarına yeni oyuncak getirmiş babalar gibi silahları dağıttılar. Serkan, Kerem, Hüseyin ve Murat birer tüfek aldı. Recep kendi külüstürüne fişek aldı yalnızca. Caner bilmeyenlere, Kerem ve Hüseyin'e, nasıl kullanacaklarını anlattı, diğerleri de her ihtimale karşı onu dinlediler. Küçük grup yakın zamanda sıkı bir atış talimi bekliyor gibi bir anda uysal askerlere dönüşmüşlerdi. Hayatta kalma güdüsü, insanı tahmin edemeyeceği yerlere götürme hususunda rakipsiz bir güçtü.

Yeşil Zevkler

Sebnem asla uyanamayacağı bir rüya görüyordu. Yüzünde hafif bir gülümseme vardı. İçine aldığı her adamın yeşil gözlerinde prensini görüyordu, onunla sevişiyor, sevişiyor, sevişiyordu... Yeşil gözlü prensi kulağına asla duymadığı iltifatlar fısıldıyordu.

Şebnem rüyasında şişman değildi, aksine alımlı ve güzeldi. Eski bir sinema salonunda değil pencereleri güneşle yıkanan yemyeşil bir ormana bakan bir saray dairesindeydi. Çiçek kokularıyla bezeli yumuşacık çarşafların arasında yatıyordu.

Prensi yatağına geliyor, ona iltifatlar ediyor, vaatlerde bulunuyordu. Daha sonra onu sımsıcak kollarının arasına alıyor, vücudunun her noktasını öpüyor ve sonra içine giriyordu. Tutku, mutluluk, doyum, her şey birbirine giriyor ve gerçeklik eriyordu. Şebnem tam huzurlu bir şekilde kendini mis kokulu yastığına attığında ve içi geçmeye başladığında geniş gülümsemesi ile prensi yeniden yatağına geliyor ve cinsel ayin baştan başlıyordu. Şebnem şikâyetçi değildi, en azından en başta...

Rüyasındaki en ilginç ayrıntı da Şebnem'in bazı sevişme-

lerden sonra yanı başındaki bebek yataklarının birine dünya güzeli bir yavru bırakmasıydı. Hiç acısız hatta erotik bir zevkle dünyaya getirdiği el kadar bebekler babaları gibi yemyeşil gözlü ancak eli yüzü düzgün, tapılası güzelliktedirler. Yataklarında sessizce yatıyorlar, ne ağlıyorlar ne de altlarını dolduruyorlardı. Hatta karınları bile acıkmadığı için meme bile istemiyorlardı. Şebnem'in algıları o kadar uyuşmuştu ki bebecikleri meme istese hali hazırda yirmi kadar olmuş yavrularını nasıl doyurabileceği aklının ucundan bile geçmiyordu. Hatta nasıl olup da yirmi tane bebek yavruladığı... Algıları zamanın ve bilincin seyrini kaybetmişti. Şebnem sonu gelmez bir rüyaya hapsolmuştu. O artık yeşilin geliniydi. Kutsanmış, yeşilin soyuna gebe kıyametin, minik mecallerin annesiydi. Yemek yemiyordu, su içmiyordu, vücudu tamamen tükenene kadar yeşile hizmet edecek, sonra da ölecekti.

Yeşil, kadının içine girip de boşalan her adamdan sonra gülümserdi, eğer gerçek bir yüzü olsaydı. Şebnem pek çoklarının ilki olacaktı, pek çok gelininden birincisi, bereket tanrıçalarının rol modeli... Elbette her kulu ona çocuk vermeyecekti, düşünen, kurban eden, ona tapan kullara ihtiyacı vardı. Ancak bu şekilde tam olarak gücünü yenileyip dünyaya tam olarak geçebilirdi. Ancak bu şekilde bir ağaç kovuğuna hapsolmuş korumasız yeşil bedenini onayıp yeniden bir tanrı olarak hak ettiği topraklarda yürüyebilirdi. Önce bu yerleşim yerini tüketecek ve daha sonra bir diğerine geçecekti, yakında denize kadar ulaşmış olacaktı, gerisi kolaydı, çocukları denizle buluştuğunda her yere ulaşabilirdi, ondan sonra da dünyanın tamamına erişmiş olacaktı.

Çamur Adam

1.

Olan biteni daha iyi anlamak için başlarına gelen olayları paylaşma fikri Kerem'den çıkmıştı ve daha söyler söylemez pişman olmuştu. Herkes bir şekilde yaşadığı dehşeti anlatmak ve ondan kurtulmak istemesine rağmen, çoğu belki asla yapmayacağı şeyler yaptığı için anlattıkları bölük pörçük olmuş ve fiziksel dehşetin dışında benliklerine tecavüz eden o varlıktan bahsetmekten herkes kaçınmıştı. Sadece Cem dışında. Kerem, yeşilin kendini ele geçiremediğini anlattıktan sonra ufak tefek çocuk heyecanla atılmıştı.

Kahvaltı yaptıkları plastik masaya tünemişlerdi. Yerinde duramayan Murat sağı solu kolaçan etmeye gitmişti yine. Hüseyin de onlardan birkaç metre ötede, dışarıyı görebilecek bir yere oturmuştu. Diğerleri yeni oyuncakları, silahları ellerinde masanın başına kurulmuşlardı. Aslı, silahlara el sürmekten çekinirken Serap bir tüfek kapmış, Caner'in anlattıklarını iyice dinlenmişti. Kendi hikâyesini de tüfeğe sıkıca sarılarak histerik bir şekilde anlatmıştı.

Kerem hikâyesini en sona saklamıştı, ona sıra geldiğinde canı sıkılmış Caner, Serkan ve Serap masadan kalkmıştı bile. Kerem yeşilin onu ele geçiremediğini anlattığı sırada Cem

söze girmişti.

"Sen çamur adamsın..." dedi Cem, o çocuk suratında gözleri olağandan daha iri duruyor, sanki farkında olmadan bir umut yakalamış gibi parlıyorlardı.

"O ne demek şimdi?" diye karşılık verdi Kerem, ufak tefek çocuk dikkatini çekmiş olsa da çok fazla ilgileniyor gibi görünmek istemedi.

"Rüyama giren kız söylemişti. Onun sana bir şey yapamayacağını..."

"Uzun sarı saçları olan kız mı? Senin yaşlarında?" Kerem şimdi tüm dikkatini çocuğa vermiş, yanına çömelip o masum bakışlarla ayrı hizaya inmişti.

"Benden daha küçük!" diye itiraz edecek oldu. "Sen onu nereden biliyorsun?" Cem şaşırmıştı.

Konunun gittiği yer Hüseyin'in dikkatini çekmiş gibi adam masaya dikkatini yöneltmişti şimdi.

"Sadece senin rüyalarını ziyaret etmiyor anlaşılan. Tam olarak ne dedi sana?" diye sordu Kerem. Rüyalarının mahremiyetini ortada tartışmaya açmak hoşuna gitmese de geri duracak değildi. Diğerlerini de daha samimi olmaya yöneltebilir, neyle karşı karşıya olduklarını daha iyi anlamalarını sağlayabilirdi.

"Çamur adamı bulmamı söyledi. Yeşil ona dokunamazmış."

"Eğer dokunmaktan kasıt ele geçirememek ise bunu yapamadığı başka kişilerde gördüm, diğerleri tarafından parçalanmış..." Kerem, bir çocukla konuştuğunu hatırlayıp sustu.

"Öyle değil işte. Onları aslında ele geçiriyor ancak bir sebepten dolayı kontrol edemiyor. İşlevsiz olanları öldürüyor, aynı böcekler gibi, bazı böceklerin kendi türünden olsa bile yaralanan ya da ölenleri parçalayıp yediğini biliyor muydun?"

Kerem kafasını sağa sola salladı, Cem'in dediğini anlı-

yordu ancak anlamak istemiyordu. Çocuğun zekâsı karşısında diyecek bir şey bulamadı. Gerçekten de yeşil, ondan bir renk olarak bahsetmek garip bir duyguydu, tam olarak kontrol edemediği yani kendine göre işlevsiz olanları elimine ediyordu. Kerem, o cehenneme dönüşmüş şehirde işe yaramayacak kadar yaşlı ya da küçük olanların da diğerleri tarafından parçalanırken sessiz sedasız ölümü beklediğini görmüştü. Yeşil, bir şekilde onları ele geçirebiliyordu, ancak tam olarak hâkim olamıyordu...

"Seni hiç ele geçiremedi. Tohumu daha yoldayken öldü. Kusursuz planında bir çatlak oluştu, şaşırdı, sana saldırıp saldırmama konusunda bile emin değil. Seni kullanabileceğini düşünüyor, bir şekilde ama nasıl bilmiyorum." Cem sanki bilmesi gerekirmiş gibi, tüm her şeyin sorumluluğu ona aitmiş gibi omuzlarını çökertti.

Kerem, elini küçük oğlanın sıska omzuna koydu.

"Eh, bunu öğreneceğiz, değil mi? Ve yapabiliyorsak onu engelleyeceğiz..." Kerem, bunun imkânsız olduğunu bilse de karşısındaki çocuğun, ablası dışında tüm sevdiklerini bir anlamda yitirmiş olsa da hâlâ ayakta durup mücadele azmi gösteren bu çocuğun, morale ihtiyacı olduğunu görebiliyordu. "O ya da onlar her neyse, onları birlikte alt edeceğiz, tamam mı?"

Cem, çekingen bakışlarla baktı genç adama. Ona inanmak istiyordu ancak yüreğinin derinliklerine çöreklenmiş o yeşil karanlık geriye pek fazla umut bırakmamıştı. Yine de çamur adamını bulmuştu.

"Tamam," diye soludu cılız bir şekilde.

"Seni duyamıyorum..." diye sırttı Kerem.

"Tamam!" diye tekrarladı Cem bu sefer sert ve güçlü bir sesle.

"Pekâlâ," dedi Kerem. "Şimdi bakalım bu işi nasıl halledebiliriz?"

"Sana yolu göstermem gerek," dedi Cem, bakışlarını kaçırarak.

"Ne?"

"Rüyalarımıza giren o kız sana yolu göstermem gerektiğini söyledi ancak ne yolu olduğuna hiçbir fikrim yok. Üzgünüm." Cem'in dudakları titredi, gözlerinden süzülen yaşlar parıldadı

"Hey, hey, hey. O yolu birlikte bulacağız, tamam mı? İkimiz de gördüğümüze göre o rüyaların bir anlamı var, evet. Şunu da unutma ama onlar sadece rüya, sakın ol, kafanı ver ve düşün. Ben de neler yapabileceğimize bakayım."

"Aslında rüyada beni götürdüğü bir yer var. Sanıyorum seni oraya götürmem gerek ancak sanırım yol ile demek istediği yeşili yenmenin de bir yolu ya da yöntemi olduğu hakkında..." Cem tereddütle sustu.

"Beni götürmen gereken bir yer mi var?" Şimdi şaşkınlık sırası Kerem'e geçmişti.

"Evet, Dereköy tarafında, ormanın içinde bir yer. Yeşilin olduğu yer..."

"Neden yeşilin yerine gitmek isteyecekmişim?"

"Onu yok etmek için elbette!"

Kerem diğerlerinin de uzun süre sessiz kaldığını ve nefesini tutup beklediğini görmüştü. Herkes rüyasında küçük bir kız görebilirdi, bir çocuğun fantezilerinin yalancı umutlar yaratmasını istemiyordu. Yine de bu ihtimale sıkıca tutunmak istiyordu. Yeşilin fiziksel olarak bulunduğu yere gitmek ve kafasına bir kurşun sıkmak...

Öğlen saatleri sessiz sakin geçip gitti. Masa başındaki sohbet uzadıkça herkes çeşitli bahanelerle uzaklaşmaya başladı. Cem ve Aylin, Elif'i ve Ceren adını verdikleri bebeği de yanlarına alarak bir şeyler atıştırmaya gittiler. Recep ve Türkkan ise, iki yaşlının eski zamanlara ve eski Kırklareli'ne dair anlatacakları çok şey varmış gibi bir yan masaya geçip çene çalmaya başladılar. Ortak tanıdıklardan, işlerin nasıl olup da bu hale geldiğinden dem vurdular.

En son masada Kerem, Aslı ve Hüseyin kaldı. Uzun boy-lu hademe şimdi masaya iyice yaklaşmıştı.

"Her geçen dakika daha da akıllanıyor gibiler," dedi Hüseyin. "Artık onları göremiyorum bile, karşıdaki fabrikada saklandıklarını biliyorum ancak artık daha dikkatli şekilde bizi gözlüyorlar. Sanki öğreniyor gibiler, ama nasıl?"

"Sanırım anlamaya başladım. Ancak sadece bir tahmin..." Kerem tereddüt etti, sadece bir fantezi üzerine olmadık teoriler kurgulamak istemiyordu.

"Olsun, elimizde hiçbir şey olmamasından daha iyi, lütfen ne düşündüğünü söyle." Aslı, Kerem'in yanındaki sandalyede oturuyordu ve şimdi sığınmak ister gibi iyice adama sokulmuştu.

"O, Yeşil, uzaylı, zebani her ne ise insan beynini keşfediyor gibi. En başta yeşilin bulaştığı bedenler tamamen ilkel benliklerine dönmüşlerdi. Vahşice parçalıyorlar, ele geçiriyorlar, adeta bir mikrop gibi hızlı bir şekilde yayılıyorlardı. Daha sonra bedenlerin daha kontrollü hareket ettiğini gördük, sesler çıkarmaya, iletişim kurmaya başladılar. Dün gece de bizimle konuştu." Kerem şimdi Hüseyin'e dönmüştü. "Sadece ağzıyla değil. Orada senin de aynı şeyi hissettiğini biliyorum. Telepati kuruyordu. Bize sözcüklerin ötesinde bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. İlerliyor, insan vücudunun

tüm sırlarını, beyninin kullanılmayan yerlerini kullanıma açıyor gibi. Potansiyelimizi istediği yere kadar götürebilir. İnsan vücudunu evrimleştirebileceği son noktaya kadar evrimleştirebilir ancak yaratıcı düşünceden yoksun." Kerem, sanki her şeyi iyice analiz edebilirse çözebilecekmiş gibi bir düşünceye sahipti. Sanki onları görmek değil de kabullenerek dile getirmek onları daha gerçekçi hale getiriyordu.

"Nasıl yani?" Aslı, genç adamı süzüyordu. Kafası karışık, duyguları ise karmakarışık.

"Her ne kadar pek çok insanı kontrolü altına almış olsa da o her ne ise tek. Sesi beynimizde yankılandığında, sanki görünmez uzuvlarını uzatıp bilincimize dokunduğunda, bizi keşfetmeye çalıştığında, onun verdiği o köhne ve tüyler ürpertici hissi hissettik."

"Kıymıklarla dolu, buz gibi bir tahta yüzeyine dokunmak gibiydi," dedi Hüseyin. Gözlerini ön tarafta gölgeler düşmüş yola bakan, çelik korkuluklu yüksek camekânlara dikmişti.

"Bedenleri de telepati ile kontrol ediyor ancak aynı uydu antenleri gibi onlara ulaşmasını sağlayacak bir alıcıya ihtiyacı var." Kerem'in söyledikleri diğer ihtimaller arasında en mantıklı olanı gibi duruyordu.

"Tohumlar!" dedi Aslı.

"Tabii ki tohumlar sadece telepatik emirler almıyorlar, yerleştiği bedenler içinde filizlenip yeni yaşam biçimlerine dönüşüyorlar."

"Kadının kafasından çıkan o ince yeşil uzuvlar..." Aslı şimdi bazı şeyleri anlamaya başlamış gibi yüzü aydınlanmıştı.

"Bir tür sinir sistemi gibi, gözlerin parlaması da bu işin bir parçası. O bedenler artık insan olmaktan çıkıyorlar, dolaşısıyla insan gibi ölmelerini de bekleyemeyiz." Kerem ellerini kaldırıp tüm çıkarımları bundan ibaretmiş gibi omuzlarını silkti.

"Peki yaratıcı düşünce eksikliği?" O iri gözlerini açmış, siyah perçemleri altındaki ak teniyle küçük bir kız çocuğunu andıran Aslı, ayaklarını sandalyenin altına çekmiş, ellerini üşümüş gibi bacaklarının arasına sokmuştu.

"Diğerlerinin bilinçlerini yutuyor, yok ediyor. Sonuçta o yalnız, yaşlı ve dünyaya yabancı. Şehirdeki pek çok şey onu şaşırtıyor, karşı karşıya olduğu tehlikeleri bilmiyor. Her nasılsa ele geçirdiği beyinlerdeki bilgileri yorumlayamıyor. Onun ele geçirmeden kontrol edebileceği beyinlere ihtiyacı var. Dünyayı ele geçirmek, insanlığa son vermek ya da amacı her neyse onu gerçekleştirmek için öğrenmeye ve yaratıcı düşünceye ihtiyaç duyuyor!"

"Dün akşam bizden istediği bu muydu? Ona teslim olmamız ve onun kölesi olmamız..." Hüseyin, daldığı düşüncelerden çıkmış gibiydi.

"Bilmiyorum. Dediğim gibi tüm bunlar sadece tahmin. Tek bildiğim şey sabrı tükenecek ve ağaç duvarın dışında birilerinin ne olup bittiğini anlamaya çalıştığını umuyorum. Eğer dünyanın her yerinde böyle bir felaket gerçekleşiyor olsaydı ağaç duvarlara ihtiyaç duymazdı, gücünü böyle bir şey için harcamazdı, stratejik bir hata olurdu. Ben olsam ağaçları da bu mücadele için kullanırdım." Kerem, şimdi diğerlerinin kendine garip garip baktığını gördü. "Hey, yeşille falan bir ilgim yok..."

"Eğer dışarıdakiler bu garip ağaç sırasını fark etmiş olsaydı çoktan içeriye girmiş olmaz mıydı?" Hüseyin sıkkın görünüyordu.

"Bilmiyorum, onun telepatik gücü, belki de ağaç duvarı görmüyorlardır. Başka bir şey görüyor ve geri dönüyorlardır ya da ağaçlar bizi başka bir dünyaya, paralel bir evrene getirmişlerdir... Dediğim gibi bilmiyorum ancak kendi başımızın çaresine bakmamız lâzım."

"Cem'in söylediği doğru olabilir mi? Oraya gidip onun

hakkından gelebilir miyiz?" Hüseyin, yanından ayırmadığı baltasını sıkıca kavramıştı.

"Cem yalnızca bir çocuk. Hem bu yeşilin bizi oraya çekmek için yaptığı bir hile olabilir..." Kerem sözünü tamamlayamadı.

"Hem de Hüseyin Efendi, Elif'in, Ceren bebeğin, benim ve geri kalanımızın sana ihtiyacı var. O baltayla neler yapabildiğini gördüm. Eğer biri bizi dışarı çıkaracaksa, o ağaç duvara doğru koşarken yanımda senin olmanı isterim." Ak saçlarını tepesinde sıkı bir topuz yapmış Türkan Hanım şimdi yanlarına gelmişti. Hemen arkasındaki Recep de bir sandalyeye çöküverdi, dedikoduları bitmiş gibiydi.

Hüseyin bir yanıt vermedi, yüz ifadesinden bir anlam okumak imkânsızdı. Kerem ile Aslı da gülümseyerek yaşlı kadına katıldıklarını belirttiler. Biraz daha orada oturdular ancak bu sefer başlarındaki felaketlerden değil de Kırklareli'nden bahsettiler. Eski halinden, o neşeli insanların, bitmek bilmez umutların kaynaştığı küçük şehri konuştular.

Aslı ile Kerem masadan kalktıklarında güneş batmaya yüz tutmuştu ve yeşil gözlere dair hiç hareket yoktu. Ağaçtan duvar yerinde dimdik duruyordu. Adam ve kadın, kendilerini el ele karanlık ofis odalarından birine girerken buldular. Belli ki ikisi de baş başa kalmak istiyorlardı.

"Bana söylemediğin şey nedir?" diye soru Aslı. Kerem'den birkaç adım uzak duruyordu. Orada, sarmalanmayı, korunmayı, seilmeyi bekleyen küçük bir kız çocuğu gibi duruyordu.

"Neden senden bir şey gizlediğim hissine kapıldın? Hem daha birkaç gündür tanışıyoruz, sana kendi hakkımda ne anlattım ki?" Kerem, kızın çekimine kapılmamak için direndi.

"Demek gizemli adamı oynamak istiyorsun? Pekâlâ, öyle olsun ancak bir anda harika bir hayatı bırakıp memleketine

dönüyorsun ve arkasından şu felaket kopuyor. Öyle ya da böyle senin bu işle bir ilgin var İstanbul Çocuğu!" Aslı, son kelimelerini gülümseyerek söylemişti. Kerem'in bu takılma-ya uyuz olduğunu biliyordu.

Kerem de gülümseyerek karşılık verdi.

"Bak ne diyeceğim, eğer bu felaketten sağ salim kurtulabilirsek sana her şeyi anlatacağım, tamam mı? Tüm özel hayatımı, platonik aşklarımı hatta porno dergilerimi nereye sakladığımı... Anlaştık mı?" Kerem hafifçe uzanmış ve kızın elini tutmuştu.

Aslı dudaklarını birbirine bastırarak düşünür gibi yaptı. Kafasını kısa bir onaylamayla salladı.

Kerem, Aslı'ya doğru bir adım attı. Şimdi nefesleri birbirine karışıyor, manyetik bir tutku iki bedeni birbirine doğru güçlü bir şekilde çekiyordu.

Dışarıdan sızan cılız ışığın rehberliğinde gözleri birbiriyle buluştu ve çaresiz bir şehvet ikisinin de vücudunu sardı. Sözcükler anlamlarını yitirdi, iki beden birbirine doğru aktı, çağıladı adeta. Dudaklar önce birbirini tekrar tattı, daha sonra diğerinin tenini keşfe çıktı. Elbiseler yerde bir yığın halini aldılar. Kerem, Aslı'nın içine girdiğinde onu üstünü boşalttığı bir masaya yatırmıştı. Birbirinin sıcaklığında, vücutlarının en ücra noktasına ulaşan zevk titreşimlerinde, yaşamakta oldukları kıyameti unutmaya çalıştılar ve aşkın bir an bile olsa ölüme karşı galip gelmesine izin verdiler.

Kerem, Aslı ile son kez seviştiğini düşündü.

Ve bu düşüncesinde haklıydı da.

Ayrılık

1.

Yeşil gözlüler geri döndüklerinde güneş çoktan batmıştı. Alışveriş merkezindekiler silah talimi yapmış, yemek yemiş ve oturup ne yapmaları gerektiğini tartışmışlardı, bir kez daha. Her ihtimale karşı otoparkta depoları dolu, kolayca çıkarabilecekleri araçları hazırlamışlardı. Kerem ve Caner'in kullandığı motorlar da hemen otoparkın girişine yakın konuşlandırılmıştı. Böylece acil bir durumda alışveriş merkezinden hızlıca kaçabileceklerdi.

Tüm bu hazırlıklara rağmen hiç kimse başka bir yere geçme fikrini ortaya atmamıştı. Akıllarına daha güvenli bir yer gelmemişti. Birisi şehrin diğer ucundaki hapishaneyi söylemişti, dışarı çıkması zorsa içeri girmesi de zor olmalıydı ancak orada durumun ne olduğunu bilmiyorlardı. Yeşil gözlüler orayı da ele geçirmiş olabilirlerdi ya da aç, gözü dönmüş mahkûmların aralarında bulabilirlerdi kendilerini. Yanlarında kadınlar ve çocuklar varken bu pek de akıllı bir tercih gibi durmuyordu.

Yerel telefonların çalıştığını fark etmişler ancak ne polise, ne hastaneye, ne de orduya ulaşabilmişlerdi. Dışarıyla iletişim ise söz konusu değildi. Ağaçlar gözle görünen fiziksel

engeldi ancak kafalarının üzerinde görünmez bir kubbe gibi her türlü iletişimi kesen bir engel var gibiydi.

Makûs talihin tercihi olan on üç ruh, kabul etmekte zorlanıyor olsalar da ellerinden bir şey gelmeden kaderlerinin onlara ne getireceğini bekliyorlardı. Güneş battı ve bomboş yol ile terkedilmiş görünen şehrin görüntüsü ruhlarına uzanıp kâbuslar fısıldadı. Issız yolda sanki çaresiz hayaletler dolaşüyor, yaklaşan felaketin tatsız önsezisi gibi hafif rüzgârın içine kendi kıyametlerini anlatıyorlardı. Çevrelerindeki engel ölümden ötesinde bile huzur bulacakları yere gitmelerini engelleyecek kadar güçlü hissettiriyordu.

Karanlık çökmeye başlayınca gölgeler uzadı ve artık birbirinden uzaklaşıp kendi dünyalarına çekilmiş görünen insanların içine korku tohumlarını bir kez daha serpmeye başladı ancak uzunca bir süre hiçbir şey olmadı. İçlerini kemiren, sonu belli olmayan, uzadıkça uzayan, çıldırtıcı bir hiçlik kapladı çevrelerini. Yeşil gözler geldiklerinde Caner neredeyse bir şeyler olması için yalvarmak üzere bulmuştu kendini. Ön kapıdaki nöbeti o tutuyordu. Beklemek, ne olacağını bilmeden beklemek, yaşam şansının yarı yarıya olduğu ameliyata girecek bir hastanın beklentisi kadar ağır bir duyguydu. Caner, bir şeyler olduğuna neredeyse memnun olacaktı.

Önce bayram yürüyüşüne çıkmış askerler ya da öğrenciler gibi karanlığın içinde düzgün sıralar belirdi. Yaklaştıkça düşmüş omuzlar, sürüklenen ayaklar, yırtık elbiseler ve elbette habis bir yeşillikle parlayan gözler seçilmeye başlandı. O parlak gözlerden oluşan güruh sanki karanlığın içinde Arap çöllerinden çıkıp gelmiş cinlerden oluşan lanetli bir orduyu andırıyordu.

Recep kısa bir dua etti. Caner küfretti. Hüseyin baltasını belindeki kemerine sıkıştırdı ve elindeki tüfeğe sıkıca sarıldı. Kerem gelip elini tutan Aslı'nın yüzüne çaresizce baktı.

Yeşil gözler alışveriş merkezinin önünde toplandılar. Kalabalık, karanlığın içinde göz erimlerinin ötesine ulaşıyordu. On binden fazla bedenle sarılmışlardı. Alışveriş merkezinin durduğu yüksek platforma çıkan birkaç basamağı yalnızca iki beden çıktı. Bu sefer sözcüler farklıydı. On dört ya da on beş yaşında esmer bir kız ve ak saçlı bir adam öne çıkmıştı düzenle sıraya girmiş güruhun arasından. Alışveriş merkezinin önündeki merdivenlere tırmanmış ve çelik kepenklerin arasından bakan yüzleri tek tek tarayarak, hepsine hitaben konuşmaya başlamışlardı. Bir gece öncesinde olduğundan biraz daha farklı olarak yaşlı adamın sözü bıraktığı yerden genç kız alıyor, genç kızın cümlesini yaşlı adam tamamlıyordu. Asıl konuşan elbette kuklacıları olan ortak bilinçti. Bu sefer daha sabırsız, daha dengesiz hissettiriyordu.

"Zaman..." dedi yaşlı ses.

"...Geldi." diye tamamladı genç olanı. İki yüz de sonsuz bir ifadesizlikle donmuşlardı. Cansız mankenleri andırıyordu. Konuşurken ne yüzleri değişiyor ne de bedenleri kıpırdanıyordu.

Elleri silahlarında olan Caner, Hüseyin ve Recep çelik kepenklerin bir kol boyu içinde duruyorlardı. Diğerleri içgüdüsel olarak karşılarındaki muazzam kalabalığı görünce birkaç adım geriye, alışveriş merkezinin karanlığına sığınmışlardı. Hepsi bilinçsizce birbirine yaklaşmış, gözlerini ve kulaklarını dört açmışlardı. Yalnızca Murat, tecrübeli bekçi, ikide bir arkaya ya da dükkânlardan içeriye bakıyordu. Alışveriş merkezinin görüldüğü kadar güçlü bir kale olmadığını biliyordu ve hayatı boyunca çevresine hep güvenmiş adam belki de ilk kez güvensiz hissediyordu. Yeşil, onlara bir oyun oynamaya niyetleniyordu, bunu hissediyordu. Eğer tüm şehri ele geçirebilecek kadar kudretliyse teslim olunmasını istediğinde teslim olmalarını bekleyecek kadar büyük bir egosu olabilirdi ancak her zaman aksiliklere karşı bir B

planı olan adam başarılı olurdu. Yeşil, kurbanlık koyunlar gibi teslim olacaklarını bekliyor olamazdı, bir şeyler çevirecekti. En basiti güruhu camlara, panjurlara sürerdi...

"Bana tanrınızı teslim edin." Bunu ikisi birlikte söylemişlerdi, yaşlı ve genç, lanetli bir koronun vokal yapması gibi arkadaki kalabalıktan fısıltı halinde bir iç çekme yükselmişti. Yeşil, isteğinin anlaşılması için kendini bir kez daha tekrar etme gereği duydu.

"Bize tanrınızı teslim edin." Ben, biz olmuştu. O tek miydi çok muydu? Kerem her nasılsa onun, yeşil diye adlandırdıkları şeyin, çokluk içindeki teklik olduğunu biliyordu.

İlk tepki şaşkınlık oldu. Herkes birbirine bakıp talebe bir anlam vermeye çalıştı. Daha sonra ise bunu yeşil gözlerin ardındaki iradenin mecazi bir ifadesi olarak düşünüp kendilerini mücadele etmeden teslim etmelerini istediğini düşündüler. Belli ki kuklalarından daha fazlasını harcamak istemiyordu onları kuşatmış olan kudretli tehlike. Oysa Yeşil, onlardan bedenlerini değil çok daha fazlasını istiyordu...

Havada asılı kalan sessizlik bir isyan gibi çılgılık atarak patlayıp kırılan camla birlikte kesildi. Caner elindeki tüfeklerden birinin kabzasıyla çelik panellerin arkasındaki camlardan birini yere indirmişti. Diğerlerinin tepki göstermesine izin vermeden tüfeği az evvel konuşmakta olan yaşlı adamın kafasına doğrulttu ve tetiği çekti. Kulakları sağır eden patlama adamın boynunun üst kısmını parçalara ayırarak uçurdu adeta. Omuzlarının üzerinden kızıl bir pelte kalmış beden olduğu yere yığıldı.

Şimdi alışveriş merkezinin içindeki gözler Caner'e dönmüştü. Genç adam omuz silkti.

"Ben indirmesem onlar camı indirecekti, en azından avantajı elimizde tutuyoruz." Silahı kaldırdı ve hâlâ hareketsiz bekleyen yeşil gözlü kalabalığın içine doğru bir kez daha ateş etti. İki beden devrildi, kimse çılgılık atmadı. Sessizlik

korkunç bir şekilde derinleşti.

Yeşil, bu cevabın hayır olduğunu anlamış ve yapması gerekeni yapmak zorunda olan çaresiz bir katil gibi sessiz güruhu alışveriş merkezinin girişine doğru sürdü. Hüseyin, Serkan ve Recep de Caner'e katıldı ve silahların sesi göğü doldurdu.

Murat, alışveriş merkezinin arkasına doğru koşmuştu. Adamın bir açıklama yapmadan çekip gitmesi Serap'ın aklına adamın kaçtığını getirmişti. Esmer kadın geride, koridorun bir köşesine sessizce çekilmiş, çaresiz gözlerle çevresine bakınıyordu. Gözleri donuklaştı ve tüm bu hengâmede fark edilmeden yandaki dükkânlardan birinin içine daldı.

Aslı, Cem ve Aylin'e sıkıca sarılmış, bir köşeye sinmişti. Türkan ve Elif ise genç kızın kucağındaki bebeği savunmak ister gibi sırtlarını parçalanan camlara verip kafalarını eğmişlerdi.

Kerem ise elinde tereddütle kaldırdığı tüfekte duruyordu. Ateş etmiyordu, edemiyordu. Karşısında birilerinin kardeşini, annesini, çocuğunu ya da büyükannesini görüyordu. Dehşetle diğerlerinin nasıl olup da bu kadar acımasızca bir kıyım gerçekleştirdiğini aklı almıyordu. Bir ölüm kalım mücadelesindeydiler ancak çelik bariyerlerin ardında güven-deydiler, öldürmek zorunda mıydılar? Peki ya bu insanları, tutuldukları illetten kurtarmanın başka bir yolu olamaz mıydı? Yeşil gözlerinin ve ifadesiz yüzlerinin ardında hâlâ eskiden oldukları kişilerden bir parça taşıyorlar mıydı? Elllerinden bir şey gelmeden onlara verilen emri gerçekleştiren robotlar gibi öldürdüklerini, öldüklerini hissedebiliyorlar mıydı? Kerem lanet okudu, bir şeyler yapması gerekiyordu. Bu şekilde olmazdı. Ne ellerinde karşılarındaki kalabalığı bitirecek kadar kurşun vardı, ne de yeşil bu şekilde durdurulacakmış gibi duruyordu. Bir hastalık gibi yayılmaya ve büyümeye devam ederdi. Belki, bir delilik ama belki küçük

çocuğun, Cem'in dediklerinde bir haklılık payı vardı. Çevresini gerçekleşmesi imkânsız olaylar sardıysa pekâlâ rüyaların da gerçeklik taşıma payı olabilirdi. Kerem rüyasında gördüğü ağaca asılı bedenleri hatırladı, küçük kız çocuğunu hatırladı...

"Ne yapmamız gerektiğini biliyorum..." Kerem'in mırıltısı kırılan camların, patlayan silahların, çığlıkların gürültüsü altında yitip gitti. Panjurların arasından uzanan eller hedeflerine ulaşamadı ve öfkeli hırıltılar yükseldi. Kukla bedenler birbirini ezdi, üst üste tırmanarak içeriye bir yol aradılar. Kurşunlara hedef oldular ve belki de ikinci bir kez daha öldüler.

2.

Serap için gözlerinin gördükleri uzak, puslu bir camın ardındaymış gibi olup bitiyordu. Dün sabahtan beri mantıklı yanı kıvrılıp kendi içine kapanmış gibiydi. Serap ağlamakla gülmek arasında gelip gidiyordu. Diğerleri bilmesede Serap neyle karşı karşıya olduklarını bildiğini düşünüyordu. Dün, banka şubesinde yeşille sarıldığı sırada o yeşil gözlere bakmıştı, onu hipnotize eden, kuşatan, ruhuna fısıldayan ve cezbeden kudreti hissetmişti. Yeşil, Serap'ı ele geçirememişti belki ama ona uzanmış ve dokunmuştu. Bir zamanlar çevresine yön veren kutsal gücün kendisinde olduğuna inanırdı kadın. Bir gülümseyişi, cilveli bir kırıtışı ya da ahu gözleri ile erkekleri avlar, kadınları ezer geçerdi. Şimdi, yeşile karşı hiçbirinin işe yaramayacağını biliyordu. Serap titredi ve hıçkırdı, ağlama hissini bastırmaya çalıştı. Dünden beri gelip giden krizler yüzünden ağlamıştı ve kendini berbat hissetmişti. Dün sızana kadar içmişti ancak şimdi kanında alkol-den bir damla kalmadığını hissediyordu, içmek, unutmak ve uyumak istiyordu. Bir anda zihninin derinliklerinde bir ışı

yandı ve Serap, kendini zengince döşenmiş bir ziyafet sofrasının başında buldu. Mum ışığıyla aydınlatılmış loş, duvarları görünmeyecek kadar geniş bir salondaydı. Sofranın sağında solunda şık giyimli adamlar ve kadınlar mırıldanarak konuşuyor, gülümsüyor ve birbirlerine asılıyorlardı. Serap kendi üzerine bakınca kirlenmiş, sağı solu berelenmiş elbisesinin değil; derin dekolteli, kısa etekli, ince kumaştan şık bir siyah elbise içinde olduğunu fark etti.

Özgüveni geri dönmüştü. Omuzlarını dikleştirdi ve iri göğüslerini iyice ortaya çıkardı. Şimdi sofranın sessizleştiğini ve bakışların ona döndüğünü hissetti. Bir kez daha ilgi odağı olmuştu. Seçkin bir yerde, seçilmiş insanların arasında olduğunu anlıyordu şimdi. Ona bakan yakışıklı ya da güzel suretlerden asalet akıyordu.

Kara derili bir adam ona bir iltifat fısıldadı. Sapsarı, buğday rengi saçları olan bir diğeri onu adeta gözleriyle soyuyordu. Dolgun etli, güzelliği meleklerle yarışabilecek bir kadın ona arzu ve tutkuyla bakıyordu. Serap tüm bu beğeni dolu bakışları içi kıpır kıpır olsa da soğukkanlılıkla karşıladı.

Alışveriş merkezi ve Kırklareli çok uzakta kalmıştı şimdi. Puslu bir anı, uzun süre önce gördüğü bir kâbus gibiydi. Ancak bu sofraya gerçekte; üzerine dizilmiş iyice kızarmış sütlünler, tavuklar, ördekler, kuzular gerçekte; rengârenk salatalar, haşlanmış sebzeler, sulu meyveler, çeşit çeşit peynirler gerçekte; kadehteki şaraplar gerçekte... Serap bu zengince döşenmiş salonda, bu asil insanların arasında yer almayı hak ediyordu. Uzun masanın yanında bir kaç adım attı ve gölgelerde kalmış masanın uzak ucunu fark etti.

Sofranın başında yüzü karanlıkta kalan uzun boylu bir adam oturuyordu. Serap bir şekilde onun gülümsediğini hissediyordu. Kendini beğenmiş bir gülümseme... Adamın gözleri, yeşil yeşil parlayan hipnotize edici yuvarlar, kadına kilitlenmişti. Adam ağzını açtı, "Gel," diye fısıldadı ve Serap

gitti.

Gerçek dünyada, yaşanan hengâmede kimse Serap'ı fark etmedi. Esmer kadın yavaşça ayağa kalktı ve yandaki dükkânlardan birinin içine doğru yürüdü. Eğer kadını gören biri olsaydı sanki büyülenmiş gibi boş bakan gözlerle salındığını kolayca fark edebilirdi ancak herkes kendi derdine düşmüştü.

Serap ağır adımlarla sergiler ve kalabalık koleksiyonlarla sıkış tepiş dükkânın içinde sanki zifiri karanlıkta değil de gündüz yürüyormuş gibi yavaşça yürüdü. Beyninin çevreyi algılayan, detayları bilinçsizce toplayan kısmı artık yalnızca kendine ait değildi çünkü. Orada istenmeyen bir konuk vardı, dışarıdaki güruhuna içeriye bir yol arayan bir konuk ve o davetsiz misafir içeriye uzanan yolu gördü. Tekstil ürünleri satan mağazanın dar camekânı alışveriş merkezinin yan tarafına bakıyordu, diğer dükkânların aksine köşe dükkânlar biraz da gün ışığı girsin diye bırakılmış bu dar uzun, kalın camların çelik panjurları yoktu.

Serap, gözleri çok uzağa dalıp gitmiş gibi gözbebekleri sabitlenmiş kadın, dükkânın tezgâhına gitti. Yazarkasanın yanında, faturaları, not kâğıtlarını tutmak için kullanılan kâğıt ağırlığını aldı. Bu rengârenk boyanmış bir kayaydı ve Serap ne ona uzanırken ne de onu alırken başını çevirmişti. Serap şimdi çok uzaklardaydı, bir sarayın salonundaki bir balodaydı. Yemek bitmişti, ev sahibi Serap'ı döne döne yaptıkları bir dansa kaldırmıştı. Adamın boyu iki metreden uzundu, yüzü her nereye dönerse dönsün karanlıkta kalsa da gözleri parlıyordu. Kolları ve bacakları bir insan için çok uzun ve inceydi ancak yine de o büyümlü salonda anormal gelmiyordu. Dokunuşu sert ağaç kabuklarını andırıyordu ama Serap'ı rahatsız etmiyordu çünkü esmer kadın kâbuslarının bittiğini biliyordu, korunup sarmalanacağını ve güvende olacağını biliyordu. Bir uyarı işareti gibi parlayan ye-

şil gözleri göz ardı etti çünkü unutmak ve kandırılmak istiyordu. Bu bir rüyaysa eğer bu rüyadan uyanmak istemiyordu çünkü gerçek hayatta hüznün vardı, ölüm vardı, yeşil gözlüler vardı. Yeşil gözlüler... Serap dans ettiği adamın yeşil gözlerine baktı ve içini çekerek kendine geldi.

Çok geçti. Vücudunun kontrolünü kazanması birkaç saniye gecikti. Sanki kendini dışarıdan izliyormuş gibi kolunu kaldırdığını ve avucuna oturmuş iri kayanın yukarı doğru bir yay çizerek dar uzun pencereye doğru uçtuğunu gördü. Belki oraya ulaşamadan yere düşerdi, Serap çok güçlü kollara sahip değildi ancak kaya güçlü bir amacı olan bir yaratık tarafından yollanmıştı. Pencereye çarptı ve gecenin içinde lanetli bir çınlama gibi yeşilin çocuklarını çağırarak onlara alışveriş merkezinin içine girebilecekleri bir yol açtı.

3.

Büyük şangırtıyı duyan Aslı oldu. On metre kadar önündeki adamlar ateş ederken bütün camlar kısa bir süre önce parçalanıp yere inmişti oysa, hem bu kırılan cam sesi arkadan gelmişti. Aslı, Cem'in yanından ayrılmış olduğunu da o an fark etti. Büyüyen bir panikle şimdi Aylin'i gerideki koridorun karanlığına çekti ve hemen sağ taraftaki dükkândan gelen hareketliliği fark etti. Kırık camı ve içeriye girmekte olan yeşil gözleri gördü. Kontrolsüzce çılgık attı.

"İçerideler! İçeri giriyorlar!"

Ateş etmeye dalmış adamların onu duymadığını ve artık her şey için çok geç olduğunu düşündü bir an için ancak Kerem onu duymuştu. Kerem ellerini, karşılarındakileri delik deşik etmeye odaklanmış Hüseyin ve Caner'in omuzlarına koydu. Caner, dişlerini sıkmış, katışıksız bir öfkeyle döndü ve Kerem bir an o vahşi gözlerin kendini tanımadığından korktu, adamın bir kurşun da Kerem'in göğsüne gömüp kal-

bini söküp atacağından korktu ancak öyle bir şey olmadı.

"İçerideler, geri çekilmeliyiz," diyebildi cılız bir şekilde karanlık dükkânın içindeki hareketi göstererek. Caner ve Hüseyin silahlarına yeni kurşunlar sürerek dükkâna doğru koşturdular. İçeri girmeye çalışan kalabalığa bir iki kurşun daha sıkarak Serkan ve Recep de onları takip etti.

Aslı diğerleri ona doğru koştururken karanlığın içinde kendine şaşkınca bakan Serap'ın yüzünü gördü. Kadın dükkânın içine saklanmış olmalıydı. Kadının yüzünde aldatılmış birinin ifadesi vardı. Serap'ın ellerinin arasındaki Cem kocaman açılmış gözleriyle yardım dileyerek Aslı'ya bakıyordu. Cem ne zaman oraya gitmişti? Kadının dükkâna girdiğini fark edip peşi sıra mı yürümüştü? Yoksa en baştan beri kadınla birlikte mi oraya girmişti? Cevaplar sonrayı beklemeliydi... Aslı tereddüt etmeden yerinden fırladı. Kardeşinin tehlikede olduğunu fark etmiş olan Aylin ise güçlü bir çığlık attı.

Aslı, karanlık dükkâna daldı, sersemlemiş Serap'ın elinde kıvranıp kurtulmaya çalışan Cem'in bir an için ileri doğru atıldığını gördü. Aslı da uzandı, bir an için geç kaldığını, karanlığın içindeki gölgelerin Serap ve Cem'i yuttuğunu düşündü ancak parmakları cılız ele, incecik parmaklara dolandı. Cem'in kolunu çıkarırcasına çekti çocuğu, korkmuş çocuğa tutunan eller direndi. Aslı zafer iniltilerine dönüşen hırıltıların dükkânı doldurduğunu fark etti. Karanlıkta net olarak göremese de yeşil gözlerin birkaç adım uzağında olduğunu hissedebiliyordu. Tüm gücüyle Cem'i çekti ve çocuk Serap'ın ellerinden bir anda fırlayınca Aslı geriye doğru tökezledi ve dengesini yitirip çocukla birlikte devrildi. Nefesi kesilmişti ancak duraksamadan ayaklandı ve çocuğu bağrına basıp geri geri hızla yürümeye başladı. Arkasından sızan cılız ışığın aydınlığında Serap'ı gördü. Esmer kadının çevresi ifadesiz yüzler, parlayan gözlerle dolmuştu. Kadın çevresine

aptal aptal bakıyordu. Neden? Neden böyle bir şey yapmıştı ki? Ve nasıl oluyor da yüzünün ifadesi utanmış, korkmuş ya da öfkelenmiş gibi değildi de şaşkınlıkla doluydu.

"Kaç..." diyebildi Aslı, elini uzatıp kadının yanubaşında bitivermiş olan kalabalığı gösterdi. Her şey çok hızlı gelişti. Serap bir an için onu saran yeşil gözlerin arasında kendi kendine sarılmış titriyordu, bir an sonra bir yeşil göz onun dudaklarına arzu dolu bir sevgili gibi yapışmıştı. Esmer kadın yere yıkıldı ve bir titremeye tutuldu. Gözlerine yeşil bir ışık yerleşirken bilincinin son kırıntısı korku ve endişeden sıyrılmıştı, aynı bir birey olarak var olmaktan sıyrılması gibi...

Aslı ve Cem, alışveriş merkezinin koridoruna doğru fırlarken tüfekler karanlık mağazanın içine doğru alevden diller uzatarak gürlediler. Şimdi tüm ateş güçleri mağazanın ağzında birikmişti ama geç kalmışlardı. Kurşunlar tükeniyor, her geçen saniye mağazanın içi yeşil gözlerle kalabalıklaşıyordu. Vurulan bir beden daha yere düşmeden arkadan gelenler tarafından ayaklar altında kalıyor ve ıslak şapırtılar arasında eziliyordu. Etraf karanlık olduğu için minnet duyular, çünkü bu şekilde karşılarındaki kızıl katliama şahit olamıyorlardı. Gerçi alışveriş merkezinin girişindeki kanla kaplı etten halı anlıklarını yeterince deşmişti. Yeşil, bir istilacıydı ancak kendileri de, yani insanoğlu da hâlâ barbar bir savaşıyordu. Kerem her nasılsa bu ayrımı yapabiliyordu ve gerçeğin bir ucunu tuttuğunu biliyordu. Küçücük, narin bir parçayı yakalamıştı, ancak doğru şekilde ilerlerse...

Arkalarında, uzak uçtaki bir dükkândan bir cam patlaması daha duyuldu. Yeşil gözler içeri girecek bir başka yol daha bulmuşlardı. Nasıl bu kadar kör ve aptal olabilmişlerdi? Nasıl burada güvende olabileceklerini ummuşlardı? Nasıl bu korumasız camekânları gözden kaçırabilmişlerdi? Kıyamet adım adım yaklaşırken hayata tutunmuş bedenler

birbirlerine daha yaklaştılar ve koridorda gerilediler.

Arkalarında koşturarak yaklaşan ayak seslerini duyduklarında Caner bir anda dönüverdi ve neredeyse tüfeğe sürdüğü kurşunlardan birini ter içinde kalmış olan Murat'ın yüzünde patlatıyordu. Dişlerini sıkmış genç adamın irileşmiş gözlerinde deli bir bakış vardı. Murat bunu görerek korktu ancak ileride yaklaşan vahşi güruhu görünce genç adamı suçlayamadı.

"Çabuk, arkaya gelin! Otoparkın girişini açıyorum, arabalara koşun bre!" Nefes nefese kalmış olan Murat, sanki olacakları önceden sezmiş gibi kaçış yollarını hazırlamıştı. Esmer adam gerçekten de neler olabileceğini düşünmüştü. Tüm o çelik panjurlara rağmen alışveriş merkezinin dış camkânı olan dükkânlar olduğunun bilincindeydi. Eninde sonunda yeşil gözler buradan içeri girebileceklerini fark edeceklerdi. Fark edilmedikleri sürece alışveriş merkezi iyi bir sığınaktı ancak dün gecedan sonra Murat tüm olasılıkları kafasında ölçüp biçmiş, gün boyu nöbetlerinde dışarı çıkmaya cesaret ederek olası tehlike noktalarını tespit etmişti. Diğerlerini, özellikle de kadınları endişelendirmek için bir şey dememişti çünkü buradan dışarı çıkacak olurlarsa gidebilecekleri daha iyi bir yer yoktu aklında. O ağaç sıralarının içinde insanlar için güvenli bir yer kalmamıştı. Eğer o ağaçları geçebilecek bir yolu olsaydı...

Düşünceleri yarıda kaldı, diğerlerinin geçmesi için açık tuttuğu kapıdan geçip de otoparkın olduğu alt kata inerken dükkânlardan fırlayan yeşil gözler hurlamaya, ellerinden kaçıp gitmeye çalışanlara karşı hüsrarla dolu çılgınlık atmaya başlamışlardı. Bu çılgınlık yeşilin öfke ve hüsrana çılgınlığıydı. İnsanların inatçılığı değişmemişti ve onları öldürmek ya da bedenlerini giymek zorunda kalmaktan hoşlanmıyordu. Yeşilin bedenlere değil, ruhlara ihtiyacı vardı. Kendini ona gönüllü bir şekilde verecek ve tanrılarının yolundan

dönecek ruhlara ihtiyacı vardı. Akılsız, işe yaramaz bedenlere değil...

Murat, otoparkın dar uzun camları olan demir kapısını kilitledi. Dar camlardan birinin geçmesi mümkün değildi ancak kapı kalın görünse de kilidin ne kadar dayanacağı şüpheliydi. Yeterince ısrarcı ve güçlü darbelere karşı yıkılabilirdi.

Hüseyin, Serkan ve Caner kapıyı tuttular, tüfeklerini dar camlara çevirdiler. Caner, patlayıcıları ve bir tane yedek tüfeği sırtındaki çantaya tıkmıştı. Beline iri bir silah takmıştı. Koşturma yüzünden alnında terler birikmiş olan Serkan'ın da Caner gibi sırtında fazladan tüfek ve cephane bulunan bir sırt çantası vardı. Diğerlerinin aksine sabahleyin her ihtimale karşı çantanın içine marketten birkaç sandviç, konserve ve meyve de tıktırmıştı. Uzun süre hayatta kalma mücadelesi vermek zorunda kalacaklarını düşünerek iyimser davranan kendisi miydi yoksa kimse bunu düşünmemiş miydi? Eh, kendisinden bir şeyler isteyecek olan olursa karşılık olarak bir şeyler ödeyeceklerdi şüphesiz.

Hüseyin ise baltasını kemerine ilıştırmış, elindeki çiftinin kurşunlarını bulabildiği tüm ceplere sokuşturmuştu, şimdi o cepler yarı yarıya boşalmış gibiydi. En fazla yirmi, belki otuz kurşunu daha kalmıştı.

Otopark karanlıktı. Çıkışı yukarı doğru yükselip bir C gibi kavis aldığı için dışarısı görünmüyordu ancak çıkışı kapayan bir engel yoktu. Yeşil gözlerin otoparka nasıl girebileceklerini keşfetmeleri uzun sürmezdi.

Murat, peşinde Türkan, Recep, Elif ve genç kadının kucağındaki Ceren'le birlikte arabaların arasında koşturdu. Yanından ayırmadığı el feneri şu anda ona hayati bir katkı sağlıyordu.

Aslı da, Aylin ve Cem ile arabaların arasında kıpırdaşan el feneri ışığına doğru yönelmişti ki Kerem elini Cem'in

omuzuna koyup onları durdurdu. Hüseyin karanlık otoparkın güvenli olup olmadığını anlamak için yanlarından koşarak geçti. Caner ve Serkan ise otoparkın küçük pencereleri olan demir kapısına sırtını dayamıştı. Çok geçmeden yeşil gözlüler bitip kapıyı yumruklamaya ve tekmelemeye başladılar. Caner, diğerlerine kazandırabildiği kadar zaman kazandırmaya çalışacaktı, gözü karanlığın içinde motorunu arandı ve yirmi metre kadar ötede tüm bu olup bitenlere meydan okurcasına dikilen metal atını gördü. Gülümsedi. Tüm bu hengâmenin arasında gülümseyebilecek bir şey bulmuştu; kaybettiği dostları, bir daha asla eskisi gibi olmayacak şehri ve her an ölümle yüz yüze olması, ya da daha kötü bir kaderle... Yine de yaşıyordu, yaşıyor, dövüşüyor, öldürüyor ve bir şeylerin intikamını alıyordu. Az ilerideki Aslı'ya baktı, o kaçırılmış bir fırsattı, üzülmüyordu, lanet olası kalbi paramparça oluyordu ancak kızın büyükşehirli züppe-den gördüğü ilgiyi ve adama bakışını görmüştü. En azından mutluydu kız, tüm bu yaşananlara rağmen Caner'in hiç mutlu edemediği kadar mutlu görünüyordu Aslı o adamın yanında. Kerem, küçük çocukla yeşil gözleri durdurma üzerine yarım yamalak duyabildiği bir sohbe başlamıştı, kışkırtırmak üzereyken ne konuştuklarını merak ederek kulak kabarttı.

"Tam yerini bulabileceğinden emin misin?" Kerem karanlığın içinde çocuğun yüzündeki ifadeyi daha iyi görebilmek için dizleri üzerine çökmüştü. Ellerini çocuğun cılız omuzlarına dayamıştı. Ufak tefek çocuk ellerinin altında her an kırılacak narin bir bibloymuş gibi duruyordu.

"Evet, bulabilirim. Havadan gitmekle yerden gitmek arasında fark olacak ama önemli şeyleri aklımda tuttum. Toprak yolun vardığı dere, ağaçların çember oluşturduğu teppe..."

"Pekâlâ," dedi Kerem sakince, sanki arkasında onları bir

anda yutuverecek yeşil gözlü bir ordu yokmuş gibi. "Bu çok tehlikeli olacak, senle ben, hayır, sen, ben ve bir kişi daha gideceğiz."

"Çevredeki ormanların çoğunda ava çıkmışlığım var," dedi Caner, arkasındaki kapı sarsıldı. Murat kapıyı kilitlemiş ve sürgülerini sürmüş olmasına rağmen herkes kapı kırılmış gibi irkildi ancak kapı dayandı. Arka arkaya darbeler yağmaya başladı. Çatıya yağın küt ve iri dolu parçaları gibi güçlü, seri, neredeyse ritmik vuruşlar...

Kerem, deri ceketini bir an olsun üstünden çıkarmamış, sert görünümlü genç adama ölçüp biçerek baktı. O asi bakışları ve meydan okuyan yüzü ile karar hakkının çok da Kerem de olmadığını, canı ne isterse onu yapabileceğini anlatan bir ifadesi vardı. Kerem ateş bile edemezken adam rahatça silah kullanabiliyordu, ayrıca patlayıcılardan da anlıyordu. Muhtemelen ona ihtiyaçları olacaktı.

"Bir de Caner..." dedi Cem'e dönerek, çocuk adama somurtarak baktı. Pek fazla iletişim kurmayan ikilinin birbirinden pek de haz etmediğini fark etti o an Kerem. Cem, Caner'in gözünde bilgiç bir ukala; Caner ise Cem'in gözünde sürekli canını yakan okul kabadayılarının ergenleşmiş hallerinden biriydi. Ne kadar da güzel bir üçlü olmuşlardı.

Sessiz kalmış olan Aslı'nın bakışları Kerem'in gözlerini arayıp bulunca adam kafasını başka bir yöne çevirdi.

"Benden böyle kolayca kurtulabileceğini mi sanıyorsun ha..." Ellerini beline dayamış küt saçlı kız bir kavgaya hazır duruyordu.

"Diğerleri ile birlikte güvenli bir sığınak bulana kadar kaçmalısınız. Yapacağımız şey güvenli değil, eğer Cem yolu bilmiyor olsaydı asla onu bu tehlikeye atmazdım." Kerem itiraz etmeye çalıştı. "Orada bizleri ne beklediğini bilmiyorum ve gereğinden fazla insanı tehlikeye atmak istemiyorum. Yapacağımız şey işe yarayacak mı ondan bile emin

değilim... Sana bir şey olmasına dayanamam ve..." Kerem yapmak zorundaydı, yüreği burkulsada söylemek zorundaydı. "Orada bana ayak bağı olursun yalnızca."

Aslı bir an için şaşkınlıkla kalakaldı, açık bir ağızla, söylemek istedikleri havada kalmış bir şekilde baktı Kerem'e. Sonra gülümsedi, çevresindeki tüm karanlığı yaran, birbirlerini zorla görebildikleri otoparkta sıcak dalgalar halinde yayılan gülümsemeyi ufak, hoşnut bir hıhlama izledi.

"Seni yeterince tanımış değilim ama uzun dilli bir üç kâğıtçı olduğunu biliyorum lanet olası. Benim gelmemem için her şeyi söylersin, değil mi? Bak, korkuyorum ama bu senin yanında olmayacağım anlamına gelmiyor Kerem. Beni gelip kurtaran sendin, eğer dönmeseydin çoktan o yeşil gözlülerden biriydin ya da belki daha da kötüsü..." Aslı, az evvelki ruh halinin aksine ağlayacakmış gibi görünüyordu ancak ayaklarını yere sertçe, inatçı bir şekilde basıyordu.

"Bak yapmaya çalıştığımız şeyden sağ çıkabilir miyiz onu bile bilmiyorum..." Kerem cümlesinin devamını getiremedi.

"Sus, lanet olası, sus. Bu kâbusun bitmesi için ne yapılması gerekiyorsa yapacaksın ve ben de yanında olacağım, tamam mı? Eğer bu yolda ölecekse seninle ölmek istiyorum, tamam mı?" Gözlerinde yaşlar parıldamıştı kızın. "Her ne olacaksa senin yanında olmak istiyorum..."

"Pekâlâ," dedi Kerem. "Pekâlâ, ama beni dinlemeye söz verirsen. Oraya gittiğimizde o patlayıcılar ve silahlar... Geride kalmanı söylediğim zaman geride kalacağına söz verirsen benimle gelebilirsin." Şimdi bu sözü almalıydı Kerem, geri dönülmez noktaya geldiğinde zamanı olmayabilirdi. O da Aslı'dan ayrılmak istemiyordu. Ölmek istemiyordu... Ah, ironik, tatlı, kavrulası kahpe kader...

"Merak etme, sana ayak bağı olmam ve söz dinlerim." Burnunu çekerek gözlerini sildi Aslı, hafif de olsa tekrar gülümsemeyi bile başardı. Sanki Kerem'in lunaparka götürme-

ye söz verdiği küçük bir çocuk gibiydi.

"Otoparkın girişı açık, burada daha uzun süre oyalanamayız. Birazdan alışveriş merkezini dolaşıp buraya da ulaşırlar," dedi yanlarında bitmiş olan Hüseyin. Üstüne bir yerlerden kan sıçramıştı. Sanki silahlarla ya da baltasıyla değil de çıplak elleriyle parçalamıştı yeşil gözleri.

"Cem'in tüm bunun arkasında ormanda saklanmış bir tür yaratığın olduğunu söylediğini hatırlıyorsun. Bu kumarı oynamaya niyetliyim, oraya gidip ne bulacağımıza bakacağız. Eğer bir şeyler bulursak da elimizdeki tüm kurşunları üstüne boşaltır ya da onu alevlere boğarız." Kerem en kısa yoldan anlatmaya çalıştı Hüseyin'e. Uzun felsefi tartışmalar için zaman yoktu.

"Dünden beri bana hiçbir şey inanması zor gelmiyor. Aslında o rüyalandaki yaratığın orada bir yerlerde olduğunu biliyorum." Hüseyin sakince ve saygıyla karşılamıştı Kerem'in kararını.

"Nasıl biliyorsun?" Yetişkinlerin kendisi orada yokmuş gibi konuşmalarına her zaman sinir olurdu Cem.

"Eh, ben de son zamanlarda garip rüyalarda gördüm diyeyim. Tek bildiğim muhtaç haldekileri korumam gerektiği..." İri yarı adamın gözleri Elif, Türkan ve Ceren'i aradı. Murat'ın onları uzak bir köşede beyaz bir araca bindirdiğini fark edince birazcık rahatlamış göründü.

"Sen onlarla gidiyorsun o zaman, biz de ormanın içine gideceğiz, başımıza bu felaketi getiren orospu çocuğu ile bir çift laf etmeye..." Kerem, Caner ve Serkan'ın omzundaki çantaları gösterdi. İçleri patlayıcı doluydu.

"Onlar başlarının çaresine bakabilirler. Size daha çok yararam dokunur." Hüseyin, kaçamak bir şekilde diğerlerine göz attı ancak mantıklı olmaya çalıştı. Yüreği tersini söylese de en başta Cem'i ve ablasını yalnız bırakamazdı.

"Biz başımızın çaresine bakabiliriz..." dedi Aylin, Hüseyin

yin'in onlara doğru döndüğünde. "Ben Cem'e göz kulak olurum."

"Senin de Hüseyin'le gitmen daha iyi olur Aylin." Kerem kıza bunu söylerken alacağı cevabı biliyordu.

"Hayır, kardeşimi asla yalnız bırakmam." Aylin'in sözlerinin netliği ve güçlüğü karşısında yanındaki kardeşi ablasına hayran gözlerle baktı.

Otoparkın kapısındaki camların kırıldığını, kapının arandığını, silahların ateşlendiğini duydular. Caner ve Serkan kıyıma tekrar başladılar ancak yeşil gözlerden yüzlercesi vardı.

"Git!" dedi Kerem kendinden çıktığına inanmadığı güçlü ve sert bir sesle. "Onları canımız pahasına koruruz. Bana yolu Cem gösterecek, ona ihtiyacım var. Diğerlerinin de kendini koruyacak birine ihtiyaçları var."

Hüseyin bir an karşı çıkacakmış gibi durdu. Kendinden başka kimseye güvenemiyordu. Daha sonra diz çöktü, Cem ile Aylin'e sarıldı. Kendi çocuklarına sarıldığını düşledi. Bu bir vedaydı, kader çocuklarla birbirlerine ihtiyaçları olduğu anda karşılırlarına çıkarmıştı ve yine kader onları ayırıyordu. Rüyasında, dün gece içi geçtiğinde gördüğü kısacık bir rüyaydı ve sarı saçlı küçük bir kız vardı. Ailesine kavuşacağını söylemişti ancak kadınları ve bebeği korumalıydı, onları yalnızca Hüseyin koruyabilirdi. Yarım yüzyıl görmüş geçirmiş iri yarı adam, küçücük kıza tüm yüreğiyle inanmıştı.

Güçlü bir patlama sesi tüm otoparkta yankılandı. Sarsılmış ama garip bir şekilde memnun görünen Recep yaşlılara özgü bir sekmeye yanlarına yanaştı. Kulaklarını sağır edecek kadar güçlü gürültü az evvel ateşlediği tüfekten gelmişti.

"Onlardan birinin kafasını buharlaştırdı adeta..." dedi Recep marifetli bir çocuk gibi beğeni bekliyordu. "Bir iki tanesi otoparkın girişini bulmuş gibi duruyor. Gitmemiz lâzım..."

İkide bir dişsiz ağızıyla sırtarak elindeki parlak, yeni tüfeğe bakıyordu. Hüseyin çocuklardan ayrılarak yaşlı adama omuz verdi.

"Gidiyoruz o zaman, siz de çabuk olun, birkaç dakika içinde buraya da doluşmuş olurlar," dedi.

Hüseyin ve Recep alışveriş merkezine ait bir Ford Transit'in sürücü koltuğuna kurulmuş olan Murat'a doğru ilerlediler. Esmer adam camı açtı ve uzanarak onlara doğru bir anahtar fırlattı.

"Bir kamyonet daha var beyan, daha iri bir araç, bedenler arasından yol açmada daha etkili olur, ne dersiniz!"

"Allah deriz, sen dışarı çıktığımızda bizim peşimizden ayrılma ve yolcularına göz kulak ol yeter..." Hüseyin garip şekilde derin bir hüzne boğulmuş olmasına rağmen sırtıyordu. Vücuduna pompalanan adrenalinin etkisi olduğunu düşünüyordu. Transitin uzun arka koltuğuna oturmuş Türecan ve Elif irileşmiş, korku dolu gözlerle bakıyorlardı.

Hüseyin ve Recep karanlık otoparkta elektronik kilidin ışıklarını yanıp söndürdüğü beyaz kamyonete doğru giderken Cem'in itiraz mırıltılarını duymadı.

"Sen de onlarla gitmelisin abla, bizim gideceğimiz yer orman!" Sesi sakın ve mantıklı çıkmasına rağmen çatık kaşlarından kızmak üzere olduğu belliydi.

"Seni bırakmayı düşünmüyorum uyuz kardeşim," dedi Aylin, kollarını inatla göğsünde birleştirmişti. Eğer sert görünmezse ağlamaya başlayacağından korkuyordu.

"Ama ormana gideceğiz ve orası ağaçlarla, kim bilir nelerle dolu olacak. Tehlikeli..." Zayıf çocuğun tiz sesi şimdi endişe, öfke ve ağlamaklı bir karmaşayla titremeye başlamıştı.

"Sanki onların gideceği yer daha mı güvenli olacak?" diye sordu ablası kamyonete binmiş olan Hüseyin ve Recep göstererek. "Dışarısı yeşil gözlerle dolu ve benim seni bırakma-

ya niyetim yok, cehennemin dibine gitsen de..." Aylin'in bu çıkışması karşısında Cem sinmişti, minnet dolu bir şekilde dudaklarını şişirmişti.

"Gideceğimiz yer cehennemin dibi de olabilir..." Cem ablasının söylediklerini iyice anlamasını ister gibi kötücül bir inatla konuşmuştu.

Aylin dehşete düşmüş gibi gözlerini kocaman açtı ve iç geçirdi. "Böyle konuşma!" dedi yarı çığlık atarak. "Böyle konuşursan..." Sözlerinin geri kalanı otoparkın içini gök gürültüleriyle dolduran motosikletlerin sesleri arasında yitip gitti.

Kapıdan uzaklaşıp motosikletine atlamış olan Caner, iki kardeşin dalaşını kesip Cem'i kavradı ve motorunun önüne oturttu. Kendisi de adeta ata binen bir kovboyun cakasıyla iri motora kuruldu.

"Arkama atla ve belime sıkıca sarıl," dedi Aylin'e sert bir sesle. Başparmağıyla sırtını işaret etti ve çatık kaşlarla bakarak kızın bir cümle daha kurmasını engelledi.

Çocukların motora binişini izleyen Kerem de diğer motoru çalıştırmış ve arkasına atlayan Aslı'ya sıkı tutunmasını tembihlemişti.

"Serkan nerede?" diye sordu Kerem, iri adamın onlarla birlikte kaldığını görmüştü.

"Kendi motorunu geride bırakmayacağını söyledi. Şu anda onu bıraktığı yere doğru koşuyor." Caner, şimdi girişe doğru ilerleyen farların aydınlattığı otoparkın girişini göstermişti, motorun üzerinde çocuklarla sarmalanmış, sevgi dolu bir amca gibi görünen serseri, kafasını sağa sola ümitsizce sallamıştı. Otoparkın çıkışı hâlâ boş görünse de motosikletin yattığı yer ile aralarında onlarca yeşil göz olmalıydı.

"İyi ama yeşil gözlüler..." Aylin korkulanı dile getirmişti...

"Hemen hemen hepsi şu anda alışveriş merkezinde ve bizim kışımızda kızım, alışveriş merkezinin çevresinden dolaşıp onlara yakalanmadan motoruna atlayıp bize yetişeceğini

söyledi... Ve sanırım bunlar son sözleri olacak..." Caner bir dostunu daha yitirmek istemiyordu ancak o kalın kafalı Serkan her zaman inatçı ve laf anlamaz olmuştu. İyi bir derse ihtiyacı vardı.

Motoru çevirdi ve arabaların peşine takıldı. Kerem ve Aslı da hemen arkalarındaydı, Kerem motorda hâlâ acemiymiş ve arkasında bir yolcu varken kendini daha da tedirgin hissediyordu. Tam o sırada arkalarındaki kapı yıkıldı ve çığlıklar atan yeşil gözler sanki yorulmak bilmez robotlarmış gibi peşi sıra koşturmaya başladılar, Kerem gazladı ve otoparktan çıkan araçları takip ederek Kırklareli'ne doğru giden yolda Caner'i yakaladı. Takipçileri ile aralarını açarken ilerideki arabaların sola, Karan'dır yoluna döndüklerini gördü, Caner ise eliyle sağ tarafı işaret etti, şehirden kaçtıkları yolu kullanarak Kırklareli'ni dolaşacaklar ve Dereköy yoluna ulaşacaklardı, eğer şansları yaver gider yeşil gözlerle ya da daha büyük bir engelle karşılaşmazlar ise...

Kerem dönüş yaparken arkalarında bıraktıkları alışveriş merkezini gördü. Karanlığın içinde her tür haşaratı kendine çeken bir feramon yuvası gibiydi. Bir parça şekere birikmiş karıncalar gibi çevresi küçük gölgelerle doluydu. Araştırıyor, bağırıp çağırıyor, yıkıyorlardı. Gözlerinden kimseyi kaçırmadığına emin olmak istiyorlardı. Bir grup ise karanlık yolda koşuyordu, sanki hiç yorulmayacak ve motosikletle yarışabileceklermiş gibi onların peşindeydiler.

Kerem dönüşünü yapınca hızlandı ve kısa bir süre olsa da onları barındırmış alışveriş merkezini özleyecek olduğu gerçeğiyle içinin burkulduğunu hissetti. Diğerleri ayrılmışlardı ve ne bir cep telefonu almak, ne de yolda ihtiyaç duyacakları yiyecek ve içeceği depolamak akıllarına gelmişti. Hayatta kalma zekâsı buraya kadardı işte. Beceriksiz ve düşüncesizdi, diğerleri de... Bir B planı yapamamışlardı, kendiliğinden davranıyorlardı ve bir savaşta bu tarz davranış fela-

keti davet etmekle aynı anlama gelirdi. Düşünmemeye, önünde ilerleyen Caner'e odaklanmaya çalıştı. Sanki biri tüm şalterleri indirmiş gibi Kırklareli karanlık, tehditkâr bir şekilde önünde uzanıyordu.

Motorların gürültüsü artmış gibi geldi bir an, daha sonra bunun sebebinin yan yoldan çıkıp da peşlerine düşen üçüncü motor olduğunu fark ettiler.

"Yihhhhhuuuuu! O lanet yeşil gözler ensemdeydi!" Ağzı kulaklarına varan ve çığlıklar atan Serkan sanki tehlike sonuza kadar geçmiş gibi sırtıyordu. "Motosikletle aralarından yılan gibi kıvrıldım, hüsrân dolu bakışlarını ve çığlıklarını duymalıydınız!" Motorların gürültüsünü bastırmak için Serkan da bağırıyordu ve sesi kırılıyor, aslında bu yapay cesaretin altında canını zor kurtarmış olduğunu vermiş olduğu rahatlama olduğunu ele veriyordu. "Göründükleri kadar sert değiller. Onlara günlerini gösterelim, tamam mı? Kırklareli'ne ayak bastıklarına pişman edelim, onların sülalesini..." Son anda yanlarında çocuklar olduğunu fark edip sözlerini yuttu. Eskiden olsa çoluk çocuk, yaşlı demeden küfrü basardı ancak hiçbir şey eskisi gibi değildi artık her şey değişmişti. Serkan da kendine çekidüzen verse fena olmazdı. Ne de olsa böylesine bir felaketten sağ çıkmayı başarmıştı, değil mi? Onu seven bir tanrı olmalıydı.

1.

Motorlar, yolları aç bir kurdun iştahıyla yuttu. Ne set çekilmiş arabalar, ne yolun sağından solundan atlayan yeşil gözler onları durdurabildi...

Kerem, Aslı, Serkan, Caner, Cem ve Aylin neyle karşılaşacaklarından bihaber, yüreklerinde cılız bir umut, her şeyi durdurabileceklerine karşı aptalca bir iyimserlikle, tanrının bile korktuğu dehşetin yüreğine doğru hızla ilerlediler.

Kırklareli'nin çevresindeki yolu kat edip şehri geride bıraktılar. İlginç bir şekilde bir süre sonra hiç yeşil göze denk gelmediler. Bunun bir kumpas mı yoksa gerçekten şans mı olduğuna karar veremediler. Tüm yeşil gözler alışveriş merkezinde mi kalmıştı? Yoksa başka şeyler mi çeviriyorlardı? Her ne olup bitiyorsa şu an için yollarına çıkmıyor olduklarından memnun hissettirdi yolcuları. Bir de neyle karşılaşacaklarından ya da yapacakları şeyin işe yarayıp yaramayacağından emin olsalardı...

Eğer mümkün olsaydı Kerem bir kez daha Cem'in yakasına yapışıp daha detaylı sorular sorar ve daha detaylı cevaplar arardı ancak fırsatı olmamıştı. Artık ok yaydan çıkmıştı, diğerlerini amaçları doğrultusunda ayakta tutmalıydı.

Tüm dünyası, doğup büyüdüğü bu topraklar habisi bir hastalığa yakalanır, akıl almaz canavarlar sokaklarda yürürken kendisinin bir rüyaya tutunması çocukça mıydı? Hele ki o rüyadaki küçük kıızı diğerleri de rüyalarında gördüyse... Biri ya da bir şey, Kerem onun isimlendirmek istemedi, onlarla iletişim kurmaya çalışıyordu. Her ne kadar söylenenler ona yaptıklarının doğru olduğunu hissettiriyor olsa da aslında büyük bir tuzağın içine çekilen aptallar da olabilirlerdi. Kandırılmadıklarını kim iddia edebilirdi ki?

Kerem dişlerini sıktı ve beline sıkıca sarılmış, sırtına hoş bir sıcaklık yayan Aslı'nın varlığıyla huzur bulmaya çalıştı. Sorular, sorular, sorular... Hayatı boyunca onlarla uğraşmamış mıydı? Okulu bitirince ne olacağı? Doğru işte mi çalışıyorum? Nasıl zengin olurum? Bu akşam ne yiyeyim? Şu kız benimle yatar mı? Ölümünden sonra ne var? Soruların cevapları yoktu, sadece onlar karşısında nasıl hareket ettiğiniz anlam ifade ediyordu ve hayatta bu eylemlerinize göre değer kazanıyor ya da kaybediyordunuz.

İyi ya da kötü, sonuç ne olursa olsun şimdi düşünme değil eylem zamanıydı. Önündeki yola odaklandı ve bir şeyler yapmaya çalışıyor olduğu gerçeğiyle avunmaya çalıştı.

Karanlıkta engebeli, yılan gibi kıvrılan yol tehlike doluydu. Yolun bir yanı sert kayalardan oluşuyordu, diğer yanı ise yüzlerce metrelik bir uçurumla aşağıdaki sivri mızrakları andıran çamların tepelerine bakıyordu. Yukarı doğru tırmanan üç motosikletin sesi gecenin sessizliğini yarıyor, ışık huzmeleri karanlığın içindeki parlak kılıçlar gibi motosikletlerin her hareketiyle savruluyorlardı.

Serkan öne geçmişti. Tek kişi olması motosikleti daha rahat sürmesini sağlıyor, tepki süresinde diğerlerine göre daha avantajlı olmasını sağlıyordu. Şu ana kadar yola devrilmiş birkaç kütükle ve yolun ortasında kalmış arabalarla boğuşmaları gerekmişti. Yalnızca bir kez garip bir şekilde sanki

devasa bir pençe tarafından tırmalanmış gibi parçalanmış bir asfaltın üzerinden temkinlice geçmişlerdi.

Serkan'ın hemen ardında Caner vardı. Önündeki sırtını zayıf adamın kemikli göğsüne dayamış ve sessizliğine bakılacak olursa belki de uyumuş gibi görünüyordu. Genç adam sırtındaki kızın titrek nefeslerini ve hızlı hızlı atan kalbini hissedebiliyordu. Kim kızı korktuğu için suçlayabilirdi ki? Şu anda Caner bile korkuyordu.

En arkada ise Kerem ve başını sırtına yaslamış Aslı vardı. Kız sanki sıkıca sarıldığı adamla son saatlerini yaşıyormuş gibi bütün bedeniyle Kerem'i sarmalamıştı. Onun kokusunu içine çekiyor, kollarındaki gerilmiş kasları, omurga kemiklerinin düzenli sırasını ve ellerinin altındaki karnını hissediyordu. Oraya gidecekler, o yeşil yaratığın hakkindan geleceklerdi ve Aslı sonra Kerem'le tekrar sevişecekti. Onun dudaklarına tekrar sığınacak, kollarının avuntusuyla dertlerini unutacak, adamın hüznelerini okşamasına izin verecekti. Belki daha sonra birlikte güneye giderlerdi. Sıcak, aylak bir deniz kenarında güneşe doyarlardı, ardından da İstanbul'da Boğaz'a bakan iki oda bir evi paylaşırlar, birlikte yeni planlar yapıp hayata yeniden başlarlardı. Ne kadar da naif ve hoş hayallerdi bunlar... Ne kadar elem verici idi ki önlerindeki karanlık derinleşirken bu hayaller de rüzgârın önündeki kuru yapraklar misali savrulup gitmeye mahkûmdular.

2.

Karşılarında yükselen ağaçlar doğal olmayan bir engel oluşturunyorlardı. Batıya doğru çevre köylere uğrayıp Edirne'ye kadar uzanan yol da aynı İstanbul yolu gibi ağaçlarla kesilmişti. O yüksek ağaçlar gecenin karanlığında sivri şapkalar takmış aç devleri andırıyorlardı. Murat frene asılarak ağaçlara yaklaşımadan durmuştu, asfaltın üzerinde yılan gibi

yayılmış köklerin ne yapabileceğini kim kestirebilirdi ki?

Arabanın arkasına oturmuş olan Türkan, kırıksık yüzünden anlaşılmayan bir ifade ile bakıyordu, ince, kuru dudaklarını yaladı ve başını sağa sola salladı. Yanındaki genç kadın ise gözlerini korkuyla açmış, kucağındaki bebeği sıkıca göğsüne bastırıyordu.

"Kısılı kaldık, kaçamayacağız..." Elif'in kırılmış sesinden panik belirtileri sızıyordu.

"Hemen koyvermeyelim beyav. Bakacaz bir hâl çaresine..." Keşke Murat konuştuğu rahatlıkla bir çözüm üretebilseydi. Esmer adam, dikiz aynasından arkada duran iri araca baktı. Onların daha iyi fikirleri olduğunu umdu. Arabayı açıp serin gecenin hafifçe ısırın ayazına çıktı. Gökyüzü burada aydınlıktı, berrak. Hava doğanın o canlandırıcı kokularıyla doluydu. Yıldızlar göğe dağılmış elmas parçacıkları gibiydi. Murat eskiden olsa böyle bir koku rahiyası ve manzara karşısında huzur bulurdu. Şimdi ise bu kokular, fırtınadan önceki bu sessizlik, adamı korkutuyordu.

Siyah Iveco kamyonetin de kapısı açılmıştı. Uzun boylu, sarışın adam dışarı çıkarken yüzü keyifsiz görünüyordu. Gerçi Hüseyin tanıştığı ilk andan itibaren böyleydi. Taşlaşmış gibi... Tüm duygularını o sert yüz hatlarının arkasına saklıyor olmalıydı. İki adam, kaderin ironi dolu oyununda baş aktörler olarak, biri sarışın ve uzun, diğeri koyu tenli ve kısa, yan yana durdular ve karanlığın içinde birbirlerine baktılar. Birlikte yol aldıkları insanların kaderlerini tayin etme sorumluluğu onların omuzlarına yüklenmişti.

"Şimdi napçaz?" dedi Murat, üzerinde bir zamanlar üniforma olan giysileri darmadağındı. Gömleğinin etekleri dışarı fırlamıştı, pantolonun dizlerine ve paçalarına toz toprak bulaşmıştı. Yine de göğsünü kabartarak dirayetle dikiliyordu. Meydan okur gibi bir hali vardı, yaşananları kaderin karşısına çıkardığı bir başka güçlük olarak görüyordu yal-

nızca. İşin nedenleri, sonuçları ya da metafizik kısmı adamın umurunda değilmış gibiydi. O yalnızca hayatta kalmaya çalışıyordu.

"Geri dönelim, bir iki kilometre geride mezarlığa giden toprak bir yol var. Geçen gün şehrin içinden geçerken oraya çıkan yollar tıkalıydı ancak şimdi o bariyerin beri tarafından mezarlık yönüne gidebiliriz." Hüseyin, baltasını sürücü koltuğunun yanından bırakmıştı ve tüfeği de kamyonetteydi, silahsız kendini çıplak ve savunmasız hissediyordu.

"E, bu kapçık ağızlılar o yolu da kapamamışlar mıdır? Baksana gâvur sınırı gibi bir uçtan bir uca uzuyor, geçecek aralık yok. Göt göte girmiş odun kafalar. İçlerine girsek kemiklerimizi kırar, iliğimizi sömürürler." Murat da umudunu yitirmeye başlamış gibiydi.

"Başka bir önerin var mı? En azından o yol ağaç sırasına paralel gidiyor, uzaktan da olsa bakarız dışarı kaçivereceğimiz bir aralık var mıdır diye?" Hüseyin yüzünü buruşturarak karanlık şehre baktı. Hiç ışık yok gibiydi. Kırklareli, içinde canavarlar ve hayaletler saklayan terkedilmiş harabeleri andırıyordu. Ağaçlar burada şehre daha çok yaklaşıyordu, oysa alışveriş merkezinin öte yanında ağaçlar tarlalara doğru uzanıyor gibiydi. Eğer ağaçlar çembere yakın bir şekilde uzanıyorlarsa Kırklareli bu sınırın ortasında değil kenarında kalıyor olmalıydı. Hüseyin, çemberin merkezinin, Cem'in diğerini götürdüğü yer olduğunu tahmin ediyordu. Onlar ne durumdaydı acaba? Hüseyin onları bıraktığı için hâlâ garip bir kayıp hissi, azıcık da pişmanlık hissediyordu. Allah yardımcıları olsun...

"Tamam, öyle olsun beyav. Siz önü çekin, biz de takip ederiz. Oraya bir varalım bakarız duruma. Belki aklımıza yeni bir fikir gelir." Bir süre sessiz kalıp durumu ölçüp biçmiş olmasına rağmen Murat rahatlamış görünmüyordu, kendini akıntıya karşı yüzyüymüş gibi hissediyordu. Tek

yaptıkları kaçınılmazı geciktirmekti.

İki adam, farklı gezegenlerden iki yaratılmış gibi zıt görünüşlere sahip iki adam, ayrılıp arabalarına bindiler.

Hüseyin tekrar kamyonete binerken sırt çantalarını kucağına almış karıştıran yaşlı adama baktı. İçinde çikolata bulmayı bekleyen yaramaz bir çocuğu andırıyordu ak saçlı adam. Hüseyin bir yaştan sonra tüm ihtiyarların gerçekten de çocuklaştığını düşündü. Recep adamın düşüncelerini haklı çıkarmak için hınzırca sıratarak kafasını salladı.

"O asi gençten biraz patlayıcı almamız iyi olmuş. Yeşil gözler peşimizden gelirlerse onları bir tuzağa çekebiliriz..." Recep, tüm o yaşına ve her yanından okunan yorgunluğuna rağmen sesini çıkarmadan, azimle diğerlerine ayak uyduruyordu. Hüseyin, kendisinin o yaşa geldiğine nasıl olacağını düşündü... Yalnız olacaktı, karısı ve kızları... O yaşa kadar gelmeye niyeti olmadığını anladı o an. Zaten yanındaki yaşlı çılginın ellerinin titremesi biraz daha artarsa ikisini de öte tarafa ekspres bir şekilde yollardı.

3.

Yola ilk çıktıklarında çok daha hızlı ilerlemişler ancak yolun bir kısmından sonrası kıvrılmış bir yılanı benzediği ve iniş çıkışlarla dolu olduğu için hızlarını saatte 30 kilometreye kadar düşürmek zorunda kalmışlardı. Güneşin doğmasına iki saatten fazla zaman vardı. Yakın zamanda karanlık açılmaya, ufkun ötesi yavaşça aydınlanmaya başlardı.

Motosikletlerin yakıt depolarındaki benzin onları hedeflerine kadar götürmeyebilirdi. Akıllarına durup bir yerlerden benzin almak gelmedi.

Dereköy, alacakaranlığın içinde terkedilmiş, içinde korkunç kâbusları barındıran, lanetli bir köy gibi duruyordu. Köyü hiç duraksamadan geçtiler. Cem'in talimatı üzerine

köyü geçer geçmez ormanın içine doğru giden dar bir toprak yola girdiler. Yola barikat kurmuş ağaçların yaptıklarına şahit olduktan sonra hepsi sağlarından ve sollarındaki ağaçlara korku dolu bakışlar atarak, ağır ağır ilerlediler. Ağaçlar sıklaştı, toprak yol daraldı, yoldan geçenlere uzanmış elleri andıran çalılıklar sıklaştı.

Toprak yol bir dereyle son bulduğunda onları belki en fazla birkaç kilometre daha götürecek yakıtları kalmıştı. Motosikletlerin devam edebileceği bir patika görünmüyordu. Ormanın seslerini boğan metalik gürüldemeler sustu.

"Buradan sonrasını yürüyerek devam etmemiz gerekecek..." dedi Caner ekşi bir yüzle. Yollarını kesen ağaçların parçaladığı dostunun anısı hâlâ çok tazeydi, böyle bir olaydan sonra ormanda, tehditkâr dalların altında bulunmak genç adamı rahatız ediyordu. Sanki biri onları gözlüyormuş gibi sürekli arkasını dönüp bakmaya teşvik eden, parano-yakça duyguyla boğuşmaya çalıştı.

Gözlendikleri hissini taşıyan yalnızca Caner değildi. Cem ve Kerem de aynı paranoyadan mustarıptılar... Ormanda yanlış bir şeyler vardı... Daha sonra bu yanlışlığın en azından görünen yüzünün ne olduğunu anladılar. Orman tamamen sessizdi, ne kuşlar, ne çalılarının arasından kaçışan küçük hayvanlar, ne de böceklerin vızıltıları vardı. Kendi halinde akan derenin şırıltısı ve rüzgârın hışırdattığı yapraklar dışında orman tamamen terkedilmiş görünüyordu. Kerem, Kırklareli'nin içinde de neredeyse hiç kuş, kedi ya da köpek görmemişti. Hayvanların içgüdüleri onları bu kısıktan kurtarmış olmalıydı. Yaklaşan tehlikeyi hissedip kaçmış olmalıydılar, insanların çok uzun bir zaman önce yitirdiği önsezi ve içgüdü onların hayatını kurtarmıştı. Hayvanların genlerinin derinliklerine işlenmiş olan tehdit altında olma duygusuyla buralardan uzaklaşmıştı.

Motosikletleri gölgeye çekerek çantalarını kontrol ettiler.

Patlayıcıları tek bir çantaya aktarıdılar, Kerem onları taşıma konusunda ısrar etti ve bir planı olduğunu söyledi, zamanı gelince açıklayacaktı, neyle karşı karşıya olduklarından emin olduktan sonra. Yine de Caner en azından kendinde bir lokum bulunması konusunda ısrar etti. Kerem kabullendi. Caner, patlayıcıların fitilini takarken diğerleri uzaklaştılar, Kerem ile Cem ufak derenin kıyısında durmuş gidecekleri yolu tartışıyorlardı. Serkan ise tüfeklerden birini almış çevreyi kolaçan ediyordu. Caner'in işi on dakika bile sürmedi. Patlayıcı dolu çantayı Kerem'e verdi ve elinden geldiğince sabitlemiş olmasına rağmen fazla sarsmaması ya da yere düşürmemesi konusunda adamı uyardı. Adamın gözlerindeki tedirginliği görebiliyordu ancak o karanlık bakışlarda kararlılık da vardı. Ormanın derinliklerinde ne bulmayı bekliyordu bu büyükşehirli züppe? Şirinleri mi? Gerçi bu sefer şirinler yeşil olacaktı.

Ellerinde üç tüfek ve bir tabanca vardı. Tüfekleri Caner, Kerem ve Serkan aldı. Tabancayı ise Aslı'ya verdiler. Parlak, iri silah ufak tefek kızın ellerinde kocaman duruyordu. Yine de Aslı, Kerem'e bakmıştı ve adamdaki dirayeti görüp kendine güçlü olmasını telkin etmişti. O hayatla yalnız başına başa çıkabilen, inatçı bir kadındı, yaşadıklarını anlamlandıramıyor oluşunun onu daha fazla korkutmasına izin vermecekti.

Beş genç ruh tereddütle ancak azim dolu bir şekilde ormanın içine doğru yürüdüler.

Bir O Kadar Farklı, Bir O Kadar Aynı

Ormana ölüm sessizliği hâkimdi. Rüzgârın ısıkları kulaklarda dolaşıyor, keskin kenarları kulak deliklerinden girip beyinlerde kanatan sanrılar meydana getiriyorlardı.

Kerem birkaç yüz metre ileride, alçak bir tepede yükselen ağaç çembere baktı. Gövdelerinin arasından hastalıklı yeşil bir ışık sızıyor, kalp atışını andıran bir ritimle aydınlanıp azalıyordu. Her yeşil ışık çakmasında Kerem beynindeki o hastalıklı yumağın hafif bir acıyla sızladığını hissetti. Onu Yeşil'e karşı bağışık kılan ve onu öldürecek olan habis ur... Kafasını salladı ve bu düşüncüyü bir kenara itti, onu öldürecek olanın ur olmadığını biliyordu.

Kafasını çevirip yanındakilere baktı. Hepsi endişeyle gözlerini kısmıştı. Hafifçe aydınlanmaya başlamış gecenin içinde çakıp duran yeşil ışığa bakıyorlardı. Gerçekten de Yeşil oradaydı. Cem onları doğru yere getirmişti.

"Şimdi işi bitirme zamanı. Buradan sonrasını ben gideceğim, sizin burada kalmanızı istiyorum." Kerem tek tek diğerlerinin yüzüne baktı. Aslı önce itiraz edecekmiş gibi durdu

ancak dudaklarını ısırarak sustu. Sözüünü tutacaktı, içinden bir ses aksine çığlıklar atsa da sözüünü tutacaktı, daha ileride bir yarar sağlamayacağını biliyordu.

"Orada neyle karşılaşacağını bilmiyorum." dedi Cem. Kaşlarını çatmıştı, sanki her şey onun sorumluluğuymuş ve her şeyi bilmesi bekleniyormuş gibi davranıyordu.

"Eh, döndüğümde orada ne bulduğumu sana söylerim..." Gülümsemeye çalıştı Kerem, buraya kadar gelmişlerdi ya, neden yeşili de yok edemesinlerdi ki?

"Ben de seninle geliyorum İstanbullu," dedi Caner. Kerem, İstanbullu olmadığını söylemek istedi ancak sonra sustu. Belki de İstanbulluydu artık. Diğer göçmenler gibi oraya savrulmuş ve kendini o şehre ait hissetmemiş miydi? O şehrin bir parçası olmamış mıydı?

"Ben de..." dedi tereddütlü bir şekilde Serkan da. İri yarı adam tedirgin olduğu kadar da heyecanlı görünüyordu.

Kerem, gözlerini Aslı'ya ve çocuklara çevirdi, Caner adamı anladı.

"Birinin çocuklara göz kulak olması lâzım Serkan," dedi net bir şekilde. Bu bir rica değil emirdi. Serkan homurdandı, itiraz edecekmiş gibi durdu ancak sesini çıkarmadı.

"Aslında bundan sonrasını ben halledebilirim..." Kerem, Caner'e dönmüştü ancak çenesini inatçı bir şekilde ileri çıkarmış olan genç adam elini kaldırarak onu susturdu.

"O çemberin etrafında yeşil gözler varsa ateş etmekte tereddüt etmeyecek birine ihtiyacın var." Caner'in söylediği doğrudu.

"Pekâlâ, ama o çemberin içinde her ne varsa onu bana bırakacaksın." Kerem dişlerini sıkıca birbirine kenetlemişti. Bu da onun intikamı olacaktı, ailesinin, masum insanların, Kırklareli'nin intikamı olacaktı...

Caner, karşısındaki adama baktı ve onun bir anda nasıl da bu kadar sert ve öfkeli birine dönüşebildiğini düşündü.

Lanet olası kendini beğenmiş ukalanın gizli bir planı vardı, diğerlerinden bir şeyler saklıyordu. Caner, kurnaz tilki bakışlarını bilirdi, çok daha tehlikelilerini görmüştü, yine de adamın bir art niyeti olmadığını biliyordu, olmadığına inanmak istiyordu.

"Fark edilmeden önce hareket geçelim o zaman." Caner tüfeği omzuna atıp ileri çıktı. Kerem bir an için yerinde kaldı. Cem ve Aylin'e gülümsedi, geride kalmaktan sıkın görünen Serkan'a kafasını hafifçe eğerek teşekkür etti. Aslı'nın elinden tutup kendine doğru çekti. Kerem, Aslı'nın gözlerine son kez bakıyordu. Son olmamasını istiyordu ancak geri dönemeyeceği gerçeği yakasına kan davalısı gibi yapışmıştı.

Aslı'nın güzel bakışları içindeki fırtınayı bir süre olsun dindirdi, geçici bir dinginlik kazandırdı. O durağanlığın aslında yüreğinin derinliklerinde çok farklı bir fırtınayı gizlediğini biliyordu. O bakışların derinliği, içini çok sevdiği Beatles şarkıları gibi dolduruyordu. Önce güçlü bir hüznü kapladı yüreğini, daha sonra ılık bir memnuniyet. Hayatı gözlerinin önünden geçerken son günlerini üzüntülü olduğu kadar derin bir minnetle de geçirdiğini fark etti. Aslı'yı bulmuştu, sevgiyi tatmış, hayatında ilk kez gerçek bir amaç edinmişti. Kötüyü yenip sevdiklerini kurtarabileceğine dair bir inanç...

Kerem, gözleriyle yudumladı Aslı'yı, Tanrı'nın ona sunduğu bu kutsal bir kaç saniyede sonsuzluğu yaşadı. Zaman asılı kaldı ve sevgiyle kutsandı sevenler. Kerem, her nasıl bitecek olursa olsun buraya kadar gelmiş olmaktan memnundu. Hayatının son evresini bu şekilde geçirmiş olmaktan memnundu. Kerem, kendi içinde kaybettiği kendini bulmuş olmaktan memnundu.

Aslı'ya sarıldı önce, sonra onu uzun uzun dudaklarından öptü. Ayrıldığında kızın gözlerinin yaşlarla dolduğunu fark etti. O yumuşacık yanakları dudaklarıyla kuruttu ve gülüm-

sedi Aslı'ya. Kız da aynı şekilde karşılık verdi ona. Tüm sevgisiyle, gözyaşlarının arasından gülümsedi sevdiği adama.

"Yapılması gerekeni yapmanın zamanı geldi," diye fısıldadı Kerem.

"Seni bekliyor olacağım," dedi Aslı kollarının arasından sıyrılıp giden adamı bırakmakta tereddüt ederek.

"Biliyorum." dedi Kerem, her ne derse desin kızın fikrini değiştiremeyeceğini ve onu avutamayacağını biliyordu. Aynı geri dönemeyeceğini bildiği gibi...

Neden sonra kollarından ayrıldı kızın ve diğerlerine doğru kafasını hafifçe sallayarak hazır olduğunu belirtti.

"Sana elimden geldiği kadar fazla zaman kazandıracam," dedi Caner, Kerem ile birlikte temkinli bir şekilde ilerlerken. Caner şimdi kendinden emin ama yine de Aslı'ya kaçırdığı bakışlarında kırık bir gururla ilerliyordu Kerem'in yanında. Kerem ve Aslı'nın aşkını, kabullenmesi zor olsa da inkâr edemeyeceği bir gerçek olarak kabullenmişti. Şimdi elindeki işe odaklanma zamanıydı, kendince affetme ve içinde biriken kızgınlığı başka şeylere kuma zamanıydı. Caner, bu sefer yıkıcı değil yapıcı olduğuna inandığı bir amaç için, iyi bir amaç için mücadele ettiğini bilerek yaramazlık yapmaya hazırlanıyordu. İki adam, bir o kadar ayrı, bir o kadar aynı, ağaçların içinde sinerek ilerler ve gözden kaybolurken, alçak bir yükseltinin arkasına uzanmış Serkan, Aslı, Aylin ve Cem nefeslerini tuttular, her şey bitene kadar bırakmaya niyetleri yok gibiydi...

Yeşilin Zamanı

1.

Namık, havuzlu meydana bakan paralel caddelerden birinden geçti ve karanlığın içinde sessizce ilerledi. Güneş batarken meydana geri dönmüştü. Çantası tıka basa patlayıcı doluydu, istese tüm şehri havaya uçurabilirdi, belki yapması gerekecekti de... Şansı yaver gitmişti, nizamiye boştu. Her nedense orada hâlâ direnen askerler görmeyi beklemişti, ya da en kötüsü üniformaları gibi gözleri de yeşillenmiş ve dönüşmüş asker bedenleri, ancak hiçbiri yoktu. Tamamen terk edilmiş gibiydi. Kim bilir belki de ordu olan bitenden haberdar olmuş ve yeşil gözlerle savaşmaya gitmişlerdi. Belki de kaçmışlardı... Türk askeri kaçmazdı gerçi. O yüzden teröristlere yem oluyorlardı. Aptal ve cahilce bir cesarete sahipti bu halk. Kaçmaz, geride kimseyi bırakmazdı. Ülkenin temelleri bu cesaretin üzerine kurulmuştu. Kurtuluş Savaşı'nı kazandıran bu asaletti ancak o zamanlar çok geride kalmıştı... Artık savaşçılar takım elbise giyorlar ve metalden kulelerinin tepelerinde mücadeleyi parayla kazanıyorlardı.

Karanlık iyice çöktükten sonra meydana gelmiş ve o kötücül grup seksin devam ettiği sokağı detaylıca gözleyebil-

mek için sürünerek ilerleme cesaret gösterebilmişti Namık. Meydanın ve sokağın boş olduğunu görünce şaşırmış, en başta bunun bir tuzak olduğundan endişelenmişti. Yola bağlanan pasajın öbür ucuna temkinle gitmiş ve sabah izlediği yolu izlemişti.

Sırtında tüfek ve patlayıcı dolu bir çanta, biri elinde, biri belinde iki otomatik ile sessizce ilerlemek zordu. Ancak ani bir sıçrama ile götünün milyonlarca parçaya ayrılabilme olasılığı Namık'ı epey bir temkinli olmaya zorluyordu.

Eski sinemanın girişinde dolanan birkaç yeşil göz dışında gerçekten hepsi gitmişti. Belki yeni bir şehri ele geçirmeye, belki de geceleri ne yapıyorsa onu yapmaya. Belki hepsi şehrin bilumum yerlerinde seks partileri düzenliyordu. Namık, bu düşünceyi eğlenceli bulsa da pek ihtimal vermedi. O yeşil gözlerle her ne görüyorlarsa zenginin fakirle, gencin yaşlıyla olan farkı yok oluyor gibiydi. Hepsi sanki bir karınca sürüsü gibi tektiler. Kraliçelerini döllemek ve ona yemek taşımakla uğraşıyorlardı. Namık, aylak gecelerinde izlediği belgeselleri hatırladı... Pekâlâ, böyle bir şey olabilirdi... Bir tür salgın onları böcek kafalara çevirmiş olabilirdi, kim bilir? Namık sabahtan beri düşünüyor ancak bir çözüm bulamıyordu, eğer bulunacak bir çözüm varsa... Her nedense bu yeşil gözlü zombilerin işin yalnızca görünen kısmı olduğunu düşünüyordu. Kullanılamayan cep telefonları ve hâlâ yardım gelmemiş olması adamı şehrin dışında da işlerin iyi gitmediğine dair düşünmeye sevk ediyordu.

Karanlık ihtimaller zihnine sızarken pasajın üst katına çıktı ve tahta merdiveni yavaşça tırmanıp çatıya ulaştı. İki büküm, her adımında sağını solunu kolaçan ederek ilerliyordu Namık. Hafifçe ileri çıkmış göbeği ezilip nefesini kesse de şikâyet etmiyordu. Ne zamandır harekete ihtiyacı olduğunu biliyordu. Kiremitlere dikkatlice bastı ve eski sinema salonunun içine bakan karanlık deliğin yanına ulaştı. Bu

sefer onu karşılayan çürümüş şeylerin kokusu oldu. Nemli bir his bırakıyor ve midesini bulandırıyor. Sanki kapalı bir dolapta unutulmuş bir peynir ya da keçi beyni gibi... Adam ağzından nefes alıp vermeye çalışarak yarığın yanına uzandı. Sırtındaki çanta patlayıcılarla doluydu, omzuna bir tüfek asılıydı ve biri belinde biri elinde iki otomatik tutuyordu. Uzanmak, sinmek ya da saklanmak böyle tam teçhizatlıyken çok daha zor oluyordu. Yine de bir süre bekleyip soluklandı ama ne takip edildiğine, ne de fark edildiğine dair bir işaret görebilirdi.

Garip bir şekilde hareket durmuştu. İçerisini karanlıktı ve yalnızca gölgeler seçilebiliyordu. Namık küfretti, gece görüşü gözlüğü de aramalıydı. Gerçi buralarda bulacağından değil ya... Eh, en azından kalabalık gitmişti, bugünlük toplu seks ayinlerine ara vermişlerdi. Gerçi bu toplu seks mi sayılırdı ki, sonuçta tek bir kadın vardı. O da pek ilgi çekici sayılmazdı, şişman ve çirkindi, en azından Namık'ın görebildiği kadarıyla. Huysuz polis, belgesellerde gördüğü bir şeyi hatırladı, eski Anadolu medeniyetleri ve paganlarla ilgili bir şeyi... Şişman, koca memeli bereket tanrıçası heykeli... Zihninin ucu bir şeye tutundu sanki ancak düşüncayı salıverdi. Buraya bön bön bakmaya gelmemiştir. O lanet olası kadın apış arasından lanetli yumurtalar bırakıyordu, içlerinden çıkacak şeyin insan olacağını düşünmüyordu Namık. Sırt çantasından kalın bir ip çıkardı ve yakındaki tahtalardan birine bağlayıp ucunu aşağı saldı. Kenti kurtardığı ve bir kahraman ilan edilip paraya, şöhrete ve kadına boğulduğu rüyalara dalmıştı. Yaptığı iş baştan savmaydı, ipi bağladığı tahta kuru ve ip birini çekmek için inceydi ancak her şeyi düşündüğünü sanan Namık hayallere fazla dalmıştı. O hayallerden biri de dünyanın sonu geldiği ve insanların bu yeşil gözlere dönüştüğü ile ilgiliydi. Hâlâ insan olarak kalanlar gözden uzak bir yerde toplanıp toplumu yeniden oluş-

turmaya çalışıyordu ve her nedense erkeklerden on kat daha fazla kadın sağ kalmıştı. Namık şimdi fantezilerle uğraşacak vakti olmadığını biliyordu ancak onların başına üşüşmesini engelleyemiyordu.

Sırtındaki patlayıcılar ve üzerindeki silahlarla birlikte belki de yüz kilodan fazla çekiyordu. İpi karanlığa salmadan evvel cep telefonunu çıkarıp ışığıyla içeriye göz atmaya karar verdi. Görünme riskini alacaktı, daha sonra aşağı inmişken yakalanırsa işi daha kötü olurdu. MP5'i, otomatik silahı, omzuna dayadı ve her ihtimale karşı ateş açmaya hazırlandı. Her ne kadar karanlığa alışmaya başlamış gözleri aşağıda bir hareket seçmiş olmasa da zemin, yere uzanmış yeşil gözlerle kaplı olabilirdi. İleri uzattığı telefonu tuş kilidinden çıkardı.

Parlak ışık karanlığın az bir kısmını aydınlatsa da korkularının yersiz olduğunu kanıtladı. Eski koltukların kalıntıları, kir ve toz kaplı zemin bomboştur. Sahnenin yanına çökmüş iri bedeni gördü Namık ancak giriş kapısının içinde uyuklayan, telefon ışığının eriminin epey dışında kalmış iki zayıf adamı fark etmedi.

İpi tartarak kendini duvardan aşağı saldı. Öyle çok yüksek bir mesafe yoktu ineceği ancak yine de beş altı metre yukarıdan gayet yüksek görünüyordu. İlk yüklendiğinde ip iyice gerilmişti, avuçlarının yandığını hisseden adam birazcık hızlı davranmak için dengesizce alçalınca ip koptu. Demek ki yanlış hesap yapmıştı. Tek düşünebildiği sırtındaki patlayıcıları yana doğru çekmek oldu, omzu üzerine düştü, düştüğü yerdeki tahtalar çatırdayarak kırıldı. Namık, omzundan vücuduna yayılan acıyı hissettiğinde küfretti. Yerde ters dönmüş bir kaplumbağa gibi debelendi bir süre. Telaşla ayaklanırken başka sıkıntısı olmadığını ve omzunun düşündüğü kadar kötü olmadığını fark etti. Kırık ya da çıkık yoktu, yoksa yerinde duramazdı, şükür ki patlayıcılar ya da silahlardan biri harekete geçmemişti.

Gürültü dışarıdan birilerini çekmiş miydi? Karanlıkta görmek olanaksızdı. Sadece gömlek ve kumaş pantolondan ibaret kalmış üniforması toz ve toprağın yanı sıra şimdi de ıslanmış gibiydi. Kanamaya başlamış kolunu da kırık tahtalara ya da düşünmek istemediği şeylere takıp çizmiş olmalıydı. Sessizce durdu ve karanlığın içinde bir hareket bekledi. Tam fark edilmemiş olduğunu düşündüğü anda ensesinde bir soluklanma duydu ve silahına sarılarak döndü.

Namık, şişman kadınla yüz yüzeydi şimdi, sanki hasret dolu bir sevgili gibi birbirlerine uzanmışlardı. Kadın o kadar yakındı ki karanlığa rağmen yüzü görünüyordu. Kadının gözleri açık olsa da, garip bir şekilde yeşil değildiler, o iri bakışları boştu.

Namık, eğer hisleri olan biri olsaydı kadın için üzülmüzdü, kadına acırdı da ancak karşısında o yeşil kuklaların seks oynacağı olmuş bir zavallı olması dışında bir şey düşünemedi. Ah, o gözlerin arkasındaki fırtınaları bilseydi...

2.

Şebnem, gönül rızasıyla teslim etmişti kendini Yeşil'e, Bedeni ve kararları hep kendine aitti. Yalnızca gözlerini sonsuz bir rüya, yalancı bir hülya kaplamıştı.

Kendini mum ışıklarıyla aydınlatılmış, baharın serin esintileriyle oynayan zengin perdelerle kaplı büyük bir sarayda görüyordu. Pencereleden içeri süzülen ayın güçlü ışığı mumlarla yarışıyordu. Az ilerideki balkona çıkınca göz alabildiğine uzanan yeşil ormanları ve hemen ardındaki dalgalı denizi görebileceğini biliyordu. Sarayın dünyanın neresinde olduğu ya da kendisinin hangi yılda yaşadığı önemli değildi. Burada yeşil gözlü prensi ve bebekleri ile mutluydu. Burada sonsuza kadar mutlu yaşayacaktı... Aniden yüksek sü-tunların arasından karanlık kumaşlara sarılmış bir adam

fırladı ve kendine doğru metal bir cisim yöneltti. Adımlarını şaşırdı Şebnem ve bir anda saray değil de izbe, karanlık, kötü kokan bir bodrumda olduğunu zannetti. O an kayıp gitti ve yerini farklı bir görüntüye bıraktı. Şimdi yeşil gözlü prensi ile tanıştığı yerde, o uçsuz bucaksız sarı başaklarla kaplı tarlaların sınırındaydı. Karşısında yine gölgelerle dolu orman vardı ve ormanla arasında karanlık adam duruyordu. Şimdi sadece gölgeden ibaret adamın yalnızca gözlerini seçebiliyordu Şebnem. Adam kötüydü, onu prensinden ve bebeklerinden ayırmak istiyordu.

Şebnem, yıllarını gerçekleşmeyecek hayallerle geçirmiş o kırık, masum ruh, mutluluğunun önündeki engeli kaldırmak için elini uzattı.

Namık tetiğe asıldı ve karanlığın içinde gözleri yakan ışıklar çaktı, boğuk tıkırdamalar duvarlarda patlayarak gürlemeye dönüştü. Kadının iri bedeni kendine yakın mesafeden saplanan kurşunlarla delik deşik olurken geriye doğru uçtu adeta.

Kader, hiç hesapta değilken kol yeninden bize en acıyı çıkarmayı başaran acımasız orospu çocuğu, Şebnem'in çaresizliğini Yeşil'e kurban vermesine izin vermişti. Adalet neredeydi hani? O ihtiyaç sahiplerini, çaresizleri koruyan yaratıcı neredeydi? O an orada olup da buna izin veriyorsa... O zaman o ölümün kucakladığı mutluluk dolu bir sonsuzluk olmalıydı bir yerlerde. Acıyla döşeli bu sınav yolunun sonunda varılacak bir konaklama mekânı olmalıydı. Yoksa yaratıcı insan dediği oyuncaklarıyla oynayan, şımarık ve ruhsuz bir çocuktan başka bir şey olmazdı, değil mi?

Vücudu acı çığlıklar atan Şebnem, yeşil gözlü prensinin kaçıp karanlık ormanın derinliklerine gittiğini fark etti. Şimdi o uçsuz bucaksız tarlalarda sarışın bir kız çocuğu vardı yanında, ona gülümseyerek elini uzatıyordu. Şebnem de her ne kadar kafası karışık olsa da yüreğini kaplamış tasasız bir

aydınlıkla elini kıza uzattı...

Eski sinema salonunun kirli zemininde hayata gözlerini yumdu Şebnem.

Namık yanına gidip yalnızca kabaca tekmeledi iri bedeni ve tepki alamayınca önündeki bir engeli kaldırmış, bir tehlikeyi daha bertaraf etmiş bir görev adamı edasıyla sahneye adımını attı. O gözlerin yeşil olmadığını düşünmek bile istemedi, o gözlerin ardında hâlâ bilinç olduğunu kabul etmedi, edemezdi... Her ne kadar gaddar bir ruha sahip olsa da masum birini öldürmüştü olamazdı. O kadının yeşil gözlülerin fahişesi olduğunu görmüştü Namık ve elini uzatarak onu yakalamaya çalışmıştı. Namık'ın tek yaptığı nefsi müdafaa idi.

Silkindi ve kendine gelmeye çalıştı. Dünden beri pek çok yeşil göz öldürmüştü, birinin öyle olmama ihtimalinin kendini bu kadar sarsmasına izin veremezdi.

Silahın gürültüleri mutlaka duyulmuş olmalıydı, acele etmeliydi. Sahneye doğru hızlı adımlara yürüdü, kırık tahtaların oluşturduğu büyük deliğin yanında durdu. İçi karanlık görünen deliğin derinliğini ölçmek mümkün değildi. Gerçi Namık sahnenin altındaki boşluğun bir metreden fazla olmayacağını düşünüyordu ancak yine de...

Arkasından bir hareket geldi, ensesinde kötü kokulu bir nefes hissetti Namık. Hafifçe dizlerini kırarak döndü ve devreye giren refleksleri elindeki otomatığe yeni kükremeler kazandırdı. Karanlık salon bir kez daha gözleri acıtan güçlü parlamalarla aydınlandı.

İki yeşil göz vardı. Namık'ın fark etmediği, kapının yanına kıvrılmış iki yeşil göz daha evvelki kurşun sesleriyle uyanmışlardı. Arkasından sinsice yaklaşanlar da onlar olmuştu.

Kurşunlar yeşil gözlü bedenlerle buluşup onları geriye doğru fırlatırken her ne kadar silahın tepmesi güçlü olmasa

da Namık üstündeki onca ağırlıkla aniden dönüvermiş olması felaketi davet etti. Önündeki çukur genişledi, onu yutmayı bekleyen bir canavarın ağzı gibi açıldı adeta. Dengesini kaybederek çukurdan içeri yuvarlandı Namık. Yumuşak, iğrenç bir yapışkanlık ve ıslaklıkla kaplı zemine çarparken altında bir şeylerin kımıldandığını hissetti. Elleri ve dizleri üzerinde, deri hissi veren, en fazla bir kedi büyüklüğünde olabilecek topların üzerinde ilerledi... Eli, bu deri toplardan birini ezip içine girerken köpek yavrusunun çığlığını andıran bir "iyikleme" duyuldu. Ardından da ekşi ve mide bulandırıcı bir koku yayıldı çevreye.

Silahını kaldırdı ve otomatik tüfekte kalan tüm kurşunları çevresindeki zemine yağdırdı. Çocuk çığlıklarını andıran haykırışlar tüfeğin öksürükleri altında boğuldular. Kurşunlar tükendikten sonra bile elini tetiğe sıkıca bastırmış duruyordu Namık. Dişlerini sıkmış, içinde büyüyen iğrenme dolu korkuyu boğmaya çalışıyordu. Onu buraya kadar sürükleyen delilik kaybolmuştu sanki. Onun hastalıklı beynine sızan ve bir bilgisayar oyunundaki karaktermiş gibi buraya kadar getiren, ardındaki o ilahi kudret kontrolü bırakmış gibiydi.

Sakin olmaya çalıştı Namık. Karanlığın içinde üstüne sıçrayan tek şeyin kan olmadığını biliyordu. O yumurtaların içindeki yapış yapış, kötü kokulu embriyo sıvısı da dört bir yanından akıyordu. Sık nefeslerini kontrol almaya çalıştı. Omzundaki çantayı yere indirdi ve elini içine sokup patlayıcı paketini çıkardı. Önünde koydu. Şu ana kadar havaya uçmuş olmadığı için şükretti. Çantanın ön gözündeki çakmağı bulması biraz zamanını aldı, o sırada zifiri karanlığın içinde bir şeylerin süründüğünü duydu. Yukarıda, sinema salonunun içinden de sert gümlemeler duyuldu.

Çakmağı yaktığı an omzunun üstünden yükselen çığlıkla kendini yere atması bir oldu. O yaratıklardan biri sağ kal-

miştı demek ki!

Çakmak yere düştü, tahta parçaları, yumurta sıvısı ve kanla karışık bulamaç bir anda tutuşuverdi. Namık otomatiği omzundan geriye itip tabancalardan birini eline aldı. Ateş etmek için kaldırdı ancak güçlenmeye başlamış alevlerin ışığında hiçbir şey seçemedi. Eliyle sağını solunu, sırtını ve bacaklarını kontrol etti. O yarattığın üstüne yapışmış olmasından korkuyordu ancak küçük canavar kaçıp gitmiş gibiydi.

Kafasını kaldırıp yerdeki biçimsiz bedenlere baktı. Otomatikten çıkan kurşunlar adeta onları biçtiği için tam olarak şekillerini algılayamadı. Yeşilimsi bir kahverengi tonundaydılar ya da cılız alevlerin ışığında öyle görünüyorlardı. Bir kediden biraz büyük olabilirlerdi, oysa yumurtalar çok daha küçük görünüyordu. Çabucak büyüyorlar mıydı? Hemencecik olgunlaşıyorlar mıydı?

Biraz kurbağaya benziyorlardı ancak gerip bir şekilde güçlü arka bacaklara ve daha ince ön kollara sahiptiler. Sanki hem dört hem de iki ayak üzerinde hareket edebilecek gibi duruyorlardı. Garip bir şekilde kafa olduğunu tahmin ettiği yuvarlak bölgelerden ince bir filizi andıran yeşil uzantılar çıkıyordu. Namık daha fazla ayrıntıya dikkat edemedi.

Ateş, bir yılan gibi uzandı ve yayıldı. Felaketi gözler önüne serdi.

Patlayıcılar!

Kafasını kaldırdığında alçak tavana çarptı Namık. Tahmin ettiği gibi bir metre kadardı yerle tavan arası. Eğilerek ateşlere bastı ancak şimdi sağa sola kıvılcımlar tükürmüş ateşler hızla harlanıyor, sönmeye niyetleri yokmuş gibi duruyorlardı. Nasıl bir dehşet yakasına yapışmıştı da alevlerin önüne bıraktığı patlayıcıları unutabilmişti!

Kafasını delikten çıkardığı anda karanlığın içindeki homurtuları ve hareketleri fark etti. Eski sinema salonu yeşil-

gözlerle doluydu. Oradan çıkamazdı artık, oradan çıkmak için yeterli zamanı yoktu da... Namık gözü kara bir refleksle bacağına ateşlerin arasında soktu ve az ilerdeki patlayıcıları karanlığa doğru tekmeledi. Bu ona birkaç dakika daha kazandırabilirdi. Ayağını geri çektiğinde paçası tutuşmuştu. Elleriyle söndürdü, hafif yanıklara aldırmandan geriye çekildi. Şimdi alevler bir duvar oluşturarak diğer yumurtaların arasına yuvarlanmış patlayıcı ile Namık'ın arasında yükseldi.

Yumurtalar on ya da yirmi tane değildi. Şimdi gittikçe güçlenen alevlerin ışığında sinema salonunun zeminine yayılmış onlarca deri kabuklu yumurtayı gördü Namık. Kadın tüm gün boyunca yumurtlamıştı. Bir balık gibi onlarca yumurta bırakmıştı. Vücuduna giren her sperm değişmiş, bozulmuş, o iri karnının içinde her nasılsa habisi bir doğurganlık kazanmış yumurtalarla buluşarak dışarıya çıkmışlardı. Ve hepsi çabucak olgunlaşmıştı, belki de artan ısının da etkisiyle o ince, esnek kabukların içindeki yaratıklar kımlıdanıyor, boğuk sesler çıkarıyorlardı.

Namık geriye doğru bir adım attı ve ellerini karanlık duvara koydu. Çıkış yolu yoktu, burada, diğerleri ile birlikte kızartma olacaktı. Elbette o kadar hayatta kalabilirse, arkasını döndü ve kımlıdayan, yarılan yumurtaların içinden çıkıp sürünen yılanımsı şeylerin sesini duydu. Beline taktığı silahına baktı ancak içeride onu ateşlemenin ve yanlışlıkla patlayıcılara denk gelmesinin yol açacağı yıkımı düşündü. Gerçi yangın birazdan adamın korktuğunu başına getirecekti. Namık bir an önce buradan çıkmalıydı.

Ateş, patlayıcılara doğru sürünürken, o yılanımsı döllere de Namık'a doğru süründü. Namık sırtını duvara dayarınca arkasından yılların yıpratmış tahtanın uyuşuk gıcırtsını duydu. Aynı yangının ışığından dolayı delikteki hareketi fark etmiş yeşil gözlerin hüsrana uğradıklarını duyduğu gibi.

Bir adım ileri attı, alevlerin aydınlığında kurbağa yavrusunu andıran yuvarlak kafalı, uzun kuyruklu bir şey kendine doğru atlayarak cıyıkladı. Namık, tembel bir polis olmasına rağmen refleksi yeterince iyiydi. Yaratığı ona ulaşmadan havada tokatladı ve eline iğrenç, sıvı sümüşe benzeyen bir şey bulaştı. İkinci cıyıklama solundan geldi ve Namık kendini tüm gücüyle gerisingeri attı.

Bir an hiçbir şey olmayacağından korktu. Bir sonraki an ise duvarın tahtalarının kırılıp, kalan sivri uçların vücudunun dört bir yanına saplanmasıyla korktu. İkisi de olmadı, belki de şeytanın şansı, duvar kuru bir gıcırdamayla tozlar saçarak yıkıldı ve adamı dışarı püskürttü. Eski sinema salonu, betondan oluşan bu ormandaki ender ahşap binalardan biriydi. Namık salonu yapan ustaya da, ona kuruyup içi kurtlarla dolacak tahtalar satan marangoza da şükürler yağdırarak arkadaki yola yuvarlandı. Alevler içeri dolan yeni oksijen kaynağından beslenip de yükselirken Namık ayaklandı ve arkasına bakmadan koşmaya başladı. Daha on adım atmamıştı ki bütün dünya sarsıldı, kulaklarını acıtacak kadar güçlü bir patlama duyuldu ve yer altından çekildi. Bir saniye sonra yerden asıl havalananın kendisi olduğunu fark etti, sıcak bir el sırtından onu iterken yavaşça arkaya bakma cesareti gösterdi. Eski sinema salonu alevden bir dağa dönüşmüştü. Mitolojik bir sahne gibi alev dağından dört bir yana sarı kırmızı kollar kıvrılarak yükseliyorlardı. Namık, sokak arasından meydana doğru uçarak yere çarptı ve üzerine düştüğü sol kolundan keskin bir acı yükseldi. Bir kaç saniye sersemlikle sallandı ve dizlerinin üzerinde doğrulabildi. Felaket sahnesine döndü. Yükselen alevler bıyıklarının ucunu alazlıyordu. Buram buram sıcak yüzüne çarpıyordu. Böylesi bir yıkımdan herhangi bir canlı kolay kolay sağ çıkmazdı.

Namık sırttı. Alevlerin parlaklığı gözlerinde oynasırken

ahlaksız polis bu katliamdan büyük keyif aldığını fark etti. O savaşmak, öldürmek için yaratılmıştı. Şimdi anlıyordu bunu. Tanrının tabancası, tüfeği, tankıydı... İnsanlığın kurtarıcısı idi. Bir an bile şehirden kaçmayı düşünmemişti, hep burada kalmayı ve sonuna kadar mücadele etmeyi arzu etmişti. Kırklareli eskiden güzel bir şehirdi, şimdi ise harika olmuştu. Onu burada tutan şehre olan sevgisi değildi, insanlara olan sevgisi hiç değildi, zaten çoğunu gebertmişti, onu burada tutan kan tutkusuydu.

Boğazından bir zafer çığlığı kurtulurken karanlığın içinde vahşi ve çirkin bir kurdu andırıyordu Namık. Zafer çığlığına hüsrân çığlıkları karşılık verdi karanlık sokaklardan. Alevlerin aydınlattığı çember bir kaç saniye içinde öfkeli yeşil parıltılarla doldu. Demek ki canavarların hepsi gitmemişti. Yeşil gözler, sanki canları acırmış gibi çığlıklar atıyorlar, öfkelerini sağa sola koşturarak ve birbirlerine vurarak ortaya koyuyorlardı.

Namık onları öfkeli maymunlara benzetti. Kanı kaynayan adam şimdi alevlerin aydınlığından uzaklaşıp bir binanın köşesine sinmişti. Vücudundaki adrenalin oraya fırlayıp yeşil gözlerin kafalarını kurşunla doldurmasını haykırırken Namık yerinde kaldı. Çok kalabalıklardı. Yüzlerce yeşil göz, ilkel tanrılarına danslar yapan Afrikalı yamyamlar gibi ateşin çevresine dolmuşlardı şimdi. Yetmişini aşmış nineler de daha altı yaşını doldurmamış çocuklar da vardı aralarında.

Bir anda bir kol boğazına dolandı ve Namık'ı geriye doğru çekti. Başka bir çift el kollarına yapışırken Namık içgüdüsel olarak kıvrandı, ancak iki saniye sonra kafasını geriye atıp da onu tutanın suratına kalıcı bir hasar yerleştirmek aklına geldi. Hafif bir çıtırtı ile birlikte ensesine sıçrayan sıcak kanı hissetti adam. Yüzünde patlayan acıyla boğazındaki kavrama gevşedi ve Namık kendini aşağı çekti. Seri hare-

ket ettiği için bir elini kurtarmayı başarabilmişti. Belindeki silahı çekti ve dönerken ateşledi. Arkasındakilerin yeşil gözlü olup olmaması önemli değildi. Adamın son günlerde yaşadıklarından dolayı gözü dönmüştü.

Silahtan çıkan kurşun burnu kırılmış adamın alnını buharlaştırdı sanki. Namık aşağı doğru kaykılmış olduğu için kurşun onu tutan yeşil gözün alnına aşağıdan gelen bir açıyla girdi ve kafasının tepesinden çıktı. Yeşil göz bir an titredi ve daha devrilmeden Namık silahı yanında durup da onun silah tutan eline uzanmaya çalışan genç kadına çevirdi. Onun da yeşil gözleri gecenin karanlığında aç aç parlıyordu. Namık, şimdi neden rahatça elinden sıyrılabildiğini anlıyordu. Genç bir kadındı bu, en fazla yirmisinde olabilirdi. Namık namluyu hırıldamak için ağzını aralamış kumral kızın ağzına soktu ve şehvetli sayılacak bir tatminle tetiği çekti.

Kurşun gözleri yeşil yeşil parlayan kızın ensesinden çıkarken beyinciği ve omuriliğinden önemli bir parçayı da beraberinde götürdü.

Namık tek bir derin nefes alabildi. Bu lanet olasıdalar geçen zamanla birlikte çok daha sinsi ve zeki olmaya başlıyorlardı.

Kızın bedeni yere çarpmadan silah seslerini duymuş diğerleri çığlıklar atarak Namık'ın olduğu köşeye atıldılar. Saçları ve yüzü kanla ve pislikle kaplanmış adam hepsine yetecek kadar kurşunu olmadığını biliyordu. Beceriksizce dikildi ve arkasını dönüp kaçımaya başladı.

Şimdi (3. Ara)

Yeşil.
Kendini böyle tanımlıyordu. Fiziki olarak tanımlanabilecek bir canı yoktu. Bir enerji bütünü, insan aklının ötesinde bir bilinci vardı. Çevresindeki canlıları *kendisine ait kılabilcek* yapabilecek bir gücü vardı.

Yeşil.

Kendini bir renk olarak tanımlamak ona uygun görünüyordu. Diğerlerinden daha uygun.

Yeşil.

Bir zamanlar insanlar ona “Tanrı” demişlerdi. Kendisi gibi eskilerin çoğunu da “Tanrı” olarak görmüştü Paganlar. Eskiydi, yaşlıydı ama bir yandan zamanın onun var oluşuna bir etkisi olmadığına da bilincindeydi. Yaşlanmıyor, yıpranmıyordu. O bir canlı değildi daha çok bir renkti. Yeşildi.

Yeşil.

Eğer duyguları olsa kızgın ve öfkeli olurdu. Çünkü kısıtlanmış, hapsedilmişti. İnsanlar her şeyi olduğu gibi onu da gezegeninden silmek istemişlerdi. Çocuklarını ise katletmişler, kendi hayatlarındaki rahatlıkları için kullanmışlardı. Saygısızca yakmışlar, yıkmışlardı. Çok azını geri vermişler-

di. İnsanlar çoğunu kendi lanetleriyle değiştirmişler, kendi beslenmeleri için çalışan sürüler haline çevirmişlerdi. Meyve ağaçları, sebze ağaçları... Ruhları olmayan kopyalar. Vahşiliğini yitirmiş kabuklar.

Yeşil, çocuklarının onlara anlattıklarını duyuyordu. Ağlayan, sızlayan, şikâyet eden ağaçların, sürgünlerin, çalıların ve minik bitkilerin seslerini... Henüz hepsini duyamıyordu ama duyacaktı. Güçlendikçe, insanlardan ait olanı geri aldıkça ve insanları da kendi yoluna, yeşilin çocuklarına kattıkça hepsini duyabilecek ve hepsine emredebilecekti.

Yeşil.

Öngörüsüne çamurdan bir gölge düştü ve onu sürgün etmiş olanın geldiğini anladı. Düşmanın piyonu gelmişti, daha evvel onu engellemişler, geciktirmişler ancak asla yenememişlerdi çünkü Yeşil yenilmezdi. Varoluşun ilk anlarından beri vardı ve hep olacaktı.

1.

Yeşil gözler onları yakaladığında Kofçaz yoluna çıkmışlar, İki Yüz Konutlar'a giden yolu yarılamışlardı. Şehrin batı kıyısını sorunsuzca aşmış olmalarına rağmen mezarlık yolundan sonra istemedikleri kadar şehir içine girmek zorunda kalmışlar ve muhtemelen orada tespit edilmişlerdi.

Öndeki kamyonetin direksiyonuna yapışmış olan Hüseyin söyleniyordu. Yolun uzak ucuna yığılmış yeşil gözler arabalar, bisikletler, sandıklar, sandalyeler, koltuklar, elleri ne ne geçerse yola yığıp engel oluşturmaya çalışıyorlardı. Yavaşça ilerlerken ne yapması gerektiğini kestirmeye çalışıyordu. Aralarında on - on beş metre takip olmasına aldırmış etmeden sürücü koltuğunun yanındaki camı açıp kafasını çıkarmış olan Murat'ın renkli küfrünü duydu.

"Geri dönelim, başka bir çıkış bulana kadar süreriz." Recep, gözlerini kısarak söylemişti bunu. Yüzü sarı görünüyordu, Hüseyin bir kaç kez yaşlı adamın göğsünü ve kolunu ovaladığına şahit olmuştu. Doktor sayılmasa da bir krizin belirtilerini bilecek kadar yaşamış ve kendi payına düşecek kadar ölüme şahit olmuştu. Son birkaç gün kendi ellerinden

olanlar, daha evvel şahit olduklarının kat ve kat üstündeydi gerçi.

Arkadaki araçtan Murat'ın bağıışını duydu. Araçların gü-rültüsü dışında, ilerlerinden çekip sürtünen şeylerin hayale-timsi akisleri duyuluyordu yalnızca. Böylece Murat'ın bağı-ış gecenin içinde yankılandı adeta.

"Hüüop. Nabıyoz beyaaa?"

Hüseyin o kadar yavaşladı ki araç sanki bir an durdu.

"Eminim ki geçtiğimiz yolları da kapatıyorlardır. Bu lanet olası kıskaçtan çıkmamıza izin vermeyecekler." Hüseyin şimdi, karanlığın içinde tam olarak göremese de önlerine çekilen seti ölçüp biçiyor gibiydi.

Recep adamın niyetini anlamıştı. Sık sık uyuşan göğsünü ve kolunu ovalıyordu. Bunun iyiye işaret olmadığını bili-yordu, ayaklarını da tam olarak hissetmiyordu. Çok değil on yaş daha genç olaydı, koşarak o engeli aşardı ama yaşlılık şu son günlerde karşılaştığı yeşil lanetten çok daha gaddar bir düşmandı.

"Bariyeri aşıp geçelim o zaman," dedi yaşlı adam dile ge-tirilmemiş niyeti özgürlüğüne kavuşturdu, bir kez daha deli umudun zincirlerini saldı. "Sen sürerken ben gördüklerime ateş ederim, hatta biraz patlayıcımız bile var, tıkanıdığımız yerde yolumuzu onunla açarız." Recep kuru dudaklarını yaladı. Yanlarına birazcık su alsalardı keşke...

Hüseyin yaşlı adama başını çevirmeden, gözlerini devire-rek baktı. O bariyeri aşınca ne olacaktı? Yine ağaçtan bir du-var... Yine de Recep'in düşündüğü gibi düşünüyordu. Bir kedi fare oyununa düşmüşlerdi, geçtikleri yolların çoktan kapanmış olduğundan emindi Hüseyin çünkü ne zaman yön değıştirseler geride bıraktıkları yolun ıvır zıvır pek çok şeyle kapanmış olduğunu buluyorlardı. Yeşil onları sakince tuza-ğının içine sürüyordu. Onları basitçe öldürmek istemiyor-du...

"Bak evlat, buradan çıkmayacağımızın farkındayım ve yeşil gözlerin ardındaki şey her ne haltsa ona teslim olmaya niyetim yok." Recep gözlerini kısınca yaşlı yüzündeki kırışıklıklar iki katına çıktı sanki. "Ona dişli olduğumuzu göstermeliyiz... Onun tuzağına çaresizce düşüyor olmak kanıma dokunuyor."

"Haklısın ihtiyar..." diye yanıtladı Hüseyin onu kısa ve net bir şekilde. Araba saatte beş - on kilometre hızla ilerliyordu şimdi. "O bariyerin ne kadar güçlü olduğunu bilemiyorum, hızlıca toplanıvermiş şeyler, geçmesi zor olma ama öyle bir bariyere çantamızda patlayıcılarla vuracağız... Bu biraz..."

"Çılğınca..." diye güldü dişsiz ağzıyla Recep. "Eh evlat, vücudum bana çok zamanımın kalmadığını gösteriyor. En azından bir işe yaramak isterim. Sen inip arkadaki arabaya geç, geri kalanı ben hallederim." Recep bunu yapmayı kafasına koymuştu demek ki.

Hüseyin gülümsedi, kendisinin kaybedecek neyi vardı ki? Uzun boylu adam arabanın camını indirdi ve kafasını dışarı çıkardı.

"Önümüzdeki bariyeri aşmayı deneyeceğiz. Arabayı durdurun ve bekleyin! Engel açılırsa her ne olursa olsun devam edin. Bizim için durup beklemeyin!" Hüseyin, sözlerini net olarak duyduklarını ümit ederek kafasını camdan içeri soktu ve arabayı durdurdu. Arkasındaki aracın da durduğunu fark etti. Dikiz aynasından Murat'ın kafasını çıkarıp bir şeyler haykırdığını gördü ancak kulaklarını sözcüklere tıkamıştı.

Hüseyin arabaya gaz vermeye başladı ancak el frenini bırakmadı.

"Kemerini taktın mı?" diye sordu yaşlı adama bakarak. Kendisi takıp kontrol etmiş olsa da niyetlendiği şeye karşı kemerin ne kadar faydası olacağından emin değildi. "İster-

sen sen in. Murat'la peşimden gelin, ikimizin de riske girmemize gerek yok, eğer araç alev alacak olursa..." Hüseyin cümlesini tamamlayamadı, Recep tatsız bir şekilde adama bakıyordu, tüfeğini kaldırmıştı ve tam olmasa da birazcık Hüseyin'e doğru çevirmişti, daha ziyade her an kafasına sallayacak bir sopa gibi tutmuştu tüfeği. Bir askısı hâlâ omzunda olan, içinde bir paket patlayıcı bulunan çanta da yaşlı adamın omzundaydı. Bir trafik kazasına girmek için ne gerekliyse fazlasıyla yanlarına almışlardı.

"Genç adam, söyledim mi bilmiyorum ama ben gaziyim. Şu ana kadar hayatta hiçbir çarpışmadan kaçmadım ve kaçmayacağım da. Hayatımın son yıllarında kaderime yeniden savaşmak yazıldıysa memnuniyetle kabul etmekten gayri bir şey yapmam... Şimdi şu dört tekeri doğru dürüst üstlerine sür de, alacağımızdan daha fazla zarar verelim!" Recep gözlerini kırmış, dudaklarını sıkıca birbirine bastırmıştı.

Hüseyin gülümsedi. Böylesine karanlık bir zamanda, yüreğine yerleşmiş kayıplara rağmen yaşlı adam onu gülümsetmişti. İçindeki kuyunun derinliği korktuğu kadar değildi belki de...

"Emredersiniz komutanım..." dedi ifadesiz yüzünde bıçak izi gibi duran hafif sırtması ile. El frenini bıraktı, araba son düzlüğe girmiş bir yarış atı gibi altından fırladı. Tekerlerler çığlıklar attı, dünya tüm hızıyla yanlarından geçmeye başladı.

Devrik bir kaç arabanın itildiği, masa, sandalye gibi evlerden ne bulursa toplayıp getirilmiş şeylerle oluşturulmuş iğreti engel, çirkin bir duvar gibi hızla yaklaşırken Hüseyin gözünü kırpmadı, gaz pedalını iyice dibe yapıştırdı.

Yeşil gözlü bedenler sağlarından sollarından aktılar, çoğu arabaları burada durdurma beklentisiyle engelin çevresine toplanmışlardı. Sayıları daha şimdiden yüzden fazlaydı ve ara caddelerden akın akın geliyorlardı.

Araba, uzun süredir sevdiğini görmemiş deli divane bir âşık gibi hızla bariyerle arasındaki mesafeyi yuttu. O metal kolların arasına sevgiyle değil ama inatçı bir dirayetle daldı.

Hüseyin, eğer o anı anlatma fırsatı bulsaydı o ilk öpücüğü, metalin metale dokunduğu ilk anı duyduğunu söylemekle başlardı. Bir çınlama, eğilip bükülen metalik sesler... Gerisi ise çığlıklar, naralar ve küfürlerle dolu bir kakafoni gibiydi.

Arabanın camları patladı. Karanlık Hüseyin'i kapladı.

2.

Hüseyin kendine geldiğinde önce her şeyin güçlü bir depreme yakalandığı için titrediğini zannetti. Daha sonra kafasını çarpmış olduğu için böyle algıladığını anladı. Kafasını hafifçe çevirip yan koltuktaki yaşlı adamı gördüğünde yüreğini derin bir hüznün kapladı.

Engelden uzanmış, muhtemelen eski bir araç parçası olan sivri uçlu bir demir Recep'i koltuğuna mıhlamıştı. Adamın sağ omzundan girmiş, onu aynı bir kelebek koleksiyoncusunun yeni yakalanmış numunesine dönüştürmüştü.

Hüseyin ise belden aşağısını hissetmiyordu. Bunun için şükretmeliydi herhalde. Direksiyon zararsızca sola doğru bükülmüş olsa da alttaki panel Hüseyin'i belinden yakalamış ve arkadaki koltuğun demirlerine kadar bir mengene gibi sıkıştırmıştı. Muhtemelen omurgası istifasını vermişti ve belden aşağısı tüm hislerini yitirmişti. Bu durumun kalıcı mı geçici mi olduğunu düşünmedi, buradan sağ çıkacağını düşünmediği gibi.

Bariyeri yarmışlardı. Arabanın burnu öte taraftan çıkmıştı ancak arkadakilerin geçmesi için bir koridor açmayı başaramamışlardı. Çevrelerinde takırtılar ve homurtular yükselince Hüseyin bunun kurtarma ekibi değil yeşil gözler olduğu-

nu anladı. Bir de yüzüne bir yerlerden sıcak geliyordu.

Güneş daha ufuktan kurtulmamıştı, bir uzay mekiğinde ki astronot gibi metal parçalarıyla sarılı olduğu ve sıkıştığından dolayı dönemediği için dışarıda neler olup bittiğini kestiremiyordu ancak işlerinin bitik olduğunu anlamıştı. Eğer o göremediği sıcaklık artarsa ikisi de burada güzel birer kızartmaya dönerdi. Recep'in inip kalkan göğsünden hâlâ canlı olduğu anlaşıyordu, adamın adını söylemeye çalıştı, ses boğazından yabancı bir guruldama halinde çıktı. Hüseyin, hissettiğinden daha kötü olduğunu anladı, iç organları yer değiştirmiş gibi hissediyordu.

Sıcaklık, alevlere dönüşmese bile bu sefer yeşilgözler onlara ulaşacaktı. En iyi ihtimalle onları parçalarlardı, kendilerinden birine dönüştürmeleri hâlâ daha korkunç geliyordu Hüseyin'e... Sevdiklerini öldürmüş bilincin bir parçası, onun bir kuklası olmak...

Recep kıpırdandı, yaşlı bir öksürük salıverdi. Hüseyin'in karamsar düşünceleri bölündü.

Yaşlı adam nefes alıp verdikçe hırıldıyor, ağzının kenarından kan sızıyordu. Kırıksıklıklarla dolu elini kaldırdı ve sıkıca tutmakta olduğu patlayıcı paketini gösterdi. Elleri titriyordu.

Çantanın ve paketin tek bir parça halinde olduğunu görmek Hüseyin'i memnun etti. Çarpışmanın şiddetini düşününce bu minik bir mucize gibiydi. Bu kötürüm haliyle bile hayat ona sürprizler yapmayı sürdürüyordu.

Recep, elini çantanın içine uzattı ancak yitip giden takati ona ihanet etti. Patlayıcıyı çıkaramadı. Hüseyin anladı ve yavaşça uzanıp adamın kırıksık ellerini tuttu. Uzanması ona karnından yükselen güçlü acılar bahşetmişti ancak dişlerini sıkıti iri yarı adam. Çantadaki patlayıcıya uzandığı anda iki şey birden oldu.

Eller, muhtemelen yabanıl ve vahşi eller, arabanın üstün-

deki büyük bir parçayı gürültüyle çektiler. Aynı anda da sıcaklık arttı. Gecenin açılmaya yüz tutmuş gri göğü parlak sarı alevlerle aydınlanıyordu. Arabanın önü ya da çarptıkları engellerde olan bir şey tutuşmuş yanıyordu. Alevler bir kol boyu kadar önündeydi, yüzüne sıcak tokatlar atıyorlardı. Üstlerindeki, oksijeni kesen tabaka açılınca yangın besin ve cesaret bulmuş olmalıydı.

Patlayıcı paketi çantadan çıkardı Hüseyin. Kendini yukarı çekmeye ya da dışarı çıkmaya çalışmadı çünkü yapamayacağını biliyordu. Alevlerin arkasında onlara ulaşmak için hummalı bir şekilde çalışan bedenleri gördü ve onlara baktı, dikkatle baktı, gözlerini görmeye çalıştı. Aptalca bir umut belki onları kurtarmaya gelenlerin normal insanlar olabileceğini fısıldıyordu kulağına ancak o habis yeşiller parlayan gözleri gördü ve beyninin arkasında, benliğini gerisinde bir fısıltı duydu. Yeşil bir fısıltı. Her şeyi düzeltebileceğini, onları onarabileceğini ve acılarını dindirebileceğini söyleyen hilekâr bir ses. Hüseyin bir şekilde yeşilin geldiğini biliyordu. O ikiyüzlü orospu çocuğu onlara uzanmaya çalışıyordu, karısını ve kızını ele geçirip ölmelerine sebep olan adı yaratık...

Hüseyin o an kararını vermiş oldu. Kaybettiklerinin düşüncesi yüreğinde ağır bastı.

Recep'e baktı ve yaşlı adamın kafasını yukarı aşağı sallayarak gülümsediğini gördü.

Eh, Hüseyin'in de bekleyeni vardı ne de olsa. Karısı ve kızını şimdiden özlemeye başlamıştı.

O basit hayatına renk katan anları düşündü. Ayfer ile tanışmalarını, ilk kızının doğumunu, okulda öğretmenler odasında ona yaptıkları sürpriz doğum günü kutlamasını... Hayat, o kısacık anlara serpiştirilmiş mutluluklardan ibaret olsa da sırf onlar için yaşanmaya değer olmuştu... Gülümsedi... Yüreğindeki boşluğa ve karamsarlığa rağmen gülümsedi. Şu

andaki sıkıntıları geride bırakma zamanı gelmişti. Patlayıcıyı arabanın tutuşmuş olan ön tarafına doğru uzattı.

Çarpmanın etkisiyle dağılmış yeşil gözler arabanın etrafına yeniden birikir, o lanetli ağızlarını açıp da içeriye uzanırken Hüseyin onları da vücudunu saran acıları da artık umursamadığını hissetti. Arabanın önündeki alevler bir an canlanıp parladı...

Patlama gece göğünü sanki yüzlerce ateş böceği bir anda parlamış gibi aydınlattı. Şekere birikmiş bir karınca sürüsü gibi arabaya hücum etmiş bedenler patlamanın etkisiyle alevler içinde sağa sola fırladılar.

Murat, ağzı açık, direksiyona sıkıca yapışmış bir şekilde kalakalmıştı. Hüseyin, Recep... Bir an için ne yapacağını bilemedi. Patlamadan zarar görmemiş yeşil gözler, ellerinden kaçırdıkları avlarıyla deliye dönmüş bir şekilde hurlayıp uğuldayarak arkadaki arabaya doğru koştular. Çok çok az kalmışlardı. Patlama onları silip süpürmüştü, yola çektikleri izbe engeli dağıtmıştı.

Murat önce içinde yükselen hüznü öfkeyle boğmak istedi. Lanet olasıcalar onu yalnız bırakmışlardı, Murat ve diğerleri için yol açmışlardı ama... Böylesine bir diyete ne gerek vardı, dönüp şanslarını başka yerlerde deneyebilirlerdi. Murat çok fazla şansları olmadığını bilse de hayatı boyunca umut ve iyimserlikten başka hiçbir şeye sahip olmadığını için onlara sınıksız tutundu. Yine de tek yapabildiği daha tanıma fırsatı bile bulamadığı adamlar için göz yaşı dökmek oldu. Ama onlar bir şekilde başarmışlardı, şimdi alevlere boğulmuş arabanın bir yanında geniş bir açıklık vardı. Orada ne varsa patlamanın etkisiyle yolun dışına devrilmişti. Esmer adam vakit kaybetmeden aracı açıklığa sürdü.

"Gözlerinizi kapayın beya, mümkünse burunlarınızı da tıkayın. Orada yanık cesetler var. Anılarınızda onlara yer

vermek istemezsiniz." Ne yazık ki direksiyon başındaki kendisi bunlarla yüzleşmek zorundaydı. Diğerlerinin arkada ağlamakta olduğunu görünce dayanamadı. "Biraz metanetli olan be kapçık ağızlılar," diye çattı sanki kendi gözleri yaşlarla dolu değilmiş gibi. "Dediğimi yapın da şurayı geçip yolumuza devam edebilelim." Güçlü olmalıydı Murat ve güçlü oldu da. Türkan ve Elif, bebeciği göğüslerine bastırıp kafalarını eğdiler. Gözlerini yumdular, burunlarını tıkadılar. Murat ise arabayı sürdü, yalnızca sürmeye odaklandı. Orada gördüklerini, duyduğu kokuları, yüzüne vuran sıcaklığı, vücudunun istemsizce titremek istemesini kalan ömrü boyunca unutamadı. Tasasızlığı o gece orada öldü Murat'ın ve hayatının geri kalanını asla amaçsız geçirmede.

Bariyerin ötesindeki yol açıldı. Patlama, yeşil gözlerin çoğunu öldürmüştü, kalan bir kaçını da sarsmış olmalıydı. Murat, Kofçaz yolunda ilerlerken peşlerinden gelen olmadı. İçinden bir yerlerden bu yolun da yüksek, kötü niyetli ağaçlar tarafından kesildiğini biliyordu, yine de fakir bir adam olsa da asla umut açısından fukara olmamıştı. İlerledi ve kaçtıklarını, her şeyi geride bıraktıklarını umdu.

3.

Gün sökmeye başlamıştı. Gökyüzünün rengi koyu laciverte dönmüş, ormanın ayrıntıları daha bir seçilir olmuştu. Şafak yaklaşıyordu. Kanlı, lanetli, ölümcül bir şafak...

İki adam, ormanın içinde temkinle ilerliyor, yaklaşan şafağın ne getireceğini hem umursamıyor, hem de bütün umutlarını ona bağlıyorlardı. Sessizliğe sarılmışlardı. Genç ve zayıf olanı tereddütlü, kendinden emin olmayan bir ses tonuyla sükûneti dağıttı.

"Bir saniye, yalnızca bir saniye sürecek. Eğer... Eğer bana bir şey olacak olursa pişmanlıkla gitmek istemiyorum. Bir

itirafım var." Caner gözlerini kaçırıyor, kendisiyle boğuşuyor gibiydi.

Kerem sustu, durdu ve dikkatini genç adama verdi.

"Her şey başladığında nasıl hayatta kaldığımı hiç kimseye anlatmadım. Bizim çocuklara bile... Ancak birine anlatmam gerektiğine inanıyorum İstanbul çocuğu. Birinin duyması gerek, tüm yaşananlardan sonra nasıl biri olduğumu birinin bilmesi gerek..."

"Bak Caner, kimse kimseyi yargılamıyor, bu olup bitenin ne anlama geldiğini bilmiyorum, belki gerçekten tanrının üstümüze gönderdiği bir felaket, belki de yalnızca uzaylılar, bilimsel deneyler ya da her ne haltsa..." Kerem, aslında güçlü bir fikre sahip olsa da onu saklamayı tercih etti.

"Sus ve dinle ne olur! Zaten bunu dile getirmek yeterince zor. Ancak sus ve dinle, nasıl senin Aslı'yı mutlu ettiğini görünce benim susup da aranızdan çekildiğim gibi sus." Caner durmuştu şimdi, içindeki çatışma yüzüne yansımıştı, ağır bir yükü bırakmak, yakasına yapışmış günahlarını itiraf edip kurtulmak ister gibiydi. Sanki böyle bir şey mümkünmüş gibi... Kerem'in ağzı açık olsa da ses çıkmadı. Karşısındaki çocuğun bastırılmış pek çok sorunu olduğunu düşündü ancak şu anda içinde oldukları bu durumda bu sorunların sinek vızıltısından daha rahatsız edici şeyler olmadığını biliyordu. Yine de sustu ve dinledi.

Caner'in tekrar kendini toparlaması için çok değerli beş saniyeyi harcaması gerekti.

"Ne yaptım biliyor musun İstanbul çocuğu, bahçedeki kesik odunlardan birini aldım ve babamın kafasını yardım." Caner'in sesi titremeye başlamıştı. "Bir terslik olduğunu biliyordum ancak bu lanet olası yeşil gözlülerden haberim yoktu. Ben zaten potansiyel bir baba katiliydim anlayacağın ve ilk fırsatta onu öldürdüm. Yıllardır üstüme geldi ve beni o odunlarla dövdü fakat o sabaha karşı artık canıma tak etmiş-

ti. Bazen kendi kendime diyorum ki bu yeşil gözlülerin ortaya çıkması fena olmadı, bundan pişmanım evet ama onlar benim kendi canavarımla yüzleşmemi sağladı. Sokaklar, babamdan uzak kaldığım için kaçıp sığındığım yerlerdi..." Şimdi gözlerinden aşağı yaşlar süzülüyordu. Kerem neden babasını bırakıp çekip gitmediğini sormak istedi ancak ağzını açmadı. Genç adamın bunu yapmayacağını biliyordu, öyle yetiştirilmişti çünkü, arızalı, bela ya da suçlu olabilirdi ama kimse ne olursa olsun babasını terk edip gidemezdi, bu toplumun gözünde çok daha büyük bir suçtu.

"Babama olan öfkemi çevremdekilerden çıkardım... Bunu öğrenmem için bu kadar insanın telef olmasına gerek yoktu." Genç adam artık gizlemeden ağlıyordu. Elinden geldiğince sessizdi ancak içindeki bir baraj yıkılmış gibiydi. Kerem de genç adamdaki potansiyeli görüyordu artık, Caner'in o bakımsız serseri kimliğinin arkasında aslında derin bir kavrama yeteneği ve zekâ pırıltısı vardı. O hiçbir zaman dışarı çıkma şansı bulamamış parlak geleceği hak eden Caner bekliyordu arkada.

İki adam, iki küçük çocuk gibi orada durdular. Kerem, hiçbir zaman bu gibi durumlarda ne yapılacağını ya da ne söyleneceğini bilen biri olmamıştı. Hayatta her zaman çevresiyle gerçek anlamda duygusal bağlar kurmaktan çekinmiş, herkesi biraz da hor görerek ukala bir yalnızlığa sığınmıştı... Anlamsız, aptalca bir kalkan... İki adam orada dururken sessizlik uzadı. Şimdi, tehlikelerle dolu bir ormanda değil de çoktan tüm canlıların ölüp gittiği uzak bir evrenin unutulmuş bir gezegenindeydiler sanki. Caner, bu itiraf için diğerlerinden, çocuklardan, Serkan'dan, Aslı'dan uzaklaşmayı beklemişti belli ki. Deri ceketi içindeki sert ve inatçı adam da Caner'in kalkanıydı çünkü...

"Gidelim..." dedi Kerem.

Caner kafasıyla onayladı ve yavaşça ilerlemeye başlayan

adamı takip etti. Elllerinde tüfekler vardı, patlayıcılar Kerem'in sırtındaki iri çantadaydı. Caner'in sırtındaki çanta ise içi boşmuş gibi omzundan sarkmıştı. İçinde yalnızca acil bir durumda kullanmak için bir lokum patlayıcı ve bir kutu yedek mermi vardı.

Bir kaç adım atmışlardı ki ağaçlar seyreldi ve bir kralın tacını andıran, ağaçların çevrelediği çemberi net olarak gördüler. Kurumuş görünen ağaçların ardında devasa bir tası andıran geniş bir çukur görünüyordu. Ortasında da bir karaltı vardı, bu mesafeden ne olduğunu seçmek mümkün değildi ancak Kerem, ulaşması gereken yerin orası olduğunu biliyordu.

Caner, Kerem'in yakasından tutup onu aşağı çektiğinde nefessiz kalsa da sessiz olması gerektiğini bilecek kadar tetikteydi. Hemen bir kaç adım önlerinden eskiden belki de tarlada çalışan bir köylü olan bir yeşil göz geçti. Bol pantolonunun ve etekleri dışarı çıkmış kirli gömleğinin içinde zayıf, kırış kırış suratlı bir adamdı. Boş gözleri ileri bakarak ayaklarını sürüdü, onları fark etmeden yanlarından geçip gitti.

On adım ileride yüzüne toz, toprak bulaşmış küçük bir kız çocuğu yürüyordu. Yeşil gözleri habis bir canlılıkla parlıyordu, düşmüş omuzları ve eğik başı o canlılığı inkâr ediyordu. Kerem, yeşil gözlerin burada koruma amaçlı bulunduğu düşündü.

"Çok fazla yok..." Caner'in fısıltısı düşüncelerini böldü. "Tüm ormanda belki bir kaç yüz tane, yoksa uzaktan fark ederdik ancak teker teker, ayrı ayrı yürüyorlar. Canlı bir uyarı sistemi gibi, bir şeyler gördüğünde bağıra çağıra saldırmaya hazır mayınlar.

"Ne yapmamız gerektiğini biliyorsun. Bana o çemberin içine ulaşabileceğim güvenli bir koridor açman lâzım, tüm dikkatleri üzerine çekmelisin..." Kerem endişeyle baktı, Ca-

ner'i tehlikeye atıyordu, kendi yapacağı iş sanki parkta yürümek olacaktı da...

"Çok kalabalık görünmüyorlar, onlarla başa çıkabilirim belki..." Caner sözünü bitiremedi.

"Hayır, sakın! Kaç ve onları da peşinden götür. Oyalayabildiğin kadar oyala yeşil gözleri ama çukurun çevresinden uzak dur. Patlamanın ne zaman olacağını ve etkisinin ne kadar yayılacağını kestiremiyorum. Bir orman yangını çıkacak olursa kaçabilmeniz lâzım..."

"Sen kendi kışını korumaya bak. Senin de kaçabilmen lâzım!" Caner bir an için rolleri değiştirmeleri gerektiğini düşündü. Patlayıcıları daha iyi biliyordu ve bir aksilik olursa silahını çıkarıp birilerinin kafasını uçurmaktan evvel iki kere düşünmezdi.

Kerem, genç adamın bakışlarından niyetini anladı ve elini kaldırıp bir kelime daha söylemesine izin vermedi. O soluk, zayıf surata baktı. Yanaklarında kemikler görünüyordu, göz çevresinde mor halkalar oluşmuştu ve yüzünde yaklaşık bir haftalık sakal vardı... Yine de Kerem kendinden yaklaşık on yaş kadar küçük adamın gözlerinde yanan ateşi fark etti. Biraz kendine baksa, o yanakları azıcık şişirip sakallarını kesse... Eh, genç adamda hâlâ potansiyel vardı, Kerem'inki ise bitmişti. Kader geri sayıma başlamıştı, ona biçilen ömrün uzun olduğunu söylemek, kelebeğe güneşe yolculuk edebileceğini söylemek gibi olurdu.

Kerem, genç adama elini uzattı ve şaşkın bir bakış atıp da elini uzatan genç adamın kemikli elini elleri arasına alıp sık-tı.

"Bunu benim yapmam lâzım..." diye söze girdi Kerem. Sonra da Caner'in hayatı boyunca unutmayacağı o sözleri söyledi. Zayıf adamın kulağına doğru eğildi ve dişlerinin arasından o sözleri söyledi. Caner de dinledi, ne olup bittiğini daha iyi anladı ve kaderdeki yerini öğrendi.

"...Tamam mı?" dedi Kerem en son.

"Tamam..." dedi Caner usulca.

"Git!" dedi Kerem. "Dikkatlerini dağıt, sonra da Aslı'yı ve diğerlerini buradan çıkar ve olabildiğince uzaklaş."

Caner onaylayarak kafasını salladı ve arsızca sırtarak elindeki tüfeği havaya kaldırıp koşmaya başladı. Birazdan silah sesleri gökyüzünü doldurur ve şenlik başlardı... Azrail küçük bir ziyafet çekmeye geliyordu.

Caner yüz metre kadar gitmemişti ki canlı alarm sistemine takıldı. Caner, ilk yeşil gözün göğsünde kandan çiçekler açtı. Tüfeğin gürültüsü ormanda, sessizliğe edilmiş bir küfür gibi yankılandı. İkinci yeşil gözün, yüzünün sağ tarafı kandan bir pelteye dönerken Caner geride başka yeşil göz olmadığını fark etti. Neden? Lanet olası planları işe yaramamış mıydı? Onca yeşil göz nereye gitmişti? Şimdiye çevresinde onlarcası olması gerekirdi. Bir şeyler ayağının altında kımıldanınca zayıf adam yerinden sıçradı. Kafasının yarısı buharlaşmış adamın kafasının içinden çıkan incecik yeşil uzuvlar onu yakalamaya çalışmıştı. O orospu çocukları da neydi öyle? Caner geriledi ve bir aksilik olduğunu fark etti, Aslı'nın ve diğerlerinin yanına gitmeliydi!

Bir şey onu sıkıca tutunca yerinde kalakaldı. Korkuyla tüfeğini kaldırdı ancak daha sonra deri ceketinin bir ağacın dalına takıldığını fark etti. İki adım sağında bir ağaç mı vardı? Caner ikinci kez düşünmedi, tüfeği ve çantayı ileri attı, ceketini çıkarıp yerde yuvarlandı. Tüfeği ve çantayı alarak koşmaya başladı. Parti başlamıştı. Damarlarında yeşil uzuvlar dolaşan insanlar, yer değiştiren ağaçlar ve kim bilir neler neler onları bekliyordu. Eh, motorunu buraya sürerken yemyeşil bir harikalar diyarıyla karşılaşmayı beklemiyordu sonuçta...

Namık hayatı için koşuyordu.

Eski sinema salonunu kaplayan alevler şimdi yandaki binalara da sıçramış, şehri büyük bir yangın tehdidiyle baş başa bırakmıştı. Hüsrana uğramış yeşil gözlüler arayı kapatıyordu. Namık, ateş etmeyi bırakmış, kendini tamamen koşmaya vermişti. Eski hantallıkları olmayan yeşil gözler zıplıyor, sıçırıyor, elleri ve ayaklarından destek alarak dört ayak üzerindeki av köpekleri gibi rahatça koşabiliyorlardı.

Namık karakola ulaşamayacaktı.

Sağındaki sokağa, daha sonra da ilk solundaki caddeye daldı. En azından izini kaybettirebilirdi. Yeşil gözlerden uzağa, sokaktan sokağa kıvrılarak kaçmaya çalıştı ancak sanki terinin kokusunu alıyorlarmış gibi Namık nereye gitse onu buluyorlardı.

Otomatiğin sustuğu yerde diğer silahı işe başladı. Kurşunlar bir kaç hedef buldular, ona fazla yaklaşmış yeşil gözlerden birkaçı düştü ancak onlarcası takibi sürdürdü. Patlamanın etkisiyle Namık hâlâ dengesini tam oturtmuş değildi. Kulakları çınılıyordu, arada bir yer altından çekiliyormuş gibi geliyordu. Düşünmeden sokaklara girip çıkıyordu. Derken bir anda yol bitti.

Bahçeli bir evin yüksek demir kapısı ile yol kesiliverdi. Çıkmaz bir sokağa girmişti. Karanlığın içinde nereye gittiğine dikkat etmemişti. Arkasında hırlamalar duyunca döndü ve yolun ağzını kapatan yeşil gözlerle yüz yüze geldi.

Yeşil gözler onu sıkıştırmışlardı, bu sondu. Kaçışı bitmişti, kahramanlık hayalleri parmaklarının arasından su gibi akıp gidiyorlardı. Elindeki silaha baktı ve kendi kafasına sıkacak son bir kurşunu olmadığı için hayıflandı. Ayakkabısına soktuğu bıçağı çıkardı ve zor bir lokma olmaya karar verdi.

O gözü dönmüş yüzleri gördü Namık, bir kaç gün önce mülayim bir şekilde hayatını yaşayan ve kimseye zararı olmayan insanlardı hepsi. Geriye insanlıklarından bir şey kalmış mıydı acaba? Bunu ilk defa düşünüyordu... Onların Namık'la işi bittiklerinde geriye ne kalacağını düşünmek istemedi. Çemberi daralttılar, artık acele etmiyorlardı. Sırtını duvara dayamış adamın kaçabileceği bir yeri olmadığını anlamışlardı çünkü. Adım adım yaklaştı ölüm. Yüzlerce yeşil göz kendine dönmüştü. Çarpılmış suratlar, salyalar saçarak çığlıklar attı, üstü başı pislikle bulanmış bıyıklı adam bıçağını kaldırdı ve son bir nara patlattı.

Çılgılığı, karanlığı açılmaya başlamış gecenin içinde, Kırklareli'nin dört bir yanında yankılandı.

5.

Serkan, alçak tepenin yanından kafasını kaldırmış, ileriye bakmaya çalışıyordu. Uzakta düzgünce çember oluşturan ağaç sırasını görebiliyordu. Çevresinde yeşil gözler dolaşiyor gibiydiler. Eğer Caner ve Kerem işi sorunsuz halledebilirlerse yanında yere çökmüş olan Aslı, Aylin, Cem ve elbette kendisi hiçbir tehlikeyle yüz yüze kalmayacaktı. Bir yanı oraya gidip o yeşil gözlerden bir kaçının daha kafasını uçuramadığı için pişmanken öteki yanı da hiç tehlikeye girmeden bir kahraman olacağı hayalleri ile eğleniyordu. Nasıl da kaçmıştı o yeşil gözlerin arasından, motoruyla rüzgârın kendisiymiş gibi sıyrılmıştı ellerinden. Geriye doğru bir iki adım attı ve diğerlerine her şeyin güvende ve işlerin yolunda olduğunu söylemek için ağzını açtığı anda boğazına bir şey takıldı sanki ses çıkmadı. Arkadan ince uzun bir şey uzanmış ve boğazına sarılmıştı.

Diğerlerinin dehşetle kendine bakan gözlerini görmüştü. Ne oluyordu? Lanet olsun her şey iyi giderken... Görüşü

karardı, görüntüler uzaklaştı... Ölmemişti ancak nefesinin kesildiğini, vücudunun kontrolünü yitirdiğini hissediyordu. Ağzı açılmış, ablak suratı iyice genişlemişti.

Aylin ve Cem irkilerek geriye sıçramışlardı. Aslı çocuklarla Serkan'ın arasına girmiş, şahit olduğu şeyin gerçek olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Kaçma dürtüsünü bastırmaya çalıştı. Belki hâlâ Serkan'a yardım edebilirdi ya da yanlış bir şey yaparsa Caner ile Kerem'in planını bozabilirdi.

Ne yapabileceğini düşünerek gözlerinin önündeki manzaraya baktı. Yakındaki ağaçlardan biri adeta uzanmış ve ince dallarını Serkan'ın boynunda dolayıp belki de yüz kilodan fazla olan adamı içi saman dolu bir korkuluk gibi yerden kaldırmıştı. Serkan'ın yüzü morarmaya ve nefes almaya çalışan gırtlğından hırıltılar yükselmeye başlamıştı.

Aslı korkuyla belindeki iri silahı çekti ancak ağaca, o cansız kütüğe ateş etmesinin bir anlam ifade etmeyeceğini biliyordu. Belki Serkan'a ulaşabilirse, ağacın bir dalı daha savruldu ve bir kamçı gibi Aslı'nın kolunda şaklayıp iki kırmızı çizgi bıraktı. Derisi yırtılmıştı. Genç kadın çocuklara yaklaşıp iki adım geriledi. Sağına soluna baktı ve hareketlenen başka bir ağaç görmedi. Elbette onların da canlanmayacağı anlamına gelmiyordu bu, ancak yanı başlarındaki ağaç, kökleri toprağın üzerinde duruyordu, onlar önlerine bakarken sanki sinsice yaklaşmış gibiydi.

Bacaklarının yanına sinmiş Cem'in korkuyla nefesini tuttuğunu, Aylin'in açıkça ağlamaya başladığını duydu. Serkan'ı bir oyuncakmış gibi tutan dallar yine hareketlenmişti. Bir cerrahın neşteri gibi ihtiyatla boğazı yanılan Serkan, inlemeye benzeyen cılız bir ses çıkardı ve hâlâ yeşil olan, incecik iki dal adamın boğazından içeriye uzanıp orada bir şeylere sarıldılar. Kan, şişman adamın gömleğine sızarken iri vücut baştan aşağı titredi.

Serkan ölmüş olmalıydı, ölmüş olmasını dilediler, o ağaç

ona bunları yaparken hâlâ hayatta ise... Allah yardımcısı olsun...

Dallar kımıldandı ve Serkan konuştu. Konuşan Serkan değil, onun ses tellerine sarılmış ağaçtı... Ağacın sahibiydi... Yeşildi...

"Bana gören çocuğu ver dişi! O zaman belki her şeyin senin için çabucak bitmesini sağlarım." Ses, garip bir şekilde Serkan'ın sesi değil de tarihi Türk filmlerindeki kötü adamların hırıltılı sesini andırıyordu.

Aslı yalnızca hışırtılar duysa da ağaçtan çemberin çevresindeki yeşil gözlerin onlara doğru yürümeye başladığını tahmin ediyordu.

"Ablanız size değil siz kurban olacaksınız ablanıza..." Eskiden erkek olan ancak operasyonla cinsiyet değiştirmiş yaşlı bir şarkıcının sesine dönmüştü Serkan'ın sesi şimdi de... Adamın taklit yeteneği yeşilin elinde lanetli bir oyuncağa dönüşmüştü.

"Neden?" diye sordu Aslı histerik bir ses tonuyla. Bir şeyler düşünmek için zaman kazanmak istiyordu kız. Belki, küçük bir yanı da deli gibi merak ediyordu bu felaketin ardında neler olup bittiğini... Neden böylesine bir kötülüğü reva görüyordu karşılardaki bu yaratık onlara. İnsanların vücutlarını ele geçirebilen, ağaçlara hükmedebilen bir kudret nasıl olur da bu kadar kötücül olabilirdi?

"NEDEN Mİ?" diye gürledi Serkan'ın sesiyle konuşan yeşil. *"Bana ait olanı kirleten sen değil misin? Bana ait olana el koyan tanrın değil mi? Ben, benim olanı geri almaya geldim..."* Serkan'ın sesi çatlayıp bir kadın sesine dönüştü. *"Düşmanlarım çatlasın... oh oh..."* Ağacın yeşil uzuvları burnundan ve ağzından da girmişti Serkan'ın. Şişman adamın gözleri geri devrilmiş, akları ortaya çıkmıştı, o uzuvlar beyninin kıvrımları arasında dolaşıyordu belli ki...

"Biz, biz sana bir şey yapmadık. Ne olur bizi bırak..." Aslı,

alttan almaya, belli ki egosu büyük bu yaratığın bu açığından faydalanmaya karar verdi o an. "Senin gibi kudretli bir gücün karşısında bizler neyiz ki? Bir böcek mi?" Gözünün kenarıyla çocuklara baktı ve tabancayı tuttuğu elini hafifçe kımıldattı. Onların kaçmaya hazır olmalarını umuyordu.

"O zaman teslim ol ve bana çocuğu teslim et..."

"Nasıl? Tam olarak ne yapmamı istiyorsun benden?" Aslı'nın diğer soruları boğazında takılı kaldı. Zihninin gerisinden bir şey ona uzandı ve yapıştı sanki. Bilincine kanca takmış kirli dokunaçlara sahip yeşili hissetti Aslı. Dokunuşu ruhunu kirletiyordu sanki ona sahip olmaya, adeta benliğinin ırzına geçmeye çalışıyordu. Telepatik bir saldırıydı bu...

"TESLİM OL!" diye çığlık attı Serkan'ın sesiyle yeşil.

Aslı, şimdi ya da asla anında olduğunu biliyordu. Elleri- nin titrediğini, bacaklarının gücünü yitirdiğini hissediyordu.

"Kaçın çocuklar, koşun!" diye bağırды ancak kendi kımıldayamadı.

Cem ve Aylin el ele kaçmaya başladılar ancak daha iki adım atmışlardı ki yeşil gözlerin çoktan çevrelerini almış olduğunu fark ettiler. Birbirlerine sarılıp oldukları yerde kaldılar.

"Asla!" dedi Aslı dişlerini sıkarak. Çocukların kıştırıldığını görmüştü gözünün ucuyla. "Bize asla sahip olamayacaksınız!" Kafasının içindeki yeşili ittirdi ve yaratığın hüsrarla çekildiğini hissetti. Serkan'a arkasını döndü ve çocukların önünü kesen yeşil gözlülere çevirdi silahını. Metal renkli silah ateş aldı ve iki yeşil gözü devirdi.

"Nayır, nalamaz... Ha ha ha ha ha..." Serkan'ın dudaklarından dökülen kahkaha o kadar soğuk bir taklitti ki Aslı çocukların ağlamaya başladığını duydu. Kendi kanı da damarlarından çekilmişti.

Biri kafasından biri göğsünden vurulup da düşen yeşil gözlerin yerini yenileri aldı. Çaresizlik çocukların minik yü-

reklerini kaplarken Aslı ise inatla her şeyi bittiği, kaybettiikleri düşüncesine direnmeyi sürdürüyordu. Arkasında bir hışırtı duydu, ağacın kendisi için harekete geçtiğini anladı. Çocuklar korkuyla ona doğru sıçradı, yeşil gözler çemberi daralttı, Serkan'ı esir almış ağacın kökleri ona doğru uzandı...

Zaman bir an için durdu sanki. Hayatı, Aslı'nın gözleri önünden aktı, son görüntü Kerem'in ona gülümseyen yüzüydü.

Arkasından yükselen patlama Aslı'nın yerinden sıçramasına yol açtı. Serkan'ı tutan dal parçalara ayrılıp koparken Aslı'nın kafasının içinde çanlar çalıyordu sanki. Kafasını çevirip bakmaya cesaret edince kaldırdığı tüfeğe sıkıca sarılmış, yüzünde acımasız bir ifade bulunan Caner'i gördü. Genç adam amansız, güçlü ve bir şekilde rahatlamış görünüyordu. Belki de tüm bu olan bitenle kendi usulüyle kapışma şansı bulduğu içindi, belki de uzun zamandır taşıdığı bir yükü bırakmıştı geride... Üzerinde ceket yoktu, kirli tişörtünün altında incecik bedenine rağmen ve aşağı kaymış kotuna rağmen yenilmez bir dirayetle yanı başlarında bitirmişti.

Serkan'ı kavrayan ağaca ve korkularına o kadar saplanmışlardı ki ne Caner'in yeşilleri tek tek vurarak kendine yol açarken çıkardığı silah seslerini fark edebilmişler, ne de korkuyla attıkları çığlıkların yalnızca Caner'i değil çevredeki tüm yeşilleri oraya çektiğini görebilmişlerdi. Hoş, onlar çığlık atmasalar bile Serkan'ı ele geçiren ağaç, ya da artık her ne lanetin bokuysa, yeşilleri zaten başlarına toplardı.

Şişman adamla birlikte yere düşen dal parçası, yılan gibi kıvrıldı ve kanlı boğazdan içeri doğru süründü. Serkan'ın iri bedeni titredi, kasılmış kol ve bacakları seyirdiler. Caner, Aslı'yı geçip ileri doğru bir adım attı.

"Kusura bakma dostum ama senin de benim için aynı şe-

yi yapmamı isterdin." Caner tüfeği adamın iri kafasına doğrulttu ve tetiği çekti. Silahın gürültüsüne ıslak bir şapırtı eşlik etti. Beyin parçaları, gözler ve kemikler toprak zemine kanlı bir bulamaç halinde yayıldılar.

Caner döndüğünde ağzı açık, dudakları titreyen ancak söyleyecek bir şey bulamayan Aslı'yı gördü. Olduğundan çok daha kırılgan ve çaresiz görünüyordu ufak tefek kız. Hemen yanı başında ise birbirine sarılmış ağlayan Aylin ve Cem vardı. Onları buradan çıkarmalıydı.

"Buradan uzaklaşmamız gerek, etraf yeşil gözlerle..." Caner cümlesini tamamlayamadı. Ağaçların arasından hurlayarak sarışın bir adam fırladı. Yeşil gözlerinde açık bir nefret vardı. Güzel. Demek ki Caner arı kovanına çomak sokmayı başarabilmişti. Artık duygusuz ifadeler vahşileşmeye, yeşilin öfkesini ortaya çıkarmaya başlamışlardı. Demek ki ya sabrı ya da gücü tükenmeye başlıyordu.

Caner'in tüfeği kükredi ve gözlerindeki yeşil solup giderken sarışın adam göğsünde koca bir delikle yere düştü. Caner, Aslı'yı çöktüğü yerden kaldırdı, şimdi bağırıp çağırma-ya, kaçmalarını söylemeye başlamıştı. Onlara ulaşmayı başaran ikinci yeşil göz genç, esmer bir kadındı ve Caner'in kurşununu omzuna, kalbine yakın bir yere yedi, yakındaki bir ağaca çarpıp yere yuvarlandı. Ancak diğerinin aksine bu ölü kalmadı. Omzundan yeşil uzuvlar çıktı ve ağır bedeni sürüklemeye çalıştılar.

Caner ise tüfeğine yeni kurşunlar sürerken diğerlerini de ite kaka oradan uzaklaştırmaya çalışıyordu. Cepleri neredeyse boşalmış, kurşunları tükenmeye başlamıştı.

6.

Belki çocuk aklının cesareti, belki de her şeye kolayca adapte olma yetisi sayesinde şoktan ilk kurtulan Cem olmuştu. Ablasının kolundan çekip götürmeye çalışıyor, ak-

hinda kaldığınca motosikletlere doğru olan yolu takip ediyordu. Hemen iki adım arkalarında ise Caner ve Aslı vardı. Aslı'nın tökezlediği yerlerde Caner kadına destek oluyordu. Tüfekteki kurşunlar tükenince Aslı'daki parlak silahı almıştı. Aslı ise Serkan'ın düşürdüğü tabancayı taşıyordu. İri yarı dostunu düşünmek Caner'in içindeki yarayı kanattı. Ne Serkan'ı ne de Kaan'ı hayatı boyunca unutmayacaktı, hoş geriye kalan hayatı pek uzun görünmüyordu ama... Caner, annesinin onları bırakmasının ardından babasının insafına kaldığında sığındığı yer sokaklar olmuştu ve bu iki arkadaşı onun gerçek ailesi olmuşlardı. Her ne kadar sürekli birbirlerine sataşsalar, arada bir kavga etmekten geri durmasalar da Caner onların yokluğunda anlıyordu hayatında ne kadar önemli bir yer edindiklerini... Genç adam, dünya yansa gülüp geçecek o serseri asi, sanki bir kolu, bir bacağı eksikmiş gibi hissediyordu ve onları ondan bu gözleri yeşil yeşil parlayan orospu çocukları almıştı. Peşlerindeki, sayıları artmaya başlamış kalabalığa hırladı, dişlerini sıkarak en yakındaki suratına bir kurşun gömdü, ikinci kurşun artık koşmaya başladıklarından dolayı seri bir şekilde yanlarından geçtikleri ağaçlardan birine saplandı.

Arkasındaki yeşil göz kalabalığı büyürken Caner, şarjörün şimdiden yarısını kullandığını fark etmişti. Önünü döndüğü an Aslı, Cem ve Aylin'e çarpmadan son anda durabildi.

"Lanet olsun, niye durdu..." Sözüünü tamamlayamadı Caner. O da çocuklar gibi ağzı açık bir şekilde yollarını kesen ve kanını donduran manzaraya baktı. Demek ki her şey buraya kadardı.

Omuz omuza vermiş yüksek ağaçlar yollarını kesmişlerdi. Bir C şeklinde dizilmiş ve kaçış yollarını kapamışlardı. Ağaçların dalları insan bedenleriyle doluydu. İnce, esnek dallar kıvrılmış ve kimisinin boynuna, kimisinin karnına,

kimisinin ise apış arasına girmişlerdi. Bedenler, boş bakan gözler, kanlı elbiseler ile sanki bir soytarının çanları gibi ağaçların tepesinde sallanıyorlardı. Kadın erkek, ihtiyar genç, hatta bir tane köpek bile vardı... Sahibini mi korumaya çalışmıştı?

Caner, tüm olan bitenlere rağmen ilk kez korktuğunu hissetti. Kanı donmuştu, yanı başına Aslı'nın nefesini tuttuğunu duymuştu. Genç adam kalbinin bile atmaya bıraktığını hissetti. O dallardaki ölü mü diri mi oldukları belli olmayan bedenlerden birine dönüşmek istemiyordu. Soğuk dalların vücudunu deştığını, iç organlarını parçalayıp içine yerleştğini hayal etti. Vücudunun mahrem yerlerinden girip ruhunun mahrem yerlerine uzandıklarını düşündü... Kalan kurşunlardan birini kafasına sıksın daha iyiydi. Belki de yapardı, önce çocukları ve sonra Aslı'yla kendisini... Yeterince kurşun vardı. Yine de diğerleri ona doğru yaklaşıp sığınırken Caner silahı havaya kaldırdı. Şimdi pes etmeyecekti, son nefesine, bilincinin son kırıntısı ayakta kalıncaya kadar mücadele edecekti. Arkalarından yeşil gözlerin zafer nidaları yükseldi, Caner yaklaşanlardan birinin kafasını uçurdu. Kurşunları sayılı, peşlerindeki yeşil gözler ise sayısız görünüyorlardı. En fazla iki dakika dayanabilirdi, belki üç... Eğer Kerem bir şey yapacaksa zamanı gelmiş de geçiyordu bile.

Caner ve yanındaki Aslı yaylım ateşine başladılar. Aslı şarjörü bitirmeden önce yalnızca üç yeşil göz indirebildi, Caner ise tüfeği dolduruyor, nişan alıp ateş diyor ve her kurşunun sonuç aldığından emin oluyordu. Cebinde kaç kurşun kalmıştı, altı mı, yedi mi? Artık tamamen çember içindeydiler. Caner, son kurşunlarını çemberi yarıp kaçmaya harcamayı düşündü çünkü şimdi sırtlarını verdikleri ölüm ağaçları geçilmez görünüyorlardı, varlığa küfreden sütunlar gibi yükseliyorlardı. Dallarının ucundaki bedenler kıvranıyor, hırıldıyor, kim bilir belki de çoktan ölüp gitmiş olmak

için yalvarıyorlardı?

Peki, çevrelerini almış kaç yeşil göz vardı? Yüz mü? Hepsi de dün olduğu gibi yaşayan ölüleri andırmıyorlardı, gayet çevikteler ve zeki bakıyorlardı. Boş yere kendilerini ileri atmıyorlardı.

Yan tarafta sanki birbirine sürten iki tahtayı andıran bir ses duyuldu. Fazla yakınlaştıkları ağaçlardan biri onlara uzandı. Caner, Aslı'yı yere doğru ittirip yaklaşan dallardan birine ateş etti ve belki de mucize eseri kurşunlar dalı bulup onu parçalara ayırdılar. Ağaç fazla gerilmiş bir yay gibi geri-singeri dikildi. Dallarındaki bedenler inlediler. Ağaç hareket edecek şekilde yaratılmamıştı. O yüzden sabit, anlık hareketleri, aralarına uzun zaman dilimleri ekleyerek yapabiliyordu ve yerde ilerlerken değil ama dallarını kıpırdatmaya çalıştığında gereğinden fazla gürültü çıkıyorlardı.

Caner, tüfeğe yeni bir fişek yerleştirirken solundan yaklaşan bir homurtu duydu ve üzerlerine sıçrayan yeşil gözü havada yakaladı. Yakın mesafeden yediği kurşun karnını yardı, bağırsaklarını dört bir yana sıçrattı. Caner daha ne kadar dayanabileceklerini bilmiyordu. Kerem ne yapmıştı, başarabilmiş miydi? Hâlâ yaşıyor muydu? Lanet olası büyükşehirli züppe, hepsini buraya ölmeye mi getirmişti?

7.

Orada, yeşili sarmalayan ağaçtan çemberin olduğu tepeye doğru ilerlerken büyük haritaya ilk defa bakabildiğini düşündü Kerem. Gerçek anlamda ilk kez olup biteni düşünme şansı bulmuştu. Hayatının son dönemi o kadar hızlı geçmişti ki... Hastalığı, işten ayrılışı, Kırklareli'ne gelişi, Aslı ile tanışması, yeşil gözler... İlahi bir şaka gibiydi her şey. Demek kaderi buydu. Yaratıcısı beynine habis uru Kırklareli'ne gelmesi ve yeşili durdurması için koymuştu. En azın-

dan bunu denemesi için... Kerem aylar önce ölmüştü demek ki... Buraya son bir görevi yapmaya gelmişti. O tanrının son kurşunuydu... Bir süre önce fırlatılmıştı ve hedefine doğru ilerliyordu.

Ağaçlar kıpırtısız, kuruydu. Bir zamanlar uzun ve geniş olmalıydılar, gür yaprakları dallarını kaplıyor, arkalarında ne saklıyorsa gözlerden gizliyor olmalıydılar. Oysa şimdi cılız ve kuruydular. Güçlerini yitirmişlerdi. Arkalarında ise çukurun ortasında sanki yıllar evvel kurumuş ancak her şeye rağmen direnmiş alçak, üstü uzun zaman evvel kırılıp çürüyüp gitmiş kısa bir ağaç gövdesi vardı. Daha ziyade bir yarı genişçe yarık olduğu için yalnızca bir kovuğu andırıyordu. Ağaçlar o kuru gövdeyi mi koruyorlardı? Hayır, dünyanın geri kalanını o gövdeden, o gövdenin içindeki şeyden koruyorlardı... Kerem bunu bir şekilde biliyordu çünkü güçlü bir *dejavu* duygusu onu ele geçirmişti. Daha evvel, bu ağaçlar yokken bu tepede durmuştu... Bu ağaçları dikmişti... Hayır, kiliseler vardı, tam orta noktası burası olan kilometrelerce uzağa serpiştirilmiş kırk kilise... Çünkü o zamanlar bu çukur çok güçlüydü, buraya bir kez bakabilmişti. Çok daha geniş bir çerçevede onu hapis tutmak mümkündü... Bu garip anılar Kerem'in zihnine yayıldığı hızla kayboldular ve genç adam uykudan kalkmış birinin sersemliği ile onları unutmaya başladı. Daha önceki hayatlarına aitti o anılar belki... Belki de burada, çukurda sıkışıp kalmış telepatik kırıntılardı.

Kerem bilmiyordu ancak onu tekrar tekrar doğuran güç defalarca öldürmüştü de... Bir amaç uğruna, lanetli bir amaç uğruna... Fakat bu sefer farklıydı, Kerem bilmesede, tam olarak anlamasa da bir farkındalığa sahipti artık ve karşısındaki şeyin zincirlerinden kurtulduğunu biliyordu, uykusundan uyanmıştı, kin dolu hırsıyla kendinin olduğunu iddia ettiği şeyleri geri almak, kontrol etmek, fethetmek ve

yakıp yıkmak için kavruluyordu. O şey... Yeşil... Kerem zihninin arkasında onun varlığını hissedebiliyordu. Sanki bellege takılmış bir olta gibiydi, mücadele etse ve çekelese kesecek, zarar verecek, kanatacaktı...

Sözün ötesinde, düşüncelerin bittiği yerdeydi. Bir karar vermişti ve bir an bile duraklarsa kaybedebileceğini biliyordu. Artık olması gereken olsundu. Artık yapması gerekeni yapma vakti gelmişti. Yaradılış nedenini kucaklarken hedefe atılmış bir ok gibi yerinden fırladı.

Kerem koştu. Biliyordu bu son koşusuydu, sırt çantasındaki patlayıcıyı sarsmamak için askılarını sıkıca tutuyor ancak ağaçlar, yeşil gözler ya da her an fikrini değiştirebilecek düşünceler onu yakalamasın diye koşuyordu Kerem. Sık ağaçların oluşturduğu çemberde bir yarayı, bir yırtığı andıran aralıktan içeri attı kendini ve yere yuvarlandı. Bir çanağın dibini andıran bir çukurdaydı şimdi. Sanki uzun yıllar önce tanrının fırlattığı kocaman bir taşın bıraktığı izin içindeydi. Çevresi bu bölgeye yabancı olduğu belli ağaçlarla sarılmış bir çukurun içindeydi. Bu çukur nasıl oluşmuştu? Düşünecek zaman yoktu. Düşünmedi de. Düşünmemeliydi artık. Yapması gerekeni yapma zamanıydı.

Çukurun ortasına baktı ve çok uzun zaman evvel kuru yup kalmış ağaç kovuğunu gördü. O kovuğun içindeki yeşilliği gördü. Kerem, dirayetle yürüdü çukurun ortasına doğru. Eğri büğrü kuru ağcın içinde kalp gibi atan yeşil ışığa baktı. Savunmasız, etkisiz görünüşüne aldanmadı.

Kuru kovuğa bir kaç adım kala durdu Kerem ve yeşilin gerçek yüzüne baktı.

Yeşil de, kendi, gerçek gözleriyle baktı Kerem'in yüzüne. Bakışı teni, dokuyu, hücreyi deliyor, Kerem'in ruhuna ulaşıyordu ancak bu ruha uzanan uzuvlar geçtiği yerleri yakıyor, dağlıyor, acının ötesinde dayanılmaz hisler oluşturuyorlardı. Yine de Yeşil, küçük ve basit bir asalaktı yalnızca. İçten içe

çürümüş yaşlı bir ağaca sarılmış köpek boyutunda, uzuvları biçimsiz yerlerden fışkırmış iğrenç bir kütleden ibaretti.

"Çamur adammm!" Ses, Kerem'in zihninde nahoş bir akis bırakarak yankılandı. Ne kadına ne erkeğe ait, eski ama dinç bir sestti. "Seni bekliyordummm!" Kendinden emin, tok bir sestti, yalnızca konuşmakla kalmıyor zihnine de sızıyordu.

"Kimsin sen? Nesin?" diye sordu titreyen elleriyle çantasını sıkıca kavrayan Kerem. Ne yapması gerektiğin biliyor ancak derin bir merak ve şüphe yüreğini sıkıştırıyordu.

"Beni bilmez misin? Benim çocuklarım sayamayacağın mevsimlerdir yaşıyor senin yeni geldiğin bu topraklarda, ey çamurdan çıkmış et. Ölümlü bedenindeki sonsuz olan tek şeyin kibir olduğunu bilmez misin?"

Kerem, yavaşça çantayı sırtından indirmişti. O yeşil şeyden gelebilecek ani bir harekete karşı tetikte dururken gözünün ucuyla da çevreyi tarıyordu. Ağaçtan çemberin dışında bir hareket yok gibiydi, yine de çok zamanı olmadığını biliyordu Kerem.

"Her ne isen buraya seni bitirmeye geldim. Varlığın zarar veriyor ve O beni sana gönderdi." Kerem bunu elinden geldiğince kendinden emin bir şekilde söylemişti.

Yeşilin tepkisi öfke dolu oldu.

"BEN ÇAĞIRDIM VE GELDİN!" Zihnindeki ses şimdi beynini kanırtan bir çığlığa dönüşmüştü. "BENİM OLCAKSIN, BANA TESLİM OLACAK VE BANA SECDE EDECEKSİN!"

Kerem, telkinlere kendini kapadı ve çantayı ağacın dibine bırakarak ağzını açtı. Tam içindeki patlayıcıya uzanacaktı ki eli havada kalakaldı. O yeşil yaratık hareket etti ve akıl almaz bir hızla Kerem'in üzerine atladı. Uzuvları ağaçtan ayrıldı, Kerem'in kollarına bacaklarına dolandılar. Yeşil deri, dokunduğu yerleri kezzap gibi yakıtı. Uzuvların uçları girecek delik aradılar ve kulağından, ağzından, anüsünden hatta

penisinin ucundan Kerem'in içine sızdılar.

Kerem elbiseleri parçalanır, bu yabancı yaratığın tecavüzü ile kıvrılırken bilincinin puslandığını, vücudunun kontrolünü yitirmeye başladığını hissetti. Asalağıyla mücadele etti, kasılan elleriyle çantayı kavrayıp açabildi.

Tek yapması gereken oradaki patlayıcı lokumların arasındaki fitili ateşlemektir, Caner fitilin ucuna çektiğinde ateş alabilecek bir mekanizma monte etmişti. Eğer o mekanizmanın ucundaki klipsi ekebilirse... Ancak şu anda bu minik hareket gözüne Everest'e tırmanmak gibi geliyordu.

Yeşil, bilincine karşı çaresiz olan yaratık, şimdi onu fiziksel olarak ele geçiriyordu. Beynindeki yankıları artmış, yaratığın sınır tanımayan egosunu haykıran sözler farklı anlamlar kazanmaya başlamıştı.

"ÇAMURDAN OYUNCAK, İĞRETİ YARATIK! BEN YOGUM, GHURRATIM, SHOGGOTHUM, KADİMLERDEN YAŞLI BİR TANRIYIM, TIAMATLA ŞÖLEN YAPANLARDANIM, İNSANIN ETİNİ, KANINI, CANINI YİYENLERDENİM. SONRADAN GELEN HAIN TANRILARIN ÇOCUKLARI BENİ ZAPT EDEBİLECEKLERİNİ Mİ SANDILAR! BENİM ÇOCUKLARIMA AİTTİR BU EVREN, BU GEZEĞEN! HAKKIM OLANI ALMAYA GELENİM!"

Ses, varlığa hâkim oldu.

Kerem vücudunun kontrolünü yitirmişti. Titredi, soğuk terler döktü, gözleri görmez, ayakları tutmaz oldu.

Tüm o kulaklarına, zihnine, benliğine dolan gürültünün içinde küçük bir kızın fısıltısını duydu.

"Teslim olma..." dedi cılız ses. "Sen beni bırakmazsan, ben de seni bırakmam..." Kerem bu vaade inandı. Yüreğinin derinliklerine uzandı ve içine kök salan yeşil şüphenin son kırıntısını da silip attı. Bir an, yalnızca bir kaç saniye sürecek bir an YEŞİL sarsıldı, konakladığı bedenin kontrolünü yitirdi.

Kerem'in eli çantanın içine uzandı. Yuvarlak klipsi kavradı ancak çekmeye fırsatı olmadı. Kolunun kasıldığını hissediyor ancak sanki dirseği duvara dayanmış gibi kolu yerinden kıpırdamıyordu.

Yeşil'i ve yarattığı yıkımı düşündü. Aslı'yı düşündü. Anne ve babasını düşündü. Cem'i düşündü, hayatı gözlerinin önünden kopmuş bir film şeridi gibi akıp gitmeye başlayınca o anılara, Kerem'i Kerem yapan geçmişine tutunmaya çalıştı ancak her şey çöl kumları gibi parmaklarının arasından aktı.

Kerem, dudaklarında yakarış, damarlarındaki son güçle kolunu çekti.

Yeşilin içine yayıldığını, onu hastalıklı bir arzuyla tamamen ele geçirdiğini hissetti. İçinde kalp atışı gibi parıldayıp sönen yaratığın gücünü hissetti. Biliyordu ki şimdi elini kaldırırsa teninin yeşil ışığın altında şeffaflaştığını görebilirdi.

Bilinci kayıp giderken bu diyeti memnuniyetle kabul etti. Yaşamının son saniyesinde hayatı anlam bulurken Kerem ve Yeşil bir oldular. Tanrının üvey evlatları oldular.

O zaman kendinin ne kadar küçük ve evrenin ne kadar büyük olduğunu anladı. Küçük mucizeleri gerçekleştirmek için yeni bir tanrı yaratmaya ihtiyaç yoktu. Tanrı zaten tüm insanlara küçük mucizeleri gerçekleştirme yetisi vermişti. Kerem sıkıca kucağındaki yaratığa sarıldı ve derin bir nefes aldı, son nefesini.

Patlama gri göğü gündüz erkenden gelmiş gibi aydınlattı.

8.

Dallarından bedenler sarkan ağaçlar büyük bir gıcırtyla adeta inlediler. Dalları titredi, bedenler, o etten kuklalar, lanetli derecede komik bir dans ettiler. Köklerinin çoğu toprak üzerinde olan ağaçlar sallandı ve devrilmeye başladılar.

Caner, Ash, Cem ve Aylin omuz omuza, sırt sırta vermiş-

lerdi. Ormanın içinde cehennemden bir çukur açılmış da dışarı güçlü alevler püskürtmüş gibi gökyüzüne doğru yükselen alevlere bakıyorlardı.

Kerem başarmıştı.

Eğer yakındaysa kimse o patlamadan sağ çıkamazdı.

Caner, Kerem'in o alev kapanına gereğinden fazla yakın olduğunu biliyordu çünkü Kerem patlayıcıyı çektiği anda patlayacak şekilde ayarlatmıştı Caner'e. Caner'in şimdi açıklaması gereken bir sırdı bu. Kerem'in bir intihar görevine gittiği...

Aslı, iri gözler ve endişeli bakışlarla bakıyordu patlamanın olduğu tarafa. Caner yanına gitti, boğazını temizledi. Aslı ona döndü ve Caner'in bakışlarını gördü. Adamın zayıf yüzündeki kurumuş yaşları gördü ve anladı. Caner kafasını sağa sola salladı.

"O patlayıcıyı ancak elinde tutan biri patlatabilir..." Caner sözlerini tamamlayamadı, Aslı uzanıp parmaklarını onun dudaklarına bastırmıştı. Ufak tefek kız gözlerinde parlayan gözyaşlarına hâkim olmaya çalıştı.

Caner kafasını eğdi ve kızın kaybını kabullenmesi için ona biraz zaman tanıdı.

Yeşil gözlerin bir kısmı oldukları yere hareketsiz düşmüş, bir kısmı ise başlarını elleri arasına alıp çığlıklar atmaya başlamışlardı. Çoğu ormanın derinliklerine kaçıp gittiler... Caner, tehlikenin tam olarak geçtiğinden emin olmadığını dile getirip diğerlerini harekete geçirdi. Aslı direndi bir an, yükselen alevlerin gelip vücudunu yıkamasını ve onu bu hayatın tüm yükünden arındırmasını ister gibi bir hali vardı. Caner uzandı ve elini tuttu kızın, ısrarlı bakışlarla yalvardı adeta. Aslı elemi yuttu ve diğerlerinin peşine takıldı. Ormanın içinde koşar adımlarla uzaklaşırken sıcaklığını hissetmeye başladıkları alevler çevredeki ağaçlara sıçramışlardı. Bir orman yangını başlamak üzereydi.

Namık ölümü bekledi ancak ölüm gelmedi. Çevresini sarmış yeşil gözler bir an sanki durdurma düğmesine basılmış bir film sahnesi gibi donup kaldılar. Sonra yavaşça bir yöne döndüler. Güneşe dönen ayçiçekleri gibi tüm yüzler Namık bilmesede de kuzeye doğru dönmüştü, gözler gökyüzüne doğru sanki bir işaret bekler gibi bakıyorlardı. Namık aralarından geçmeyi düşünse de o kadar kalabalıktılar ki neredeyse omuz omuza vermiş olduklarından onları itip kakmadan geçemeyeceğini fark etmişti. Cesaret edemedi. Orada, yeşil gözlü bedenlerin doğal hücrelerinde kaldı, kim bilir belki de efendilerinden Namık'ı ne yapacaklarına dair emir alıyorlardı.

Derken yeşil gözler çılgın atıldılar. Boğazları yırtılana kadar bağırıyorlardı. Çoğu yere düşüp kıvranmaya başladı, bir kısmı sokakların içine koştu, çok azı ise öksürerek boğazlarına takılmış bir bezelye tanesinin çıkarır gibi ağızlarından yeşil bir tohum çıkarttılar. Gözlerindeki yeşillik yok olmuş, yeni uykudan uyanmış gibi şaşkınca çevrelerine bakınmaya başlamışlardı.

Namık, ne olduğunu düşünmeden kendini kalabalığın arasına attı ve ittirip kaktırarak bu şaşkınlar ormanında kendine yer açtı. Çıkmaz sokaktan çıktı ve hızlı adımlarla bir başka caddeye girdi. Şimdi gökyüzünü boyayan iki karanlık sütun vardı. Biri eski sinema salonundan, biri de kuzeyden, ormanın içinden geliyordu. En az on kilometre uzakta olmalıydı bu yangın ancak her ne ise yeşil gözleri felç etmiş gibiydi.

Çirkin polis şansına gülümseyerek silahını kaldırdı. Sırtması genişledi, sararmış dişlerinin arasından bir kahkahanın ucu bile kurtuldu. Orada öldüğünü sanmıştı Namık ama yaşıyordu işte. Yine de şansını zorlamayacaktı. Bir an evvel

karakola gidecek, tekrar yeşil gözlerin geri dönme ihtimaline karşı saflarını güçlendirerek bekleyecekti. Her nedense şehrin üzerindeki karanlık kalkmış gibi hissediyordu. Sağda solda şaşkınca gezen insanlar gördü. Üstleri başları yırtık, bakışları donuk, ifadeleri yitik görünüyordu.

Namık kimseye yardım etmek için duraklamadı. Boş olsa da silahına sıkıca sarıldı, kırmızılı yeşilli pek çok leke ile kaplı kıyafetlerinin onun bir polis olduğunu anlaşılmaz hale getirdiğine şükretti. Ona medet uman bakışlar atan kayıp ruhlara yardım edecek dirayeti yoktu. Ya tekrar yeşil gözlere dönerlerse? Ya bu geçici bir durumsa... Oysa içinde bir yerlerde huysuz adam da tehlikenin geçip gittiğini biliyordu. Sona ermiş bir fırtına, artçıları tükenmiş bir deprem, çaresi bulunmuş bir salgın hastalık gibi Yeşil de bu toprakların tarihindeki yerini almıştı.

10.

Murat, sanki kökünden sökülmüş gibi devrilen ağaçlar baktı. Artık tehditkâr görünmüyorlardı. Omuz omuza verip oluşturdıkları sık duvar çözülüyordu. Onları bir arada tutan güç gitmiş, kin dolu canlılıklarını yitirmişlerdi.

Her seferinde olduğu gibi yine ağaç duvarla kesilmiş yolun kenarında çaresizce durup arabadan dışarı çıkmış olan Murat, devasa patlamayı çok uzaklarda çırpılmış bir el gibi duymuştu. Yine de diğerlerinin bir şeyler yapmış olduğunu anlamıştı. Ağaçlar devrilmeyi sürdürürken arabaya tekrar atladı. Şaşkın gözlerle bakan Türkan ve Elif'e gülümsedi.

Arabayı çevirdi ve bir iki sıra devrilip de açık vermiş ağaçların arasına daldı. Sertçe hâlâ ayakta olan birkaç gövdeyi daha devirerek onları tutan bu doğal engeli yardı. Arabanın önce burnu devrilmiş ağaçların arasından çıktı, sağı solu çizilmiş, boyaları dökülmüştü. Ağaçlar devrik olmal-

rına rağmen ağırdılar ve arabaya hemen geçit vermemişlerdi. Yine de çoğu geçişi engelleyecek şekilde önlerini kesmediği için Murat öteki tarafa çıktı ve rahatlamayla dolu bir çığlık attı.

“Oldu beyaaaavvv!” Murat, dikiz aynasından bakıp şehrin ardında, göz eriminin hemen ucunda yükselen kara dumandan anlam çıkarmaya çalıştı. Hâlâ ayakta kalmış olan ağaçların dalları görüş açısını kaplıyordu. Ağaçları aşabildiklerine göre Kerem, Caner, Aslı, Cem ve Aylin başarmış olmalıydılar, bu ağaçları bir arada tutan her neyse hakkından gelmiş olmalıydılar, ancak ne pahasına? Onların da iyi olmasını umdu yufka yürekli adam, ağzında yarım yamalak bir dua geveledi ve yaşlı dostlarının da bir süre daha onlarla birlikte dayanmış olmasını ümit etti. Gerçi eğer Hüseyin ve Recep kendini feda etmeselerdi Murat, Türkan, Elif ve Ceren bebek kaçmayı başarmazlardı. Yeşil gözler tarafından çoktan yakalanmış ve en iyi ihtimalle parçalara ayrılmış olurlardı. Yüreğinin derinliklerinde Murat olanları unutmayacağına ant içti, unutmayacak ve tüm dünyaya anlatacaktı. Elbette dünya hâlâ yerinde duruyorsa...

11.

Caner, Aslı, Aylin ve Cem, Dereköy'e kadar yürüdüler. Caner, motosikletlerin yakıtlarının yetmeyeceğini bildiği için onlarla dönemeyeceklerini düşündü. Terkedilmiş köyde bir araba bulmak zor olmadı ve eh, Caner kilitli bir arabanın kapısını açma ve anahtar olmadan arabayı çalıştırma konusunda deneyimliydi. Zamanında eski bir hürsızdandan bir kaç numara öğrenmiş ve numaralarını birkaç kez de deneme şansı bulmuştu. Genç adamın bu yaptığı için kimse onu suçlamadı, yalnızca onaylamadan dik dik bakan ve ellerini beline dayayıp somurtan Cem'e omuz silkmesi gerekti.

"Hepimiz bu kahrolası yerden gitmek istiyoruz değil mi?" Caner diğerlerinin anlamasını bekledi.

"Her ne olursa olsun, olaylara verdiğin tepki ve yaptığın tercihler senin nasıl biri olduğunu gösterir," dedi Cem sarkı bir ilkokul öğrencisi değil de kocamış bir filozof gibiydi. Yi-ne de arabarın arkasına yerleşmişti.

Caner aynadan soluk benizli, kemikleri sayılabilen zayıf oğlana kaçamak bir göz attı. Cem, Caner'e küçüklüğünü fazlaca hatırlatıyordu; Caner o kadar zeki ve ukala değidi ancak ufak tefek ve inatçıydı.

"Ben neysem oyum..." diye mırıldandı Caner ancak son günlerin onu derinden değiştirdiğini biliyordu. İçinde yikselen ve her şeyi boğmayı amaçlayan kelimeler dudaklarına tımanıp itiraf olarak yeniden doğmak istiyorlardı.

Aslı, sessiz, bakışları uzaklara dalmış ve hayatındaki kişisi bulduğu anda yitiren Aslı, Caner'in yarındaki koltığa çöktü. Kollarıyla kendini sarmalamıştı, kayıp bir kız çocuğunu andırıyordu. Caner ne diyeceğini bilemedi, metalik gri, on yıldan fazla ömrü olduğunu belli eden Peugeot'yu yavaşça harekete geçirip Kırklareli'ne doğru kıvrıla kıvrıla uzanan yıllankavi yola girdi. Sessizlik uzarken birilerinin bir şeyler söylemesi gerektiğini hissetti Caner, deri ceketi ormanın bir yerlerinde kaybolmuştu. Üzerindeki siyah, kirli tişörtün sağ solu berelenmişti, dağınık saçları yağlanmış ve birbine girmişti ancak hayatta olduğu için kendini şanslı hissediyordu. Eski yenilmezlik duygusunu yitirmişti, Serkan'ın o haliyle yüz yüze geldiği andan sonra artık varoluşun çok daha güçlü, sinsi ve kötücül yaratıklar barındırdığını biliyordu. Lanet olsun, biri konuşmalı, haykırmalı ya da ağlamalıydı. Ancak herkes suskun kaldı, ormanda ilerlerken koluna girip sessizce ağlayan Aslı bile tüm duygularını tüketmiş gibiydi. Caner, bu gibi durumlarda hiçbir zamar ne diyeceğini tam olarak bilememişti ancak diğerlerine itiraf

etmesi gereken bir gerçek olduğunu farkındaydı.

“Bana dediklerini kelimesi kelimesine sana söyleyebilirim Aslı çünkü bu kelimeleri asla unutmayacağım.” Gerçekten de öyleydi, Caner ömrü boyunca o anı, Kerem’in bakışlarını hatırlayacaktı. Her şeyi çözmüş bir adamın çaresiz bakışlarını taşıyordu Kerem... Yeşille yüzleşmeye gitmeden önce Caner'e fısıldadıkları... Demişti ki...

“Tanrıdan nefret ediyorum. Bunu bize o yaptı. Benim beynime hastalığı koyup buraya gönderen oydu, seni sorunlu bir adam yapan oydu ki patlayıcılarla oynamayı sevesin, hatta hatta şu küçücük çocuğun anne ve babasını bile yeşile kurban verdi ki kendi sözlerini dinletebilsin... Çünkü yeşili durdurması gerekiyordu, aynı satranç taşları gibi bizi dizdi ve bizimle oynadı. Bunun için onu asla affetmeyeceğim... Ne yapmam gerektiğini biliyorum, yapılması gerekeni yaparsam başarsam da başarmasam da burada olmayacağım. Dolayısıyla sana güvenmek zorundayım. Her şey bittiğinde Aslı ve çocukları bu şehirden çıkar ve olabildiğince uzağa götür, tamam mı?”

“Ona tamam dedim ve sözümü tutacağım...” Caner burununu çekti, genizlerinden yükselmeye çalışan yaşlara hâkim olmaya çalıştı. Nasıl olmuştu bu, bir anda duygularının önüne ektiğı güçlü set nasıl çatlamış ve gözyaşları sızdırmaya başlamıştı. Oysa çok iyi gidiyordu...

“Sözümü tutacağım ve her ihtimale karşı sizi buradan çıkaracağım. Sırtımda taşımam gerekse bile, yüzlerce araba almam ya da binlerce yeşil göz öldürmem gerekse bile...” Caner şimdi açıkça ağılıyordu. Öyle hüngür hüngür değil ama gözlerinden sızan yaşlar bir yol oluşturmıştı. Aslı da ona katıldı ve elini uzatıp kolunu tuttu. Genç adam dikiz aynasından bakma cesareti gösteremedi ancak arkadan gelen burun çekmeleri duyabiliyordu, küçük bedenler kıpır-

dandı. Belli ki Aylin biricik kardeşine sarılmıştı.

Caner, Aslı'nın elinden yayılan sıcaklığı hissetti ve belki de çok uzun zaman sonra ilk kez birinin, bir zamanlar sevdiği kadının, hâlâ sevdiği kadının, gerçek bir şefkatle kendine karşılık verdiğini hissetti. Islak gözleriyle Aslı'ya baktı ve taze acıyla kanayan yüreğini, kırılmış ruhunu gördü. Aslı onu nasıl kabul ederse etsin, arkadaş ya da yabancı, kızı yalnız bırakmamaya karar verdi o an. Her şeyden sonra ayakta dimdik durabilmek için belki birbirlerine tutunmaları gerekebilirdi.

Dört ruh geriye kalan sessizce geçirdikleri yolcukta yalnız olmadıkları için minnet doluydu. Üzerlerinden kalkmış olan tehdit duygusunun gerçeği yansıttığını gördüler. Kırklareli'ne vardıklarında ne üzerlerine atlayan bir yeşil göz oldu, ne de bir gün önceki tehlikeli hava şehrin üzerinde kalmıştı.

Sağda solda şaşkınca uyanan insanlar gördüler. Orada ne aradıklarını düşünüyor, aptal aptal çevreye bakınıyorlardı. Ancak şaşkınlıkla kendine gelip çevreye bakan gözler kadar, boş boş bakan, hayatları boyunca bir daha konuşamayacak olanlar da vardı. Beyinleri fazlasıyla hasar görmüş ya da yaşadıklarını hatırlayıp da inkâr dolu psikolojik bir komaya girmiş olanlar... Her şeye rağmen çoğu insan hatırlamadıklarını esaretlerinden kurtulmuş ve kendi benliklerine uyanmış gibi görünüyorlardı.

Yine de Caner ayağını gaz pedalından çekip yavaşlamadı. Cem ve Aylin'in anne babalarının da uyanmış olabileceği sözlerine kulaklarını tıkadı. Yanında oturan, gözleri yaşlı Aslı'ya baktı ve arabayı şehirden uzağa sürdü. O insanlardan, belki tekrar normale dönebilecek olanlardan kaçını öldürdüklerini düşünmek istemedi.

Bir iblis, yaşlı bir tanrı idi öldürdükleri belki...

Çocuklar, anne ve babaları iyi ise elbette birkaç güne dö-

nüp onları bulabilirlerdi ancak Caner uzunca bir süre o şehre ve eski hayatına dönmeyeceğini biliyordu, önünde uzanan yolun arkada bıraktığı kadar tehlikeli olduğunu bildiği gibi. Kim bilir belki de dünyanın başka yerlerinde de eski tanrıların üvey evlatları gözlerini açıyorlardı.

" Kerem, İstanbul'dan memleketi Kırklareli'ne döndüğünde, yaşamının sonsuza kadar değişeceğini bilmiyordu. Kendisini kadim bir güce karşı amansız bir mücadelenin içinde bulduğunda savaşmaktan başka şansı kalmamıştı.

Kırklareli'nde, ormanın derinlerinde yatmakta olan mistik bir güç, uyanmak üzereydi. Bu güç, ormanı kaplayan ağaçların yaprakları gibi yeşil, habis bir güçtü ve kendisine bu adı takmıştı, Yeşil...

Sadece bedenleri değil, ruhları da ele geçirmeye çalışan bu kadim kuvvete karşı insanoğlunun şansı var mıydı? Kerem, kendisini bu mahşeri felaketin tam göbeğinde bulduğunda, kurtulmak için yapabileceklerinin bütün insanlığı kurtuluşa götüreceğini biliyor muydu?

İnsanlar bilmediklerinden korkarlar, karanlıktan, düşmanlardan, tehlikelerden... Peki ya korku, vücut bulup karşınıza çıksa ne yapardınız?

Bahadır İçel, Tanrının Üvey Evlatları'nda okuruna korkuyu sunuyor. Duyguları birer meta gibi zihnimize yerleştiriyor ve şairane bir anlatımla, uzun yıllar zihninizde yer edecek bir yazınsal şölen vad ediyor.

MACERA / GERİLİM

₺26,00

9 786055 831561

www.altinbilekyayinlari.com

f facebook.com/altinbilekyayinlari

t twitter.com/altinbilekyayin

